NORA ROBERTS

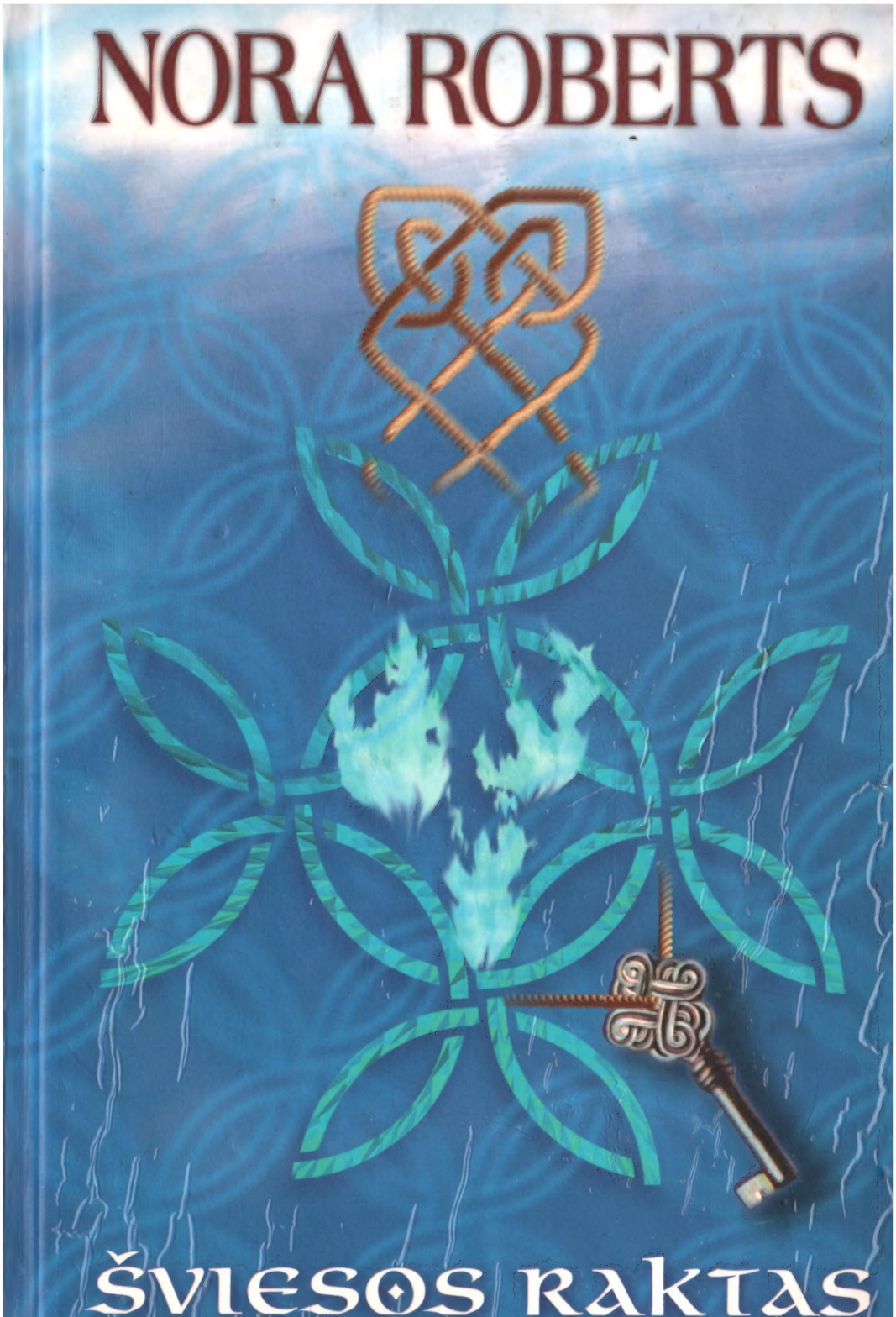

ŠVIESOS RAKTAS

NORA ROBERTS

ŠVIESOS RAKTAS

Jotema

UDK 820(73)-3
Ro-04

Nora Roberts
KEY OF LIGHT
New York, Jove Books, 2003

Roberts, Nora
Ro-04 Šviesos raktas: [romanas] / Nora Roberts; [vertė Vilma Krinevičienė]. Kaunas: UAB „Jotema", 2004. — 304 p.

ISBN 9955-13-008-3

Skaitytojai, sekantys Noros Roberts kūrybą, bus maloniai nustebinti, nes šį kartą autorė sugrįžta į jai gerai pažįstamas sferas, bandydama įtikinti, jog keltų dievai, antgamtinės jėgos ir paranormalūs reiškiniai yra įprasta kasdienybė.

Trys moterys. Trys raktai. Kiekviena turi po 28 dienas surasti jai paskirtąjį raktą ir savo vietą gyvenime. Šį nelengvą žygį pirmoji pradeda meno žinovė Melori.

UDK 820(73)-3

Copyright © 2003 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Vilma Krinevičienė, 2004
© UAB „Jotema", 2004
Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Danguolė Pankevičienė
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 19 sp. l. Užsak. Nr. 4.895
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: jotema@omni.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

Keitei Oranto.

Dėkoju už palaikymą

Niekada nebūna didžių darbų
be didžių sunkumų.

- VOLTERAS

Melori nenorėjo priimti kvietimo į kokteilių vakarėlį Karžygio Viršūnėje. Koks įmantrus tokios niūrios vietos pavadinimas, — pagalvojo ji. Kitu metu būtų apsidžiaugusi galėdama išvysti tą didelį seną namą ant uolos krašto.

Jūs maloniai laukiama kokteilių vakarėlyje pokalbiui
rugsėjo 4-ąją, 8 val. vakaro, Karžygio Viršūnėje.
Jūs esate raktas. Spyna laukia.

Argi ne keista? — klausė save Melori ir sukando dantis, automobiliui susiūbavus nuo staigaus vėjo gūsio. Sprendžiant iš to, kaip jai sekasi, galima numanyti, jog čia tikriausiai kokia apgavystė. Kelias išsišakojo, ir, pasukusi į dešinę, Melori išvydo milžiniškas akmenines kolonas. Ji sumažino greitį ir nustebusi įsispoksojo į žmogaus dydžio karžygius, stūksančius ant tų kolonų. Nežinia, ar dėl audros, nakties, ar dėl jos pačios irzlios nuotaikos jie atrodė kaip gyvi. Jų plaukai plaikstėsi aplink rūsčius veidus, rankos tvirtai spaudė kardus. Žaibo šviesoje ji tarsi matė, kaip virpa jų pliki krūtinės raumenys.

Ji pavažiavo arčiau. Palei sienas iš pakraigės kyšojo chimerų galvos. Chimeros negali atgyti, — tikino ji save ir nesiliovė kartoti, kol atsargiai nuleido automobilio langą.

— Sveiki atvykę į Karžygio Viršūnę, — sudundėjo balsas, užgoždamas lietaus šniokštimą...

Pirmas skyrius

Kalnuose siautė audra, negailestingai skalbdama uolas skaudžiais lietaus lašais. Smigo žemyn žaibo blyksniai, lydimi pikto griaustinio patrankų dundėjimo. Ore tvyrojo piktdžiugiškas blogis, spragėjo pyktis ir netramdoma pagieža. Tai puikiai atitiko Melori Prais nuotaiką. Į jos atsargų ir grynai retorinį klausimą: „ar gali būti blogiau" gamta su visu motinišku įniršiu atsakė kuo išsamiausiai.

Padidinus greitį, mažutėje mazdoje pasigirsdavo grėsmingas barškėjimas, o Melori dar buvo likę devyniolika įmokų už ją. Kad sumokėtų tuos pinigus, jai reikia išlaikyti darbą.

Ji nekentė savo darbo.

Ne toks buvo Melori Prais „gyvenimo planas", kurį ji pradėjo kurti būdama aštuonerių. Po dvidešimties metų planas tapo detaliu darbų sąrašu su antraštėmis, paantraštėmis ir pastabomis. Pirmąją kiekvienų metų dieną Melori kruopščiai jį patikrindavo.

Ji turėjo *mylėti* savo darbą. Tai buvo aiškiai pasakyta antrašte KARJERA.

Galerijoje ji dirba septynerius metus, iš jų trejus pastaruosius — vadove. Taigi viskas vyksta pagal planą. Ir ji dievina šį darbą — jai patinka būti supamai meno, rengti parodas, pirkti paveikslus, reklamuoti, organizuoti renginius. Tiesą sakant, ji net pradėjo galvoti apie galeriją kaip apie savą ir gerai žinojo, kad jos darbuotojai, klientai, dailininkai ir amatininkai galvojo panašiai.

Nors galerija priklauso Džeimsui P. Horasui, jis niekada nesvarsto Melori sprendimų ir savo retėjančių apsilankymų metu vis pagiria jos sumanumą, aplinką, įsigytus darbus.

Viskas buvo nuostabu. Būtent taip, kaip norėjo Melori. Juk kokia prasmė dirbti, jei darbas nemielas? Viskas pasikeitė, kai Džeimsas išmainė patogią penkiasdešimt trejų metų viengungystę į jauną, seksualią žmoną. Žmoną, galvojo Melori, piktai primerkdama plieno žydrumo akis, kuri sumanė padaryti galeriją savo asmeniniu naminiu gyvūnėliu.

Kas, kad naujoji ponia Horas beveik nieko neišmano apie meną, verslą, visuomeninius ryšius ar vadovavimą. Džeimsas suvaikėjo iš meilės savo Pamelai, ir Melori išsvajotas darbas tapo kasdieniniu košmaru.

Na, bet iki šiol sekėsi, galvojo Melori, mėgindama įžiūrėti kelią pro tamsų, lietaus merkiamą priekinį stiklą. Nusibrėžė strategiją: tiesiog palauks, kol Pamelai nusibos. Išliks rami, susitvardanti, kol toji bjauri kliūtis išnyks ir kelias vėl išsilygins.

Deja, puikioji strategija nepavyko. Melori nesusitvardė, kai Pamela liepė darbuotojams nepaisyti jos nurodymų dėl stiklo darbų išdėstymo ir užvertė puikiai įrengtą galeriją griozdais ir bjauriais dirbiniais.

Yra dalykų, kuriuos galima toleruoti, tarė sau Melori, bet tik ne tokį pasibjaurėtiną skonį mano vadovaujamoje galerijoje.

Tačiau išdėti į šuns dienas savininko žmoną irgi nėra būdas išsaugoti darbą. Ypač tokiais žodžiais kaip *trumparegė, plebėjiška pliuškė*.

Priekyje dangų perskrodė žaibas, ir Melori susiraukė — nuo blykstelėjimo ir nuo prisiminimų. Toks jos elgesys tik parodė, kas atsitinka, kai nesusitvardai ir pasiduodi impulsui.

Negana to, ji išliejo kavą ant Pamelos „Escada" kostiumėlio. Bet tai tikrai atsitiko netyčia. Beveik.

Kad ir koks palankus jai buvo Džeimsas, Melori žinojo, kad jos likimas kabo ant plauko. Kai plaukas nutrūks, ji nukris. Tokiame gražiame, vaizdingame miestelyje kaip Plesent Velis galerijų

nėra daug. Jai teks susirasti kitokio pobūdžio darbą arba persikelti kitur. Nė viena galimybė jos nedžiugino.

Jai patiko Plesent Velyje, patiko gyventi vakarų Pensilvanijos kalnų apsuptyje. Ji mėgavosi mažo miestelio atmosfera, kuri viliojo turistus ar savaitgaliais užgriūnančias prasiblaškyti minias iš kaimyninio Pitsburgo.

Net ir tada, kai ji buvo dar vaikas ir gyveno Pitsburgo priemiestyje, Plesent Velis jai buvo būtent tokia vieta, kurioje įsivaizdavo save gyvenančią. Ją žavėjo švelnios, šešėliuose paskendusios kalvos, tvarkingos slėnyje įsikūrusio miestelio gatvės, neskubrus gyvenimo ritmas, kaimynų draugiškumas.

Sprendimą kada nors čionai apsigyventi Melori priėmė būdama keturiolikos, atostogaudama slėnyje su tėvais. Kaip ir tą rudenį, klajodama po galeriją, nusprendė, jog vieną dieną dirbs joje.

Žinoma, tada ji galvojo, kad galerijoje kabės jos paveikslai, bet tai tebuvo vienas iš plano punktų, kurį teko išbraukti. Ji niekada netaps dailininke. Tačiau jai *reikia* būti supamai meno.

Vis dėlto į miestą negrįš. Melori norėjo išlaikyti savo nuostabų erdvų butą netoli galerijos su vaizdu į Apalačų kalnus, su senomis suskilinėjusiomis grindimis ir sienomis, nukabinėtomis rūpestingai atrinktais meno kūriniais. Tačiau viltis atrodė blanki kaip šis apsiniaukęs dangus.

Taip, nemokėjau elgtis su pinigais, liūdnai atsidususi prisipažino Melori. Kam laikyti juos banke, kai gali nusipirkti gražių drabužių? Pinigai tik popierius, jei jų nenaudoji. Melori patiko leisti tą popierių dideliais kiekiais.

Ji viršijo kreditą banke. Vėl. Persistengė su kreditinėmis kortelėmis. Kaip visada. Tačiau, priminė sau, turi puikių drabužių. Ir pradžią labai įspūdingos meno kolekcijos. Ko gero, ją teks parduoti. Ir tikriausiai su nuostoliais, kad išlaikytų virš galvos stogą, jei Pamela nuleis kirvį.

Bet galbūt šis vakaras padovanos jai laiko ir ką nors gero. Ji nenorėjo dalyvauti kokteilių vakarėlyje Karžygio Viršūnėje. Koks

gražus tokios niūrios vietos pavadinimas, pagalvojo. Kitu metu būtų labai apsidžiaugusi galėdama apžiūrėti gražų seną namą uolos viršūnėje. Ir pabendrauti su žmonėmis, kurie galbūt domisi menu.

Tačiau kvietimas buvo keistas — parašytas elegantiška rašysena ant storo pilko popieriaus, paženklintas ornamentuotu auksiniu raktu. Nors dabar tas kvietimas gulėjo įkištas į jos rankinę tarp pudrinės, lūpdažių, mobiliojo telefono, akinių, naujo plunksnakočio, verslo kortelių ir dešimties dolerių, Melori prisiminė jo turinį.

Jūs maloniai laukiama kokteilių vakarėlyje pokalbiui
rugsėjo 4-ąją, 8 val. vakaro,
Karžygio Viršūnėje.
Jūs esate raktas. Spyna laukia.

Argi ne keista? — paklausė save Melori ir sukando dantis, automobiliui susiūbavus nuo stipraus vėjo gūsio. Sprendžiant iš to, kaip jai sekasi, galima numanyti, jog čia tikriausiai kokia apgavystė.

Namas daugelį metų stovėjo tuščias. Ji žinojo, kad neseniai jį kažkas nupirko, bet tik tiek. Kažkokia kompanija. „Triada", — prisiminė ji. Tikriausiai kokia nors korporacija, ieškanti vietos viešbučiui ar mažam kurortui.

Tačiau neaišku, kodėl jie pakvietė galerijos direktorę, o ne savininką su jo įkyria žmona. Pamelai nepatinka, kai ją ignoruoja — matyt, tai kažką reiškia.

Melori būtų atsisakiusi tokio vakaro. Ji neturėjo palydovo — dar vienas nemalonus gyvenimo aspektas, o važiuoti vienai į namą kalnuose kaip kokiame Holivudo siaubo filme buvo ir neramu, ir tikrai tai neįėjo į savaitės pramogų sąrašą.

Kvietime nebuvo nurodytas net telefono numeris asmens, kuriam būtų galima paskambinti ir atsakyti. O tai, Melori nuomone, buvo arogantiška ir nemandagu. Toks pat šiurkštus ir arogantiškas būtų poelgis, jei ji atsisakytų priimti kvietimą.

Tačiau Džeimsas voką ant jos stalo pastebėjo. Jis taip susijaudino ir apsidžiaugė, kad ji važiuos, jog liepė grįžus nupasakoti namo vidų. Ir priminė, kad ji lyg netyčia užsimintų apie galeriją, nes šitai būtų naudinga verslui.

Jei jai pavyktų sudominti nors keletą klientų, tai užglaistytų nesusipratimą dėl „Escada" kostiumėlio ir to išvadinimo pliuške.

Melori mašina pupsėjo vis labiau siaurėjančiu keliuku, vedančiu per tankų, tamsų mišką. Ji visuomet galvojo apie šias kalvas ir miškus kaip apie Miego Daubą, juosiančią gražųjį slėnį. Bet dabartinėje jos būklėje — vėjyje, lietuje ir tamsoje šie nekalti senojo padavimo vaizdai atrodė pernelyg žiaurūs.

Jei tai, kas barška jos automobilyje, rimta, gali būti, jog teks susigūžus tūnoti šalikelėje, klausantis audros dejonių, įsivaizduojant begalvius raitelius, kol sulauks, kas ją partemptų, nors tam ji ir neturi pinigų. Taigi geriausia būtų, jei mazda nesugestų.

Jai pasirodė, jog mato šviesos blyksnius pro lietų ir medžius. Automobilio valytuvai dirbo visu pajėgumu, bet vis tiek nespėjo braukti pliaupiančio lietaus.

Vėl blykstelėjo žaibas, ir Melori tvirčiau suspaudė vairą. Ji mėgo audrą, bet būtų geriau grožėtis ja kur nors po stogu, gurkšnojant taurę gero vyno.

Jau turėtų būti netoli. Kiek gali tęstis kelias į viršūnę? Ji žinojo, kad Karžygio Viršūnė stovi ant skardžio, saugodama apačioje besidriekiantį slėnį. Ar valdydama — kaip pažiūrėsi.

Ji nesutiko nė vieno automobilio. O tai tik rodo, kad nė viena gyva būtybė, turinti nors kiek smegenų, nevažinėja per tokį pragarą, — pagalvojo ji.

Dešinioji kelio atšaka pasuko pro milžiniškas akmens kolonas. Melori sulėtino greitį spoksodama į žmogaus dydžio karžygius, stovinčius ant kiekvienos kolonos. Nežinia, ar dėl lietaus, nakties, ar dėl jos pačios irzlios nuotaikos jie atrodė kaip gyvi. Jų plaukai plaikstėsi aplink rūsčius veidus, rankos spaudė kardus. Žaibo šviesoje ji tarsi matė jų virpančius rankų ir plačių krūtinių raumenis.

Melori vos atsispyrė pagundai išlipti iš mašinos ir apžiūrėti atidžiau. Tačiau įvažiavus pro vartus jos nugara nuvilnijo šaltukas, todėl tik atsargiai dirstelėjo į pasiliekančias už jos figūras.

Staiga ji nuspaudė stabdžius ir mašina susimėtė ant akmenukais nubarstyto kiemo. Širdis užstrigo gerklėje išvydus priešais nepaprasto grožio elnią, įžūliai stovintį vos per pėdą nuo mašinos buferio. Akimirksniu Melori pasirodė, jog tai irgi skulptūra, tik niekaip negalėjo suvokti, kam sveiko proto žmogus statytų skulptūrą vidury kiemo. Nors žodis *sveikas* turbūt netinka tam, kam šovė į galvą apsigyventi name ant skardžio.

Štai elnio akys žybtelėjo kaip du safyrai automobilio žibintų šviesoje. Jis lėtai pasuko savo karališką galvą. Didingai, — neatgaudama amo pagalvojo Melori. Elnio kailiu sruvo lietus; blykstelėjus žaibui jis subolavo tarsi mėnulis.

Elnias stebeilijo į ją, tačiau jo akyse nebuvo nei baimės, nei nuostabos. Žvilgsnyje atsispindėjo — jei tai įmanoma — švelni pašaipa. Ir jis paprasčiausiai nuėjo per lietaus uždangą, nubrido per rūko upes ir dingo.

Čia tai bent! Melori lėtai iškvėpė ir suvirpėjo, nors mašinoje buvo šilta.

— Oho, — sumurmėjo įsispoksodama į namą.

Ji buvo mačiusi namo nuotraukas ir paveikslus. Ir tą su siluetu, parimusiu nuo skardžio virš slėnio. Tačiau matyti jį taip iš arti, siautėjant audrai, buvo visiškai kas kita.

Lyg pilis, lyg tvirtovė ar siaubo namai, — svarstė ji.

Namas buvo pastatytas iš juodo it obsidianas akmens su netvarkingai išdėstytais bokšteliais, iškyšomis, smaigaliais ir dantytomis viršūnėmis, tarsi jas būtų išbarsčiusi įnoringo vaiko ranka. Lietus plovė kokį pusšimtį ilgų siaurų langų, spindinčių auksine šviesa. Na, kažkam visai nerūpi sąskaitos už elektrą.

Pažeme kamuoliais kilo rūkas. Žaibui vėl nušvietus padangę, Melori pastebėjo baltą vėliavą su auksiniu raktu, įnirtingai plevėsuojančią ant aukščiausio bokštelio.

Ji privažiavo arčiau. Virš pastogės, prisišliejusios prie sienos,

tūnojo chimeros. Iš jų išsišiepusių žabtų ir grobuoniškų letenų kliokė vanduo.

Melori sustabdė automobilį priešais platų portiką ir labai rimtai pagalvojo, ar jai neapsisukus ir nedingus audroje. Tačiau tuojau pat išvadino save baile, vaikiška kvaile. Kada ir kur ji prarado norą patirti nuotykį ir pasismaginti?

Įžeidimai paveikė. Melori dvejodama ėmė barbenti į durelių rankeną. Išgirdusi skubų beldimą į langą, vos neriktelėjo. Baltas kaulėtas veidas, žvelgiantis į ją iš po juodo kapišono, atėmė žadą, ir ji tik silpnai sustenėjo.

Chimeros neatgyja, tikino save. Mintyse vis kartodama tuos žodžius, Melori mažumėlę pravėrė langą.

— Sveiki atvykę į Karžygio Viršūnę, — sudundėjo balsas, užgoždamas lietaus šniokštimą, o veide pražydo šypsena, atidengdama daugybę dantų. — Jei paliksite raktelius, panele, aš pasirūpinsiu jūsų mašina.

Nespėjus nė pagalvoti, kad reikėtų užsirakinti, jis jau buvo atidaręs dureles, o savo kūnu ir didžiausiu kada nors jai matytu skėčiu blokavo lietų.

— Palydėsiu jus iki durų, kad nesušlaptumėt.

Koks čia akcentas? Angliškas? Airiškas? Škotiškas?

— Dėkoju. — Melori pajudėjo ketindama išlipti, tačiau klestelėjo atgal į sėdynę. Panika virto sumišimu suvokus, kad ji dar neatsisegė saugos diržo.

Išsilaisvinusi susigūžė po skėčiu ir pabandė sutramdyti kvėpavimą, kol patarnautojas lydėjo ją durų link. Durys buvo tokios plačios, kad ant jų tilpo didžiuliai it lėkštės sidabriniai belstukai, išlieti pagal formas, vaizduojančias drakonų galvas.

Tai bent sutikimas, vos spėjo pagalvoti Melori, kai staiga atsidarė durys ir į tamsą plūstelėjo šviesa ir šiluma.

Moters plaukai it raudona lavina krito jai ant pečių, įrėmindami blyškų puikių bruožų veidą. Žalios akys šelmiškai blykčiojo, tarsi ji iš kažko juoktųsi. Moteris buvo aukšta ir liekna, pasipuošusi ilga, dailiai krentančia juoda suknele. Tarp krūtų kabojo sidabrinis amuletas su stambiu skaidriu akmeniu.

Ji atrodo, pagalvojo Melori, kaip iš kokios seksualios pasakos.

— Panele Prais, prašom užeiti. Audra įspūdinga, bet, esu tikra, nelabai smagu per ją būti lauke. Įeikite.

Ranka buvo šilta, stipri ir nepaleido Melori iki holo.

Šviesą skleidžiantis krištolo sietynas atrodė toks trapus, tartum padarytas iš cukraus kristalų, žibančių virš sidabrinių laikiklių. Grindis puošė mozaika, vaizduojanti karžygius prie vartų ir įvairias mitologines būtybes. Melori negalėjo atsiklaupti ir apžiūrėti jų, nors ir kaip norėjosi, juo labiau kad iš visų jėgų teko tramdyti garsų aiktelėjimą dėl paveikslų, gausiai puošiančių gelsvas sienas.

— Labai džiaugiuosi, kad galėjote šįvakar atvykti, — tęsė moteris. — Aš Rovena. Prašom į svetainę. Ten kūrenasi židinys. Dar ne sezonas, bet kai tokia audra, norisi jaukumo. Ar sunku buvo važiuoti?

— Ganėtinai. Panele...

— Rovena. Tiesiog Rovena.

— Rovena. Gal galėčiau trumpam atsiprašyti, norėčiau apsitvarkyti prieš susitikdama su kitais svečiais.

— Žinoma. Damų kambarys ten, — ji mostelėjo ranka į duris po ilgais suktais laiptais. — Pirmos durys po dešine. Neskubėkite.

— Dėkoju.

Melori įslydo pro duris ir tučtuojau nusprendė, kad „damų kambarys" per prastas pavadinimas šiam erdviam ir prabangiam kambariui.

Ant marmurinio stalelio degė žvakės, skleisdamos šviesą ir aromatą. Šalia plačios kriauklės gulėjo vyšniniai rankšluosčiai su gelsvais nėriniais. Grakštus gulbės formos čiaupas spindėjo auksu. Čia grindų mozaika vaizdavo undinėlę, sėdinčią ant uolos, besišypsančią mėlynai jūrai ir šukuojančią raudonus plaukus.

Šį kartą, dusyk pasitikrinusi, ar užsirakino duris, Melori atsiklaupė patyrinėti darbą.

Nuostabu, pagalvojo ji, braukdama pirštų galiukais per plyteles. Neabejotinai senas ir meistriškai atliktas darbas.

Ar yra kas nors galingesnio už sugebėjimą kurti grožį?

Melori atsistojo, nusiplovė rankas su muilu, kuris dvelkė rozmarinu, pasigrožėjo Voterhauzo nimfų ir sirenų kolekcija ant sienos, tada išsitraukė pudrinę.

Plaukų padailinti nepasisekė. Nors buvo susegusi juos netikro brilianto segtuku, vėjas ištaršė tamsiai gelsvas garbanas. Tai bus mano įvaizdis, pagalvojo ji, pudruodama nosį. Toks meniškas, nesuvaržytas. Ne elegantiškas, kaip tos raudonplaukės, bet jai tinka. Melori pasidažė lūpas, džiaugdamasi, kad išsirinko tinkamą spalvą. Blyškiai rožinė puikiai pabrėžė jos baltą odą.

Už kokteilių vakarui skirtą kostiumėlį buvo sumokėjusi pernelyg daug. Jokios abejonės. Bet juk moteris turi teisę į silpnybes, priminė sau, tiesindama plonus atlaso atvartus. Be to, plieno spalva tinka prie jos akių, o kostiumėlio stilius ir dalykinis, ir elegantiškas. Melori uždarė rankinę ir kilstelėjo smakrą.

— Ką gi, Mel, eik, čiupk jautį už ragų.

Ji išėjo ir vos susilaikė nenutipenusi į holą pavarvinti seilę į paveikslus.

Jos kulniukai garsiai kaukšėjo į plyteles. Jai visuomet patiko tas garsas. Galingas. Moteriškas.

Įžengus pro pirmąją arką dešinėje, jai nevalingai išsprūdo susižavėjimo šūksnis. Melori nebuvo mačiusi nieko panašaus — netgi muziejuje. Puikiai prižiūrėtų antikvarinių baldų paviršiai blizgėjo kaip veidrodžiai; sodrios spalvos demonstravo menininko polėkį; kilimai, pagalvėlės ir užuolaidos meniškumu nenusileido paveikslams nei statuloms. Prie tolimiausios sienos buvo malachitu padengtas židinys, ant kurio ji būtų galėjusi atsistoti ištiesusi rankas. Iš jo kyšojo milžiniški rąstai, spjaudantys raudonus ir geltonus ugnies liežuvius.

Aplinka puikiai tiko moteriai, kuri atrodė lyg įžengusi iš pasakos.

Melori panoro likti čia valandų valandas pasinėrusi į šias

nuostabias spalvas ir šviesą. Toji sutrikusi moteris, kuri gūžėsi automobilyje, buvo seniai pamiršta.

— Mano akys irgi ne iškart grįžo į savo orbitas.

Melori krūptelėjo, atsisuko ir įsispoksojo į moterį, stovinčią prie lango.

Ši buvo brunetė, su stilinga tamsiai rudų plaukų šukuosena. Kokiais šešiais coliais aukštesnė už Melori, su harmoningais figūros apvalumais, atitinkančiais jos ūgį. Moteris vilkėjo juodomis tiesaus kirpimo kelnėmis, balta palaidinuke ir kelius siekiančiu švarku.

Vienoje rankoje ji laikė šampano taurę, o kitą, eidama per kambarį, ištiesė Melori. Ši pastebėjo jos tamsiai rudas įdėmias akis. Nosis buvo siaura ir tiesi, burna plati, lūpos nedažytos. Kai ji nusišypsojo, skruoste išryškėjo duobutė.

— Aš Dana. Dana Styl.

— Melori Prais. Malonu susipažinti. Gražus švarkas.

— Ačiū. Man gerokai palengvėjo, kai pamačiau jus privažiuojančią. Pritrenkianti vietelė, bet vienai čia nejauku. Jau beveik penkiolika po aštuonių. — Ji pabaksnojo į savo laikroduką. — Manyčiau, kad visi svečiai jau turėtų būti susirinkę.

— Kur toji moteris, kuri pasitiko mane prie durų? Rovena?

Dana papūtė lūpas ir pažvelgė arkos link.

— Ji tai įplaukia, tai išplaukia, tokia graži ir paslaptinga. Man sakė, kad netrukus pasirodys ir mūsų šeimininkas.

— Kas jis toks?

— Aš tiek pat žinau, kiek ir jūs. Bet jūs man kažkur matyta, — pridūrė Dana. — Velyje?

— Gali būti. — Mintyse pridūrė: aš vadovauju galerijai.

— Na, žinoma. Buvau užsukusi į porą parodų. O kartais tiesiog vaikštinėju po jas ir godžiai dairausi. Aš dirbu bibliotekoje. Padedu susirasti ir išsirinkti reikiamas knygas.

Įėjo Rovena, ir jos abi atsigręžė. Tiesą sakant, pagalvojo Melori, „įplaukė" tikslesnis žodis.

— Matau, judvi susipažinote. Puiku. Ko galėčiau pasiūlyt išgerti, panele Prais?

— To paties, ką geria ji.

— Puiku. — Bešnekant įėjo tarnaitė, nešina sidabriniu padėklu su dviem taurėmis. — Prašom vaišintis sumuštiniais ir jaustis kaip namie.

— Tikiuosi, oras neužlaikys kitų jūsų svečių, — neiškentė Dana.

Rovena šyptelėjo.

— Neabejoju, kad visi, kurių laukiame, netrukus bus čia. Atsiprašysiu minutėlei.

— Labai keista. — Dana nesirinkdama čiupo sumuštinį. Su omarais, nusprendė prarijusi. — Skanu, bet keista.

— Kaip žavu! — Melori gurkštelėjo šampano ir paglostė bronzinę fėjos statulėlę.

— Aš vis dar mėginu suprasti, kodėl gavau tą pakvietimą. — Naudodamasi proga, Dana paragavo dar vieną sumuštinį. — Niekas iš bibliotekos negavo. Bent jau iš tų žmonių, kuriuos pažįstu. Imu gailėtis, kad neįkalbėjau brolio vykti kartu. Jis užuodžia mėšlą.

Melori nevalingai šyptelėjo.

— Jūs kalbate kitaip nei mano pažįstamos bibliotekininkės. Ir atrodote kitaip.

— Lauros Ešli kostiumėlius sudeginau prieš dešimt metų, — nerūpestingai gūžtelėjo pečiais Dana. Nekantriai, beveik irzdama, ji barbeno į krištolo taurę. — Dar dešimt minučių palauksiu, o tada dėsiu į padus.

— Jei jūs išvažiuosite, išvažiuosiu ir aš. Per tokią audrą geriau vienai nelikti.

— Ir aš taip manau. — Dana paniurusi žvilgtelėjo pro langą į lietų. — Sumautas vakaras. Ir diena buvo velniškai sumauta. Trenktis tokį kelią vien dėl poros taurių vyno ir sumuštinių tikra nesąmonė.

— Jums irgi?

Melori lėtai nuėjo prie nuostabaus paveikslo, kuriame buvo nutapytas kamuolys su kauke. Jis kažkodėl priminė jai Paryžių, nors ten nebuvo buvusi, nebent sapnuose.

— Aš atvažiavau tikėdamasi užmegzti ryšių, kurie būtų naudingi galerijai. Noriu išsaugoti savo darbą, — pridūrė ji, pašaipiai kilsteldama taurę. — Mat jis kybo ant plauko.

— Manasis irgi. Nekalbant apie biudžeto apkarpymą ir nepotizmą, mano pareigybė buvo „patvarkyta", o valandos sutrumpintos iki dvidešimt penkių per savaitę. Kaip, velniai griebtų, man gyventi? O namo savininkas ką tik pranešė, kad nuo kito mėnesio pirmos dienos padidins nuomą.

— Mano automobilis barška, o pinigus, skirtus jo remontui, išleidau šiems bateliams.

Dana pažvelgė žemyn ir papūtė lūpas.

— Nuostabūs bateliai. Šįryt sugedo mano kompiuteris.

Pralinksmėjusi Melori nusisuko nuo paveikslo ir kilstelėjo antakius.

— Aš išvadinau boso žmoną pliuške, o paskui išliejau kavą ant jos kostiumėlio.

— Gerai, laimėjai! — Draugiškai nusiteikusi Dana žengė prie Melori ir skambtelėjo į jos taurę.

— Ką tu į tai, kad sumedžiotume tą Velso deivę ir išsiaiškintume, kas čia vyksta?

— Tai čia valų akcentas?

— Gražus, ar ne? Bet kad ir kaip būtų, manau...

Ji nutilo išgirdusi atkaukšint kulniukus.

Pirmiausia Melori pastebėjo plaukus. Jie buvo juodi, trumpi ir labai tiesiai nukirpti — tarsi pagal liniuotę. Po jais žėrėjo gelsvai rudos akys, didelės, pailgos. Ir Melori vėl prisiminė Voterhauzą su jo fėjomis. Moters trikampis veidas spindėjo — iš susijaudinimo, įtampos, o gal tai geros kosmetikos poveikis? Pastebėjusi jos pirštus spaudžiant mažą juodą rankinę, Melori nusprendė, jog tai iš nervingumo.

Ji vilkėjo trumpa raudona suknute, išryškinančia viliojančias kūno linijas ir dailias kojas. Kulniukai, atkaukšėję holu, buvo gerų keturių colių aukščio ir aštrūs kaip stiletai.

— Labas. — Jos balsas buvo prikimęs, o akys jau lakstė po kambarį.

— Hm. Ji sakė, kad eičiau tiesiai čionai.

— Prisidėkite prie vakarėlio. Kad ir koks jis būtų. Aš Dana Styl, o čia irgi sutrikusi šio vakaro mano kompanionė, Melori Prais.

— Zoja. Makort. — Ji atsargiai žengė į kambarį, tarsi lauktų, kol kas nors pasakys, jog įvyko klaida, ir ją išspirs. — Jergutėliau. Čia kaip kine. Na, gražu ir visa kita, bet laukiu, kada pasirodys tas baisus bičas rūkstančiu švarku.

— Vincentas Praisas? Ne giminė, — nusišypsojo Melori. — Kaip suprantu, jūs irgi neką daugiau žinote apie tai, kas čia vyksta.

— Ne. Maniau, kad mane pakvietė per klaidą, bet... — Ji nutilo ir išpūtė akis, kai tarnas įnešė ant padėklo dar vieną taurę.

— A... ačiū. — Zoja atsargiai paėmė taurę ir nusišypsojo žiūrėdama į putojantį vyną.

— Šampanas. Tai *tikrai* kažkokia klaida. Bet aš negalėjau nepasinaudoti galimybe atvažiuoti. Kur visi kiti?

— Geras klausimas. — Dana pakreipė galvą, smalsiai ir linksmai stebėdama, kaip Zoja ragauja šampaną. — Jūs iš Velio?

— Taip. Bent jau pastaruosius porą metų.

— Trečioji, — sumurmėjo Melori. — Ar pažįstate dar ką nors, kas gavo kvietimą šiam vakarui?

— Ne. Tiesą sakant, aš pasiklausinėjau, tikriausiai todėl mane šiandien atleido. Šis maistas valgomas?

— Atleido? — Melori susižvalgė su Dana. — Trečioji...

— Karli. Jai priklauso salonas, kuriame dirbu. Dirbau, — pasitaisė Zoja ir nuėjo prie padėklo su sumuštiniais. — Ji išgirdo mane kalbant apie tai su viena kliente ir pasiuto. Vaje, kaip skanu.

Zojai atsipalaidavus, Melori nugirdo jos balse silpną šniaukrojimą.

— Ji ir taip persekiojo mane ištisus mėnesius. Matyt, tai, kad aš gavau kvietimą, o ji ne, buvo paskutinis lašas. Staiga girdžiu, kad kasoje trūksta dvidešimtinės. Nieko nesu pavogusi savo gyvenime. Kalė!

Ji jau drąsiau gurkštelėjo šampano.

— O tada — še tau! Atleista. Nieko tokio. Nesvarbu. Susirasiu kitą darbą. Man nepatiko ten dirbti...

Svarbu, pagalvojo Melori. Zojos akyse atsispindėjo baimė ir pyktis, vadinasi, jai labai svarbu.

— Jūs kirpėja?

— Taip. Plaukų ir odos priežiūros konsultantė, jei norite skambiau. Tokių kaip aš paprastai nekviečia į prabangius vakarėlius, todėl manau, kad čia kažkoks nesusipratimas.

Melori susimąsčiusi papurtė galvą.

— Nemanau, kad tokie žmonės kaip Rovena daro klaidas.

— Na, nežinau. Iš pradžių neketinau važiuoti, bet vėliau pagalvojau — vis šiokia tokia pramoga. Tada neužsivedė mano mašina. Turėjau pasiskolinti iš auklės.

— Jūs turite kūdikį? — paklausė Dana.

— Jis jau nebe kūdikis. Saimonui devyneri. Nuostabus vaikas. Nesijaudinčiau dėl darbo, bet man reikia rūpintis vaiku. Aš nepavogiau tų prakeiktų pinigų — nei dvidešimties dolerių, nei dvidešimties centų. Aš ne vagilė.

Ji užsikirto ir paraudo.

— Atsiprašau. Burbulai atpalaidavo mano liežuvį.

— Nesijaudinkit. — Dana paglostė Zojos ranką. — Norite išgirsti kai ką keisto? Mano darbas ir atlyginimas ką tik buvo apkarpyti iki minimumo. Nežinau, kaip reikės gyventi. O Melori mano, jog netrukus bus išspirta iš darbo.

— Tikrai? — Zoja pažvelgė į vieną, paskui į kitą. — Kaip keista.

— Ir svečių daugiau nėra. — Melori atsargiai dirstelėjo į duris ir nuleido balsą. — Atrodo, kad būsime tik mes.

— Aš bibliotekininkė, jūs kirpėja, o ji vadovauja meno galerijai. Ką mes turime bendro?

— Visos bedarbės, — susiraukė Melori. — Arba beveik. Keista vien tai, kad iš penkių tūkstančių miestelio gyventojų tai atsitiko mums. Trys moterys viename miestelyje tą pačią dieną susiduria su panašia problema. Mes visos vietinės. Moterys. Ir panašaus amžiaus? Man dvidešimt aštuoneri.

— Dvidešimt septyneri, — tarė Dana.

— Dvidešimt šešeri. Septyneri sueis gruodžio mėnesį. — Zoja suvirpėjo. — Tai tiesiog neįtikėtina. — Ji išplėtė akis pamačiusi pustuštę taurę ir skubiai padėjo ją į šoną. — Jūs juk nemanote, kad čia vyksta kažkas, kas neturėtų vykti, a?

— Nemanau, kad mus apsvaigintų ir parduotų baltųjų vergijon. — Danos tonas buvo sausas, ji irgi pastatė taurę. — Žmonės žino, kad mes čia, taip? Mano brolis žino ir bendradarbiai.

— Mano bosas, jo žmona. Jūsų buvusi bosė, — tarė Melori Zojai. — Jūsų auklė. Čia juk Pensilvanija, dėl Dievo meilės, o ne kokia Zimbabvė.

— Siūlyčiau eiti pas paslaptingąją Roveną ir išsiaiškinti. Laikysimės kartu, gerai? — Dana linktelėjo Melori, paskui Zojai.

Zoja sunkiai nurijo.

— Mieloji, aš tavo nauja geriausia draugė. — Užtvirtindama ji paėmė Danos ranką, paskui — Melori.

— Kaip miela jus matyti.

Nepaleisdamos viena kitos rankų, jos atsigręžė ir pažiūrėjo į vyrą, stovintį po arka. Jis nusišypsojo ir įžengė į kambarį.

— Sveikos atvykusios į Karžygio Viršūnę.

Antras skyrius

Staiga Melori pasirodė, kad atgijo vienas iš tų karžygių prie vartų. Jo grožis buvo rūsčiai vyriškas, kūnas galingas. Plaukai, juodi kaip audra, bangavo aplink griežtą, tarytum iškaltą veidą. Tamsiai mėlynos akys tarsi nusvilino Melori odą. Ji pajuto jų jėgą.

Melori nebuvo labai jautri moteris. Kokia tik norit, bet ne jautri, tvirtino sau. Tačiau audra, namas ir tas jo gręžiantis žvilgsnis ją sutrikdė. Rodės, kad jis skaito jos mintis. Viską, kas sukasi jos galvoje.

Jis nukreipė akis, ir tas momentas praėjo.

— Aš Pitas. Ačiū, kad pagerbėte mūsų, nors ir laikinus, namus.

Jis paėmė laisvąją Melori ranką ir pakėlė prie lūpų. Prisilietimas buvo vėsus, judesys mandagus ir orus.

— Panele Prais.

Melori pajuto, kaip Zojos pirštai paleidžia jos ranką, nes Pitas pasisuko į ją.

— Panele Makort.

Tada Danai:

— Panele Styl.

Sudundėjo griaustinis. Melori krūptelėjo ir vėl griebė Zoją už rankos. Jis tik žmogus, patikino save. Čia tik namas. Ir kažkam reikia sugrąžinti viską į normalias vėžes.

— Labai įdomūs namai, pone Pitai, — išspaudė ji.

— Taip. Gal prisėstumėt? A, Rovena. Jūs jau susipažinote su mano kompanione?

Jis paėmė Roveną už rankos, kai ši priėjusi atsistojo šalia jo. Jie tinka, nusprendė Melori, kaip dvi monetos pusės.

— Prašom prie ugnies, — tarė Rovena, mosteldama į židinį. — Tokia audringa naktis. Įsitaisykime patogiai.

— Mes pasijaustume patogiau, jei žinotume, kas čia vyksta. — Dana įsispyrė kulnais į grindis ir nejudėjo iš vietos. — Kodėl mus pakvietėte?

— Žinoma. Bet prie ugnies taip malonu. Nieko nėra geriau už gerą šampaną, gerą draugiją ir malonią ugnelę audringą vakarą. Sakykite, panele Prais, ką manote apie mūsų meno kolekciją?

— Įspūdinga. Eklektiška. — Metusi žvilgsnį į Daną, Melori leidosi nuvedama į kėdę prie židinio. — Tikriausiai ilgai rinkote.

Rovenos juokas nuvilnijo kaip rūkas virš vandens.

— O taip, ilgai. Mudu su Pitu vertiname visas grožio formas. Galima sakyti, mes jį garbiname. Taip pat, kaip ir jūs, turint omenyje jūsų profesiją.

— Menas savaime yra priežastis.

— Taip. Tai šviesa šešėlyje. Pitai, mes privalome parodyti panelei Styl biblioteką. Tikiuosi, jums patiks. — Rovena atsainiai mostelėjo tarnui, įnešusiam sidabrinį šampano kibirėlį. — Koks būtų pasaulis be knygų?

— Knygos — tai visas pasaulis. — Susidomėjusi Dana atsargiai atsisėdo.

— Manau, įvyko klaida. — Zoja stoviniavo atokiau, žiūrėdama tai į vieną, tai į kitą. — Aš nieko neišmanau apie meną. Bent jau tikrą. O knygos — taip, aš skaitau, bet...

— Prašom, sėskitės. — Pitas švelniai stumtelėjo ją į kėdę. — Jauskitės kaip namie. Tikiuosi, jūsų sūnus sveikas.

Zoja sustingo, ir jos gelsvai rudos akys suspindo kaip tigrės.

— Jis puikiai jaučiasi.

— Motinystė yra tam tikras menas, ar ne taip, panele Ma-

kort? Gyvybiškai svarbus ir atsakingas. Reikalaujantis narsos ir širdies.

— Jūs turite vaikų?

— Ne. Nesu taip apdovanotas. — Tai sakydamas jis palietė Roveną, tada kilstelėjo taurę. — Už gyvenimą. Ir visas jo paslaptis. — Jo akys spindėjo virš taurės krašto. — Nėra ko baimintis. Niekas čia nelinki jums blogo, tik sveikatos, laimės ir sėkmės.

— Kodėl? — griežtai pasiteiravo Dana. — Jūs mūsų nepažįstate, nors, rodos, žinote apie mus kur kas daugiau nei mes apie jus.

— Jūs ieškotoja, panele Styl. Protinga, atkakli moteris, ieškanti atsakymų.

— Bet aš jų negaunu.

Pitas nusišypsojo.

— Karštai tikiuosi, kad rasite visus atsakymus. Bet iš pradžių noriu papasakoti istoriją. Atrodo, vakaras labai tinkamas istorijoms.

Jis atsilošė kėdėje. Kaip ir Rovenos, jo balsas buvo dainingas ir stiprus, net kažkoks egzotiškas. Sukurtas pasakoti istorijas audringą naktį, pagalvojo Melori.

Ir ji atsipalaidavo. Pagaliau kas belieka šiame fantastiškame name, prie liepsnojančio židinio, klausantis keisto gražaus vyro, pasakojančio istoriją gurkšnojant šampaną? Juk geriau nei sėdėti namuose, valgyti išsinešti skirtą maistą ir tikrinti čekių knygelę. O jei dar pavyktų išprašyti ekskursiją po šią vietą ar prikalbinti Pitą ateiti į galeriją, kad papildytų savo kolekciją, tuomet ji galėtų išsaugoti savo darbą.

Taigi Melori irgi įsitaisė patogiau ir pasiruošė klausytis.

— Seniai seniai didžių kalnų ir tankių miškų žemėje gyveno jaunas dievas. Jis buvo vienintelis ir labai mylimas vaikas, apdovanotas dailiu veidu, narsia širdim ir galia. Jam, kaip ir jo tėvui, buvo lemta valdyti, todėl jis buvo auginamas taip, kad taptų teisingu ir veikliu dievu karaliumi. Tame pasaulyje viešpatavo taika, nes čia vaikščiojo dievai. Visur karaliavo grožis, muzika ir menas, istorijos ir šokiai. Mat kiek tik siekė jų atmintis — o dievų atmintis begalinė — šioje vietoje visada buvo harmonija ir pusiausvyra.

Pitas nutilo, gurkštelėjo vyno ir lėtai nužvelgė besiklausančiųjų veidus.

— Jie žvelgė į mirtingųjų pasaulį iš už Galios uždangos pro Sapnų šydą. Mažiau reikšmingiems dievams buvo leidžiama bendrauti ir poruotis su mirtingosios karalystės gyventojais. Taigi taip atsirado fėjos, elfai, silfidės ir kitos magiškos būtybės. Tie, kuriems mirtingųjų pasaulis pasirodė artimesnis, apsigyveno jame. Kitus, žinoma, sugadino galių turėjimas ir jie pasuko tamsesniais keliais. Tokia jau yra prigimtis, netgi dievų.

Pitas trumpam nutilo ir siektelėjo krekerį su ikrais.

— Turbūt esate girdėjusios istorijų apie magus, burtininkus ar fėjas. Kaip viena istorijų ir knygų sergėtojų, panele Styl, ar esate susimąsčiusi apie tai, kaip tokie pasakojimai tapo kultūros dalimi, iš kokios tiesos šaknies jie išaugo?

— Manau, iš noro suteikti kažkam didesnes galias, nei turi žmogus. Kad numalšintume didvyrių ir niekšų buvimo, meilės jausmų poreikį. — Dana patraukė pečiais, nors susidomėjo. — Jei, tarkim, keltų Artūras egzistavo kaip karžygys karalius — tuo tiki daugelis istorikų ir mokslininkų — jo įvaizdis dar labiau sustiprėja, tampa galingesnis, kai matome jį Kamelote su Merlinu. Ypač jei tikėtume tuo, kad jis buvo pradėtas su burtininkų pagalba, o ištraukęs iš akmens magišką kardą buvo karūnuotas.

— Man patinka toji istorija, — įsiterpė Zoja. — Išskyrus jos pabaigą. Tai taip neteisinga. Bet aš manau...

— Prašau, — paragino Pitas, — tęskite.

— Manau, kad magija iš tiesų egzistavo, tik ilgainiui mes išmokome ja netikėti. Nesakau, kad tai blogai, — skubiai tarė ji nuleisdama akis, kai visų dėmesys nukrypo į ją. — Tik manau, kad mes ją... hm, kažkur užrakinome, nes panorome logiškų ir moksliškai pagrįstų atsakymų.

— Gerai pasakyta, — linktelėjo Rovena. — Vaikas dažnai užkiša savo žaislus spintoje ir augdamas pamiršta, kokie jie nuostabūs. Jūs tikite stebuklais, panele Makort?

— Aš turiu devynmetį sūnų, — atsiliepė Zoja. — Man te-

reikia pažiūrėti į jį, ir aš patikiu stebuklais. Norėčiau, kad vadintumėt mane Zoja.

Rovenos veidas nušvito šiluma.

— Dėkoju. Pitai?

— Taigi tęskime pasakojimą. Pagal tradiciją sulaukęs pilnametystės jaunasis dievas buvo savaitei išsiųstas iš už Uždangos, kad pabūtų tarp mirtingųjų, sužinotų, kaip jie gyvena, išsiaiškintų jų silpnybes ir stiprybes, dorybes ir ydas. Atsitiko taip, kad jis pamatė jauną moterį, nepaprasto grožio ir gėrio mergelę. Pamatęs įsimylėjo, o įsimylėjęs panoro jos. Ir nors dievų pasaulio taisyklės tai draudė, jis ėmė jos ilgėtis. Nerado sau vietos, liūdėjo. Nevalgė ir negėrė, nesidomėjo jaunomis dievaitėmis. Jo tėvai, susirūpinę dėl sūnaus, suminkštėjo. Jie negalėjo atiduoti sūnaus mirtingųjų pasauliui, todėl atsigabeno mergelę į savąjį.

— Jie ją pagrobė? — įsikišo Melori.

— Galėjo taip pasielgti, — atsakė Rovena, pripildydama taures. — Tačiau meilės negalima pavogti. Tai pasirinkimas. O jaunasis dievas troško meilės.

— Ir jis jos sulaukė? — nekantravo Zoja.

— Mirtingoji mergina pasirinko — ji mylėjo, todėl iškeitė savąjį pasaulį į jo. — Pitas nuleido rankas ant kelių. — Pyktis apėmė paslaptingąjį dievų, mirtingųjų ir fėjų pasaulius. Joks mirtingasis neturėjo teisės pereiti per Uždangą. Tačiau buvo sulaužyta dar svarbesnė taisyklė. Jų būsimasis karalius atsigabeno mirtingąją moterį, vedė ją, miegojo su ja tik iš meilės, be jokios kitos priežasties.

— Kas gali būti svarbiau už meilę? — neištvėrė Melori ir susilaukė lėto ir įdėmaus Pito žvilgsnio.

— Kai kas pasakytų — nieko, kiti pasakytų — garbė, tiesa, ištikimybė. Jie taip ir pasakė. Ir pirmą kartą dievų pasaulyje kilo nesutarimai ir maištai, kurie ilgai išliko jų atmintyje. Pusiausvyra buvo sudrebinta. Jaunasis karalius, jau karūnuotas, buvo stiprus ir atsilaikė. O mirtingoji moteris buvo graži ir dora. Kai kurie linko priimti ją, kiti kūrė nedorus planus.

Pito balsas staiga sugriežtėjo, ir tas šaltumas privertė Melori prisiminti akmeninius karžygius prie vartų.

— Atvirą kovą buvo galima numalšinti, tačiau toji, kuri vyko slaptuose kambariuose, pagraužė pasaulio pamatus. O tuo metu dievo karaliaus žmona pagimdė tris vaikus. Tris dukras, pusiau dievaites, su mirtingųjų sielomis. Joms gimus, tėvas kiekvieną apdovanojo brangakmeniais nusagstytais amuletais, kurie skirti apsaugai. Mergaitės susipažino ir su tėvo, ir su motinos pasauliais. Jų grožis, nekaltybė suminkštino daugelį širdžių, privertė pakeisti nuomonę. Kuriam laikui vėl stojo taika. O dukros užaugo. Tapo jaunomis moterimis. Jos buvo atsidavusios viena kitai, apdovanotos skirtingais talentais.

Pitas vėl nutilo, tarsi kaupdamasis.

— Jos niekam nepadarė bloga, nešė vien gėrį ir grožį abiem Uždangos pusėms. Tačiau buvo likę šešėlių. Vienas iš jų geidė to, ką turi jos. Nepaisant visų atsargos priemonių, pasitelkus burtus, pavydą, jos buvo nugabentos į tarpinį pasaulį. Kerai lėmė joms amžiną miegą, gyvą mirtį. Miegančias jas išsiuntė atgal pro Uždangą, užrakinę jų mirtingas sielas dėžutėje trimis raktais. Netgi jų tėvo galia negalėjo išlaužti spynų. Kol raktai vienas po kito nepasisuks, dukterys miegos amžinu miegu, o jų sielos verks stikliniame kalėjime.

— Kur tie raktai? — paklausė Melori. — Ir kodėl dėžutės negalima atrakinti burtais, jei ji taip buvo užrakinta?

— Kur jie — niekas nežino. Daug magijos ir burtų buvo pasitelkta bandant atrakinti dėžutę, bet niekam nepavyko. Tačiau esama tam tikrų nuorodų. Jų sielos mirtingos, todėl tik mirtingojo ranka gali pasukti raktą.

— Mano kvietime buvo pasakyta, kad aš esu raktas. — Melori žvilgtelėjo į Daną su Zoja, ir šios patvirtindamos linktelėjo. — Ką mes turime bendro su šia mitologine legenda?

— Turiu jums kai ką parodyti. — Pitas atsistojo ir kviesdamas ištiesė ranką į duris. — Tikiuosi, jus tai sudomins.

— Audra stiprėja. — Zoja metė neramų žvilgsnį į langus. — Reikėtų judėti namo.

— Prašom, suteikite man malonę.

— Mes visos išvyksime kartu. — Melori drąsindama spustelėjo Zojos ranką. — Pirmiausia pažiūrėkime, ką jis nori mums parodyti. Tikiuosi, kad jūs dar kada nors pakviesite mane, — tęsė ji, eidama prie Pito su Rovena. — Labai norėčiau apžiūrėti jūsų meno kolekciją ir galbūt atsidėkodama pakviesčiau jus apsilankyti galerijoje.

— Jūs visada laukiama. — Pitas paėmė ją už rankos ir nusivedė plačiu holu. — Mums su Rovena būtų nepaprastai malonu pasikalbėti su žmogumi, išmanančiu ir gerbiančiu meną.

Jis pasuko pro kitą arką.

— Tikiuosi, jūs suprasite ir įvertinsite tai.

Virš dar vieno židinio, spjaudančio liepsnas, kabėjo didžiulis paveikslas.

Spalvos buvo tokios gyvos ir ryškios, stilius drąsus ir net įžūlus, kad Melori širdis suspurdo. Portrete buvo nutapytos trys moterys — jaunos, gražios, pasipuošusios safyro, rubino ir smaragdo suknelėmis. Viena iš jų, su mėlyna suknele ir gelsvomis liemenį siekiančiomis garbanomis, sėdėjo ant suolelio prie tvenkinio. Ji laikė rankose mažą auksinę arfą. Ant sidabrinių plytelių prie jos kojų sėdėjo mergina raudona suknele, laikydama ant kelių popieriaus ritinį ir plunksną, viena ranka lengvai liesdama sesers — nes jos tikrai buvo seserys — kelį. Šalia jų stovėjo mergina žalia suknele, laikydama mažą juodą šuniuką. Ties jos klubais kabėjo trumpas sidabrinis kardas. Jas supo gėlių jūra. Fonas buvo medžiai su krentančiais nuo šakų vaisiais — brangakmeniais — ir žydras dangus su skraidančiais paukščiais bei fėjomis.

Susižavėjusi Melori žingtelėjo arčiau, ir staiga jos širdis suspurdo dar stipriau. Mergina mėlyna suknele turėjo jos veidą.

Jaunesnė, pagalvojo ji, sustojusi it įkalta. Ir, žinoma, gražesnė. Oda švytėjo, akys mėlynavo it jūros gelmė, plaukai vešlūs ir romantiški. Tačiau nėra jokios abejonės dėl įvdviejų panašumo. Kaip ir — Melori šiaip ne taip susitvardė — dėl kitų dviejų merginų portrete ir kitų dviejų Karžygio Viršūnės viešnių.

— Nuostabu. Meistro darbas, — tarė Melori ir pati nustebo, kaip ramiai nuskambėjo jos balsas ūžiant ausyse.

— Jos panašios į mus, — nustebo Zoja, sustodama šalia Melori. — Kaip tai gali būti?

— Geras klausimas. — Danos balse skambėjo įtarumas. — Kaip čia atsitiko, kad mes tapome modeliais paveikslui, kuriame, akivaizdu, pavaizduotos trys seserys, apie kurias pasakojote?

— Jis buvo nutapytas prieš jums gimstant. Prieš gimstant jūsų tėvams, seneliams ir tiems, kurie suteikė gyvybę pastariesiems. — Rovena priėjo prie paveikslo ir sustojo po juo. — Jo amžių galima patikrinti. Ar ne taip, Melori?

— Taip. Galima nustatyti jo apytikrį amžių, tačiau, kad ir kiek jam būtų metų, jūs neatsakėte į Zojos klausimą.

Rovena patenkinta nusišypsojo.

— Neatsakiau. Ką dar matote paveiksle?

Melori pasigraibė rankinėje ir išsitraukė stačiakampio formos akinius. Užsidėjo juos ir palinko prie paveikslo.

— Raktą dešiniajame dangaus kampe. Jis atrodo kaip paukštis, kol neįsižiūri. Štai ir antras. Ant medžio šakos, beveik pasislėpęs po lapais ir vaisiais. O trečias vos įžiūrimas — tvenkinyje. Medžiuose slepiasi šešėlis. Vyro, o gal ir moters forma. Užuomina į stebinčias tamsias jėgas. Dar vienas šešėlis slysta palei sidabrinių plytelių kraštą. Gyvatė. O, ir dar vienas — tolimajame fone.

Ji užsimiršo, pasinėrė į paveikslą.

— Matau porą — vyrą ir moterį — apsikabinusius. Moteris turtingai apsirengusi — purpurinė spalva simbolizuoja jos padėtį. O vyras apsitaisęs kaip karys. Karžygys. Virš jų medyje tupi varnas. Gresiančios nelaimės simbolis. Ir dangus šioje vietoje tamsesnis, pranašaujantis audrą. Grėsmę. Seserys nenutuokia apie pavojų. Jos žiūri į priekį; jų karūnos spindi saulėje, nušviesdamos priešakinį planą. Tarp jų tvyro draugiškumo ir meilės jausmas, o šis baltas balandis prie tvenkinio krašto simbolizuoja jų tyrumą. Kiekviena turi po amuletą, tokio paties dydžio ir formos, su brangakmeniais, atspindinčiais jų suknelių spalvą. Jos sudaro vienetą,

bet kiekviena jų yra savita asmenybė. Nuostabus darbas. Gali net matyti, kaip jos kvėpuoja.

— Jūsų aštri akis. — Pitas palietė Rovenos ranką ir linktelėjo Melori. — Tai kolekcijos perlas.

— Vis dėlto, — neatstojo Dana, — jūs neatsakėte į klausimą.

— Magija nepajėgė išardyti kerų, kurie užrakino karaliaus dukterų sielas stiklo dėžutėje. Buvo sukviesti burtininkai, žyniai ir raganos iš viso pasaulio. Tačiau niekas nepadėjo panaikinti užkeikimo. Todėl buvo mestas dar vienas. Šiame pasaulyje, kiekvienoje kartoje, gims trys moterys, kurios vienu metu atsidurs toje pačioje vietoje. Jos bus ne seserys, ne dievaitės, o mirtingos moterys. Ir jos vienintelės galės išlaisvinti nekaltąsias.

— Ir jūs norite, kad mes patikėtume esančios šios moterys? — Dana išlenkė antakius. Jai kuteno gerklę, bet juoktis nesinorėjo. — Kad mes atsitiktinai panašios į tas moteris paveiksle?

— Niekas neatsitinka be priežasties. O tikite jūs ar ne, tai beveik nieko nekeičia. — Pitas ištiesė į jas rankas. — Jūs esate išrinktosios, ir aš įgaliotas jums tai pranešti.

— Ką gi, pranešėte, o dabar?..

— Ir pateikti jums šį pasiūlymą, — tęsė jis, nespėjus Danai užbaigti. — Jūs, kiekviena iš eilės, per vieną mėnulio fazę turėsite surasti po vieną raktą. Jei per pirmąsias dvidešimt aštuonias dienas pirmajai iš jūsų nepavyks, reikalas irgi baigtas. Jei pirmajai pavyks, prasidės antrosios laikas. Bet jei antrajai nepavyks, reikalas baigtas. Jei visi trys raktai bus atnešti čionai baigiantis trečiajai mėnulio fazei, jūsų laukia malonė.

— Kokia malonė? — pasiteiravo Zoja.

— Vienas milijonas dolerių. Kiekvienai.

— Eik sau! — prunkštelėjo Dana, paskui įsispoksojo į savo kompaniones. — Liaukitės, merginos. Tai paprasčiausias akių dūmimas. Lengva jam švaistytis pinigais kaip konfeti. O kas paskui, kai būsime baigusios tą laukinių žąsų medžioklę, ieškodamos tų trijų raktų, kurie, esu tikra, nė neegzistuoja?

— O jei egzistuotų? — Zoja spindinčiomis akimis atsigręžė į Daną. — Jei egzistuotų, negi nenorėtum pamėginti juos surasti? Už tiek pinigų?

— Kokia galimybė? Pasaulis didelis. Kaip tikiesi rasti mažą auksinį raktelį?

— Jums kiekvienai bus duotos tam tikros nuorodos. — Rovena mostelėjo į nedidelę skrynią. — Tai mes galime, jei susitarsime. Jūs galite dirbti kartu. Tiesą sakant, tikiuosi to. Turite visos susitarti. Jei kuri nors nesutiks, baigta. Jei priimsite šį iššūkį ir sąlygas, kiekvienai duosime po dvidešimt penkis tūkstančius. Šie pinigai liks jums, nesvarbu, pavyks ar ne.

— Minutėlę, — Melori kilstelėjo ranką, nusiėmė akinius. — Minutėlę, — pakartojo. — Jūs sakote, kad jei mes sutiksime ieškoti tų raktų, gausime dvidešimt penkis gabalus? Taip paprastai?

— Pinigai bus pervesti į jūsų sąskaitas. Nedelsiant, — pareiškė Pitas.

— Dieve mano! — Zoja sunėrė rankas. — Dieve mano, — pakartojo klesteldama ant kėdės. — Tai turbūt sapnas.

— Apgavystė, nori pasakyti. Kame čia spąstai? — griežtai pasiteiravo Dana. — Kas jums iš to?

— Jei kuriai nors nepavyks, iš jūsų bus atimti vieneri gyvenimo metai.

— Kaip, sėsim į kalėjimą? — pasipiktino Melori.

— Ne. — Rovena mostelėjo tarnui, ir šis įnešė padėklą su kava. — Tie gyvenimo metai jums neegzistuos.

— Štai taip! — Dana spragtelėjo pirštais. — Lyg burtų lazdele pamojus.

— Raktai iš tikrųjų yra. Ne šiame name, — sumurmėjo Rovena, — bet šiame pasaulyje, šioje vietoje. Tiek tegalime pasakyti. Daugiau neturime teisės, nors galėsime pasiūlyti nedidelę pagalbą. Žygis nėra lengvas, todėl jums bus atlyginta už bandymą. Jei pasiseks, atlygis padidės. Jei nepasiseks, būsite nubaustos. Prašau, neskubėkite, apgalvokite. Mudu su Pitu paliksime jus vienas.

Jie išėjo. Rovena atsigręžusi uždarė duris.

— Čia, — tarė Dana, imdama nuo padėklo mažą kremo pyragaitį, — pamišėlių namai. Ir jei kuri nors iš jūsų rimtai svarstote priimti tų pakvaišėlių žaidimą, tai jūsų vieta čia.

— Pasakysiu tik viena. — Melori įsipylė kavos ir įsidėjo du gabalėlius cukraus. — Dvidešimt penki gabalai. Kiekvienai.

— Negi tikrai tiki, kad jie atrėš mums septyniasdešimt penkis gabalus, jei mes pasakysime: na taip, žinoma, ieškosime tų raktų. Tų, kurie atrakins dėžutę su trijų pusiau dievaičių sielomis.

Melori mąsliai žvelgė į mažutį eklerą.

— Yra tik vienas būdas tai išsiaiškinti.

— Jos panašios į mus. — Zoja stovėjo priešais paveikslą ir spoksojo, nekreipdama dėmesio į kavą ir pyragaičius. — Tokios panašios.

— Taip, būtent tai ir kraupu. — Dana linktelėjo, kai Melori klausiamai kilstelėjo kavinuką. — Kam tapyti mus tokiu būdu? Mes niekada nesame susitikusios iki šio vakaro. Ir tai, kad kažkas stebi mus, fotografuoja ar dar ką daro, idant galėtų nupiešti šį portretą, man kelia šiurpą.

— Jis nutapytas neskubant. — Melori padavė Danai kavos puodelį. — Tai šedevras. Tobulas, išbaigtas, detalus. Kažkas į šį paveikslą sudėjo save, ir tas kažkas neįtikėtinai talentingas. Jis įdėjo velniškai daug darbo. Jei tai apgavystė — ji labai išradinga. Bet kam to reikėtų? Aš bankrutavusi. Tu?

Dana išpūtė skruostus.

— Beveik.

— Aš turiu šiek tiek susitaupiusi, — įsiterpė Zoja. — Bet jei skubiai nerasiu kito darbo, santaupos kaipmat ištirps. Nežinau, bet neatrodo, kad šie žmonės norėtų atimti iš mūsų paskutinius pinigus.

— Ir aš taip manau. Nori kavos?

— Ačiū. — Ji atsisuko į jas ir skėstelėjo rankas. — Žinau, jūs manęs nepažįstate ir jums tai nerūpi, bet man tie pinigai tikrai praverstų. — Zoja priėjo arčiau. — Dvidešimt penki tūkstančiai

būtų kaip stebuklas. Tai būtų saugumo garantas mano sūnui, galbūt galimybė man daryti tai, ko visada norėjau. Turėti nedidelį nuosavą saloną. Mums tereikia pasakyti taip, ieškosime raktų. Tai ne nusikaltimas.

— Nėra jokių raktų, — spyrėsi Dana.

— O jei yra? — Zoja, nė neparagavusi kavos, pastatė puodelį ant staliuko. — Turiu pripažinti, kad dvidešimt penki gabalai smarkiai pakeitė mano mąstymą. O milijonas? — Ji sutrikusi susijuokė. — Negaliu net pagalvoti. Ima mausti skrandį.

— Tai būtų kaip lobių medžioklė, — sumurmėjo Melori. — Būtų visai smagu. Netgi naudinga. Dvidešimt penki tūkstančiai tikrai užpildytų mano spragas — šiuo metu aš linkusi žiūrėti iš praktiškosios pusės. Gal irgi galėčiau atsidaryti nuosavą galeriją. Ne tokią kaip ana galerija, bet mažesnę, talpinančią tapytojų ir amatininkų darbus.

Tai buvo numatyta jos plane po dešimties metų, bet ji visada gali jį pakeisti.

— Ne viskas taip paprasta. Niekas nedalija pinigų vien už pažadus. — Dana papurtė galvą. — Čia kažkas ne taip.

— Galbūt jie tiki ja. Istorija, — pridūrė Melori. — Jei tu patikėtum, dvidešimt penki gabalai daug ką pakeistų. Kalbama apie sielas. — Negalėdama susilaikyti ji atsigręžė į portretą. — Siela verta daugiau nei dvidešimt penki gabalai.

Jaudulys šokinėjo joje kaip ryškiai raudonas kamuolys. Jai dar nebuvo tekę patirti tokio nuotykio, ypač apmokamo.

— Jie turi pinigų, jie ekscentriški ir jie tuo tiki. Jaučiu, kad jei sutiksime, iš mūsų pusės tai bus didesnė apgavystė. Bet aš išgyvensiu tai.

— Tu sutiksi? — Zoja griebė Melori už rankos. — Sutiksi?

— Ne kiekvieną dieną tau moka už darbą dievai. Nagi, Dana, atsipalaiduok.

Dana suraukė antakius, jos kaktoje įsirėžė atkakli raukšlelė.

— Prisišauksite bėdą. Nežinau, kur ir kada, bet tikrai bus bėdos.

— O ką tu darytum su dvidešimt penkiais tūkstančiais? — sumurkė Melori, pasiūlydama dar vieną kremo pyragaitį.

— Investuočiau viską, kad tik galėčiau turėti nuosavą knygyną, — ilgesingai atsiduso Dana. Tai buvo ženklas, kad ji ima pasiduoti. — Dieną lankytojai galėtų vaišintis arbata, vakare — vynu. Organizuočiau skaitymus. Pasvajok.

— Argi ne keista, kad mes visos turime problemų darbe ir visos norime turėti nuosavą vietą? — Zoja atsargiai dirstelėjo į portretą. — Kaip manote?

— Ne daugiau nei būti šioje tvirtovėje ir kalbėtis apie lobių medžioklę. Aš sutrikusi, — sumurmėjo Dana. — Jei pasakysiu ne, pribaigsiu jus abi. Sakydama taip, jausčiausi lyg idiotė. Tikriausiai tokia ir esu.

— Taip? — Zoja juokdamasi apkabino Daną. — Nuostabu! Puiku!

— Ramiau. — Dana šypsodamasi patapšnojo Zojai per nugarą. — Ką gi, metas prisiminti tinkamą posakį: „Vienas už visus, visi už vieną".

— Žinau geresnį. — Melori kilstelėjo puodelį, lyg siūlydama tostą. — „Pinigus ant stalo".

Tuo momentu atsidarė durys. Rovena įėjo pirmoji.

— Gal prisėstume?

— Mes nusprendėme priimti... — Zoja nutilo ir pažvelgė į Daną. — Iššūkį.

— Taip. — Rovena sukryžiavo kojas. — Tad peržiūrėkime kontraktus.

— Kontraktus? — išsižiojo Melori.

— Žinoma. Dokumentai įgauna galią tik pasirašius. Visoms teks pasirašyti. O tada rinksime pirmąją pirmajam raktui.

Pitas ištraukė iš stalo dokumentus ir padavė kiekvienai po egzempliorių.

— Tikiuosi, viskas aišku, nes sąlygas mes jau aptarėme. Įrašykite, kur pervesti pinigus, ir reikalas baigtas.

— Ir jums nerūpi, kad mes netikime tuo? — Melori parodė į portretą.

— Jūs duodate žodį, jog priimate sąlygas. Kol kas to pakanka, — atsakė Rovena.

— Gana tiesmukiška tokiam keistam reikalui, — pastebėjo Dana. Ir pasižadėjo sau rytoj pat nunešti kontraktą savo advokatui.

Pitas padavė jai rašiklį.

— Jūs irgi tiesmukiška. Kai ateis jūsų eilė, aš žinosiu, kad padarysite viską, ką galėsite.

Kontraktų pasirašymą paliudijo žaibai, žybsintys palei langus.

— Jūs esate išrinktosios, — tarė atsistodama Rovena. — Dabar viskas jūsų rankose. Pitai?

Jis priėjo prie stalo ir paėmė raižyto medžio dėžutę.

— Jos viduje yra trys diskai. Vienas iš jų yra rakto formos. Toji, kuri ištrauks tą diską, pradės žygį pirmoji.

— Tikiuosi, ne aš, — nervingai susijuokė Zoja, šluostydamasi į sijoną sudrėkusius delnus. — Atsiprašau, aš tikrai labai jaudinuosi. — Ji užsimerkė ir įkišo ranką į dėžutę. Tada, suspaudusi diską kumštyje, pažvelgė į Melori ir Daną. — Pažiūrėkime visos vienu metu. Gerai?

— Sutarta.

Dana ištraukė diską ir nuleido ranką laukdama Melori.

— Viskas.

Jos sustojo ratu žiūrėdamos viena į kitą. Tada ištiesė diskus.

— O! — Melori krenkštelėjo. — Tai pasisekė, — sušnabždėjo pamačiusi auksinį raktą baltame diske.

— Tu pirmoji, — prieidama tarė Rovena. — Tavo laikas prasideda rytoj, saulei patekėjus, ir baigiasi dvidešimt aštuntosios vidurnaktį.

— Ar aš gausiu kokią nuorodą? Žemėlapį ar ką nors panašaus?

Rovena atidarė mažą skrynelę ir, ištraukusi popieriaus lapą, padavė Melori. Tada ištarė jame parašytus žodžius.

„Turi ieškoti grožio, tiesos ir drąsos. Viena neatsilaikysi. Tik trise sudarysite visumą. Ieškok savyje ir sužinok, ką dar turi sužį-

noti. Surask, ką slepia tamsa. Ieškok ten, kur šviesa nugali šešėlius, kaip meilė nugali skausmą. Sidabrinės ašaros sukrenta į dainą, nes ji kyla iš jų sielų. Ieškok už ir tarp, ten, kur klesti grožis ir dainuoja dievaitė. Tavo kelyje gali pasitaikyti baimė, skausmas, tačiau dora širdis pergalės viską. Kai surasi, ko ieškai, meilė išardys kerus, širdis iškals raktą ir iškels jį į šviesą."

Melori kiek patylėjo.

— Ir tai viskas? Tik tokia nuoroda?

— Kaip džiaugiuosi, kad ne man pirmai teko, — tarė Zoja.

— Palūkėkite — negi daugiau nieko nepasakysite? Jūs ir Pitas jau žinote, kur yra raktai, taip?

— Tai viskas, ką mes galime tau duoti, tačiau turi viską, ko tau reikia. — Rovena uždėjo rankas ant Melori pečių ir pabučiavo į abu skruostus. — Laiminu tave.

Rovena stovėjo prie židinio šildydamasi rankas ir žiūrėdama į paveikslą. Ji pajuto, kaip į kambarį įėjo Pitas ir atsistojo jai už nugaros. Jis palietė jos skruostą, o ji prispaudė jo delną sau prie veido.

— Turėjau didesnių vilčių, kol jų nemačiau, — tarė jis.

— Jos protingos, išradingos. Nesumanių išrinktųjų dar nebuvo.

— Tačiau eina metai, šimtmečiai, o mes vis dar čia.

— Nekalbėk. — Ji atsigręžė, apkabino jį per liemenį ir prisiglaudė. — Nepulk į nevilтį, mano brangiausioji meile, gal šįkart pavyks.

— Tiek daug bandymų, bet visada be pabaigos. — Jis palenkė galvą ir prispaudė lūpas prie jos kaktos. — Ši vieta mane slegia.

— Mes darome viską, ką galime. — Ji priglaudė galvą prie jo krūtinės, klausydamasi raminančio širdies plakimo. — Turėk vilties. Man jos patiko, — pridūrė imdama jį už rankos ir vesdama durų link.

— Jos gana įdomios. Kaip mirtingosios, — atsiliepė jis.

Vos tik jie išėjo pro arką, ugnies gaudimas nurimo, liepsnos židinyje užgeso, palikdamos tik silpną auksinį žibėjimą tamsoje.

Trečias skyrius

To buvo galima tikėtis. Ir Džeimsas elgėsi maloniai, netgi tėviškai. Tačiau atleidimas yra atleidimas, nesvarbu kokia forma.

Nors ir ruošėsi tam, juo labiau turėdama stebuklingą dvidešimt penkių tūkstančių sumą sąskaitoje — tai ji pasitvirtino šįryt, Melori jautėsi didžiai pažeminta.

— Viskas keičiasi. — Džeimsas P. Horasas, kaip visuomet tvarkingai apsirengęs, su kaklaraiščiu ir su akiniais, kalbėjo gerai moduliuotu tonu.

Per visą jų pažinties laiką Melori nebuvo girdėjusi, kad jis pakeltų balsą. Kartais jis būdavo išsiblaškęs, kartais neapdairus, bet visuomet malonus. Netgi dabar jo veide atsispindėjo kantrybė ir apgailestavimas. Panašus į susenusį cherubiną, pagalvojo Melori.

Nors kabineto durys buvo uždarytos, kiti galerijos darbuotojai netrukus sužinos apie jų pokalbio baigtį.

— Visada jaučiau tau tėviškus jausmus, todėl noriu, kad tau būtų geriau.

— Taip, Džeimsai. Bet...

— Jei nieko nekeisime, liksime ten, kur esame. Žinau, iš pradžių tau gali būti sunku, Melori, bet netrukus pamatysi, jog tai geriausia, kas tau galėjo atsitikti.

Kiek banalių frazių, galvojo Melori, gali pasitelkti žmogus, kad sušvelnintų smūgį.

— Džeimsai, žinau, kad mes su Pamela nelabai sutarėme. „Kaip tu man, taip aš tau". Būdama naujokė, ji per daug audringai reaguoja, o aš ginu savąją teritoriją. Labai atsiprašau, kad nesusivaldžiau. Ir kavą išpyliau netyčia. Juk žinai, kad aš niekada...

— Žinoma, — numojo ranka jis. — Esu tikras, jog taip ir buvo. Nenoriu, kad dėl šito sau priekaištautum. Kas buvo, tas buvo. Bet matai, Melori, Pamela nori aktyviau dalyvauti veikloje, išjudinti sąstingį.

Melori ėmė smaugti nevilties.

— Džeimsai, ji viską pakeitė pagrindinėje salėje, pristatė daiktų iš salono. Atnešė gabalą audeklo — auksinio brokato, Džeimsai, ir užmetė ant Deko nuogybės vietoje sarongo. Negana to, kad išardė nuoseklų išdėstymą, ji viską sugadino. Ji nesupranta meno, nejaučia erdvės. Ji...

— Taip, taip. — Jo balsas nė kiek nepasikeitė, veidas neprarado ramybės ir savitvardos išraiškos. — Bet ji išmoks. Aš tikiuosi, kad bus malonu ją mokyti. Labai vertinu jos susidomėjimą mano darbu ir jos entuziazmą, kaip visuomet vertinau ir tavąjį, Melori. Bet aš tikrai manau, kad tu praaugai mus. Laikas pačiai pasireikšti. Praplėsti savo horizontus. Rizikuoti.

Gumulas užspaudė gerklę, ir Melori vos galėjo prabilti.

— Aš myliu galeriją, Džeimsai.

— Žinau. Tu visuomet būsi čia laukiama. Bet aš jaučiu, jog laikas išstumti tave iš lizdo. Žinoma, aš pasirūpinsiu, kad jaustumeisi saugi, kol nutarsi, ką toliau daryti. — Jis išsitraukė iš kišenėlės čekį. — Mėnesio atlygis turėtų neleisti tau numirti iš bado.

Ką aš darysiu? Kur eisiu? Karštligiški klausimai sukosi jos galvoje kaip išgąsdinti paukščiai.

— Tai vienintelė vieta, kur kada nors dirbau.

— Būtent. — Jis padėjo čekį ant stalo. — Tikiuosi, tu žinai, kaip man patinki ir kad gali bet kuriuo metu kreiptis į mane patarimo. Tačiau būtų geriau, kad tai liktų tik tarp mudviejų. Pamela truputį pyksta ant tavęs.

Jis globėjiškai pakštelėjo jai į skruostą, paplekšnojo per pečius ir iššingsniavo iš kabineto.

Gal jis kantrus ir susivaldantis, bet kartu ir silpnas. Nors ji ir nenorėjo to pripažinti — nenorėjo suprasti po tiek metų — dar ir savanaudiškas. Reikia būti savanaudišku silpnavaliu, kad atleistum našiai dirbančią, kūrybingą ir ištikimą darbuotoją paklusęs žmonos kaprizui.

Ji žinojo, kad verkti neverta, tačiau vis tiek verkė stovėdama nedideliame kabinete, kurį pati įrengė ir apstatė asmeniniais daiktais. Jos gyvenimas ir karjera sutilpo į vieną didelę dėžę.

Taip pasireiškia jos praktiškumas. Ir patetiškumas, mintyse pridūrė Melori.

Dabar viskas bus kitaip, o ji tam nepasiruošusi. Neturi nei plano, nei brėžinio, nei sąrašo, ką toliau daryti. Rytoj jai nereikės keltis, valgyti lengvų pusryčių, rengtis į darbą iš vakaro pasirinktais drabužiais. Prieš jos akis tarsi bedugnė praraja nusitiesė betikslių dienų eilė, kurioje pranyko taip brangintas sutvarkytas Melori gyvenimas.

Tai ją baugino, tačiau šalia baimės atsirado išdidumas. Ji pasitvarkė makiažą, iškėlė galvą, ištiesino pečius ir čiupo dėžę. Lipdama laiptais netgi sugebėjo išspausti šypseną Todui Gristui.

Jis buvo neaukštas, lieknas, dėvėjo juodus marškinius ir juodas kelnes. Kairiojoje ausyje žybčiojo du auksiniai žiedai. Melori visada pavydėjo jam šviesių, iki pečių krintančių plaukų. Angeliškas veidelis traukė pagyvenusias ir senyvas damas, kaip sirenų dainos kad traukia jūreivius.

Jis pradėjo dirbti galerijoje metais vėliau už Melori ir tapo jos draugu, patikėtiniu ir partneriu krečiant šunybes.

— Neišeik. Pribaigsime tą vėplą. Truputis arseno į rytinę kavą — ir ji taps istorija. — Jis griebė už dėžės. — Mel, mano gyvenimo meile, tu negali manęs palikti.

— Mane išspyrė. Įbrukęs į rankas mėnesio atlyginimą, paplekšnojęs per petį ir paskaitęs pamokslą. — Melori vos tramdė

ašaras, temdančias jai akis, dairydamasi po gražų erdvų holą, saulės nutviekstas ąžuolines grindis. — Dieve, ką aš darysiu rytoj, kai negalėsiu čia ateiti?

— O, mažute! Nagi, duokš man šitą. — Jis paėmė iš jos dėžę ir lengvai kumštelėjo bičiulę. — Lauke galėsime pažliumbti.

— Aš daugiau nežliumbsiu. — Tačiau prikando stipriai virpančią lūpą.

— Žliumbsiu aš, — pažadėjo jis, pamažu stumdamas ją prie durų. Tada pastatė dėžę ant geležinio staliuko dailiai įrengtoje verandoje ir puolė Melori ant kaklo. — Negaliu! Be tavęs čia viskas bus kitaip. Su kuo aš liežuvausiu, kas mane paguos, kai koks niekšas sudraskys man širdį? Tu visada būdavai šalia.

Melori nusijuokė.

— Tu vis dar mano geriausias draugužis, taip?

— Aišku. Tikiuosi, nepadarysi kokios nesąmonės, pavyzdžiui, nepersikelsi į miestą? — Jis atsitraukė ir pažiūrėjo į ją. — Ir nepakliūsi į blogą kompaniją, neįsidarbinsi kokiame suvenyrų kioske?

Melori skrandyje nusėdo švininis svoris. Tai buvo du vieninteliai variantai, kuriuos buvo numačiusi pragyvenimui. Tačiau Todas atrodė taip, tarsi tuoj pravirktų, tad ji to nepasakė.

— Neturėk nė tokios minties. Nežinau, ką darysiu. Yra kai kas, — ji pagalvojo apie keistą vakarą ir raktą. — Bet papasakosiu apie tai vėliau. Dabar būsiu truputį užsiėmusi, o paskui... nežinau, Todai. Aš sutrikusi.

Vis dėlto ji šiek tiek pažliumbs.

— Viskas ne taip, kaip turėjo būti, todėl nežinau, kaip bus. Į Melori Prais gyvenimo planą atleidimas nebuvo įtrauktas.

— Tai tik trumpalaikis nuosmukis, — tikino ją Todas. — Džeimsas skendi seksualinėje migloje. Jis dar gali praregėti. Galėtum permiegoti su juo, — staiga nušvito jis. — Arba aš galėčiau permiegoti su juo.

— Fu, kokie pasiūlymai.

— Išmintingi ir patikrinti. Ką pasakytum, jei šįvakar atsineščiau kiniško maisto ir pigaus vyno?

— Tu tikras draugas.

— Suplanuosime Piktosios Pamelos galą ir tavo ateitį. Nori, kad palydėčiau namo, meilute?

— Ačiū, bet aš susitvarkysiu. Duok man laiko praskaidrinti galvą. Atsisveikink su visais nuo manęs. Aš pati dabar negaliu.

— Nesirūpink.

Ji bandė nesirūpinti eidama namo. Bandė nekreipti dėmesio į paniką, kad vis labiau artėja prie bedugnės krašto. Juk ji jauna, išsilavinusi, darbšti. Turi pinigų banke. Jai visas gyvenimas dar prieš akis. Kaip kokia tuščia drobė. Tereikia pasirinkti dažus ir imtis darbo.

Na, o šiuo metu Melori reikia galvoti apie ką kita. Apie bet ką. Ji turi mėnesį laiko, kad nuspręstų — imtis ar ne labai intriguojančios užduoties. Ne kiekvieną dieną tavęs paprašo surasti paslaptingą raktą ir sužaisti gelbėjant sielas.

Tad ji pažais, o tuo pačiu metu sugalvos, ką veiks ateityje. Pagaliau juk ji davė žodį, todėl būtų geriausia jo laikytis. Kažkaip. Tik pirmiausia pareis namo ir nuskandins savo gėlą pinta alaus.

Priėjusi kampą, ji atsigręžė ir gailingai pažiūrėjo į galeriją. Ką gi ji bando apgauti? Tai buvo jos namai.

Giliai atsidususi, Melori žengė žingsnį. Ir skaudžiai klestelėjo ant užpakalio.

Tas, kuris ją partrenkė, dribtelėjo ant jos. Ji išgirdo kriūktelėjimą, o paskui kažką panašaus į cyptelėjimą. Negalėdama atgauti kvapo, nes ant krūtinės, rodės, įsitaisė visas kalnas, ji atsimerkė ir pažvelgė į juodą plaukuotą snukį. Vos tik įkvėpė pakankamai oro, kad suriktų, iš snukio išlindęs milžiniško dydžio liežuvis lyžtelėjo jai veidą.

— Mojau! Nulipk, kad tave kur! O, Jėzau. Atsiprašau, labai.

Melori išgirdo sunerimusį balsą ir dusdama pasuko galvą, kad išvengtų liežuvio. Staiga virš didžiulės juodos masės išniro dvi rankos. Paskui antra galva. Ši buvo žmogaus ir daug patrauklesnė nei pirmoji, nepaisant slystančių nuo nosies juodų akinių ir piktai sučiauptos burnos.

— Ar jums nieko neatsitiko? Nesusižeidėte?

Jis nustūmė nuo jos sunkų svorį ir užstojo ją savo kūnu kaip kokia gynybinė siena.

— Ar galite atsisėsti?

Klausimas buvo ginčytinas, nes jis jau kėlė ją iš negrakščios padėties išsiskėtus į sėdimą. Šuo vis bandė įkišti savo nosį, bet buvo nuvejamas alkūne.

— Gulėk, kvaiša! Čia ne jums, — žavingai šypteldamas skubiai pridūrė jis, nubraukdamas plaukus nuo Melori veido. — Labai atsiprašau. Jis nieko nedaro, tiesiog yra nerangus ir kvailas.

— Kas... kas tai?

— Mojus yra šuo, bent jau taip man buvo pasakyta. Mes manome, kad jo veislė — tarp kokerspanielio ir gauruoto mamuto. Atleiskite. Tai aš kaltas. Vos tik palikau be priežiūros, ir jis pabėgo.

Ji nukreipė žvilgsnį į šunį, jei tai buvo šuo. Šis tupėjo ir vizgino uodegą, storumo sulig jos ranka, nekaltai ir draugiškai žiūrėdamas į Melori.

— Ar nesusitrenkėte galvos?

— Atrodo, ne. — Ji pajuto įdėmų Mojaus šeimininko žvilgsnį ir paraudo. — Kas yra?

Ji buvo graži kaip saldainiukas. Tie susitaršę šviesūs plaukai, balta oda, seksualiai atrodanti patempta rožinė burna. Akys didelės, mėlynos ir gražios, nors jose šaudė pykčio žaibai.

Jis vos neapsilaižė, kai ji dėbtelėjo į jį ir kilstelėjo ranką, kad pasitaisytų vešlią plaukų kupetą.

— Ko taip žiūrite?

— Tiesiog noriu įsitikinti, kad akyse nėra mažų kryžiukų. Trenkėtės gana smarkiai. Beje, nuostabios akys. Aš Flinas.

— O man nusibodo sėdėti ant šaligatvio. Gal padėtum?

— O, taip. — Jis atsistojo, paėmė ją už rankų ir truktelėjęs pastatė ant kojų.

Jis buvo aukštesnis, nei ji manė, ir Melori automatiškai žengtelėjo atgal, kad nereikėtų kilstelėti veido žiūrint į jį. Tankiuose banguotuose kaštono spalvos jo plaukuose tviskėjo saulė. Jo ran-

kos vis dar spaudė josios rankas, ir gana stipriai, kad būtų galėjusi pajusti nuospaudas ant delnų.

— Jūs tikrai gerai jaučiatės? Galva nesvaigsta? Šitaip griuvote.

— Lyg pati nežinočiau. — Skausmingiausia buvo tai anatominei kūno daliai, kuri pirmoji pajuto šaligatvį. Melori priklaupė ir ėmė rinkti išsibarsčiusius iš dėžės daiktus.

— Aš surinksiu. — Jis pritūpė šalia ir piktai atkišo pirštą į šunį, bandantį prislinkti prie jų Afrikos dramblio grakštumu. — Sėdėk, arba negausi ėsti.

— Tiesiog pasiimk tą šunį. Aš pati susitvarkysiu.

Melori piktai čiupo kosmetinį krepšelį ir įmetė jį į dėžę. O išvydusi, jog nusilaužė nagą, panoro susisukti į kamuolį ir apsižliumbti. Tačiau vietoj to nusprendė išlieti savo pyktį.

— Ir ką, po galais, darai su tokiu šuniu gatvėje, jei nemoki jo suvaldyti! Jis tik šuo, jis nieko neišmano, bet tu turėtum išmanyti.

— Jūs teisi. Visiškai teisi. A... hm... čia turbūt jūsų. — Jis kilstelėjo juodą liemenėlę be petnešėlių. Persikreipusi iš pykčio Melori stvėrė liemenėlę ir įgrūdo ją į dėžę.

— Dabar eik. Kuo toliau nuo čia.

— Paklausykit, leiskit man panešti tą dėžę.

— Nešk savo kvailą šunį, — atrėžė Melori ir, pagriebusi dėžę, kiek galėdama oriau nužingsniavo.

Flinas stebėjo ją nueinančią, o Mojus sudribo prie šeimininko kojų, prispausdamas vieną jų savo sunkiu kūnu. Flinas patapšnojo gauruotą galvą, gėrėdamasis, kaip iš pasipiktinimo siūbuoja moteriški klubai po trumpu sijonėliu. Jis abejojo, ar buvo nubėgusi siūlė jos kojine iki susiduriant su Mojumi, tačiau tai nė kiek netrukdė grožėtis jos puikiomis kojomis.

— Graži, — ištarė garsiai, kai ji pasuko į pastatą kvartalo vidury. — Ir karštoka. — Jis žvilgtelėjo į viltingai išsišiepusį Mojų. — Puikiai pasidarbavai, bukasnuki.

Išsimaudžiusi po karštu dušu, persirengusi ir profilaktikai su-

dorojusi dubenį ledų, Melori pasuko į biblioteką. Vakar ji nieko rimto nesutarė su Dana — tikriausiai reikėtų vadinti jas partnerėmis. Kadangi ji pirmoji, tai turėtų vadovauti. Joms reikia susitikti, aptarti nuorodą, sudaryti veiksmų planą. Nors Melori nesitikėjo laimėti milijoną, lengvai atsisakyti savo žodžio neketino.

Ji negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą lankėsi bibliotekoje. Kažkodėl vėl pasijuto studente, naivia, kupina vilčių ir noro mokytis.

Pagrindinė salė buvo nedidelė, o dauguma stalų — neužimti. Ji pastebėjo senyvą vyrą, skaitantį laikraštį, keletą žmonių, klaidžiojančių aplink lentynas, ir moterį su kūdikiu prie registracijos stalo. Čia buvo taip tylu, kad telefono skambutis nuskambėjo kaip šūvis. Melori grįžtelėjo garso pusėn, į centrinį stalą. Ten sėdėjo Dana, priglaudusi prie ausies ragelį, pirštais spaudydama klavišus.

Apsidžiaugusi, kad nereikės ieškoti po visą pastatą, Melori pasuko prie jos. Pamojavo, kai Dana linktelėjo jai ir užbaigė pokalbį.

— Tikėjausi, kad užsuksi. Tik nemaniau, kad taip greitai.

— Dabar aš visiškai laisva moteris.

— O! — Danos veidas sušvelnėjo. — Išspyrė?

— Išspyrė, išvijo, išgujo, o paskui, pakeliui į namus, kažkoks mulkis su šuniu parvertė mane vidury gatvės. Žodžiu, suknista diena, nepaisant padidėjusios banko sąskaitos.

— Turiu pasakyti, to nesitikėjau. Tiedu Viršūnėje patikimi tipai.

— Mums pasisekė. Tačiau mes dar turime tai užsidirbti. Aš pirmoji, tad, manau, reikėtų pradėti. Nuo kažko.

— Aš jau kai ką nuveikiau. Džen? Pasėdėk vietoje manęs. — Dana pakilo ir susirinko knygas iš po stalo. — Eime, — tarė ji Melori. — Prie lango yra patogus stalas, galėsi ten dirbti.

— Ką dirbti?

— Ieškoti atsakymų. Turiu keletą knygų apie keltų mitologiją, dievus ir deives, moksliškai pagrįstų ir legendų. Pasirinkau keltus, nes Rovena iš Velso, o Pitas — airis.

— Iš kur žinai, kad jis airis?

— Nežinau. Kalba kaip airis. Aš beveik nieko nežinau apie keltų mitus. Įtariu, kad judvi su Zoja taip pat.

— Neturiu nė menkiausio supratimo.

Dana padėjo knygų krūvelę ant stalo.

— Vadinasi, mums reikia jį įgyti. Po kelių valandų būsiu laisva, tada galėsiu tau padėti. Ir, jei nori, galiu paskambinti Zojai.

Melori spoksojo į knygas.

— Būtų gerai. Nežinau, nuo ko pradėti.

— Išsirink vieną. Atnešiu tau sąsiuvinį.

Po valandos Melori jau reikėjo aspirino. Kai atskubėjo Zoja, Melori nusiėmė akinius ir pasitrynė pavargusias akis.

— Puiku. Atvyko pastiprinimas, — tarė ji, pastumdama per stalą knygą.

— Atleisk, kad taip užtrukau. Turėjau visokių reikalų. Nupirkau Saimonui videožaidimą, kurio seniai norėjo. Žinau, kad neturėčiau švaistyti pinigų, bet norėjau kuo nors jį nudžiuginti. Aš dar niekada neturėjau tiek pinigų, — sušnabždėjo Zoja. — Žinau, kad reikia elgtis apdairiai, bet jei negali leisti sau nė mielo mažmožio, tai kokia prasmė?

— Gali nesiteisinti. O kai pasėdėsi čia kurį laiką, žinosi, kad užsidirbai. Sveika atvykusi į trenktą keltų pasaulį. Dana tikriausiai turi dar vieną sąsiuvinį.

— Atsinešiau savo. — Iš didžiulio krepšio Zoja išsitraukė švarų sąsiuvinį, storą kaip plyta, ir keletą pieštukų, nuaštrintų kaip ietys. — Lyg būčiau sugrįžusi į mokyklą.

Zojos optimizmas pataisė blogą Melori nuotaiką.

— Gal nedarom pamokų, geriau paplepam apie berniukus?

Zoja tik šyptelėjo ir atsivertė knygą.

— Mes surasime tą raktą. Aš tai žinau.

Kai atėjo ir Dana, Melori jau buvo prirašiusi daugybę pastabų koledže ištobulintais sutrumpinimais, išbaigusi savo rašiklį ir pasiskolinusi du pieštukus iš Zojos.

— Kodėl mums nepersikėlus pas mano brolį? — pasiūlė Dana. — Gyvena čia pat, už kampo. Jis darbe, tad mums netrukdys. Turėsime daugiau erdvės, o jūs galėsite mane apšviesti.

— Tinka. — Melori, sustingusi nuo sėdėjimo, atsistojo.

— Aš galėsiu pabūti tik apie valandą. Norėčiau būti namuose, kai Saimonas grįš iš mokyklos.

— Tada eime. Šios knygos užregistruotos mano vardu, — tarė Dana, rinkdama knygas. — Jei kuri nešitės namo, prašau grąžinti laiku ir tokios pačios būklės, kaip ir paėmėte.

— Ji tikra bibliotekininkė. — Melori pasikišo knygas po pažastimi.

— Tikresnių nebūna. — Dana ėjo pirmoji. — Pažiūrėsiu, ką galima gauti internete arba tarpbibliotekiniame tinkle.

— Nežinau, kiek galėsime sužinoti iš knygų.

Dana užsidėjo akinius nuo saulės, žvilgtelėjo per jų viršų į Melori.

— Viskas, kas vertinga, yra knygose.

— Čia kalba Rūsčioji Bibliotekininkė. Mums tereikia išsiaiškinti nuorodą.

— Be informacijos apie pačią istoriją ir jos veikėjus mes neturime nuo ko pradėti.

— Turime ištisas keturias savaites, — įsiterpė Zoja, traukdama iš krepšio akinius nuo saulės. — Pakankamai laiko, kad daug ką sužinotume ir apžiūrėtume. Pitas sakė, jog raktai šalia. Mums nereikia jaudintis dėl viso pasaulio.

— „Šalia" gali reikšti mūsų slėnį ar kalnus. Gal net visą Pensilvanijos valstiją. — Melori papurtė galvą. — Pitas nurodė gana plačiai. Net jei jis šalia, tai gali būti kieno nors apdulkėjusiame stalčiuje, upės dugne, banko saugykloje ar paslėptas po akmeniu.

— Jei būtų lengva, kas nors jau būtų radęs, — pastebėjo Zoja. — O didysis prizas nebūtų trys milijonai.

— Nebūk tokia protinga, kai aš bambu.

— Atleisk, bet man neduoda ramybės kas kita. Vakar vakare negalėjau užmigti, vis galvojau apie tą reikalą. Viskas taip nerealu. Ir net jei trumpam tai pamirštum, nusiteiktum optimistiškai ir sakytum, kad surasime raktą, iš kur žinosime, kad tai *mano* raktas, o ne kurios nors iš jūsų?

— Įdomi mintis. — Melori pasitaisė knygų naštą. — Kodėl apie tai nepagalvojo Keistieji Dvyniai?

— Spėju, kad pagalvojo. Matai, pirmiausia reikia pripažinti, kad tai realu.

Dana patraukė pečiais.

— Mūsų pinigai banke, o mes einame nagrinėti keltų mitų. Man tai gana realu.

— Jei tai tikra, tada Melori gali surasti tik pirmąjį raktą. Net jei kiti du būtų tiesiai prieš jos nosį, ji jų nerastų. Mes irgi, kol neatėjo mūsų eilė.

Dana stabtelėjo ir pakreipusi galvą pažvelgė į Zoją.

— Tu tikrai tiki visu tuo?

Zoja raustelėjo, bet nerūpestingai gūžtelėjo pečiais.

— Norėčiau tikėti. Tai taip fantastiška ir svarbu. Dar niekada nesu dariusi nieko panašaus. — Ji pažiūrėjo į siaurą trijų aukštų Viktorijos laikų namą, nudažytą pilkšvai mėlyna spalva su šviesiomis puošmenomis. — Čia tavo brolio namas? Man jis visuomet patiko.

— Jis jį pamažu remontuoja. Tai kaip hobis.

Jos patraukė palei plytų sieną. Žolė žalia ir tvarkingai nupjauta, bet reikia gėlių, pagalvojo Melori. Spalvų ir formos. Kokio seno suolelio verandoje, šalia — didelio varinio puodo su įdomiomis sausomis šakomis ar žolėmis. Namas atrodo vienišas be jų. Kaip daili moteris, laukianti nesulaukianti savojo kavalieriaus.

Dana išsitraukė raktus ir atrakino duris.

— Geriausia, ką galiu pasakyti apie vidų — čia tylu. — Ji įžengė vidun. — Ir niekas netrukdo.

Holas buvo tuščias, tik kampe riogsojo keletas dėžių. Laiptai į viršų dailiai išlenkti, su grifo galva vietoje kolonos. Svetainės sienos nudažytos sodria žalia spalva, puikiai derančia prie medaus spalvos grindų. Tačiau kitur sienos, kaip ir kiemas, buvo plikos.

Kambario viduryje stovėjo sofa, kuri rėkte rėkė Melori: „Mane pirko vyras!" Nors kai kurie žali akcentai derinosi prie

sienų, tai buvo šlykštus baldas ir aiškiai per didelis žaviam kambariui.

Vietoj stalo buvo kažkokia dėžė. Kita dėžė stovėjo palei nedidelį puikų židinį su meistriškai raižyta atbraila. Melori jau įsivaizdavo įspūdingą paveikslą, kabantį virš jo.

— Taigi... — Zoja apsidairė. — Atrodo, kad jis neseniai įsikraustė.

— O taip. Tik prieš pusantrų metų. — Dana padėjo knygas ant dėžės.

— Jis gyvena čia daugiau nei metus? — Melori suskaudo širdį. — Ir vienintelis baldas yra ši pasibaisėtina sofa?

— Cha, reikėjo pamatyti jo kambarį namuose. Čia bent jau tvarkinga. Be to, jis turi ganėtinai padoraus šlamšto viršuje. Ten ir gyvena. Valgyti turbūt nėra, bet rasiu kavos, alaus, kokakolos. Norit?

— Kola dietinė? — pasiteiravo Melori.

Dana piktokai prunkštelėjo.

— Jis juk vyras.

— Tiesa. Ką gi, surizikuosiu.

— Tiks ir man, — pritarė Zoja.

— Tuoj atnešiu. Sėskit. Sofa gadina akis, bet sėdėti ant jos patogu.

— Šitaip sugadinti tokią nuostabią erdvę, — suaimanavo Melori. — Tik vyras gali mokėti pinigus už tokį daiktą. — Ji klestelėjo ant sofos. — Patogi. Bet vis tiek bjauri.

— Ar gali įsivaizduoti, kad čia gyventum? — Zoja apvedė ranka ratą. — Čia kaip lėlės namai. Didelės lėlės, bet mieli. Aš tikriausiai visą laisvalaikį leisčiau žaisdama, ieškodama lobių.

— Ir aš. — Melori kilstelėjo galvą. Kad ir kaip stengčiausi, pagalvojo ji, niekada neatrodysiu taip madingai ir egzotiškai kaip Zoja, nors vilki tik paprastais džinsais ir medvilnės marškiniais. Ji paskaičiavo, kiek Zojai buvo metų, kai pagimdė. Būdama tokio paties amžiaus Melori pirkosi suknelę išleistuvėms ir ruošėsi į koledžą.

O dabar štai jos čia, dideliame pustuščiame nepažįstamo vyro name, ir galvoja beveik apie tą patį.

— Keista, kiek daug mes turime bendra. Taip pat keista, kad gyvename gana mažame miestelyje, bet niekad anksčiau nesusitikome.

Zoja prisėdo ant kito sofos krašto.

— Kur tu tvarkaisi plaukus?

— Pas Karminą, prekybos centre.

— Geras salonas. Ten, kur aš dirbau, paprastai ateina moterys, kurios nieko nenori keisti. — Ji pavartė dideles rudas akis. — Negaliu kaltinti, kad tu taip toli važiuoji. Tavo puikūs plaukai. Ar tavo stilistė nesiūlo truputį pakirpti?

— Pakirpti? — Melori ranka instinktyviai palietė plaukus. — Nukirpti?

— Tik per pirštą, kad lengviau kristų. Nuostabi spalva.

— Ji natūrali. Na, šiek tiek paryškinta, — nusijuokė Melori, nuleisdama ranką. — Jaučiu, kad žiūri į mano plaukus, kaip kad aš žiūriu į šį kambarį. Svarstau, ką padaryčiau su juo, jei kas leistų.

— Kola *ir* sausainiai. — Dana įnešė tris skardines ir pakelį pirktinių šokoladinių sausainių. — Taigi ką turime?

— Neradau nieko apie tris jauno dievo ir mirtingosios moters dukras. — Melori atidarė skardinę ir gurkštelėjo, nors mieliau būtų gėrusi iš stiklinės ir su ledu. — Vaje, kokia saldi, jau buvau pamiršusi. Taip pat nieko neradau apie įkalintas sielas ar raktus. Tik daugybę keistų vardų, kaip Lugas, Riana, Anu, Danu. Ir pasakojimų apie mūšius — pergales ir mirtis.

Ji išsitraukė sąsiuvinį ir atvertė tvarkingai suplanuotą pirmąjį puslapį. Dana, vos užmetusi akį, plačiai nusišypsojo.

— Kertu lažybų, kad buvai geriausia studentė. Garbės raštai, dekano pagyrimai. Piktindavai visą kursą.

— Kodėl?

— Per daug organizuota, kad tokia nebūtum. Tu net planą pasidarei. — Dana paėmė sąsiuvinį, pervertė lapus. — Ir laiko linijas. Schemas.

— Užsičiaupk. — Melori juokdamasi atėmė iš Danos sąsiuvinį. — Kaip sakiau, kol niekas nepradėjo šaipytis iš mano organizacinių gabumų, keltų dievai miršta, nors paskui kažkaip vėl išdygsta, bet jie gali būti užmušti. Be to, skirtingai nei graikų ar romėnų dievai, šie negyvena stebuklingo kalno viršūnėje. Jie apsigyvena žemėje, tarp gyvų žmonių. Labai daug pasakyta apie politiką ir protokolo laikymąsi.

Dana atsisėdo ant grindų.

— Gal yra metaforų, kurios simbolizuotų raktą?

— Jei ir yra, tai nesupratau.

— Menininkai buvo dievai ir karžygiai, — pridūrė Zoja. — Arba atvirkščiai. Noriu pasakyti, kad menas — muzika, istorijų pasakojimas — buvo svarbu. Ir skaičius trys. Atrodo, kad Melori menininkė...

Melori suspaudė širdį.

— Ne, aš tik pardavinėju meną.

— Tu supranti meną, — tarė Zoja. — Kaip Dana supranta knygas. O aš — ką reiškia būti motina.

— Gerai, — nušvito Dana. — Tai suteikia mums tam tikrus vaidmenis. Pitas sakė: grožis, tiesa, narsa. Melori, supaprastinkime viską pavadindamos mūsų vardais. Melori grojo instrumentu: muzika, menas, grožis. Aš laikiau ritinį ir plunksną: knygos, žinios, tiesa. O Zoja turėjo kardą ir šuniuką: nekaltybė, apsauga, narsa.

— Tai reiškia?.. — nekantriai paklausė Melori.

— Galėtume pasakyti, kad pirmasis raktas, tavo raktas, yra susijęs su menu ir/arba grožiu. Tai atitiktų nuorodą.

— Puiku. Pasiimsiu ją į namus. — Melori stumtelėjo knygą koja. — O kas, jei jie viską išgalvojo? Visą istoriją?

— Nenoriu tikėti, jog jie viską išgalvojo tik tam, kad mes pultume ieškoti raktų. — Dana susimąsčiusi atsikando sausainio. — Nesvarbu, kuo tikime mes, — jie tiki, kad tai tiesa. Todėl turi būti kažkokios šaknys, kažkoks šios legendos ar mito pagrindas — nesvarbu, kas tai būtų. Jei šaknis, ji turi būti knygoje.

— Tiesą sakant... — Zoja padvejojo, paskui tęsė: — Toje knygoje, kurią skaičiau, sakoma, kad daugelis keltų mitų ir legen-

dų liko neužrašytos. Jos buvo perduodamos iš lūpų į lūpas.

— Prakeikti bardai, — sumurmėjo Dana. — Gali būti, kad Pitas ir Rovena išgirdo ją iš kitų. Kažkur turi būti informacija. Informacija — mano dievas.

— Gal mums reikėtų gauti informacijos apie Pitą ir Roveną. Kas jie, velniai rautų? — Melori skėstelėjo rankomis. — Iš kur jie? Iš kur jie turi pinigų, kad dalija į kairę ir į dešinę?

— Tu teisi. — Pasipiktinusi savimi Dana garsiai išpūtė orą. — Visiškai teisi, turėjau anksčiau apie tai pagalvoti. Laimė, aš pažįstu žmogų, kuris gali mums padėti, kol domėsimės mitologija. — Ji dirstelėjo į holą išgirdusi atsidarant lauko duris. — Ir jis ateina.

Jos išgirdo dunkstelėjimą, tekštelėjimą, bruzgesį ir keiksmą. Garsai pasirodė tokie pažįstami, jog Melori susiėmė už galvos.

— Šventoji Dievo Motina...

Nespėjus užbaigti, į kambarį įšuoliavo didžiulis juodas šuo. Jo uodega švytravo kaip griovimo sviedinys, liežuvis nukabęs iki žemės. Pastebėjus Melori, jo akys nušvito. Jis išleido seriją ausį gniaužiančių garsų ir puolė jai ant kelių.

Ketvirtas skyrius

Flinas, įbėgęs į kambarį paskui šunį, pastebėjo tris dalykus: jo sesuo sėdėjo ant grindų ir juokėsi it pamišusi; įspūdingos išvaizdos brunetė didvyriškai bandė nustumti Mojų; ir, savo nuostabai bei džiaugsmui, moterį, apie kurią galvojo beveik visą dieną, palaidotą po milžinišku Mojaus kailiu ir liežuviu.

— Mojau, nulipk. Aš rimtai. To jau gana.

Aišku, jis nesitikėjo, kad šuo paklausys. Jis visuomet stengėsi drausminti, bet Mojus niekada neklausydavo. Todėl teko apkabinti šunį per pilvą ir nutraukti jėga.

Jam reikėjo pasilenkti — tiesa, ne taip smarkiai, kaip kad pasilenkė. Tačiau ji turėjo gražiausias mėlynas akis, nors jos ir svaidė žaibus.

— Sveika. Malonu vėl susitikti.

Ji taip sukando dantis, kad net raumenys sujudėjo.

— Nukelk jį!

— Stengiuosi.

— Ei, Mojau! — šūktelėjo Dana. — Sausainis!

Tai paveikė. Mojus peršoko per dėžę, čiupo iškeltą sausainį ir dribtelėjo ant žemės. Nusileidimas būtų buvęs gana grakštus, jei šuo nebūtų nuslydęs slidžiomis grindimis.

— Patikrintas būdas. — Dana kilstelėjo ranką. Mojus atliuoksėjo atgal — pirmasis sausainis jau buvo tapęs istorija — ir meiliai užvertė galvą.

— Oho, koks didelis. — Zoja pasilenkė, ištiesė jam ranką ir nusišypsojo, kai šuo godžiai palaižė ją. — Draugiškas.

— Patologiškai draugiškas. — Melori nusivalė šuns plaukus nuo dabar jau suglamžytų marškinių. — Šiandien jis jau antrą kartą užpuola mane.

— Jam patinka merginos. — Flinas nusiėmė akinius ir numetė juos ant dėžės. — Taip ir nepasakei man savo vardo.

— A, tai tu tas idiotas su šuniu. Turėjau susiprasti. Čia Melori Prais, — tarė Dana. — Ir Zoja Makort. Mano brolis, Flinas.

— Tai tu Maiklas Flinas Henesis? — Zoja pritūpė pakasyti Mojui ausį, tada klausiamai žvilgtelėjo iš po kirpčiukų. — M. F. Henesis iš *Valley Dispatch*?

— Kaltas.

— Esu skaičiusi daug tavo straipsnių. Niekada nepraleidžiu skiltie, kurioje jie spausdinami. Man patiko praeitos savaitės straipsnis apie siūlomą slidžių keltuvą į Loun Ridžą ir jo poveikį aplinkai.

— Ačiū. — Jis pasilenkė ir pasiėmė sausainį. — Čia klubo susirinkimas. Gal bus tortas?

— Ne. Bet jei turi laisvą valandėlę, gal prisėstum. — Dana patapšnojo į grindis. — Mes papasakosime tau, kas čia vyksta.

— Žinoma. — Tačiau jis atsisėdo ant sofos. — Melori Prais? Galerija, taip?

— Jau nebe, — nusivaipė Melori.

— Esu buvęs ten porą kartų, tikriausiai prasilenkėme. Aš nerašau apie meną ir pasilinksminimus. Matau, būsiu suklydęs.

Jo akys, pastebėjo Melori, tokios pat spalvos kaip ir sienos. Tingiai tekančios upės žaluma.

— Abejoju, ar mes turime ką nors, kas galėtų papildyti tavo aplinką.

— Nepatinka mano sofa?

— „Nepatinka" — per švelniai pasakyta.

— Bet labai patogi.

Flinas žvilgtelėjo į Zoją ir šyptelėjo.

— Tai pogulio sofa. Kai snaudi, esi užsimerkęs, tau visai nerūpi, kaip ji atrodo. *Keltų mitologija*, — perskaitė jis ant dėžės paskleistų knygų pavadinimą. — *Keltų mitai ir legendos.* — Paėmęs vieną, pavartė ir pažvelgė į seserį. — Kas čia dabar?

— Pameni, sakiau tau, kad važiuoju į kokteilių vakarėlį Karžygio Viršūnėje?

Draugiška šypsena išblėso, ir jo veidas bemat sugriežtėjo.

— Maniau, kad nevažiuosi, juk sakiau, šis kvietimas kažkoks keistas, nes niekas, su kuo kalbėjau, jo negavo.

Dana pasičiupo kokakolos skardinę ir kiek susidomėjusi nužvelgė brolį.

— Negi tu iš tiesų manai, kad aš tavęs klausau?

— Ne.

— Tai gerai. Štai kas ten buvo.

Vos tik ji pradėjo, Flinas nusisuko ir įsmeigė savo žalias akis į Melori.

— Tu irgi gavai kvietimą?

— Taip.

— Ir tu, — jis linktelėjo Zojai. — Kuo tu dirbi, Zoja?

— Šiuo metu esu bedarbė kirpėja, bet...

— Ištekėjusi?

— Ne.

— Tu irgi ne, — tarė jis, vėl atsigręždamas į Melori. — Neturi žiedo. Nejaučiu „aš ištekėjusi" virpulio. Kiek laiko jūs pažįstamos?

— Flinai, baik tą savo sumautą interviu. Leisk papasakoti, kas atsitiko.

Dana vėl prabilo. Tuo metu Flinas, kilstelėjęs nuo sofos, išsitraukė iš užpakalinės kišenės užrašų knygelę. Stengdamasi neišsiduoti ir vaizduodama, kad jai nė kiek nerūpi, Melori paslapčia nukreipė žvilgsnį į kairę.

Jis stenografuoja, staiga suvokė ji. *Tikrai* stenografuoja, o ne keverzoja kaip ji.

Kol Dana kalbėjo, ji pabandė iššifruoti, bet netrukus ėmė svaigti galva.

— Stiklo Dukterys, — murmėjo Flinas, nesiliaudamas rašyti.

— Ką? — Užsimiršusi Melori ištiesė ranką ir suspaudė jo riešą. — Tu žinai tą istoriją?

— Bent jau vieną jos versiją. — Pamatęs, jog patraukė Melori dėmesį, Flinas pasislinko arčiau. Jų keliai susilietė. — Mano airė senelė pasakojo man daug istorijų.

— Kodėl tu jos neatpažinai? — paklausė Melori Daną.

— Mes netikri brolis ir sesuo, — paaiškino Dana. — Mano tėvas vedė jo motiną, kai man buvo aštuoneri.

— Arba mano motina ištekėjo už jos tėvo, kai man buvo vienuolika. Kaip pažiūrėsi. — Jis pakedeno Melori plaukų galiukus ir šyptelėjo, kai ji pliaukštelėjo jam per pirštus. — Atsiprašau. Tiesiog jų tiek daug, kad negaliu atsispirti. Taigi mano senelė mėgo pasakoti istorijas, todėl aš jų daug girdėjęs. Ši primena Stiklo Dukteris. Bet tai nepaaiškina, kodėl jus tris pakvietė į Viršūnę pasiklausyti pasakos.

— Mes turime surasti raktus, — neiškentė Zoja ir paslapčia žvilgtelėjo į laikroduką.

— Jūs turite surasti raktus ir atrakinti jų sielas? Nieko sau. — Jis ištiesė kojas ant dėžės ir sukryžiavo. — Mano pareiga paklausti kaip, kada ir kodėl.

— Jei užsičiauptum bent penkioms minutėms, aš pasakyčiau. — Dana ištuštino kolos skardinę. — Melori pradeda pirmoji. Ji turi dvidešimt aštuonias dienas, pradedant nuo šiandien, kad surastų pirmąjį raktą. Kai ji suras, ateis mano arba Zojos eilė. Ir taip toliau.

— Kur yra toji dėžutė? Sielų Dėžė?

Dana susiraukė, kai Mojus nuslinkęs pradėjo uostyti Melori kojų pirštus. — Nežinau. Tikriausiai ją turi Pitas su Rovena. Jei ne, tada raktai neką tepadės.

— Tu nori pasakyti, kad tuo tiki? Panelė realistė? Ir ketini ieškoti raktų, kurie atrakins magišką stiklo dėžę, laikančią trijų dievaičių sielas.

— Pusiau dievaičių. — Melori spirtelėjo Mojui. — Ir nesvarbu, kuo mes tikim. Tai verslo sandėris.

— Jie sumokėjo mums po dvidešimt penkis tūkstančius, — pranešė Dana. — Iš anksto.

— Dvidešimt penkis tūkstančius *dolerių*? Eik sau!

— Pinigai pervesti į mūsų banko sąskaitas. Mes patikrinome. — Susijaudinusi Melori siektelėjo sausainį. Mojus tučtuojau nuleido savo sunkią galvą jai ant kelių. — Gal pasiimtum tą šunį?

— Negaliu, kol rankoje laikai sausainį. Tai tiedu žmonės, kurių nė nepažįstate, davė kiekvienai po dvidešimt penkis gabalus, kad ieškotumėt tų magiškų raktų? Gal jie tuos pinigus piešia? Ar turi auksinę žąsį?

— Pinigai tikri, — šaltai atrėžė Melori.

— O kas, jei nerasite? Kas bus už tai?

— Prarasime metus.

— Kaip, metams parsiduosite jiems?

— Iš mūsų atims po metus gyvenimo. — Zoja vėl žvilgtelėjo į laikrodį. Jai tikrai reikėjo eiti.

— Kuriuos metus?

Ji suglumusi išpūtė akis. — Na... tikriausiai paskutinius. Kai būsime senos.

— Arba šiuos, — stodamasis tarė Flinas. — Arba ateinančius. O gal tuos prieš dešimtį metų, jei jau kraustomės iš proto, nes esu tikras, kad taip ir yra.

— Ne, negali būti. — Zoja išblyškusi papurtė galvą. — Negali būti iš anksčiau. Nes tai viską pakeistų. Kas, jei tai būtų metai, kai pagimdžiau Saimoną arba tie, kai pastojau? Taip negali būti.

— Ne, negali, nes taip iš viso negali būti. — Jis papurtė galvą ir pažiūrėjo į seserį. — Kur tavo protas, Dana? Negi tau nešovė į galvą, kad jei nepristatysit tų raktų, tie žmonės gali jums pakenkti? Niekas nesimėto tokiais pinigais, ypač nepažįstamiesiems. O tai reiškia, kad jūs jiems nesate nepažįstamos. Nežinau iš kur, bet jie jus pažįsta. Jie pasidomėjo jumis.

— Tavęs ten nebuvo, — tarė Dana. — Jie ne psichai, jie ekscentrikai.

— Be to, jie neturi priežasties mums kenkti.

Flinas atsisuko į Melori. Ne, jis dabar jau nebe mielas, jis įpykęs, suvokė ji. Ir ima niršti.

— O dalyti pinigus turi?

— Turiu eiti, — drebančiu balsu tarė Zoja, griebdama rankinę. — Reikia grįžti pas Saimoną. Savo sūnų.

Ji skubiai iššingsniavo. Dana pašoko.

— Puikiai pasidarbavai, Flinai. Labai gražu gąsdinti vienišą motiną.

Ji išlėkė iš kambario tikėdamasi nuraminti Zoją.

Flinas susikišo rankas į kišenes ir įsistebeilijo į Melori.

— Tu bijai?

— Ne, bet aš neturiu devynmečio sūnaus, dėl kurio nerimaučiau. Be to, netikiu, kad Pitas ir Rovena norėtų mums pakenkti. Ir apskritai aš galiu pasirūpinti savimi.

— Kodėl moterys visada taip sako, kai patenka į keblią padėtį?

— Todėl, kad paprastai pasirodo vyrai ir dar labiau sugadina reikalus. Aš ieškosiu to rakto, kaip pažadėjau. Visos ieškosime. Ir tu taip pasielgtum.

Štai ji ir pričiupo Fliną. Kurį laiką jis stovėjo žvangindamas raktais kišenėje ir mąstydamas. Atvėso.

— O kas bus, kai surasite raktus?

— Sielos bus išlaisvintos. O mes kiekviena gausime po milijoną dolerių. Aš žinau, kaip tai keistai skamba. Bet tau reikėjo ten būti.

— Jei pridursi, kad tos trys dievaitės miega krištolo lovose pilyje už Uždangos, tikrai pasigailėsiu, kad ten nebuvau.

— Jie turi Stiklo Dukterų paveikslą. Jos labai panašios į mus. Nuostabus paveikslas. Aš išmanau apie meną, Henesi, ir ten tikrai ne kokia teplionė. Ten tikras šedevras. Tai turi kažką reikšti.

Jo veide suspindo susidomėjimas.

— Kas jį nutapė?

— Parašo nebuvo, bent jau aš nemačiau.

— Tai iš kur žinai, kad tai šedevras?

— Nes *žinau*. Toks mano darbas. Tas, kas jį nutapė, turi stulbinantį talentą ir jaučia didelę meilę bei pagarbą jo objektui. Tai iš karto pastebėsi žiūrėdamas į paveikslą. O jei jie norėjo mums pakenkti, kodėl nepadarė to vakar, kai visos ten buvome? Kol aš atvykau, Dana buvo viena su jais. Kodėl netrenkus per galvą, nesukausčius grandinėmis ir neįmetus į požemius? Tą patį galėjo padaryti ir su manim, ir su Zoja. Arba užnuodyti vyną? Aš jau galvojau apie tai, uždaviau sau visus tuos klausimus. Tad pasakysiu kodėl. Mat jie tiki viskuo, ką papasakojo mums.

— Ir tau nuo to lengviau? Gerai, tad kas jie? Iš kur jie? Kaip jie čia atvyko? Kodėl atvyko? Čia ne koks mistikos centras.

— Kodėl tau apie tai nesužinojus, užuot gąsdinus žmones? — piktai paklausė Dana, įėjusi į kambarį.

— Kaip Zoja? — pasiteiravo Melori.

— Puikiai, kurgi ne, kai vaizduotėje jau mato savo vaiką, aukojamą dievams. — Ji kumštelėjo Flinui į petį.

— Ei, jeigu nenorėjot sužinoti savo plano trūkumų, nereikėjo puotauti mano namuose. Papasakokit man viską, ką žinote apie tą Roveną ir Pitą.

Jis vėl pradėjo užsirašinėti, vis burbtelėdamas, jog trūksta informacijos.

— Ar kuri nors dar turite tą kvietimą?

Melori ištraukė iš rankinės savąjį ir padavė Flinui.

— Pažiūrėsiu, ką galima sužinoti.

— Ar tavo senelės pasakotoje istorijoje nebuvo paminėta, kur galima rasti tuos raktus?

— Ne. Pamenu tik tiek, kad dievų ranka negali jų pasukti. Lieka platus ieškojimų laukas.

Flinas palaukė, kol išėjo Melori, tada pamojo Danai sekti paskui jį į virtuvę. Čia tebestovėjo vario spalvos virtuvinė įranga, baltos su rudomis dėmėmis spintelės ant plytas imituojančio linoleumo.

— Kada tu susitvarkysi virtuvę? Ji siaubinga.

— Viskam savas laikas, gražuole, viskam savas laikas. — Flinas ištraukė iš šaldytuvo alų ir pamojavo buteliu Danai.

— Taip, kodėl gi ne?

Jis išėmė antrą butelį ir atidarė dangtelius į sienoje įtaisytą atidarytuvą, kuris vaizdavo blondinę su bikiniu ir plačia šypsena.

— Dabar papasakok man, ką žinai apie seksualiąją mėlynakę Melori Prais.

— Aš tik vakar susipažinau su ja.

— Aha. — Jis atitraukė butelį. — Moterys žino apie moteris. Čia kaip telepatija. Kuo daugiau moteris mėgsta kitą moterį ar nemėgsta jos, tuo daugiau apie ją žino. Tai įrodyta moksliniais tyrimais. Sakyk, arba negausi alaus.

Ji itin norėjo alaus, kol Flinas nepradėjo jos erzinti.

— Kodėl klausi būtent apie ją? Kodėl ne apie Zoją?

— Mano susidomėjimas Zoja yra daugiau akademiškas. Aš negaliu pradėti beatodairiško ir aistringo romano su Melori, kol nežinau jos paslapčių ir troškimų.

— Tuoj apsivemsiu.

Jis palengva užsivertė butelį ir lėtai nugėrė didelį gurkšnį.

— Aš ne tavo pusprotis šuo, nemaldausiu sausainių. Galiu tik pasakyti, kad sėdėsiu ir paniekinamai juoksiuos, kai ji atstums tave. Man ji iš tiesų patinka, — pridūrė Dana, tiesdama ranką į alų. — Atrodo protinga, ambicinga, atvira, bet ne naivi. Ji dirbo galerijoje, bet šiandien turėjo išeiti, nes nesutaria su naująja boso žmona. Kadangi Melori ją išvadino pliuške, sakyčiau, jos taktas ir diplomatiniai sugebėjimai nėra patys geriausi, tačiau ji vadina daiktus tikraisiais vardais. Mėgsta gerus drabužius ir moka juos dėvėti. Beje, išleidžia jiems krūvas pinigų, todėl jos sąskaita iki šio ryto buvo beveik tuščia. Šiuo metu su galerija nepalaiko jokių ryšių ir norėtų turėti savo verslą.

— Daugiau nei gana. — Jis vėl lėtai nugėrė ilgą gurkšnį. — Taigi ji su niekuo nesusitikinėja. Be to, drąsi. Ne tik rėžia tiesą boso žmonai, bet ir važiuoja viena naktį į šiurpiausią Pensilvanijos vietą.

— Ir aš važiavau.

— Aš negaliu užmegzti beprotiško, aistringo romano su tavimi, mieloji. Būtų negerai.

— Tikrai apsivemsiu.

Tačiau nusišypsojo, kai jis pasilenkęs pakštelėjo jai į žandą.

— Kodėl tau nepersikėlus čionai nors porai savaičių?

Jos šokolado spalvos akys dar labiau patamsėjo.

— Liaukis sergėjęs mane, Flinai.

— Negaliu.

— Jei nepersikėliau pas tave, kai buvau tuščiomis kišenėmis, kodėl turėčiau dabar, kai turiu krūvą pinigų? Žinai, kaip man patinka gyventi atskirai. Kaip ir tau. Taip jau yra. Goblinai iš Karžygio Viršūnės tikrai neateis ir nesuvalgys manęs naktį.

— Jei jie būtų goblinai, aš nesijaudinčiau. — Žinodamas Danos charakterį, jis atlėgo. — Beje, nepamiršk papasakoti savo naujajai draugei Melori, koks aš šaunus vaikinas. Protingas, jautrus ir geras meilužis.

— Nori, kad meluočiau jai?

— Tu nedora, Dana. — Jis nugėrė alaus. — Tikra begėdė.

Likęs vienas, Flinas įsitaisė antro aukšto studijoje. Jis buvo linkęs vadinti tą kambarį studija, o ne kabinetu, nes kabinetas reiškė darbą. Ir tik darbą. Studijoje galėjai, pavyzdžiui, ką nors studijuoti, snausti, skaityti arba, įsmeigęs žvilgsnį į tolį, mąstyti. Žinoma, galėjai ir dirbti, bet nebūtinai.

Čia stovėjo didelis tvirtas stalas ir pora plačių odinių krėslų, kuriuose sėdėdamas jauteisi tarsi skęstum. Buvo ir dokumentų, tačiau jis užmaskavo juos komodoje, tenkinančioje vyrišką skonį. Vieną sieną dengė įrėmintos žavių ir įžymių ketvirtojo ir penktojo dešimtmečių moterų fotografijos. Jei nenusigriebdavo nieko geresnio, galėdavo patogiai įsitaisyti ir žiūrėti į jas.

Flinas įjungė kompiuterį, peržengė per Mojų, kuris jau buvo patogiai įsitaisęs kambario vidury, ir išsitraukė iš mini šaldytuvo alaus. Turėti tokį šaldytuvą studijoje jam atrodė velniškai išmintinga.

Atsisėdęs pamankštino sprandą nelyginant boksininkas prieš kovą ir ėmė naršyti po internetą. Jei šiame pasaulyje yra informacijos apie Karžygio Viršūnės gyventojus, jis ją suras.

Kaip visada, pasinėręs į darbą, užsimiršo. Alus sušilo. Valanda keitė valandą, kol galų gale Mojus neapsikentęs taip stumtelėjo jo kėdę, kad Flinas atsidūrė kambario vidury.

— Prakeikimas, žinai, kaip to nemėgstu! Man reikia dar tik poros minučių.

Bet Mojus buvo girdėjęs tai ir anksčiau, todėl protestuodamas užgulė savo masyviu kūnu Flino kojas.

— Na, gerai, gal ir eisime pasivaikščioti. Ir jei netyčia nuklystume prie tam tikros blondinės durų, galėtume užsukti ir pasidalyti šviežiai surinkta informacija. O jei nepavyks, tada nusipirksime picą, kad kelionė nebūtų veltui.

Išgirdęs žodį „pica", Mojus puolė prie durų. Kai Flinas nusileido į apačią, šuo jau stovėjo prie lauko durų, laikydamas dantyse pavadėlį.

Vakaras puikiai tiko pasivaikščiojimui. Tykus miestelis skendėjo vėlyvos vasaros saulėje. Tokiomis valandėlėmis, kai oras būdavo minkštas, o vėjas švelnus, jis džiaugdavosi savo sprendimu, kad perėmė *Dispatch* iš motinos, užuot išvažiavęs į kokį didelį miestą.

Daugelis draugų išvyko į miestą, o moteris, kurią manė mylintis, pasirinko Niujorką, ne jį. Arba jis pasirinko Velį, o ne ją. Priklauso nuo to, mąstė jis, kaip pažiūrėsi.

Gal šis miestelis ir nepasižymi naujienų gausa, kaip Filadelfija ar Niujorkas, tačiau jų pakanka. Be to, tai, kas atsitinka Velyje, kalnuose ar jų papėdėje, yra svarbu. Ir jis ką tik užuodė istoriją, kuri bus įdomesnė ir sultingesnė nei kuri kita per šešiasdešimt aštuonerius metus nuo laikraščio leidimo pradžios.

Jei jis galėtų padėti šioms trims moterims, kurių viena yra jo mylima sesuo, tai flirtuoti su neįtikėtinai patrauklia blondine *ir* atskleisti didžiulę apgavystę... hm... kaip pasisektų.

— Turi būti žavingas, — paliepė jis Mojui, kai jie priartėjo

prie tvarkingo plytų namo, į kurį šįryt matė įeinant Melori. — Jei elgsies kaip šuo, mes niekada nepateksime pro šias duris.

Flinas du kartus apsivyniojo pavadėlį aplink ranką, kad būtų ramus dėl šuns, tada pasuko į namą su dvylika butų.

Geras ženklas, pagalvojo jis, pamatęs, jog panelė Prais gyvena pirmame aukšte. Jam neteks tempti Mojų laiptais arba stumti į liftą, be to, pirmo aukšto butai turi nedideles terasas. Gal jam pavyks papirkti Mojų sausainiais, kurių prisikimšo pilnas kišenes, ir išstumti jį į terasą.

— Žavingas! — grėsmingai pakartojo jis, dėbteldamas į Mojų ir belsdamas į duris.

Jos pasisveikinimas nebuvo daug žadantis. Ji nužvelgė jį ir Mojų.

— O Dieve, čia turbūt koks pokštas.

— Galiu išvesti jį į lauką, — skubiai tarė Flinas. — Bet mums tikrai reikia pasikalbėti.

— Jis išknis mano gėles.

— Jis neknisa. — *Prašau, tik neknisk,* — mintyse meldė Flinas. — Aš turiu... negaliu ištarti to žodžio S raide, nes jis susijaudins. Paliksiu jį lauke ir jis nesimaišys mums po kojomis.

— Aš ne... — Mojaus nosis nusitaikė tiesiai į jos tarpkojį. — Vaje! — Gindamasi ji atšoko atgal, o Mojui to ir tereikėjo.

Jis įpuolė pro duris, traukdamas Fliną per antikvarinį turkišką kilimą, vos nenusinešdamas kartu Deko vazos su pamerktomis lelijomis.

Pašiurpusi Melori prišoko prie terasos durų ir atidarė:

— Lauk, tučtuojau!

Šį žodį Mojus suprato. Tačiau atsisakė išeiti, nes ką tik aptiko tiek įdomių kvapų. Jis paprasčiausiai sudribo ant grindų ir užsidengė letenomis galvą.

Orumui neliko vietos. Flinas suėmė jį už sprando ir ištempė pro duris.

— Taip, tai buvo žavu. — Užduseęs Flinas apvyniojo pavadėlį aplink medžio kamieną, o kai Mojus pradėjo staugti, puolė ant

kelių. — Liaukis. Negi visiškai neturi išdidumo? Jokio vyriško solidarumo? Kaip aš paliesiu tą moterį, jei ji nekenčia mūsų?

Jis įbedė nosį į Mojaus kailį.

— Gulėk ir tylėk. Padaryk tai dėl manęs, ir pasaulis tavo. Pradedant nuo šito.

Flinas ištraukė sausainį. Stūgavimas tučtuojau liovėsi, o uodega džiaugsmingai sujudėjo.

— Sugadinsi reikalą — kitą kartą liksi namuose.

Jis atsistojo ir, jo manymu, nerūpestingai šyptelėjo Melori, kuri atsargumo dėlei stovėjo už durų. Kai ji atidarė jas ir įsileido Fliną, jis palaikė tai didžiule pergale.

— Ar bandei mokyti jį paklusnumo? — pasipiktinusi paklausė Melori.

— Mm, taip, bet kai kas atsitiko. Nenorėčiau apie tai kalbėti. Puikus butas.

Stilingas, meniškas ir moteriškas, nusprendė jis. Ne sentimentaliai moteriškas, bet atspindintis drąsią, nepakartojamą, žavią moterį.

Sienos, nudažytos sodria rožine spalva, tinkamas fonas paveikslams. Jai patiko antikvariniai darbai arba reprodukcijos, kurios atrodė taip, kad būtų suklaidinusios bet ką. Minkšti gobelenai, lieknos skulptūros. Ir visur spindi švara. Kambarys dvelkė moteriškumu nuo lelijų ir džiovintų gėlių žiedlapių, kuriuos moterys deda į indus. Ir, pamanė jis, pačia moterimi.

Tyliai grojo muzika. Kas tai? Aha, Anė Lenoks klastingai suokia apie saldžias svajas.

Flinui atrodė, kad visa aplinka demonstruoja specifinį, labai gerą skonį.

Jis nuėjo prie paveikslo, kuriame buvo nutapyta moteris, kylanti iš tamsmėlynio vandens. Ji spinduliavo energiją, seksualumą ir galią.

— Graži. Ji gyvena jūroje ar sausumoje?

Melori kilstelėjo antakius. Bent jau klausimas protingas.

— Ji dar nepasirinko. — Melori sekiojo jį žvilgsniu. Jis at-

rodo toks... na, vyriškas. Čia, jos bute, vyriškesnis nei gatvėje ar tame pustuščiame name.

— Kaip čia atsiradai?

— Pirmiausia — atėjau, nes norėjau dar kartą pamatyti.

— Kodėl?

— Tu labai graži. — Žiūrėdamas į ją, Flinas atsipalaidavo ir pralinksmėjo. — Priežastis gali pasirodyti gana lėkšta, bet man atrodo, ji labai svarbi. Jei žmonėms nepatiktų žiūrėti į gražius dalykus, nebūtų meno.

— Kiek laiko prireikė, kad sugalvotum tai?

Jis plačiai šyptelėjo. — Nedaug. Aš greitas. Tu jau vakarieniavai?

— Ne, bet turiu planų. Kas dar atvedė tave čia?

— Pirmiausia išsiaiškinkime pirmąją dalį. Tu dar nevakarieniavai. Gal norėtum tai padaryti su manim?

— Nemanau, kad gera mintis.

— Nes pyksti ant manęs? Ar todėl, kad aš tavęs nedominu?

— Tu gana įkyrus.

Žalios kaip vandenynas akys flirtavo.

— Kai geriau pažinsi mane, pamatysi, kad ne. Klausk kieno nori.

Ne, jautė ji, jis neįkyrus. Jis linksmas ir įdomus. Ir keliantis nerimą. Bet, kad ir koks patrauklus, jis tikrai ne jos tipo.

— Šiuo metu man pakanka rūpesčių ir be vyro, kuris neturi jokio skonio baldų atžvilgiu ir ginčytiną — dėl naminių gyvūnų.

Taip sakydama ji dirstelėjo į terasą ir negalėjo suturėti juoko, pamačiusi prie stiklo prispaustą ilgesingą Mojaus snukį.

— Iš tiesų tai tau patinka šunys.

— Žinoma, aš juos mėgstu. — Melori pakreipė galvą žiūrėdama į gauruotą galvą. — Tik nemanau, kad čia šuo.

— Visi prisiekinėjo, kad šuo, kai paėmiau jį iš prieglaudos.

Jos akys sušvelnėjo. — Tu paėmei jį iš prieglaudos?

Aha, plyšys gynybinėje sienoje. Flinas priėjo arčiau, kad galėtų kartu pažiūrėti į Mojų.

— Tada jis buvo žymiai mažesnis. Nuvažiavau rašyti straipsnio apie gyvūnų globą, o jis atkurnėjo prie manęs ir užvertė galvą, tarsi sakytų: „Laukiau, kada pasirodysi. Važiuojam namo". Ir aš susileidau.

— Ką reiškia jo vardas? Kalną?

— Jis primena Mojų. Na žinai, Mojų Hovardą. — Jos veidas ir toliau liko be išraiškos. Flinas atsiduso. — Moterys, jos nežino, ko netenka, kai kalbama apie sąmojo ir drąsos komediją su Trimis Komikais.

— Taip taip, žinome, ko netenkame. Mes tai darome su tikslu. — Suvokusi, jog stovi per arti, Melori pabrėžtinai atsitraukė. — Kas dar?

— Ieškojau informacijos apie tuos žmones, su kuriais susipainiojote. Lajemas Pitas ir Rovena O'Meara. Bent jau tokiais vardais naudojasi.

— Kodėl tai negalėtų būti jų tikri vardai?

— Mat pasinaudojęs savo neįtikėtinais gabumais ir talentais neradau jokių įrašų, kad žmonės tokiais vardais būtų susiję su Karžygio Viršūne. Nėra jokių socialinio draudimo numerių, paso duomenų, vairuotojo pažymėjimų numerių ar leidimų verslui. Jokių užuominų apie šią triadą.

— Jie ne amerikiečiai, — prasižiojo Melori ir giliai iškvėpė. — Gerai, nėra paso duomenų. Gal dar neradai jų, o gal jie nusipirko namą svetimu vardu?

— Gal. Bus įdomu sužinoti, nes dabar atrodo, tarsi jie būtų nukritę iš dangaus.

— Aš norėčiau daugiau sužinoti apie Stiklo Dukteris. Kuo daugiau žinosiu, tuo didesni mano šansai surasti raktą.

— Paskambinsiu senelei, paklausiu smulkmenų. Rytoj per vakarienę galėsiu tave apšviesti.

Svarstydama Melori nužvelgė jį, tada nusisuko į šunį. Jis nori padėti, o ji turi tik keturias savaites. Asmeniniame fronte ji laikysis oficialiai. Draugiškai, bet ne daugiau. Bent jau kol nuspręs, ką su juo daryti.

— Staliukas dviem ar trims?

— Dviem.

— Gerai. Gali užvažiuoti manęs septintą.

— Puiku.

— O išeiti gali pro tas pačias duris. — Ji mostelėjo terasos link.

— Jokių problemų. — Jis priėjo prie durų ir atsigręžė. — Tu tikrai labai graži, — tarė jis, tada pravėrė duris tik tiek, kad praslystų.

Melori stebėjo, kaip jis atriša šunį, susvirduliuoja, kai šis puola jį laižyti. Ji luktelėjo, kol jie dingo už kampo, ir susijuokė.

Penktas skyrius

Melori gana lengvai rado nedidelį Zojos namuką. Jis atrodė lyg maža keturkampė dėžė, pastatyta ant siauros vejos, tačiau buvo nudažytas linksma geltona spalva su ryškiais baltais papuošimais. Abipus durų gausiai žydėjo įvairiaspalvės gėlės.

Net jei Melori nebūtų tiksliai žinojusi adreso, nebūtų atpažinusi Zojos mašinos, stovinčios įvažoje, būtų atpažinusi namą pagal berniuką kieme, mėtantį kamuolį. Jis buvo motinos kopija. Tamsūs plaukai, pailgos akys smulkiame veide. Berniukas dėvėjo įplyšusius džinsus ir marškinėlius su Pitsburgo piratais.

Pamatęs Melori, jis sustojo, iššergė kojas ir ėmė palengva siūbuoti kamuolį pirštinėtoje rankoje.

Jo povyza buvo atsargi ir net truputį arogantiška, kaip vaiko, kuriam prisakyta „nekalbėti su nepažįstamaisiais", tačiau jis manosi esąs pakankamai protingas ir pakankamai suaugęs, kad vienas pats susitvarkytų su bet kuo.

— Tu tikriausiai Saimonas. Aš Melori Prais, tavo mamos draugė. — Ji nusišypsojo, kai berniukas nužvelgė ją nuo galvos iki kojų, ir pasigailėjo, kad nieko neišmano apie beisbolą — tik tiek, kad būrys vyrų laksto po aikštelę mėtydami ir gaudydami kamuolį.

— Ji viduje. Tuoj pakviesiu. — Jis pribėgo prie durų ir šūktelėjo: — Mama! Čia tokia ponia atėjo!

Netrukus tarpduryje pasirodė Zoja, šluostydamasi rankas virtuviniu rankšluostėliu. Net ir su plačiais šortais, senais marškinėliais ir basa ji sugebėjo atrodyti egzotiškai.

— O, Melori. — Ji kilstelėjo ranką, norėdama užsisegti marškinių sagutę. — Nesitikėjau.

— Jei aš nelaiku...

— Ne ne, viskas gerai. Saimonai, čia panelė Prais. Mes kurį laiką dirbsime kartu.

— Aha. Labas. Dabar jau galiu eiti pas Skotą? Baigiau pjauti vejį.

— Atrodo gražiai. Gal nori pirma užkąsti?

— Ne-a. — Pastebėjęs motinos žvilgsnį, jis išsišiepė parodydamas tarpą tarp dantų ir visą savo žavesį. — Noriu pasakyti ne, ačiū.

— Tada eik. Smagiai praleisk laiką.

— Taip! — Jis puolė bėgti, bet stabtelėjo išgirdęs motinos balsą. Tokį toną motinos tikriausiai įgyja keičiantis hormonams nėštumo metu, pagalvojo Melori.

Berniukas pavartė akis, bet nepamiršo tuo metu stovėti nugara į Zoją. Tada greitosiomis šyptelėjo Melori.

— Buvo malonu susipažinti.

— Ir man buvo malonu, Saimonai.

Jis nukūrė kaip kalinys, išvengęs kalėjimo.

— Nuostabus vaikis.

Tai išgirdus Zojos veidą užliejo pasididžiavimas ir meilė.

— Jis tikrai toks, ar ne? Kartais aš prisėlinu prie lango ir stebiu, kaip jis žaidžia. Jis visas mano pasaulis.

— Matau. O dabar tau tenka nerimauti, jog tai, ką padarėme, gali jam pakenkti.

— Nerimauti dėl Saimono įeina į mano darbo aprašymą. O, atsiprašau, įeik. Paprastai šeštadieniais dirbdavau, todėl nusprendžiau pasinaudoti laisva diena ir apsitvarkyti.

— Gražus namukas. — Melori įžengė į vidų ir apsidairė. — Labai gražus.

— Ačiū. — Zoja irgi apsidairė patenkinta, kad spėjo sutvarkyti svetainę. Ant mėlynos sofos pūpsojo minkštos pagalvėlės, ant nublizginto seno kavos staliuko stovėjo indas su vėlyvos vasaros saulutėmis iš jos pačios darželio. Kilimas, nuaustas dar Zojos senelės, buvo šviežiai išsiurbtas.

— Kokios puikios, — nusistebėjo Melori, apžiūrinėdama ant sienos kabančias užsienio vietovaizdžių fotografijas.

— Tai tik atvirukai. Aš padariau matinį paviršių ir įrėminau. Visada prašau savo klientų, kad parvežtų man atvirukų, kai važiuoja į kelionę.

— Tikrai labai gražiai ir smagiai atrodo.

— Supranti, man patinka kurti. Susirandu sendaikčių turguje kokį daiktą, parsitempiu namo ir sutvarkau. Tokiu būdu jis tarsi tampa tavo, o be to, nedaug kainuoja. A, gal norėtum ko išgerti?

— Norėčiau, jei netrukdau.

— Ne. Neprisimenu, kada turėjau laisvą šeštadienį... — Ji panėrė pirštus į plaukus. — Iš viso neturėjau, — nutarė. — Smagu pabūti namuose su svečiais.

Melori nujautė, kad bus pakviesta prisėsti, kol Zoja ruošis virtuvėje. Kad to išvengtų, nuėjo prie durų ir atsirėmė į staktą.

— Gėles pati sodinai?

— Su Saimonu. — Neturėdama išeities, Zoja nusivedė ją į virtuvę. — Atleisk, neturiu jokių vaisvandenių. Negaliu laikyti jų dėl Saimono. Turiu tik limonado.

— Puiku.

Akivaizdu, kad ji užklupo Zoją didžiojo tvarkymosi metu, tačiau virtuvė, kaip ir svetainė, buvo jauki.

— Gražu. — Melori perbraukė ranka per mėtos žalumo spintelės paviršių. — Puikiausias įrodymas, ką galima padaryti turint vaizduotę, skonį ir laiko.

— Vaje. — Zoja ištraukė iš šaldytuvo kampuotą grafiną. — Tai bent komplimentas, ypač iš tavo lūpų. Turiu omenyje, iš žmogaus, išmanančio meną. Man norisi turėti gražių daiktų, bet Saimonui reikia vietos bėgioti. Tačiau namo mums užtenka ir man nė kiek nerūpi tas milijonas.

Ji pastatė ant spintelės stiklines ir papurtė galvą.

— Varge, skamba kvailai. Žinoma, *rūpi*. Tik noriu pasakyti, man jo nereikia. Noriu tik tiek, kad jaustumės saugūs. Aš įsivėliau į šį reikalą tik todėl, kad man buvo įdomu ir kad tie dvidešimt penki tūkstančiai buvo kaip stebuklas.

— Ir todėl, kad tas vakaras Karžygio Viršūnėje buvo toks įtikinamas, toks dramatiškas? Tarsi būtume buvusios mūsų pačių filmo žvaigždės.

— Taip, — susijuokė Zoja, pildama gėrimą. — Mane užbūrė toji mintis, bet aš nepagalvojau — nė minutėlę — kad mes kuo nors rizikuojame.

— Aš nežinau, ar rizikuojame. Ir, kol nesužinosime daugiau, neketinu jaudintis. Tačiau aš neturiu vaiko. Todėl ir atvažiavau pasakyti: jei nori pasitraukti, aš suprasiu.

— Galvojau apie tai. Kai tvarkaisi, labai patogu galvoti. Gal nori pasėdėti lauke? Ten yra kėdžių. Gana malonu.

Jos išėjo į lauką. Iš tiesų vietelė pasirodė esanti maloni — tvarkingas nedidelis kiemas su geltonomis kaip ir namas kėdėmis po dideliu šakotu klevu.

Joms atsisėdus, Zoja giliai įkvėpė.

— Jei Pitas ir Rovena kokie nors pakvaišėliai ir nusižiūrėjo mus kaip taikinį, atsitraukti vėlu. Tai nebeturės jokios reikšmės. Jei jie tokie, protingiausia būtų stengtis surasti tuos raktus. O jei ne, tada turėtume tiesiog tesėti žodį.

— Atrodo, mes galvojame panašiai. Aš manau, jog reikėtų nuvažiuoti tenai ir pasikalbėti dar kartą. Po dienos ar dviejų, — linktelėjo Melori, — po to, kai, tikiuosi, sužinosime šiek tiek daugiau. Dana naršo po knygas, o Flinas — po internetą. Jei jis ką nors suras, papasakos šiandien per vakarienę.

— Vakarienę? Tu eini vakarieniauti su Flinu?

— Atrodo. — Melori susiraukė. — Vos tik jis išėjo iš mano buto, ėmiau stebėtis, kaip jam pavyko mane įkalbėti.

— Jis baisiai mielas.

— Bet kuris atrodytų mielas šalia to didžiulio bjauraus šuns.

— Ir jis flirtavo su tavim. — Zoja mostelėjo stikline, kad net ledas skambtelėjo. — Akivaizdžiai.

— Žinau. Flirtavimas neįtrauktas į artimiausių savaičių programą, jei noriu surasti pirmąjį raktą.

— Flirtas su dailiu vyru gali padėti, — atsiduso Zoja, judindama rožine spalva nudažytus kojų pirštus. — Bent jau tiek pamenu iš savo tamsios praeities.

— Juokauji? — Melori nustebusi pažvelgė į seksualų Zojos veidą. — Vyrai tikriausiai tau praeiti neduoda.

— Tos rūšies vyrai paprastai sustoja it įkalti, sužinoję, kad turiu vaiką. — Ji truktelėjo pečiais. — O manęs nedomina variantas „greičiau nusirenkim ir jokių įsipareigojimų". Aš jau tai bandžiau.

— O manęs — „nusirenkim, aš myliu tave". Pirmiausia turiu nuspręsti, ką darysiu toliau. Mano dabartinė padėtis nesitęs amžinai, tačiau bent jau galiu galvoti, ar tikrai noriu pradėti nuosavą verslą ir ką daryti, jei tikrai.

— Ir apie tai aš šiandien galvojau. Man teks ieškotis darbo. Tačiau mintis, kad turėsiu pradėti dirbti su naujais žmonėmis, naujoje vietoje... — Zoja išpūtė skruostus ir garsiai iškvėpė. — O mažiausiai noriu dirbti namuose, nes niekas to rimtai nepriima. Pradeda manyti, kad tai tavo hobis, ne darbas. Be to, namai tampa darbo vieta, o aš nenorėčiau atimti jų iš Saimono, kaip kad kadaise atėmė iš manęs.

— Tavo motina kirpo plaukus namuose?

— Treileryje. — Zoja gūžtelėjo. — Ji labai stengėsi, turint galvoje, kad mes gyvenome Vakarų Virdžinijos dykynėje. Tėvas pabėgo, kai man buvo dvylika. Aš buvau vyriausia iš keturių vaikų.

— Turėjo būti sunku. Man labai gaila.

— Visiems buvo sunku, bet, kaip sakiau, ji darė, ką galėjo. Tikiuosi, kad man pasiseks geriau.

— Sakyčiau, tau sekasi puikiai, nes turi gražų namą ir sūnų.

Zoja paraudo.

— Ačiū. Kad ir kaip būtų, manau, laikas pasidairyti vietos, kurią galėčiau išsinuomoti salonui.

— Jei tokią surasi, pažiūrėk, gal netoliese yra vietos man ir mano galerijai. — Melori nusijuokė ir pastatė stiklinę. — O gal reikėtų susijungti ir pradėti verslą kartu? Menas ir grožis vienu metu. Na, turiu eiti.

Ji pakilo.

— Užsuksiu pas Daną, tada važiuosiu namo ir bandysiu ką nors sugalvoti dėl tos kvailos nuorodos. Ar norėtum kitą savaitę susibėgti? Paplepėti.

— Kodėl gi ne, tik reikia susitarti dėl Saimono priežiūros.

— Aš paskambinsiu tau.

Nežinia, ar tai prilygo smegenų audrai, tačiau Melori stengėsi. Ji atidžiai išstudijavo nuorodą, eilutę po eilutės, ieškodama metaforų ar paslėptų minčių, dviprasmybių, sąsajų. Tada atsitraukė ir pažvelgė į visumą.

Taip, minima dievaitė. O raktai reikalingi išlaisvinti įkalintoms sieloms. Viską kartu sudėjus, nutarė ji, atsakymo reikia ieškoti religijos šaltiniuose. Su ta mintimi likusią dienos dalį Melori praleido vaikščiodama po Velio bažnyčias ir šventyklas. Grįžo tuščiomis rankomis, bet jautėsi šį tą nuveikusi.

Apsirengė vakarienei — neiššaukiančiai, juoda berankove palaidinuke, juodomis kelnėmis ir raudonu švarku. Lygiai septintą įsispyrė į aukštakulnius batelius ir ėmė laukti. Iš patirties žinojo, kad ji vienintelė sugeba ateiti laiku. Todėl maloniai nustebo išgirdusi beldimą į duris tuo metu, kai tikrinosi rankinės turinį.

— Tu punktualus, — atidarydama duris tarė Flinui.

— Jei atvirai, tai aš atėjau jau prieš dešimt minučių, bet nenorėjau pasirodyti nekantrus. — Jis padavė jai nedidelę smulkiažiedžių rožių puokštelę, beveik tokios pat spalvos kaip ir jos švarkas. — Nuostabiai atrodai.

— Ačiū. — Melori nužvelgė jį uostydama rožes. Jis tikrai mielas, pagalvojo ji. Su šuniu ar be šuns. — Pamerksiu gėles. Beje, labai malonus gestas.

— Taip ir maniau. Mojus labiau norėjo saldainių, bet aš užsispyriau ir nupirkau gėlių.

Melori stabtelėjo.

— Tikiuosi, jo neatsivedei?

— Ne, ne. Jis namuose. Kemša sausą ėdalą ir žiūri filmukus. Mojus pakvaišęs dėl triušio Banio.

— Kurgi ne. — Ji pamerkė gėles į permatomą stiklinę vazą. — Nori išgerti prieš einant?

— Kaip čia pasakius. Ar sugebėsi nueiti tris kvartalus su šiais bateliais, ar verčiau važiuojame?

— Su aukštakulniais galiu nueiti net ir tris mylias. Aš profesionali moteris.

— Negaliu ginčytis. Todėl norėčiau padaryti tai, apie ką svajojau nuo to momento, kai užvirtome ant tavęs.

Jis įsibrovė į ją. Taip Melori pagalvos vėliau, kai jos smegenys ims vėl normaliai funkcionuoti. Jis paprasčiausiai įsibrovė į ją, pradėdamas nuo klubų, pakildamas iki pečių, kaklo ir suimdamas delnais jos veidą.

Viską darė labai lėtai ir rūpestingai. Tada jo burna su pasimėgavimu įsisiurbė į josios. Kažkaip ji atsidūrė tarp jo kūno ir spintelės. Kažkaip jos rankos atsidūrė ant jo klubų, pirštai įsirėžė į raumenis. Ir kažkaip ji nė nesumurmėjusi atsiliepė į jo bučinį.

Jo pirštai nukeliavo į jos plaukus ir jis, dabar jau stipriau, krimstelėjo jos apatinę lūpą. Ji aiktelėjo ir bučinio tonas iš lengvo flirtuojančio perėjo į aistringai karštą.

— Oho! Liaukis. — Ji dar spėjo išgirsti perspėjančius varpus, skambančius savo galvoje, bet kūnas liko prisispaudęs prie jo.

— Gerai. Tuojau.

Flinas norėjo dar pasimėgauti ja, įkvėpti jos kvapo, pajusti jos kūną. Ji siūlo daugiau, nei jis tikėjosi, o tikėjosi nemažai.

Melori skleidė kažkokį erotišką skonį, tarsi jos burna būtų tikras skanėstas, kurio jam buvo leista tik paragauti. Ir nepaprastą švelnumą, sklindantį iš jos kūno, tų dailių išlinkių bei debesies pauksuotų plaukų. Jis dar kartą palietė jos lūpas, tada atsitraukė.

Melori sutrikusi spoksojo į jį savo didelėmis mėlynomis akimis, kurioms, jo nuomone, tiesiog neįmanoma atsispirti.

— Gal... — Melori lėtai giliai įkvėpė tikėdamasi, kad tai padės suvaldyti virpantį balsą. — Gal jau eikime.

— Taip. — Jis atkišo jai ranką, tačiau Melori, užuot įsikibusi, apėjo jį plačiu ratu ir pasiėmė rankinę. — Maniau, kad jei pabučiuosiu tave, tai nesikankinsiu per vakarienę apie tai galvodamas.

Jis priėjo prie durų.

— Bėda ta, kad dabar, kai pabučiavau, tikriausiai galvosiu apie tai, kaip čia vėl pabučiavus. Tad jei pastebėsi, kad nepataikau atsakyti ar nusikalbu, žinok, kuo užimtos mano mintys ir kodėl.

— Manai, nežinau, kodėl tai pasakei? — Ji išėjo į vakarėjančios saulės šviesą. — Taip sakydamas pasėji sėklą mano galvoje, kad aš irgi visą vakarą galvočiau apie tai, kaip pabučiavai mane. Taip?

— Prakeikimas, kokia nuovoki! Jei taip greitai atskleidi niekšiškus vyrų planus, susijusius su seksu, tai galvosūkis su raktu bus tik vaikiškas žaidimas.

— Tu taip manai? Deja, mano patirtis atskleidžiant niekšiškus seksualinius vyrų planus yra žymiai didesnė nei galvosūkiai su dievais ir burtais.

— Nežinau kodėl, — jis sučiupo ją už rankos ir nusišiepė, pamatęs jos žvilgsnį, — bet mane tai jaudina. Jei primygtinai vaišinsiu tave vynu, gal papasakosi man apie tą patirtį? Juk galbūt ko nors nežinau.

— Pirma nupirksi man martinio, tada pažiūrėsim.

Jis buvo išrinkęs vieną gražiausių miestelio restoranų ir užsakęs staliuką terasoje, iš kur matėsi kalnai.

Siurbčiodama martinį Melori atsipalaidavo.

— Norėčiau pasitarti su tavim dėl rakto. Jei pastebėsiu, kad tavo dėmesys kažkur nuklydo, įspirsiu į koją.

— Sutarta. Tik pirmiausia norėčiau kai ką pasakyti.

— Rėžk.

Jis pasilenkė prie jos per stalą ir įkvėpė.

— Tu nuostabiai kvepi.

Melori palinko į jį.

— Žinau. O dabar ar norėtum sužinoti, ką šiandien veikiau? — Palūkėjusi spirtelėjo jam į kulkšniuką.

— Ką? Taip. Atsiprašau.

Ji priglaudė prie lūpų taurę, kad nuslėptų šypseną.

— Pirmiausia nuvažiavau aplankyti Zoją.

Melori atpasakojo jų pokalbį.

— Tas mažas geltonas namukas, — linktelėjo Flinas. — Buvo rudas kaip šuns... Ji gerai pasidarbavo. Prisiminiau, esu matęs kieme ir jos vaiką.

— Saimonas. Jis labai panašus į ją. Nepaprastai.

— Dabar, kai užsiminei apie tai, būčiau ir aš pastebėjęs, jei tik galėčiau nors sekundę atitraukti nuo tavęs akis.

Jos lūpos sutrūkčiojo ir, velniai rautų, ji pasijuto pamaloninta.

— Tau puikiai sekasi laiku ir vietoje įsiterpti.

— Taip, tai dovana.

— Paskui nuvažiavau pas Daną. Ji buvo apsikrovusi knygomis ir keikėsi.

— Du dalykai, kuriuos moka geriausiai.

— Jai nepavyko aptikti istorijos apie Stiklo Dukteris, bet ji nenuleidžia rankų. Ir man šovė į galvą mintis. Dievaitės reiškia garbinimą. Skaičiau, kad pagonys joms yra pastatę daug bažnyčių. Dauguma krikščionių švenčių sutampa su pagonių šventėmis, kurios žymėjo metų laikų kaitą, žemės darbus ir panašiai. Taigi nuėjau į bažnyčią. Tiesą sakant, aplankiau visas bažnyčias ir šventyklas dvidešimties mylių spinduliu.

— Įdomus ryšys. Geras, aiškus mąstymas.

— Tai vienas iš mano sugebėjimų. Aš vis skaičiau tą nuorodą. Ieškok savyje, ieškok visur, dainuojanti dievaitė ir taip toliau. Pradėjau ieškoti. Aišku, nesitikėjau, kad klauptuose pamatysiu manęs laukiantį raktą. Bet maniau, kad rasiu kokį simbolį, supranti? Kokį ženklą vitraže ar lipdinyje. Bet nieko neradau.

— Vis dėlto mintis buvo gera. Tačiau geresnė būtų grįžti į tą namą ir dar kartą pasikalbėti su Rovena ir Pitu.

— Galbūt. Žinai, ką sužinojau?

— Na?

Jis trumpam nutilo, nes padavėjas atnešė patiekalus, tada apžiūrėjo jos užsisakytą žuvį ir savo kepsnį.

— Ką pasakytum, jei pasidalytume?

— Sutinku.

Jie perpjovė pusiau savas porcijas ir apsikeitė.

— Žinai, mes galėtume draugauti. Dauguma žmonių bjaurisi mintimi dalytis maistą. Niekad to nesupratau. — Jis paragavo kepsnį. — Juk tai tik maistas. Jį reikia valgyti. Koks skirtumas, jei iš pradžių jis buvo kieno nors kito lėkštėje?

— Koks įdomus potencialios draugystės elementas. Na, tai ką sužinojai?

— Kalbėjausi apie tą istoriją su savo senele. Pasirodo, aš ne viską gerai prisiminiau. Pirma, dievai nesutarė — ar leisti dievui karaliui vesti mirtingąją. Kvailioti su mirtingaisiais buvo nedraudžiama, tačiau jis atsigabeno ją už Galios Uždangos. Ar Sapnų Uždangos? Ji turi du pavadinimus. Ir susituokė. Todėl kai kurie dievai atsiskyrė nuo jaunojo karaliaus ir jo mirtingos žmonos ir sukūrė savus įstatymus.

— Politika.

— Niekur nuo jos nepabėgsi. Žinoma, tai nepatiko karaliui. Yra ir kitokių istorijų — apie karus, intrigas ir heroizmą, bet grįžkime prie dukterų. Karaliaus šeima ir tie, kurie jam buvo ištikimi, jas labai mylėjo. Visos buvo gražuolės, to ir galima tikėtis, ir talentingos. Viena buvo menininkė, antra bardė, trečia — karžygė. Jos buvo labai artimos. Seseris mokė jauna dievaitė, o saugojo patikimiausias karaliaus karžygys dievas. Vienas arba kitas visada būdavo šalia jų, kad apsaugotų nuo piktavalių.

— Paveiksle buvo dvi figūros, vyro ir moters. Jie buvo apsikabinę.

Flinas mostelėjo šakute ir atsipjovė kepsnio.

— Tai paaiškintų, kas atsitiko vėliau. Karaliaus patarėjai ragino jį ištekinti dukteris už trijų priešingai nusiteikusios par-

tijos dievų. Kad karalystė vėl būtų suvienyta. Tačiau priešiškai nusiteikusios pusės apsišaukėlis karalius nenorėjo atiduoti sosto. Jį buvo sugadinusi korupcija, o vėliau užvaldė noras turėti daugiau — dievų ir mirtingųjų pasaulius. Jis norėjo nužudyti dukteris, bet žinojo, kad jei taip padarys, nuo jo nusisuks net patys ištikimiausi pasekėjai. Todėl jis sugalvojo planą, o tie, kurie buvo arčiausiai dukterų, padėjo jam jį įvykdyti, nes įsimylėjo vienas kitą.

— Jie išdavė dukteris?

— Ne savo noru. — Flinas papildė taures vynu. — Per neapdairumą. Mat žiūrėjo vienas į kitą, užuot žiūrėję į savo globotines. O kadangi dukterys buvo jaunos moterys, mylinčios savo prižiūrėtojus, jos sudarydavo jiems galimybę retkarčiais pasišalinti. Ir vieną dieną, kai jos liko be priežiūros, buvo mesti burtai.

— Buvo pavogtos jų sielos.

— Tai dar ne viskas. Tu valgysi likusį kepsnį?

— Hm. — Melori pažvelgė į savo lėkštę. — Ne. Nori?

— Bus Mojui. Jei grįšiu tuščiomis rankomis, jis nuliūs. — Flinas paprašė padavėją atnešti dėžutę ir nusišypsojo Melori. — Deserto?

— Ne, tik kavos. Tai kas dar?

— Du kavos, karamelinių ledų ir du šaukštelius. Prieš karamelinius negali atsilaikyti, — tarė jis Melori ir palinko arčiau, kad užbaigtų istoriją. — Taigi blogasis karalius buvo protingas, be to, burtininkas. Jis neketino žudyti nekaltųjų — tiesiog atsuko gerojo karaliaus pasirinkimą ir politiką prieš jį. Jei mirtingoji tinka būti karaliene, jei viena trečioji mirtingųjų verti savo rango, tegu mirtingieji tai įrodo. Tik mirtingieji galės sulaužyti užkeikimą. O iki to momento dukterys miegos — joms niekas negresia. Jei mirtingosios moterys — po vieną kiekvienai dukrai — suras tris raktus, tada Sielų dėžė bus atrakinta, dukterų sielos atgaivintos, o karalystė suvienyta.

— O jei joms nepasiseks?

— Populiariausia versija, pasak mano senelės, yra ta, kad piktasis karalius nustatęs laiko limitą. Trys tūkstančiai metų — vienas

tūkstantmetis vienai dukrai. Jei per tą laiką niekas neras raktų ir neatrakins dėžės, piktasis karalius užvaldys abu pasaulius — dievų ir mirtingųjų.

— Aš niekada nesuprasiu, kodėl kažkam norisi valdyti pasaulį. Man tai atrodo tik didelis galvos skausmas. — Melori dvejodama nužvelgė ledų dubenėlį. Flinas buvo teisus, nusprendė ji. Neįmanoma atsispirti. — Kas atsitiko įsimylėjėliams?

— Irgi esama poros versijų. — Flinas panardino savo šaukštelį į vieną pusę dubenėlio, o Melori į kitą. — Mano senelei labiau patinka toji, kur karalius, kankinamas skausmo, pasmerkia įsimylėjėlius myriop, bet įsikiša jo žmona ir maldauja pasigailėti. Taigi karalius, užuot įvykdęs mirties bausmę, ištremia juos iš dievų pasaulio. Jiems uždrausta sugrįžti, kol nesuras trijų mirtingų moterų, kurios atrakintų dėžę. Taip jie ir klajoja po žemę, gyvena tarp mirtingųjų ir ieško triados, kuri išlaisvintų ne tik dukterų sielas, bet ir jų pačių.

— Rovena ir Pitas laiko save mokytoja ir karžygiu?

Flinas apsidžiaugė, kad jų išvados sutapo.

— Toks mano spėjimas. Prieš tave pora keistuolių, Melori. Pasaka graži. Romantiška, spalvinga. Bet kai žmonės pradeda dalyti sau ir kitiems vaidmenis, pakvimpa pamišėlių namais.

— Bet tu pamiršti pinigus.

— Ne, nepamiršau, ir tai neduoda man ramybės. Septyniasdešimt penki gabalai reiškia, kad tai jiems svarbu, ne šiaip koks žaidimas. Jie priima tai labai rimtai. Arba jie tikrai tiki mitu, arba kažką rezga.

Melori maišė šaukšteliu ledus.

— Su tais dvidešimt penkiais tūkstančiais dabar turiu apie dvidešimt penkis tūkstančius ir du šimtus penkis dolerius, įskaitant dvidešimtinę, kurią radau švarko kišenėje šį rytą. Mano tėvai yra viduriniosios klasės atstovai. Neturiu jokių turtingų ir įtakingų draugų ar meilužių. Neturiu nieko, dėl ko mane būtų naudinga apgauti.

— Galbūt jie ieško ko nors kito, apie ką nė nepagalvojai. Tačiau trumpam grįžkime prie tų meilužių. O neturtingų turi?

Melori gurkštelėjo kavos žiūrėdama į Fliną pro puodelio kraštą. Jiems bevakarieniaujant nusileido saulė. Juos apšvietė tik žvakės šviesa.

— Šiuo metu ne.

— Koks sutapimas. Ir aš ne.

— Aš ieškau rakto, Flinai, ne meilužio.

— Vadinasi, tiki, kad raktas egzistuoja.

— Taip. Jei netikėčiau, net nevargčiau. O aš pažadėjau ieškoti.

— Aš tau padėsiu jį surasti.

Ji padėjo puodelį.

— Kodėl?

— Dėl daugelio priežasčių. Viena, esu iš prigimties smalsus, ir nesvarbu, kaip tai baigtųsi, man įdomu. — Jis lengvai perbraukė per jos ranką, ir Melori kūnu nuvilnijo jaudulys. — Antra, į tai įsivėlusi mano sesuo. Trečia, tokiu būdu galėsiu būti šalia tavęs. Jei aš neklystu, tu neatsilaikysi prieš mane, kaip neatsilaikei ir prieš karamelinius ledus.

— Čia pasitikėjimas ar pasipūtimas?

— Lemtis, mieloji. Klausyk, kodėl mums nenuėjus pas mane ir... O, velnias, aš nė neketinau bučiuoti tavęs, kol taip nepasižiūrėjai. Dabar pamiršau, ką norėjau pasakyti.

— Aš žinau, ką norėjai pasakyti.

— Gerai, aš neturėjau to galvoje, bet dabar, kai užsiminei... Aš tik norėjau pasakyti, kad galėtume nueiti pas mane ir peržiūrėti medžiagą. Galėčiau tau parodyti, ką sužinojau, nors, tiesą sakant, nedaug. Neradau jokių duomenų apie jūsų geradarius, bent jau tais vardais, kokiais garsinasi Karžygio Viršūnė.

— Tą medžiagą paliksiu tavo ir Danos žiniai. — Melori truktelėjo pečiais. — Aš turiu kai ką patikrinti.

— Pavyzdžiui?

— Logiką. Dievaites. Miestelyje yra pora Naujojo amžiaus parduotuvių. Patikrinsiu jas. Tada pasidomėsiu paveikslu. Reikia sužinoti, kas jį nutapė, paieškoti daugiau to paties dailininko dar-

bų. Kur jie? Kas jų turi, kaip įsigijo? Reikia dar kartą nuvažiuoti į Karžygio Viršūnę, pasikalbėti su Pitu ir Rovena, dar kartą apžiūrėti paveikslą. Atidžiau.

— Aš važiuosiu su tavim. Užuodžiu istoriją, Melori. Tai gali būti didelio masto apgavystė, ir mano pareiga apie tai parašyti.

Melori įsitempė.

— Tu neturi jokių įrodymų, kad Rovena ir Pitas elgiasi neteisėtai. Gal keistai, bet jie tikrai nėra sukčiai.

— Ramiau. — Flinas kilstelėjo ranką, rodydamas, kad pasiduoda. — Aš nieko nerašysiu, kol neturėsiu faktų. O faktų negausiu, kol nesusitiksiu su visais žaidėjais. Man reikia patekti į tą namą. Tik tu gali padėti. Mainais gausi mano intensyvaus tyrimo rezultatus ir šunišką reporterio atkaklumą. Važiuosiu su tavim arba įkalbėsiu Daną, kad pasiimtų mane.

Melori svarstydama barbeno į stalą.

— Jie gali nesikalbėti su tavim. Jiems gali nepatikti, kad įvėlėme tave, nors tik kaip periferinį veikėją.

— Palik tai man. Mano darbas — patekti į vietas, kur manęs nelaukia.

— Ar taip patekai ir į mano butą?

— Kad tave kur. Kodėl mums nenusibeldus ten rytoj rytą? Galėčiau užvažiuoti tavęs dešimtą.

— Gerai. — Juk nepakenks, jei pasiims jį kartu.

— Nebūtina mane lydėti iki pat durų, — tarė Melori, kai juodu priėjo jos namą.

— Aišku, kad būtina. Aš senamadiškas kavalierius.

— Visai ne, — sumurmėjo Melori ieškodama raktų. — Aš tavęs nekviečiu į vidų.

— Gerai.

Ji kreivai dirstelėjo į jį.

— Kalbi, lyg būtum paprastas ir sukalbamas vyras. Bet toks nesi. Čia pasala.

Flinas nusišiepė.

— Tikrai?

— Taip. Esi atkaklus, įkyrus ir daug daugiau negu kiek arogantiškas. Tik visada išsisuki, nes nusišypsai ta plačia žavinga šypsena ir nutaisai nekaltą veidą — atseit aš nė musės nenuskriausčiau. Bet tai tik priemonė pasiekti ko nori.

— Dieve, tu mane kiaurai permatai. — Stebėdamas ją, Flinas paėmė jos plaukų sruogą ir pradėjo sukti ant piršto. — Dabar turiu tave nužudyti arba vesti.

— O kad bandai vaidinti nuolankų, nė kiek tau nepadeda. Tai tavo trūkumas.

Sulig tais žodžiais jis suėmė jos veidą delnais ir nekantriai užčiaupė jai burną. Melori persmelkė karštis, kuris, rodės, prasiverš pro viršugalvį.

— Ir tai nepadeda, — vargais negalais išspaudė ji. Tada įkišo raktą, atidarė duris, tą pačią sekundę užtrenkdama jam prieš nosį. Akimirką palaukusi, atidarė ir šūktelėjo:

— Ačiū už vakarienę!

Kai durys užsitrenkė antrą kartą, Flinas palengva apsisuko ant kulnų ir švilpaudamas patraukė gatve, galvodamas, kad Melori Prais yra tokia moteris, kuri gali labai praturtinti vyro gyvenimą.

Šeštas skyrius

Dana išgėrė pirmąjį puodelį kavos stovėdama nuoga savo mažoje virtuvėje, užsimerkusi ir dar gerai neprabudusi. Nurijusi karštą juodą ir stiprų skystį, ji palaimingai sudejavo.

Pakeliui į dušą ištuštino antrąjį.

Ji nesipiktindavo rytais, nes niekada nepabusdavo kaip reikiant, kad suvoktų ir pasipriešintų. Jos rutina retai keisdavosi. Sučirškus žadintuvui, jį išjungdavo, tada išsiridendavo iš lovos ir nusliūkindavo į virtuvę, kur automatinis kavos aparatas jau turėdavo paruošęs pirmąjį puodelį kavos.

Po pusantro puodelio Dana atsimerkdavo pakankamai plačiai, kad galėtų nueiti į dušą. Nusiprausus jos smegenų mikroschemos imdavo suktis gana sparčiai, ir nebelikdavo laiko nepasitenkinimui, kad reikia keltis. Išgerdavo dar pusę puodelio kavos, išklausydavo ryto žinias ir pasirengdavo darbui.

Pasiskrudinusi riestainį ir įsipylusi trečią puodelį kavos, Dana įsitaisė prie stalo su knyga. Buvo atsivertusi tik antrą puslapį, kai beldimas į duris suardė jos šventą ritualą.

— Prakeikimas.

Ji pasižymėjo vietą. Susierzinimas išblėso pamačius tarpduryje Melori.

— Ankstyva paukštė.

— Atleisk. Sakei, kad šįryt dirbi, tad pamaniau, jau būsi atsikėlusi.

— Atsikėlusi. — Dana minutėlę apžiūrinėjo žaliais langeliais margintus Melori marškinius, idealiai tinkančius prie jos kelnių. Ir pilkšvi bateliai derinosi prie rankinės.

— Tu visada taip rengiesi? — nusistebėjo Dana.

— Kaip?

— Tobulai.

Melori nusijuokė ir nužvelgė save.

— Deja, taip. Tai kaip manija.

— Tau tinka. Tikriausiai imsiu tavęs už tai nekęsti. Įeik.

Kambarys buvo panašus į kompaktišką neoficialią biblioteką. Palei dvi sienas rikiavosi lentynos, nuo grindų iki lubų prigrūstos knygų; jos mėtėsi ir ant stalo, ir kambaryje. Melori pasirodė, kad knygos čia atlieka ne tik žinių ar pramogų šaltinio vaidmenį, bet ir teikia kambariui spalvą, dvasią, schemą. Netgi ant mažojo staliuko šalia Danos pusryčių gulėjo knygos.

Įsirėmusi į šonus Dana stebėjo Melori veidą. Ji buvo mačiusi tokią reakciją.

— Ne, visų jų neskaičiau, bet perskaitysiu. Ir ne, aš nežinau, kiek jų turiu. Nori kavos?

— Man smalsu. Tu naudojiesi bibliotekos paslaugomis?

— Aišku, bet turiu turėti knygų ir namuose. Jei čia neguli dvidešimties ar trisdešimties knygų krūva, laukianti, kad jas perskaityčiau, imu nerimauti. Tai mano manija.

— Supratau. Kavos atsisakysiu, ačiū. Jau išgėriau puodelį. Po antro imčiau spurdėti.

— Po antro jau sugebu suformuluoti sakinį. Riestainių?

— Ne, bet tu valgyk. Norėjau sugauti tave prieš išeinant į darbą. Turiu kai ką papasakoti.

— Klok. — Dana mostelėjo į kėdę prie staliuko, tada atsisėdo pusryčiauti.

— Šiandien važiuoju į Karžygio Viršūnę. Su Flinu.

Dana vyptelėjo.

— Taip ir maniau, kad jis prisiklijuos. Ir prilips prie tavęs.

— Ar tau dėl to nesmagu?

— Ne, jis protingesnis nei atrodo. Taip elgdamasis jis priverčia žmones išsilieti. Jei nebūtų susidomėjęs, vis vien būčiau viliojusi tol, kol būtų sutikęs padėti. O kad jis prilips prie tavęs, turėjau numatyti, nes buvo aišku, kad jis susileis dėl tavęs arba dėl Zojos. Flinas myli moteris, o šios myli jį.

Melori prisiminė, kaip jis įsibrovė į jos virtuvę ir kaip ji leidosi apvyniojama aplink pirštą.

— Mus sieja tam tikra cheminė reakcija, bet aš dar nenusprendžiau, ar jis man patinka.

Dana triauškino savo riestainį.

— Gali iš karto pasiduoti. Jis paprasčiausiai tave užvaikys, tai jis sugeba. Jis kaip koks sarginis šuo.

— Nesupratau?

— Žinai, kaip šunys gano bandą? — Dana laisvąja ranka parodė zigzagus. — Kaip jie varo ją į priekį, į šonus, kol galų gale avys pradeda eiti ten, kur šuo nori. Toks yra ir Flinas. Tu galvoji — ne, aš noriu eiti ten, o jis galvoja — ne, geriau eik ten. Ir tu, net nesuvokusi, kad esi varinėjama, nueisi ten, kur nori jis.

Dana nusilaižė nuo pirštų varškę.

— O blogiausia, kad kai nueini ten, pasirodo, ten geriau. Jis išlieka gyvas tik todėl, kad niekada nesako „aš tau sakiau".

Ji yra vakarieniavusi su Flinu, pagalvojo Melori. Ir bučiavusis — dukart. Na, jei geriau pagalvojus — tris kartus. Be to, jis ne tik važiuoja su ja į Viršūnę, jis veža ją savo automobiliu. Hm.

— Man nepatinka, kai mane stumdo.

Danos veide atsispindėjo užuojauta ir tramdomas juokas.

— Ką gi, pažiūrėsim, kaip tau seksis. — Ji atsistojo ir ėmė valyti stalą. — Ko tikiesi iš Rovenos ir Pito?

— Iš jų — nelabai daug. Noriu dar kartą pažiūrėti į paveikslą. — Melori nusekė paskui Daną į virtuvę. Nenustebo radusi ir čia knygų, sugrūstų į indaują, kur vidutinių gabumų virėjas būtų laikęs maisto produktus.

— Paveikslas kažkuo svarbus, — tęsė ji, kol Dana plovė indus. — Tuo, ką norima juo pasakyti ir kas tai pasakė.

Melori perpasakojo jai likusią istorijos dalį, kurią per vakarienę buvo pasakojęs Flinas.

— Vadinasi, jie pasiskyrė sau mokytojos ir sargybinio vaidmenis.

— Tokia mūsų versija, — linktelėjo Melori. — Man įdomu, kaip jie sureaguos, kai pasakysiu apie tai. O Flinas padės man atitraukti jų dėmesį, kad galėčiau atidžiau panagrinėti paveikslą ir padaryti porą nuotraukų. Gal pavyktų rasti panašių paveikslų. Tai padėtų.

— Aš pasidomėsiu mitologiniu menu. — Dana dirstelėjo į laikroduką. — Turiu eiti. Mums visoms reikia susitikti kaip galima greičiau.

— Pažiūrėkim, ką pavyks sužinoti šiandien.

Jos kartu išėjo į kiemą, tačiau Melori trumpam stabtelėjo.

— Dana, argi ne pamišimas visa tai, ką mes darome?

— Tu velniškai teisi. Paskambink, kai grįši iš Viršūnės.

Važiuoti saulėtą rytą buvo maloniau. Sėdėdama keleivio vietoje, Melori galėjo gėrėtis gamtovaizdžiu ir galvoti, kaip jaustųsi gyvendama taip aukštai ant skardžio, kur debesys, rodos, ranka pasiekiami, o pasaulis it paveikslas išsidriekęs apačioje.

Tinkamas vaizdas dievams, nusprendė ji. Didingas ir dramatiškas. Ji nė neabejojo, kad Pitas ir Rovena pasirinko šią nuošalią vietą todėl, jog ji sunkiau pasiekiama.

Dar po kelių savaičių, kai rudens šalnos palies šias iškilias kalvas, spalvos stulbins akį ir gniauš kvapą. Rytais čia karaliaus migla, užpildydama kalvų klostes ir tarpus, driekdamasi it spindintis ežeras, kol pakilusi saulė išsklaidys ją. O namas stovės juodas kaip naktis, tiesiantis savo grakščias linijas į dangų. Saugodamas slėnį. Arba stebėdamas jį. Įdomu, ką jis mato, galvojo ji, keičiantis metams ir dešimtmečiams? Ką jis žino?

Staiga ji nusipurtė, pajutusi nepaaiškinamą baimę.

— Šalta?

Melori papurtė galvą ir nuleido langą. Mašinoje pasidarė karšta ir tvanku.

— Ne. Tiesiog šiurpinu save, ir tiek.

— Jei nenori to daryti...

— Noriu. Aš nebijau poros turtingų ekscentrikų. Man jie netgi patinka. Be to, noriu dar kartą pamatyti paveikslą. Negaliu liautis apie jį galvojusi. Kad ir ką galvočiau, mintys vis grįžta prie jo.

Ji pažvelgė pro langą į tankius, vešlius miškus.

— Norėtum ten gyventi?

— Ne.

Suintriguota Melori atsigręžė į jį.

— Atsakei nė nepagalvojęs.

— Aš bendraujanti būtybė. Man patinka, kai šalia žmonės. Ir Mojui patiktų. — Flinas pažvelgė į galinio vaizdo veidrodėlį ir matė Mojų, kurio nosis kyšojo pro pravirą langą, o ausys plevėsavo vėjyje.

— Negaliu patikėti, kad pasiėmei šunį.

— Jam patinka važinėtis.

Melori atsisuko ir pažiūrėjo į palaimingą šuns snukį.

— Akivaizdu. Kodėl tau neapkarpius jo gaurų, kad plaukai neįstų į akis?

— Nesakyk žodžio „apkarpyti", — susiraukęs sumurmėjo Flinas. — Mes dar neatsigavome po kastravimo.

Jis sulėtino greitį, kai kelias pasiekė sieną, skiriančią Viršūnės valdas. Tada stabtelėjo pasižiūrėti į akmeninius karžygius, saugančius geležinius vartus.

— Nelabai draugiški veidai. Porą kartų esame čia stovyklavę su draugais. Tada namas buvo tuščias, todėl teko perlipti per sieną.

— Ar ėjote į namo vidų?

— Šeši buteliai alaus tiek drąsos nesuteikė, bet mes puikiai pasilinksminome gąsdindami vienas kitą. Džordanas prisiekinėjo matęs moterį, vaikštančią parapetu, ar kaip jis ten vadinasi. Įtikinėjo iki nukritimo. Vėliau jis parašė apie tai knygą, tad gal iš tiesų kažką matė. Džordanas Hokas, — pridūrė Flinas. — Gal girdėjai apie jį.

— Džordanas Hokas rašė apie Karžygio Viršūnę?

— Jis pavadino knygą...

— „Vaiduoklio bokštas". Skaičiau ją. — Melori nugara perbėgo susižavėjimo, sumišusio su baime, šiurpulys. Toje knygoje puikiai viskas aprašyta, jis nuostabus rašytojas. — Melori įtariai atsigręžė į Fliną. — Ar Džordanas Hokas tavo draugas?

— Nuo pat vaikystės. Jis užaugo Velyje. Mums — man, Džordanui ir Bredui — buvo šešiolika, kai pasislėpę miške gurkšnodavome alų, traiškydavome milžiniškus uodus ir pasakodavome išradingas istorijas apie savo sekso nuotykius.

— Šešiolikamečiams gerti negalima, — rūsčiai pastebėjo Melori.

Flinas pakreipė galvą, ir net pro juodus akinius Melori pastebėjo jo besijuokiančias akis.

— Tikrai? Ir kaip mes nepagalvojome! Vis dėlto po dešimties metų Džordanas išleido savo pirmąjį bestselerį, Bredas ėmė vadovauti šeimos verslui — medienos ir ūkinių prekių parduotuvių tinklui, o aš ruošiausi išvykti į Niujorką dirbti *Times* žurnalo reporteriu.

Melori išpūtė akis.

— Tu dirbai *New York Times*?

— Ne, taip ir neišvažiavau. Kai kas sukliudė, — prisipažino Flinas. — Nagi, pažiūrėkim, kaip pravažiuoti pro šiuos vartus.

Vos tik jis iškėlė kojį iš mašinos, vartai be garso atsidarė. Flinas sustingo.

— Tikriausiai gerai sutepti, — sumurmėjo jis. — Spėju, jog kažkas žino, kad mes čia.

Jis įslydo už vairo ir įvažiavo į kiemą.

Namas stūksojo keistas ir paslaptingas, kaip ir tą audringą naktį. Šįkart jų nepasveikino joks elnias. Aukštai vėjyje plevėsavo vėliava su rakto emblema, o prie akmeninės sienos prigludusios chimeros, rodės, taikėsi liuoktelėti ant lankytojų.

— Dar nesu buvęs taip arti šito namo dienos metu. — Flinas lėtai išlipo iš mašinos.

— Kraupi vieta.

— Taip, bet gerąja prasme. Jis nuostabus. Tokį namą įsivaizduoju stovintį ant skardžio virš audringos jūros. Gaila, kad nėra griovio. Tai viską apvainikuotų.

— Palauk, pamatysi vidų. — Melori priėjo prie Flino ir visai neprieštaravo, kai jis paėmė jos ranką. Keistas kutenimas gerklėje vertė ją jaustis kvaila ir moteriška.

— Nežinau, ko aš taip jaudinuosi. — Ji sugavo save kalbant pašnibždomis ir krūptelėjo, kai atsivėrė namo durys.

Tarpduryje stovėjo Rovena. Ji dėvėjo paprastas pilkas kelnes ir plačius miško žalumo marškinius. Plaukai krito jai ant pečių, lūpos buvo nedažytos, kojos basos. Tačiau ir su tokiu paprastu apdaru ji sugebėjo atrodyti įspūdingai, tarsi kokia užsienio karalienė, atostogaujanti šiame tyliame kampelyje. Melori pastebėjo deimantų auskarus, blyksinčius iš po plaukų.

— Kaip miela. — Rovena ištiesė žieduotą ranką. — Malonu tave matyti, Melori. Kokį gražų siurprizą atsivežei.

— Flinas Henesis. Jis Danos brolis.

— Malonu. Pitas tuoj ateis. Jis baigia kalbėtis. — Rovena gestu parodė jiems eiti vidun.

Flinas turėjo gerokai valdytis, kad neišsižiotų.

— Niekad nepagalvočiau, kad tokioje vietoje būna telefonų.

Rovena tyliai, beveik murkdama, nusijuokė.

— Mums patinka technologijos privalumai. Eime, išgersime arbatos.

— Mes nenorime jūsų trukdyti, — prasižiojo Melori, bet Rovena tik mostelėjo.

— Svečiai niekada netrukdo.

— Iš kur jūs sužinojote apie Karžygio Viršūnę, panele...

— Rovena. — Ji lengvai įsikibo Flinui į parankę ir nusivedė juos į svetainę. — Vadinkite mane Rovena. Pitas moka ieškoti įdomių vietų.

— Jūs daug keliaujate?

— O taip.

— Darbo reikalais ar savo malonumui?

— Be malonumų darbas netenka prasmės, — tai tardama Rovena žaismingai pervedė piršto galiuku per Flino ranką. — Gal prisėstumėt? O, štai ir arbata.

Melori atpažino tarnaitę. Ji tyliai įstūmė vežimėlį su arbata ir tuoj pat pasišalino.

— Kuo jūs verčiatės? — paklausė Flinas.

— Šiuo bei tuo ir dar kai kuo. Pieno? — pasiūlė ji Melori, pildama arbatą. — Medaus, citrinos?

— Citrinos, ačiū. Aš turiu daug klausimų.

— Esu dėl to tikra. Manau, jų turi ir jūsų gražusis palydovas. Kokią arbatą geriate, Flinai?

— Bus gerai juoda.

— Kaip amerikietiška. O kuo verčiatės jūs, Flinai?

Jis paėmė grakštų puodelį. Jo tiesus žvilgsnis staiga pasikeitė.

— Esu tikras, kad jūs jau žinote. Juk neištraukėte mano sesers vardo iš kepurės. Jūs žinote viską, ką turite apie ją žinoti, įskaitant ir mane.

— Taip. — Rovena įsipylė į arbatą pieno ir įsidėjo medaus. Užuot įsižeidusi ar nuliūdusi, ji atrodė patenkinta. — Laikraščių verslas turbūt labai įdomus. Reikia surinkti ir paskleisti tiek daug informacijos. Numanau, jog reikia būti itin protingam, kad žinotum, kaip tai padaryti gerai. O, štai ir Pitas.

Jis įėjo, pagalvojo Flinas, kaip generolas. Matuodamas lauką, įvertindamas pozicijas, planuodamas puolimą. Nors jo šypsena buvo nuoširdi, Flinas neabejojo, kad po ja slypi plieninis kareivis.

— Panele Prais. Kaip malonu jus vėl matyti. — Jis paėmė jos ranką ir labai natūraliai, tarsi jam tai būtų įgimta, kilstelėjo prie lūpų.

— Ačiū, kad sutikote mus priimti. Čia Flinas.

— Taip. Ponas Henesis. — Pitas linktelėjo galvą. — Kaip gyvuojate?

— Neblogai.

— Mūsų draugai turi klausimų ir nuogąstavimų, — tarė Rovena, paduodama jam puodelį arbatos.

— Žinoma. — Pitas atsisėdo. — Jūs, numanau, svarstote, ar mes... — Jis klausiamai dirstelėjo į Roveną.

— Pakvaišę, — užbaigė ji, pakeldama lėkštę. — Pyragaičių?

— A, taip, pakvaišę. — Pitas pasiėmė pyragaitį ir gausiai šaukšteliu pakabino tirštos grietinėlės. — Galiu užtikrinti, kad tokie nesame, nors, žinoma, tą patį pasakyčiau, jei ir būtume. Nelabai padeda, tiesa? Sakykite, panele Prais, ar jūs abejojate dėl mūsų susitarimo?

— Aš paėmiau pinigus ir daviau žodį.

Pito veidas šiek tiek sušvelnėjo.

— Taip. Kai kuriems tai nesudarytų jokio skirtumo.

— Man tai labai svarbu.

— Tai gali pasikeisti, — įsiterpė Flinas. — Priklauso nuo to, iš kur gauti tie pinigai.

— Norite pasakyti, kad mes nusikaltėliai? — Rovenos skruostai išraudo ir tai parodė jos ūmų charakterį. — Akivaizdu, kad jums trūksta mandagumo, jei ateinate į mūsų namus ir apkaltinate mus.

— Reporteriai nepasižymi mandagumu. Broliai irgi, kai rūpinasi savo seserimis.

Pitas kažką tyliai sumurmėjo svetima kalba ir paglostė Rovenos ranką taip, kaip kad žmogus ramintų pasiruošusią pulti katę.

— Supratome. Taip jau yra, kad mes turime piniginių išteklių. Juos gauname visiškai teisėtais būdais. Mes nesame nei pamišėliai, nei nusikaltėliai.

— Tai kas jūs? — reikliai pasiteiravo Melori, nespėjus Flinui prasižioti. — Iš kur jūs?

— O kaip jūs manote? — lengvai provokuodamas tarė Pitas.

— Nežinau. Bet numanau, kad jūs dedatės esą mokytoja ir karžygys, kurie nesugebėjo išsaugoti Stiklo Dukterų.

Pitas nežymiai kilstelėjo antakius.

— Jūs žinote daugiau nei tada, kai matėmės pirmą kartą. Ar sužinosite dar?

— Ketinu. Jūs galėtumėt man padėti.

— Mes neturime teisės. Bet pasakysiu štai ką. Mes buvome ne tik jų mokytoja ir karžygys, bet ir kompanionai bei draugai, todėl esame tik dar labiau atsakingi.

— Tai tik legenda.

Pito akys patamsėjo. Jis atsilošė kėdėje.

— Tikriausiai, nes tokie dalykai yra už jūsų suvokimo ir jūsų pasaulio ribų. Tačiau galiu užtikrinti, kad raktai egzistuoja.

— Kur yra Sielų dėžė? — paklausė jį Flinas.

— Saugioje vietoje.

— Ar galėčiau dar kartą pamatyti paveikslą? — Melori pasisuko į Roveną. — Norėčiau, kad ir Flinas jį pamatytų.

— Žinoma. — Rovena atsistojo ir nusivedė juos į kambarį, kur kabėjo paveikslas.

Melori išgirdo Fliną tyliai aiktelint, kai juodu artėjo prie paveikslo.

— Jis dar įstabesnis, nei aš pamenu. Kas jį nutapė?

— Tas, — tyliai tarė Rovena, — kas pažino meilę ir skausmą.

— Kažkas, kas pažįsta Melori. Ir mano seserį, ir Zoją Makort.

Rovena atsiduso.

— Jūs cinikas, Flinai, ir įtarus. Bet kadangi prisiskyrėte sau sergėtojo vaidmenį, aš jums atleisiu. Mes nelinkime Melori, Danai ar Zojai blogo. Priešingai.

Kažkas jos balse vertė Fliną patikėti ja.

— Mane trikdo, nes matau jame savo sesers veidą.

— Jūs padarytumėt viską, ko reikėtų jai apsaugoti. Aš suprantu tokią ištikimybę ir meilę. Žaviuosi ir gerbiu tai. Tačiau jai negresia joks pavojus iš mano ar Pito pusės. Galiu prisiekti.

Flinas skubiai atsisuko išgirdęs tuos žodžius.

— Bet iš kažko kito gresia?

— Gyvenimas — lošimas, — teatsakė Rovena. — Jūsų arbata vėsta.

Tą akimirką kambarin įžengė Pitas ir Rovena atsigręžė į duris.

— Lauke kiūto kažkoks labai didelis ir labai nelaimingas šuo.

Nei prasiveržęs pyktis, nei aštrūs žodžiai nepaveikė Flino taip, kaip šis paprastas pastebėjimas. Jis paniuro.

— Tai mano šuo.

— Jūs turite šunį? — Rovenos balse pasigirdo kone mergaitiškos gaidelės. Ji visa tarsi nušvito ir sugriebė Fliną už rankos.

— Jis tai vadina šuniu, — iškošė Melori.

Flinas metė jai apgailestaujantį žvilgsnį, tada pažiūrėjo į Roveną.

— Jums patinka šunys?

— O taip, labai. Ar galėčiau jį pamatyti?

— Žinoma.

— Kol supažindinsi Roveną ir Pitą su Mojumi — jų nelaimei — aš valandėlei atsiprašysiu. — Melori lyg niekur nieko mostelėjo ranka į vonios kambarį. — Aš prisimenu, kur jis yra.

— Taip, žinoma. — Pirmą kartą nuo jų pažinties Rovena prarado santūrumą. Ji jau buvo įsikibusi Flinui į parankę. — Kokios jis veislės?

— Sunku pasakyti.

Melori įsliuogė pro vonios duris ir suskaičiavo iki penkių. Besitrankančia širdimi ji iškišo galvą ir atsargiai apsižvalgė po holą. Tada nuskubėjo prie paveikslo, pakeliui traukdama iš rankinės mažą skaitmeninį fotoaparatą. Padarė keletą kadrų, nufotografavo kai kurias detales. Kaltai apsidairiusi įkišo fotoaparatą atgal į rankinę ir išsitraukė pirštines, plastikinį maišelį bei nedidelį peiliuką. Kaistančiomis ausimis Melori pasilypėjo ant židinio pakylos ir atsargiai pakrapštė dažų, suberdama dulkeles į plastikinį maišelį.

Visas procesas truko ne ilgiau kaip tris minutes, bet jos delnai pasidarė slidūs nuo prakaito, o kojos virpėjo. Ji kiek pastovėjo tvardydamasi, tada kaip galėdama nerūpestingiau iššingsniavo iš kambario, o paskui ir iš namo.

Ir sustingo it įkalta. Karališkai didinga Rovena sėdėjo ant žemės, o ant jos kelių tysojo plaukuotas kalnas. Ir ji kikeno.

— O, koks nuostabus! Toks didelis ir mielas. Geras berniukas. — Rovena pasilenkusi pasitrynė nosimi į Mojaus gaurus. Jo

uodega spurdėjo kaip prisukta. — Gerutis. — Ji šypsodamasi pažiūrėjo į Fliną. — Ar jis jus surado, ar jūs jį?

— Tai įvyko abipusiu susitarimu. — Vienas šunų mylėtojas atpažino kitą. Flinas, susikišdamas nykščius į kišenes, apsižvalgė po plačias vejas ir didžiulį sodą. — Čia daug vietos. Galėtumėt laikyti visą gaują.

— Taip. — Rovena vėl priglaudė galvą prie Mojaus, kasydama jam pilvą.

— Mes daug keliaujame. — Pitas paglostė Rovenos plaukus.

— Kiek laiko planuojate pasilikti čia?

— Po trijų mėnesių išvyksime.

— Į kur?

— *A ghra.* Bus matyti.

— Taip, taip. — Rovena dar kiek paglamonėjo Mojų ir liūdnai atsidususi atsistojo. — Jums labai pasisekė, kad turite tokį gėrį gyvenime. Tikiuosi, jūs jį branginate.

— Taip.

— Matau. Nors jūs ciniškas ir įtarus, šuo pažįsta gerą žmogų.

— Tikiu, — pritarė Flinas.

— Tikiuosi, atsivešite jį, kai atvažiuosite kitą kartą. Galės pabėgioti. Viso, Mojau.

Mojus atsitūpė ir neįprastai oriai kilstelėjo savo masyvią leteną.

— Oho! Čia kažkas nauja, — sumirksėjo Flinas, kai Mojus mandagiai leido Rovenai pakratyti leteną. — Ei, Mel! Matei?

Vos išgirdęs jos vardą, Mojus pašoko ir puolė Melori link. Ši cyptelėjo ir pasiruošė puolimui. Bet užteko Rovenai ištarti vieną trumpą žodį ir Mojus, sustojęs prie pat Melori, šleptelėjo ant užpakalio. Ir vėl kilstelėjo leteną.

— Ak, — su palengvėjimu atsiduso Melori. — Taip jau geriau. — Ji pasilenkė ir paklusniai paėmė leteną. — Šaunuolis, Mojau.

— Kaip, po galais, jūs tai padarėte? — nustebo Flinas.

— Aš moku elgtis su gyvūnais.

— Pastebėjau. Kokia kalba tai buvo — gėlų?

— Mmm.

— Keista, kad Mojus suprato komandą gėlų kalba, kai paprastai nekreipia dėmesio į grynai angliškas.

— Šunys supranta daugiau nei vien tik žodžius. — Rovena ištiesė ranką Flinui. — Tikiuosi, dar pasimatysime. Buvo smagu susipažinti.

— Ačiū už jūsų laiką. — Melori nuėjo prie mašinos, lydima smagiai lekuojančio Mojaus. Įsėdusi vidun, skubiai nuleido ant grindų rankinę, tarsi slėptų įkalčius.

Rovena nusijuokė, tačiau jos juokas nuskambėjo liūdnai pamačius pro langą išlindusią Mojaus galvą. Ji prisiglaudė prie Pito ir pamojavo nuvažiuojantiems.

— Aš jaučiu tikrą viltį, — sumurmėjo ji. — Neprisimenu, kada paskutinį kartą tai išgyvenau. Mane tai baugina. Tas jausmas mane baugina.

Pitas apkabino ją per liemenį ir prisitraukė artyn.

— Neraudok, širdie manoji.

— Kaip kvaila. — Rovena nusibraukė ašarą. — Verkti dėl svetimo šuns. Kai grįšime namo...

Jis atsisuko į ją ir suėmė delnais jos veidą. Pito balsas buvo švelnus, bet tvirtas.

— Kai grįšime namo, turėsi šimtą šunų. Tūkstantį.

— Pakaks ir vieno. — Ji pasistiebė ir švelniai palietė jo lūpas.

Jiems pajudėjus, Melori giliai atsiduso.

— Kaip suprantu, tas garsas reiškia, jog tau pavyko nufotografuoti paveikslą.

— Taip. Jaučiausi kaip tarptautinio meno vagis. Reikia padėkoti Mojui, kad nukreipė jų dėmesį. Taigi — ką tu apie juos manai?

— Jie gudrūs, protingi ir pilni paslapčių. Tačiau neatrodo, kad būtų pamišę. Jie įpratę prie pinigų — didelių pinigų. Geria arbatą iš antikvarinių puodelių. Išsilavinę, kultūringi, šiek tiek

snobiški. Ten tiek daiktų, įmantrių, gražių daiktų. Jie čia tik keletas savaičių, vadinasi, pirko juos ne čia; greičiausiai bus atsisiųsdinę. Turėčiau tai atsekti.

Flinas paniuro ir ėmė barbenti pirštais į vairą.

— Ji susileido dėl Mojaus.

— Ką?

— Ištirpo vos jį pamačiusi. Žinau, jis žavus, bet ji tiesiog išsilydė. Nors viduje atrodo šalta, pasitikinti savimi ir uždara. Moteris, kuri žino, jog yra seksuali, nes ji vadovauja. Tokia, kuri žingsniuoja Medison gatve su „Prada" rankine arba vadovauja tarybos posėdžiui kur nors Los Andžele. Galia, pinigai, smegenys ir išvaizda — viskas įpakuota į seksualumą.

— Suprantu. Tau ji pasirodė seksuali.

— Kai paskutinį kartą tikrinausi, pulsas buvo, vadinasi, taip. Bet kad būtum mačiusi jos veidą, kai iš mašinos iššoko Mojus. Visas santūrumas garuote išgaravo. Ji nušvito kaip Kalėdų eglutė.

— Taigi jai patinka šunys.

— Ne, tai kažkas daugiau. Ji nepuolė aikčioti, cypauti ar panašiai, kaip daro kitos moterys. Ji parkrito ant žolės, raičiojosi ir kvatojosi. Tai kodėl ji nelaiko šuns?

— Gal Pitui tai nepatiktų.

Flinas papurtė galvą.

— Galėjai pastebėti, kad jis persipjautų venas dėl jos, jei ji paprašytų. Ir kaip ji privertė Mojų pakelti leteną? Keista. Visa tai labai keista.

— Nesiginčiju. Aš imsiuos paveikslo, kol kas nors paaiškės. Roveną ir Pitą paliksiu tau.

— Šįvakar turiu dalyvauti savivaldybės posėdyje. Gal susitiktume rytoj?

Štai jis bando nustatyti žaidimo taisykles. Jis valdo bandą. Ji prisiminė Danos žodžius ir metė į jį įtarų žvilgsnį.

— Ką reiškia „susitiktume"?

— Suprask kaip tau patogiau.

— Turiu keturias savaites — dabar jau mažiau, kad suras-

čiau raktą. Be to, šiuo metu esu bedarbė, todėl reikia nuspręsti, ką veiksiu toliau, ar galėsiu dirbti pagal savo profesiją. Visa tai sudėjus paaiškėja, kad neturiu laiko pasimatymams ar naujiems asmeniniams ryšiams.

— Mažumėlę palauk. — Flinas sustabdė automobilį vingiuoto kelio pakrašty ir atsisegė diržą. Tada pasilenkė, prisitraukė ją — kiek leido jos diržas — ir įsisiurbė į lūpas.

Karščio banga nuvilnijo Melori nugara, įžiebdama kaitrą pilve.

— Tu, a, tai sugebi, — pagaliau išspaudė ji, atgavusi kvapą.

— Praktikuoju kaip galima dažniau. — Kad įrodytų, jis pabučiavo ją dar kartą. Šįkart — lėčiau. Subtiliau. Kol pajuto ją virpant. — Noriu, kad pridėtum tai prie savo lygybės ženklo.

— Aš menų magistrė. Matematika nėra mano stiprioji pusė. Ateik čia minutėlei. — Melori sugriebė jį už marškinių, prisitraukė ir leido sau užsimiršti.

Viduje viskas kibirkščiavo. Kraujas, kaulai, smegenys. Jei tai reiškia būti ganomai, blankiai galvojo Melori, ji galėtų prisitaikyti. Jo rankos, svaiginančios kaip narkotikas, įsivėlė jai į plaukus.

— Mes negalime taip elgtis. — Tačiau ji jau traukė iš kelnių jo marškinius, trokšdama paliesti kūną.

— Žinau. Negalim. — Jis atsegė jos saugos diržą. — Tuoj liausimės.

— Gerai, bet pirmiausia... — Ji priglaudė jo ranką prie savo krūties ir suaimanavo iš malonumo.

Jis patogiau prisitraukė ir keiktelėjo, nes užsigavo alkūnę į vairą. Mojus, apsidžiaugęs galimybe dalyvauti imtynėse, įkišo galvą tarp sėdynių ir apipylė juos šlapiais bučiniais.

— O Dieve! — Plėšoma juoko ir pasibjaurėjimo Melori nusišluostė burną. — Aš labai tikiuosi, kad bent jau liežuvis buvo tavo.

— Aš irgi. — Sunkiai kvėpuodamas Flinas pažiūrėjo į ją. Melori plaukai buvo gundomai išsitaršę, veidas išraudęs, o lūpos kiek paburkusios nuo jo atakos.

Jis nustūmė Mojų atgal ant galinės sėdynės ir paliepė sėdėti. Šuo šleptelėjo ir suinkštė, tarsi gavęs su lazda.

— Neketinau taip užsipulti.

Melori papurtė galvą.

— Aš iš viso neketinau imtis veiksmų. Ir paprastai visada laikausi savo plano.

— Jau senokai nebandžiau šito mašinoje.

— Aš irgi. — Ji kryptelėjo galvą į patetiškus garsus, sklindančius nuo galinės sėdynės. — Šitomis aplinkybėmis...

— Taip. Geriau nereikia. Bet aš noriu mylėtis su tavim. — Jis prisitraukė ją. — Liesti. Jausti, kaip virpi po mano delnais. Aš noriu to, Melori.

— Man reikia pagalvoti. Viskas taip sudėtinga, todėl turiu pagalvoti. — Jai tikrai reikia pagalvoti apie tai, kad vos nenurengė vyro automobilyje, viešoje vietoje, vidury dienos.

— Mano gyvenimas — tikras chaosas, Flinai. — Mintis nuliūdino ją, tačiau padėjo apsiraminti. — Aš pati jį sugadinau ir dabar turiu sutvarkyti. Bėda ta, kad nelabai moku taip gyventi. Mudu neturėtume labai skubėti.

Jis užkišo pirštą už jos iškirptės.

— Kaip „taip"?

— Dar nežinau. O, negaliu klausytis. — Ji atsisuko ir persilenkė per sėdynę. — Neverk, didysis kūdiki. — Ji sušiaušė Mojaus tarpausį. — Niekas ant tavęs nepyksta.

— Kalbėk už save, — suniurnėjo Flinas.

Septintas skyrius

Jaučiu saulę, šilumą ir kažkokį tąsumą, kaip tykų kriokliį, krentantį iš auksinės upės. Jis pila ant manęs vandenį tarsi krikštydamas. Užuodžiu rožes, lelijas ir kažkokias aitresnes gėles, prasibraunančias pro saldumą. Girdžiu vandenį, žaismingą srovę ir pliuškenimą, upei kylant ir leidžiantis.

Visa tai slysta per mane, o gal aš slystu per juos, bet nieko nematau, tik tirštą baltumą. Jis kaip uždanga, negaliu praskirti.

Kodėl man nebaisu?

Ligi manęs atsklinda juokas. Lengvas, skaidrus, moteriškas. Šypsausi klausydama jaunatviško šurmulio, ir pačiai kyla noras juoktis. Noriu sužinoti to juoko šaltinį ir juoktis kartu.

Pasigirsta balsai, skubrūs it paukščio čirenimas, jaunatviški ir moteriški.

Garsai priartėja ir vėl nutolsta, nuslopsta ir vėl pagarsėja. Ar aš plaukiu jų link ar tolyn?

Uždanga pamažu tirpsta. Dabar ji virsta migla, švelnia kaip šilkinis lietus, su joje bliksinčiais saulės spinduliais. Matau spalvą. Ryškią, sodrią spalvą, kuri skrodžia plonėjančią uždangą ir gelia akis.

Plytelės spindi sidabru ir sproginėja saulės šviesoje, kur tiršta žalia lapija ir ryškiai rožiniai medžių žiedai jų neuždengia. Gėlės maudosi vandenyje arba šoka besisukančiose lysvėse.

Aplink smagiai čiurlenantį fontaną susibūrusios trys moterys, tiksliau, merginos. Tai jų juoką aš girdžiu. Viena laiko ant kelių

arfą, kita plunksną. Bet jos juokiasi iš šuniuko, besimuistančio ant trečiosios rankų.

Jos tokios gražios. Jas gaubia jaudinanti nekaltybė, puikiai atsispindinti sode, kuriame jos leidžia šią saulėtą popietę. Tada pamatau kardą, prisegtą prie vienos iš merginų šono.

Jos nekaltos, bet stiprios. Jaučiu galią; ji virpa ir kibirkščiuoja ore.

Vis dėlto man nebaisu.

Jos šaukia šuniuką vadindamos Dajermetu, nuleidžia jį ant žemės, kad šis galėtų pastrakalioti aplink fontaną. Džiugus jo kiauksėjimas aidi lyg varpelis. Matau, kaip viena mergina apkabina antrąją, o trečioji padeda galvą ant antrosios peties. Jos dabar kaip viena. Triada. Trijų dalių visuma, kuri čiauška apie naująjį šunytį ir juokiasi, kai šis nusiridena į gėles.

Girdžiu, kaip jos taria vardus, kuriuos aš žinau nežinia iš kur, matau, kaip atrodo. Tolumoje, medžio šešėlyje, po sunkiai nusvirusiomis medžio šakomis ir jo vaisiais aistringai apsikabinusi stovi pora.

Jis aukštas ir tamsus, iš jo sklinda jėga, kuri, jaučiu, gali būti siaubinga, jei sužadintum. Ji graži ir labai liekna. Tačiau joje irgi slypi kažkas daugiau.

Jie beviltiškai įsimylėję. Jaučiu tą poreikį, tą karštį savyje, pulsuojantį it žaizda.

Negi meilė tokia skausminga?

Merginos dūsauja. Jos irgi trokšta meilės. Kada nors, tikisi jos. Kada nors jos mylės taip — aistringai, romantiškai, su baime, sumišusia su džiaugsmu. Jos pažins mylimojo lūpų skonį, pajaus mylimojo prisilietimą. Kada nors.

Visos mes sustingstame apgaubtos reiklaus glėbio, prisisunkusio mūsų pavydo ir mūsų svajų. Dangus patamsėja. Spalva blėsta. Jaučiu vėją. Šaltą vėją. Jis sukasi aplinkui. Staiga ausyse suskamba jo vaitojimas. Nuo šakų ima kristi žiedai. Žiedlapiai blaškosi it ryškios kulkos.

Dabar man baisu. Sustingstu dar prieš pamatydama slidžią juodą gyvatę, vingiuojančią per sidabrines plyteles, prieš pastebėdama šešėlį, išlendantį iš už medžių ir iškeliantį stiklo dėžutę.

Žodžiai sudunda it griausmas. Nors užsidengiu rankomis ausis, girdžiu juos savo galvoje.

Pasižymėk šią dieną ir šią valandą, kai pasireiškia mano baisioji galia. Mirtingosios dukterų sielos amžinai priklausys man. Jų kūnai užmigs amžinu miegu, jų sielos bus įkalintos šioje stiklo dėžėje. Užkeikimas tvirtas ir gilus, nebent atsitiktų štai kas — būtų surasti ir pritaikyti trys raktai, kuriuos pasuktų mirtingojo ranka. Tam duodami trys tūkstančiai metų. Akimirka ilgiau, ir sielos sudegs.

Šis bandymas, šis žygis yra tam, kad mirtingasis įrodytų savo vertę. Sulig šiais žodžiais jų sielos atitenka man. Spynas užrakinu, raktus iškalu ir atiduodu juos į lemties rankas.

Įsiviešpatauja ramybė. Ant saulės nutviekstų plytelių guli trys merginos; jos užsimerkusios it miegotų, susiėmusios už rankų. Trys vienos visumos dalys.

Šalia jų stovi stiklo dėžė. Jos kraštai sulydyti, trejetas spynų spindi saulėje. Toje dėžėje karštligiškai šokčioja šilta melsva šviesa, plakasi į stiklo sienas, tarsi paukštis, pakliuvęs į narvą.

Šalia dėžės išsibarstę trys raktai.

Matydama juos aš verkiu.

Melori, vis dar virpėdama, atidarė duris Zojai.

— Atlėkiau kaip galėdama greičiau. Turėjau nuvežti Saimoną į mokyklą. Tu taip liūdnai kalbėjai telefonu. Kas...

— Danos dar nėra. Papasakosiu, kai ji atvažiuos. Išviriau kavos.

— Puiku. — Zoja uždėjo ranką ant Melori peties ir jėga pasodino ją į fotelį. — Aš atnešiu. Atrodo, kad tau dar reikia atgauti kvapą. Virtuvė ten?

— Aha. — Melori dėkinga atlošė galvą ir pasitrynė veidą.

— Verčiau papasakok, kaip praėjo tavo pasimatymas su Flinu.

— Ką? A. Gerai. Puikiai. — Ji nuleido rankas ant kelių ir įsispoksojo į jas, tarsi jos būtų kieno nors kito. — Be šuns jis visai normalus. Jau tikriausiai Dana prie durų.

— Aš atidarysiu. Sėdėk. — Zoja atskubėjo iš virtuvės, nespėjus Melori atsistoti.

— Na, kur gaisras? — pasiteiravo Dana. Stabtelėjo ir pauostė orą. — Kava. Neverskite manęs maldauti.

— Jau nešu. Eik, pasėdėk su Melori, — tyliai pridūrė Zoja.

Dana klestelėjo į kėdę, papūtė lūpas ir įdėmiai nužvelgė Melori.

— Atrodai siaubingai.

— Labai ačiū.

— Na, nesitikėk apkabinimų ir bučinių, kai ištrauki mane iš lovos per dvidešimt minučių ir tik po vieno kavos puodelio. Be to, dabar man pasidarė ramiau, kai žinau, jog ir tu nepabundi atrodydama tobulai. Kas atsitiko?

Melori luktelėjo, kol atėjo Zoja, nešina kava.

— Sapnavau sapną.

— Aš irgi, ir velniškai gerą. Spaiką iš „Vampyrų žudikės", kubilą juodo šokolado, bet paskui paskambinai tu ir sutrukdei.

— Dana. — Zoja papurtė galvą ir prisėdo ant Melori fotelio porankio. — Košmarą?

— Ne. Bent jau... ne. Vos pabudusi išspausdinau jį. — Melori pakilo ir paėmė nuo stalo porą lapų. — Dar niekada nesapnavau tokio detalaus sapno. Bent jau niekada neprisimindavau smulkmenų. Užrašiau, kad nieko nepamirščiau. Tačiau nepamiršiu. Na, bet bus paprasčiau, jei pačios jį perskaitysite.

Ji padavė joms išspausdintus lapus, pasiėmė puodelį su kava ir nuėjo prie terasos durų.

Bus dar viena graži diena, pagalvojo ji. Dar viena graži vėlyvos vasaros diena su giedru dangumi ir šiltu vėjeliu. Žmonės vaikščios po miestą, mėgausis oru, dirbs savo darbus. Normalius darbus normaliame, įprastame pasaulyje.

O, ji niekada nepamirš to sapnuoto vėjo vaitojimo. Staigaus kandančio šalčio.

— Nieko sau. Dabar suprantu, kodėl tu taip sukrėsta. — Dana padėjo lapus į šalį. — Ir aišku, iš kur tai. Flinas sakė, kad vakar buvote pažiūrėti paveikslo. Viskas tebėra tavo galvoje ir miegant atsigamino pasąmonėje.

— Baisu. — Zoja paskubomis baigė skaityti ir atsistojo. Priėjusi prie Melori, patrynė jai pečius. — Nenuostabu, kad taip nusiminei. Džiaugiuosi, kad paskambinai mums.

— Tai nebuvo tik sapnas. Aš ten buvau. — Šildydamasi šąlančias rankas Melori apglėbė puodelį ir atsisuko į drauges. — Įėjau į tą paveikslą.

— Nagi, mieloji, sumažink greitį, — kilstelėjo ranką Dana. — Tu per daug susitapatini, ir viskas. Stiprus, gyvas sapnas gali tave įtraukti.

— Nesiviliu, kad patikėsite, bet pasakysiu, kas nuo pat pabudimo neduoda man ramybės.

Ji pabudo, prisiminė Melori, drebėdama nuo šalčio, girdėdama aną siaubingą vėją, švilpiantį ausyse.

— Aš ten buvau. Užuodžiau gėles, jaučiau karštį. Paskui šaltį ir vėją. Girdėjau jas rėkiant. — Ji užsimerkė, kovodama su staiga užplūdusia panika.

Melori vis dar girdėjo jų riksmą.

— Jaučiau ore tvyrančią įtampą, spaudimą. Kai pabudau, man ausyse vis dar ūžė. Jie kalbėjosi gėlų kalba, bet aš supratau. Kaip galėjau?

— Tu tik manei...

— Ne! — Melori įnirtingai papurtė galvą. — Aš supratau. Kai kilo audra, kai viskas pradėjo maišytis, aš girdėjau, kaip jos šaukia tėvą. *Chi athair sinn.* „Tėve, padėk mums" — šįryt pasitikrinau, bet sapne aš supratau. Iš kur?

Ji tvardydamasi giliai įkvėpė.

— Jų vardai buvo Venora, Ninijana ir Kyna. Iš kur aš žinau?

Melori atsisėdo. Dabar, kai viską išsakė garsiai, pasijuto geriau. Pulsas sulėtėjo, balsas nustojo virpėjęs.

— Jos taip bijojo. Vieną minutę jos buvo tiesiog jaunos merginos, žaidžiančios su šuniuku. Ir pasaulis atrodė toks tobulas ir taikus. O kitą — tai, kas darė jas žmonėmis, buvo išplėšta. Joms skaudėjo, o aš nieko negalėjau pakeisti.

— Nežinau, ką galvoti, — palūkėjusi tarė Dana. — Mėginu būti logiška. Paveikslas iš pat pradžių traukė tave, o dabar žinome, kad tai originali keltų legenda. Mes panašios į paveiksle nutapytas merginas, todėl ir susitapatiname su jomis.

— Iš kur aš žinojau gėlų kalbą? Jų vardus?

Dana susiraukė.

— Negaliu šito paaiškinti.

— Pasakysiu, ką dar žinau. Tas, kas užrakino jų sielas, yra nedoras, galingas ir gobšus. Jis nenori, kad mes laimėtume.

— Dėžė ir raktai, — įsiterpė Zoja. — Tu juos matei. Žinai, kaip atrodo.

— Dėžė labai paprasta, bet labai graži. Lieto stiklo, su aukštu kupolo formos dangčiu ir trimis spynomis ant jo. Raktai tokie patys, kokie buvo nupiešti kvietimuose. Toks pat ir ant jų vėliavos. Nedideli. Gal kokių trijų colių.

— Vis tiek nesuprantu, — spyrėsi Dana. — Jei jie turi raktus, kam juos slepia? Kodėl neįduoda išmanantiems žmonėms ir nebaigia žaidimo?

— Nežinau. — Melori pasitrynė smilkinius. — Turi būti kažkokia priežastis.

— Sakei, kad girdėjai, kokiais vardais jos šaukė porelę po medžiu, — priminė jai Dana.

— Rovena ir Pitu. — Melori nuleido rankas ant kelių. — Rovena ir Pitu, — pakartojo ji. — Jie irgi negalėjo to sustabdyti. Viskas atsitiko taip greitai, taip žiauriai.

Melori giliai ir lėtai įkvėpė.

— Štai kas. Aš tikiu visu tuo. Nesvarbu, kaip keistai tai skamba, aš tikiu. Taip viskas ir buvo. O patekau į tą paveikslą per Sapnų Uždangą ir stebėjau, kaip viskas vyksta. Turiu surasti tą raktą. Kad ir kiek tai kainuotų, turiu jį surasti.

Pasibaigus rytiniam darbuotojų susirinkimui, prarijęs keletą spurgų su džemu ir išklausęs įpykusią reporterę, kurios straipsnis apie rudens madas buvo pora eilučių sutrumpintas, Flinas užsidarė savo kabinete. Kadangi darbuotojų buvo mažiau nei trisdešimt, įskaitant uolią šešiolikmetę, rašančią savaitinę skiltį apie paauglių aktualijas, viena suirzusi darbuotoja buvo didelis įvykis.

Jis išklausė pranešimus, patvirtino apžvalgą apie naktinį Velio gyvenimą, porą fotografijų kitos dienos numeriui ir pasitikrino įplaukas už reklamas.

Kartkartėmis suskambėdavo telefonas ir, nors kabineto durys buvo uždarytos, jį pasiekdavo duslus klaviatūrų barškenimas. Pypčiojo ir ūžė kilnojama policijos radijo stotis ant dokumentų spintos. Įspraustas tarp knygų ant lentynos be garso rodė televizorius. Pro pravirą langą sklido rytinio eismo triukšmas, dažnai užgožiamas per garsios muzikos, sklindančios iš pravažiuojančių automobilių.

Iš gretimo kambario pasigirsdavo durų arba uždaromo stalčiaus trinktelėjimas. Roda — madų ir paskalų skiltries reporterė akivaizdžiai demonstravo savo nepasitenkinimą. Net nežiūrėdamas pro stiklą, Flinas jautė į jį svaidomas strėlytes.

Ji, kaip ir daugiau nei pusė darbuotojų, dirbo laikraščiui dar tada, kai jis buvo berniūkštis. Dauguma, Flinas žinojo, ir toliau žiūri į *Dispatch* kaip į jo motinos laikraštį. Jei ne senelio. Kartais jis negalėdavo to pakęsti, kartais grauždavosi, o kartais paprasčiausiai nusišypsodavo. Šią minutę jis negalėjo apsispręsti, kurią reakciją pasirinkus. Tik žinojo, kad Rodos elgesys kelia jam nerimą.

Geriausia būtų apie ją negalvoti ir griebtis savo paties straipsnio apie vakarykštį posėdį. Siūlomas naujas šviesoforas Marketo ir Spruso gatvių sankryžoje, ginčijamasi dėl biudžeto ir būtinybės remontuoti šaligatvius Meine. Taip pat daug ginčų sukėlė prieštaringas pasiūlymas pastatyti Meine parkavimo automatus, kad gauti pinigai padėtų padengti remonto išlaidas.

Flinas padarė viską, ką galėjo, kad įkvėptų svarstomam klau-

simui truputį energijos, bet kartu liktų ištikimas žurnalisto objektyvumo įstatymui. Žinoma, *Dispatch* ne *Daily Planet*, pagalvojo jis. O jis ne Peris Vaitas. Niekas jo čia nevadins šefu. Įdomu, ar iš viso kas nors tiki, įskaitant jį patį, kad čia vadovauja jis.

Jo motina paliko labai ilgą šešėlį. Elizabet Flin Henesi Styl. Jos net vardas ilgas.

Jis ją mylėjo. Žinoma, kad mylėjo. Ji patikdavo jam. Jiedu dažnai suremdavo ragus jam augant, bet jis visuomet ją gerbė. Kaip negerbsi moters, kuri tvarkė ir savo gyvenimą, ir verslą vienodai atsidavusi ir tikėjosi to paties iš kitų.

Negalima pamiršti ir to, kaip ji pasitraukė iš verslo iškilus būtinybei ir įbruko jį į nenorinčio tuo užsiimti sūnaus rankas. Ji paliko viską, pagalvojo Flinas, mesdamas atsargų žvilgsnį į Rodos stalą, įskaitant ir susiraukusius reporterius.

Užuot dirbusi, Roda brūžina nagus, pastebėjo Flinas. Erzina jį. Pirmyn, pagalvojo jis. Šiandien aš nelinkęs su tavim susiremti, senas susiraukšlėjęs šikšnosparni. Tačiau toji diena ne už kalnų.

Jis buvo įsigilinęs į pirmojo puslapio išdėstymą, kai įėjo Dana.

— Mandagiai pasibelstum. Ar žaismingai kyšteltum galvą pro duris. O tu tiesiog įžirglioji.

— Aš neįžirgliojau. Reikia pasikalbėti, Flinai. — Ji sudribo į kėdę ir apsidairė. — Kur Mojus?

— Leidžia dieną kieme.

— A, taip.

— Tu galėtum užsukti, pabūti su juo kurį laiką. Paskui galėtum suorganizuoti vakarienę, parėjęs rasčiau karšto maisto.

— Pasvajok.

— Žinai, rytas buvo sunkus. Man velniškai skauda galvą, o dar turiu užbaigti šį puslapį.

Dana įdėmiai nužvelgė jį.

— Vėl Roda kabinėjosi?

— Nežiūrėk, — suskubo ištarti Flinas, nespėjus Danai atsigręžti. — Tu tik paskatinsi ją.

— Flinai, kodėl neišspiri jos? Ji pila ant tavęs mėšlą, o tu klausai.

— Ji dirba laikraštyje nuo aštuoniolikos. Sena darbuotoja. Bet dabar, kad ir kaip vertinčiau tavo nuomonę apie savo darbuotojus, turiu užbaigti šį darbą.

Dana, nekreipdama dėmesio, ištiesė savo ilgas kojas.

— Rimtai užkniso šį kartą, a?

— Velniop viską. — Flinas atsiduso, atidarė stalo stalčių ir sužvejojo jame buteliuką aspirino.

— Tu gerai tvarkaisi, Flinai.

— Aha, kurgi ne, — sumurmėjo jis, ieškodamas vandens.

— Užsičiaupk. Aš rimtai. Tau puikiai sekasi tai, ką darai. Taip gerai, kaip ir Lizai. Gal kai kur net geriau, nes esi prieinamesnis. Be to, sugebi geriau rašyti nei kuris nors kitas tavo darbuotojas.

Nurydamas tabletę Flinas kreivai dėbtelėjo į seserį.

— Kas tau?

— Tu atrodai rimtai užknistas. — Ji negalėjo matyti jo susikrimtusio. Jei būtų tik susierzinęs ar sugižęs — išgyventų. Tačiau Danai buvo nemalonu matyti nuoskaudą, įsirėžusią jo veide. — Plesent Veliui reikia *Dispatch*, o *Dispatch* reikia tavęs. Ne Rodos. Kertu lažybų, kad ji tai žino, užtat ir širsta.

— Taip manai? — Toji mintis apramino jo pasišiaušusias plunksnas. — Dėl to ir širsta?

— Aišku. Geriau?

— Aha. — Jis užsuko vandens butelį ir padėjo į stalčių. — Ačiū.

— Antras geras darbas šiandien. Ką tik praleidau valandą pas Melori, paskui dvidešimt minučių mąsčiau, ar sakyti tau, ar pasilaikyti tai tarp mūsų, mergaičių.

— Jei tai apie šukuosenas, mėnesines ar būsimą išpardavimą, pasilaikyk sau ir mergaitėms.

— Tai taip niekšiška moterų atžvilgiu, kad net nesiruošiu... koks būsimas išpardavimas?

— Žiūrėk skelbimą rytojaus numeryje. Ar Melori kas atsitiko?

— Geras klausimas. Ji susapnavo sapną, tik netiki, jog tai buvo sapnas.

Dana perpasakojo jų pokalbį, tada ištraukė iš rankinės išspausdintą sapno versiją.

— Man neramu dėl jos, Flinai, imu nerimauti ir dėl savęs, nes Melori mane beveik įtikino, kad ji teisi.

— Patylėk minutėlę. — Jis dukart perskaitė sapno aprašymą, tada atsilošė kėdėje ir įsispoksojo į lubas. — Kas, jei ji iš tiesų teisi?

Danos balse pasigirdo nevilties gaidelė.

— Tai ką, dabar turėsiu vaidinti Skali tavajam Malderiui? Mes kalbame apie dievus, kerus ir sielų grobimą.

— Mes kalbame apie magiją ir galimybes. O galimybes visada reikia ištirti. Kur ji dabar?

— Sakė eis į galeriją, nori paieškoti medžiagos apie paveikslą.

— Gerai. Vadinasi, laikosi plano.

— Tu jos nematei.

— Ne, bet pamatysiu. O tu? Ką nors išknisai?

— Yra keletas versijų.

— Gerai, tada susitikime visi pas mane šįvakar. Pasakyk Zojai, aš pasakysiu Melori. — Kai Dana įtariai dėbtelėjo, jis tik šyptelėjo. — Tu atėjai pas mane, brangioji. Dabar aš irgi dalyvauju tame žaidime.

— Aš tau tikrai skolinga...

— O, mieloji, kiekviena diena, kai galiu ką nors iškrėsti už tos pliuškės fašistės nugaros, man kaip šventė.

Tačiau Todas atsargiai apsidairė prieš atidarydamas duris, kur kažkada buvo Melori kabinetas, o dabar buvo Pamelos valdos.

— O Dieve, ką ji padarė iš mano kabineto!

— Šlykštu, ar ne? — Todas net nusipurtė. — Atrodo, kad sienos būtų apsivėmusios liudvikais keturioliktaisiais. Mane džiugina tik tai, kad ji turi į jas žiūrėti.

Kambarys buvo grūste prigrūstas. Įmantrių formų rašomasis stalas, staliukai, kėdės ir dvi otomanės, po jais patiestas kilimas,

rėžiąs akį raudonomis ir auksinėmis spalvomis, prašyte prašėsi erdvės. Sienos nukabinėtos paveikslais, įspraustais į storus paauksuotus rėmus, o visos kitos laisvos vietelės nustatytos statulėlėmis, vazomis, dėžutėmis, stiklo dirbiniais ir kitais niekučiais.

Kiekvienas daiktas, pastebėjo Melori, yra mažas lobis, tačiau, sugrūdusi viską į tokią mažą erdvę, Pamela pavertė kambarį brangių daiktų sandėliu.

— Kaip ji gali čia dirbti?

— Ji turi vergų ir favoritų — turiu galvoje save, Ernestiną, Džuliją ir Franko. O soste sėdi Simona Legri ir dalija įsakymus. Tau pasisekė, kad pasprukai, Mel.

— Galbūt. — Tačiau jai suskaudo širdį įėjus pro duris į galeriją, nes žinojo, jog čia jai niekas nebepriklauso. Ir nežino, kur priklauso.

— Kur ji dabar?

— Pietauja klube. — Todas dirstelėjo į laikroduką. — Turi dvi valandas.

— Tiek neprireiks. Man reikia klientų sąrašo, — tarė ji, pasukdama prie kompiuterio.

— Ooo, tai tu pavogsi jos klientus?

— Ne. Gera mintis, bet ne. Bandau surasti vieno paveikslo autorių. Ir noriu sužinoti, kas gali turėti panašaus stiliaus paveikslų. Tada norėsiu sužinoti duomenis apie paveikslus mitologine tema. Prakeikimas, ji pakeitė slaptažodį.

— Manasis.

— Ji naudoja tavo slaptažodį?

— Ne, M-A-N-A-S-I-S. — Todas papurtė galvą. Melori užsirašė, kad nepamirštų — po to, kai pamiršo kitus du slaptažodžius. — Aš, taip sakant, netyčia aptikau raštelį.

— Myliu tave, Todai, — šūktelėjo Melori, išsispausdinusi ji.

— Pakanka, kad man papasakotum, kam tau to reikia.

— Daugiau nei pakanka, bet apie tai negaliu kalbėti. Pirmiausia turėčiau pasimatyti štai su šiais. — Melori skubiai surado klientų sąrašą ir nukopijavo į diską. — Prisiekiu, kad nepanaudosiu jo neteisėtiems ar neetiškiems tikslams.

— Velniškai gaila.

Melori sukikeno, ištraukė iš rankinės paveikslo nuotrauką ir parodė Todui.

— Atpažįsti?

— Hm, ne. Nors stilius kažkur matytas.

— Būtent. Stilius. Negaliu prisiminti, nors tikrai kažkur esu mačiusi šio autoriaus darbą. — Ji ištraukė diską su nukopijuota medžiaga ir įkišo tuščią. — Jei prisiminsi, paskambink. Dieną ar naktį.

— Taip skubu?

— Jei man ne psichozės priepuolis, gali būti, kad skubu.

— Ar tai susiję su M.F. Henesiu? Gal rašai straipsnį laikraščiui?

Melori išvertė akis.

— Iš kur tokios žinios?

— Tave matė vakarieniaujančią su juo. Aš viską girdžiu, — pridūrė Todas.

— Su juo tai neturi nieko bendra, bent jau tiesiogiai. Ir ne, nerašau jokio straipsnio. Tu pažįsti Fliną?

— Tik savo svajonėse. Jis karštas berniukas.

— Na...gali būti, kad aš susitikinėju su juo. Neketinau, bet, atrodo, taip yra.

— Bučiavaisi?

— Keletą kartų.

— Įvertinimas?

— Aukščiausias.

— Mylėjotės?

— Beveik, bet suveikė blaivus protas.

— Prakeikimas.

— Be to, jis linksmas, įdomus ir mielas. Gana valdingas, tačiau su protu, tad beveik šito nepastebi. Protingas ir, regis, atkaklus.

— Skamba puikiai. Galiu jį pasiimti?

— Deja, drauguži, manau, pasilaikysiu jį sau. — Melori

ištraukė diską, rūpestingai uždarė dokumentų langus ir išjungė kompiuterį. — Misija baigta be aukų. Ačiū, Todai. — Apkabino jį ir stipriai pakštelėjo į lūpas. — Turiu bėgti.

Melori tūnojo savo bute nuosekliai tikrindama duomenis, šalindama nereikalingas pavardes, kol susidarė tikslus darbinis sąrašas. Kai atėjo laikas keliauti pas Fliną, ji buvo sumažinusi klientų sąrašą septyniasdešimt penkiais procentais.

Kai Melori nuvyko, Dana jau buvo ten.

— Valgei?

— Ne. — Melori atsargiai apsidairė, ieškodama Mojaus. — Pamiršau.

— Gerai. Užsakėme picą. Flinas išvedė Mojų vakariniam pasilakstymui. Ar nieko, kad papasakojau jam apie tavo sapną?

— Ką gi. Atrodo, mes ir jį įvėlėme.

— Gerai. Tada eikš, tūpk. Išgersim vyno.

Vos tik ji prisėdo, atvažiavo Zoja su Saimonu.

— Tikiuosi, jūs nieko prieš. Negalėjau gauti auklės.

— Man nereikia auklės, — pareiškė Saimonas.

— Man reikia. — Zoja apkabino sūnų per pečius. — Jis turi namų darbų — gal atsiras koks kampelis, kur jis galėtų prisėsti? Antrankius atsivežiau.

— Patalpinsim jį į rūsį, — mirktelėjo jam Dana. — Ar galime truputį pakankinti jį, o paskui pašerti pica?

— Mes jau vaka...

— Picą valgyčiau, — įsikišo Saimonas. Ir garsiai šūktelėjo pamatęs atšuoliuojantį Mojų. — Oho! Tai bent šuo!

— Saimonai, ne!

Tačiau berniukas ir šuo jau lakstė vienas paskui kitą, pakirsti meilės iš pirmo žvilgsnio.

— Ei, Flinai, žiūrėk, ką Zoja atsivedė. Mes turime priversti jį daryti namų darbus.

— Aš visada norėdavau daryti namų darbus su kuo nors drauge. Tu tikriausiai Saimonas?

— Aha. Koks puikus šuo, pone.

— Šuns vardas Mojus, o aš Flinas. Zoja, ar gali Saimonas išsivesti Mojų į kiemą? Abu palakstytų kaip patrakę.

— Žinoma. Dvidešimt minučių, Saimonai, o tada sėdi prie knygų.

— Gerai!

— Kiemas štai ten, — parodė Flinas. — Ten yra toks apkandžiotas ir apseilėtas kamuolys. Mojui patinka jį gaudyti ir atnešti atgal.

— Tu fainas, — nusprendė Saimonas. — Varom, Mojau!

— Pica, — paskelbė Dana, kai suskambo durų skambutis. — Ar pakviesti Saimoną?

— Ne, jis sotus. Ką tik suvalgė tris lėkštes spagečių.

— Flinai, būk vyras. Sumokėk už picą.

— Kodėl aš visada turiu būti vyras? — Jis metė žvilgsnį į Melori ir nusišiepė. — A, taip. Štai kodėl.

Dana atsisėdo ant grindų su švariu sąsiuviniu ant kelių.

— Dirbkim organizuotai. To reikalauja mano, bibliotekininkės, patirtis. Zoja, įsipilk vyno. Gal iš pradžių visos papasakojam, ką sužinojome ar išmąstėme nuo tada, kai matėmės paskutinį kartą.

— Aš nedaug ką sužinojau. — Zoja išsitraukė aplanką. — Bet viską išspausdinau.

— Šaunuolė mergaitė. — Dana patenkinta paėmė aplanką ir puolė prie dėžių su pica, kai Flinas numetė jas ant staliuko. — Mirštu iš bado.

— Nieko naujo. — Flinas atsisėdo ant sofos šalia Melori, atgręžė į save jos veidą ir stipriai pabučiavo. — Labas.

— Vaje, o mane?

Flinas pasisuko į Zoją ir palinko artyn, bet ši juokdamasi atstūmė jį.

— Geriau išgersiu vyno.

— Jei Flinas baigė bučiuoti merginas... — pradėjo Dana.

— To nebus, kol aš gyvas.

— Nusiramink, — paliepė Dana. — Žinome, ką patyrė Melori. Čia turiu spausdintą variantą, kurį pridėsiu prie kitų mūsų užrašų ir duomenų.

— Turiu dar kai ką. — Melori paėmė gabalėlį picos ir pasidėjo ant popierinės lėkštės. — Turiu sąrašą žmonių — galerijos klientų, kurie yra pirkę ar domėjęsi klasikiniu-mitologiniu menu. Taip pat pradėjau ieškoti panašaus stiliaus paveikslų, tačiau tam reikės laiko. Rytoj pradėsiu skambinti ir teirautis.

— Galėčiau padėti, — pasisiūlė Zoja. — Gal turėtume paieškoti paveikslų, kuriuose būtų raktų elementų?

— Gera mintis, — pripažino Melori, atsiplėšdama gabalą popierinio rankšluosčio.

— Rytoj turiu keletą susitikimų, bet pasistengsiu pasidomėti.

— Aš bandžiau išsiaiškinti nuorodą. — Dana gurkštelėjo vyno. — Manau, gal reikėtų paimti atskiras frazes ir paieškoti vietų tokiais pavadinimais. Pavyzdžiui, restoranų ar parduotuvių. Pavyzdžiui, „Dainuojanti dievaitė". Nieko apie tai neradau, bet toks galėtų būti parduotuvės ar restorano pavadinimas.

— Neblogai, — tarė Flinas, griebdamas antrą gabalą picos.

— Tai dar ne viskas. — Dana pasekė Flino pavyzdžiu, tada įsipylė vyno. — Įvedžiau į internetą tris vardus, kuriuos Melori girdėjo savo... savo sapne. „Ninijana" iššoko keletą kartų. Kai kuriose legendose ji yra burtininkė, užkerėjusi karaliaus Artūro Merliną ir įkišusi jį į krištolinį urvą. Kitur ji Merlino motina. Bet kai parašiau jos vardą šalia kitų dviejų, radau puslapį apie ezoteriką ir dievybių garbinimą. Jame yra legendos apie Stiklo Dukteris versija, kur jos vadinamos mums žinomais vardais.

— Tai ir yra jų vardai. Juk nemanai, kad tai sutapimas — aš susapnavau tuos vardus, o tu juos radai internete.

— Ne, — atsargiai atsiliepė Dana. — Bet ar gali būti, kad tu irgi buvai pakliuvusi į tą puslapį ir vardai užsifiksavo tavo atmintyje?

— Ne. Būčiau užsirašiusi. Būčiau prisiminusi. Bet iki to sapno nebuvau jų girdėjusi.

— Gerai. — Flinas patapšnojo jai per kelį. — Pirma, aš neradau jokių duomenų nei apie daiktų persiuntimą, nei apie perkraustymo kompaniją, aptarnavusią Karžygio Viršūnę. Nieko apie tai, kas atgabeno jiems baldus.

— Jie turėjo kažkaip juos atsivežti, — paprieštaravo Dana. — Juk nenukrito iš dangaus spragtelėjus pirštais.

— Aš tik sakau faktus. Nekilnojamojo turto agentūra taip pat nesudarė su jais jokios sutarties. Neradau jokių pėdsakų, kurie padėtų atsekti, kaip Rovena ir Pitas pateko į Karžygio Viršūnę.

— Nesakau, kad jų nėra, — suskubo ištarti Flinas, nespėjus Danai išsižioti. — Sakau, kad ten, kur logiškai jie turėtų būti, nieko neradau.

— Teks ieškoti nelogiškose vietose.

Jis nusišypsojo Zojai.

— Prašom. Tačiau padarysiu dar vieną logišką žingsnį. Ką aš pažįstu rimtai kolekcionuojančius meną? Veinus. Taigi paskambinau savo senajam draugužiui Bredui. Pasirodo, po poros dienų jis grįžta į miestelį.

— Bredas grįžta į Velį? — nusistebėjo Dana.

— Jis perima vietinių parduotuvių tinklo valdymą. Bredas paveldėjo Veinų aistrą menui. Nupasakojau jam tą paveikslą — bent jau pabandžiau, o jis, man nė nebaigus, pasakė pavadinimą: „Stiklo Dukterys".

— To negali būti. Būčiau girdėjusi. — Melori pašoko ir pradėjo žingsniuoti po kambarį. — Kas autorius?

— Niekas tikrai nežino.

— Tai neįmanoma, — nerimo Melori. — Apie tokį talentą būčiau girdėjusi. Būčiau mačiusi daugiau jo darbų.

— Gal ir ne. Pasak Bredo, niekas nieko tiksliai nežino apie autorių. „Stiklo Dukterys" paskutinį kartą buvo pastebėtos privačioje kolekcijoje Londone. Namas, visais turimais duomenimis, buvo sugriautas per antskrydį 1942-aisiais.

Aštuntas skyrius

Melori užsidarė savo bute dviem dienoms. Ji pasinėrė į knygas, telefono skambučius ir elektroninius laiškus. Kvaila, nutarė, vaikytis visų prielaidų ir krypčių. Geriau — kur kas geriau — ieškoti atsakymų pasitelkus technologijas ir logiką.

Ji negalėjo dirbti, negalėjo net galvoti, kai aplinkui netvarka. Todėl, prisipažino, jai ir nepavyko tapti menininke. Menas, kūryba reikalauja nepaaiškinamo, įgimto gebėjimo klestėti chaose. Bent jau taip galvojo Melori. Būtinas sugebėjimas matyti ir jausti keletą formų, emocinių struktūrų vienu metu. Be to, žinoma, reikia turėti nors šiek tiek talento, kad perkeltum tuos jausmus į drobę.

Jai šito trūksta, o „Stiklo Dukterų" autorius turi su kaupu.

Pirmiausia reikia sužinoti, kas nutapė paveikslą, kabantį Karžygio Viršūnėje. Melori neabejojo tuo. Ko gi ji vis grįžtų prie jo? Kodėl sapne ji tiesiog įėjo į jį?

Tam, kad būtų surastas pirmasis raktas, ją pasirinko tik dėl to, jog Melori turi ryšių ir žinių, susijusių su meno pasauliu, galvojo ji.

Melori liepta ieškoti ir viduje, ir išorėje. Tačiau to ar kito paveikslo, nutapyto to paties dailininko, viduje? O ką reiškia „išorėje"? Ar tai būtų — aplink paveikslą?

Ji pasiėmė paveikslo nuotrauką ir ėmė apžiūrinėti. Kas supa dukteris? Ramybė, grožis, meilė ir aistra — ir grėsmė viską prarasti.

Raktas ore, medžiuose, vandenyje.

Ir kvailiui aišku, kad ore ar ant medžio šakos rakto nerasi, tai ką gi tai reiškia? Ir kuris iš šių trijų yra josios?

Gal ji viską supranta pažodžiui? Galbūt. Gal „viduje" reiškia, jog ji turėtų pažvelgti į save ir į savo jausmus — ką ji jaučia paveikslui?

Ten, kur dainuoja dievaitė, mąstė Melori atsistodama ir imdama žingsniuoti po kambarį. Sapne niekas nedainavo. Tačiau fontano čiurlenimas priminė muziką. Gal tai susiję su fontanu? O gal jos raktas — vanduo?

Nors ir neišėjau iš buto, nusivylusi pagalvojo Melori, vis tiek lakstau ratais.

Liko tik trys savaitės.

Išgirdusi skubų barbenimą į terasos duris, ji krūptelėjo. Už jų stovėjo vyras su šuniu. Melori instinktyviai persibraukė į uodegą surištus plaukus. Ji buvo nepasidažiusi, nė nepersirengusi plačių medvilninių kelnių ir marškinėlių, su kuriais miegojo. Ji ir atrodė, ir jautėsi prastai.

Flinas tai patvirtino, kai Melori atidarė duris. Jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų ir pareiškė:

— Mieloji, tau būtina ištrūkti iš namų.

Melori pajuto, fiziškai pajuto, kaip jos veidas paniuro.

— Aš užsiėmusi. Dirbu.

— Aha.

Flinas nužvelgė tvarkingai sukrautas krūvas knygų, dailų kavinuką ir porcelianinį puodelį. Ant staliuko buvo išdėliotos suderintų spalvų dėžutės su pieštukais, sąvaržėlėmis, lipdukais. Stiklinis prespapjė spaudė keletą išspausdintų lapų. Po stalu gulėjo popierinė dėžė, į kurią, kaip manė Flinas, ji dėjo viską, kas susiję su projektu, kad ryte išsitrauktų ir dar kartą peržvelgtų.

Jį tai stulbino, bet kartu keistai žavėjo. Netgi būdama viena namuose ir dirbdama Melori viską laiko tvarkingai.

Mojus bakstelėjo snukiu jai į koją ir pasiruošė liuoktelėti. Atpažinusi jo padėtį, Melori skubiai atstatė rankas.

— Nešok, — paliepė ji, ir Mojus, virpėdamas iš nekantros, pakluso.

Atsidėkodama Melori pasilenkė ir paglostė jam galvą.

— Deja, neturiu...

— Nesakyk to žodžio, — perspėjo Flinas. — Neminėk jokio maisto. Jis netenka galvos, kai išgirsta. Eime, lauke puikus oras. — Jis sugriebė Melori ranką. — Pasivaikščiosime.

— Aš dirbu. Kodėl tu ne?

— Jau po šešių, o man patinka apsimesti, kad ir be laikraščio turiu gyvenimą.

— Po šešių? — Melori dirstelėjo į laikroduką, tada prisiminė, kad šįryt jo neužsidėjo. Dar vienas ženklas, kad produktyvus jos gyvenimo traukinys nuvažiavo nuo bėgių. — Nežinojau, kad jau taip vėlu.

— Todėl ir turi eiti pasivaikščioti. Grynas oras ir fiziniai pratimai.

— Galbūt, bet aš negaliu eiti šitaip atrodydama.

— Kodėl ne?

— Aš su pižama.

— Nepanašu į pižamą.

— Bet taip yra, be to, mano plaukai atrodo siaubingai ir aš nepasidažiusi.

— Nėra nurodyta, kaip apsirengti vedžiojant šunį. — Tačiau Flinas buvo vyras, kuris turėjo motiną ir seserį, tad žinojo taisykles. — Na, jei nori persirengti, mes palauksime.

Jam buvo tekę bendrauti su gana daug moterų, kad žinotų, jog laukimas gali tęstis nuo dešimties minučių iki gyvenimo pabaigos. Tačiau žinodamas, kad moterų puošimasis yra tam tikras ritualas, nesipiktino. Naudodamasis proga įsitaisė terasoje ir ėmė užsirašinėti mintis savo straipsniams. Mojus klestelėjo šalia. Flino nuomone, negalima švaistyti laiko nieko neveikiant. Jei tas nieko neveikimas yra spoksojimas į tolį ir galvojimas apie tai, kas labiausiai neduoda ramybės, tada gerai. Bet kadangi dabar jį labiausiai

jaudino mintis, kaip vėl pabučiuoti Melori, jis nusprendė, kad bus geriau, jei nukreips savo energiją į darbą.

Reikės parašyti solidų straipsnį apie Bredo grįžimą, Veinus ir jų parduotuvių tinklą *HomeMakers*. Paliesti šeimos verslo istoriją, apibūdinti jo padėtį šiandieninės ekonomikos fone bei parašyti apie ateities planus.

Jis tai padarys susiedamas profesinius ir asmeninius interesus. Kaip ir su Melori. Flinas ėmė rašinėti dalykus, apibūdinančius ją.

Blondinė, galvota, graži, — pradėjo jis sąrašą.

— Pradžia yra, — tarė jis Mojui. — Ji buvo pasirinkta ne šiaip sau, o priežastis visada susijusi su tuo, kas arba koks yra tas žmogus. Arba nėra.

Organizuota. Meniška.

Jis dar nebuvo sutikęs žmogaus, kuris pasižymėtų abiem savybėmis.

Netekėjusi. Bedarbė.

Hm. Gal jiems reikėtų parašyti apie vienišus jaunus žmones Velyje. Mažas JAV miestelis — pažinčių vieta. Jei duotų šią temą Rodai, gal ji vėl pradėtų kalbėtis su juo.

Jis kilstelėjo galvą, akies kraštelių pastebėjęs judesį. Melori išėjo į terasą. Ji neužtruko taip ilgai, kaip jis tikėjosi.

Flinas atsistojo tvirtai suimdamas Mojaus pavadėlį, kol šuo nespėjo liuoktelėti ant Melori.

— Atrodai puikiai. Kvepi dar geriau.

— Tokia norėčiau ir likti. — Ji pasilenkė ir pabaksnojo Mojui į nosį. — Kad man nešokinėtum.

— Gal pavažiuojam iki upės? Ten jis galės lakstyti kaip patrakęs.

Reikia pripažinti, Flinas tai sugeba. Pasivaikščiojimas netikėtai virto pasimatymu. Taip netikėtai, kad ji net nesuprato. Susivokė tuomet, kai jau sėdėjo ant apkloto palei upę ir valgė keptą viščiuką. Mojus tuo tarpu lodamas vaikėsi voveres.

Bet negi skųsies, kai oras toks vėsiai gaivus, o šviesu ir šilta

nuo vakaruose besileidžiančios saulės. Kai ji dings už tų viršūnių, dar labiau atvės, slėnį apgaubs pilkuma. Jai prireiks švarkelio, kurį pasiėmė iš namų — jei liks žiūrėti į žvaigždes.

Kada ji paskutinį kartą žiūrėjo į žvaigždes? Dabar, būdama čia, svarstė, ar priverstinis lindėjimas namuose, nors ir trumpas, davė ką nors teigiamo, ar tik dar labiau paaštrino neišsprendžiamą problemą.

Ji nebuvo vienišė. Jai patiko bendrauti su žmonėmis. Pasiilgo pokalbių, dirgiklių, garsų, judesių. Kaip norėtųsi vėl būti kolektyvo dalimi. Net jei jai pavyktų nuskinti milijoną, vis tiek reikėtų dirbti. Tam, kad palaikytų kasdieninę energiją.

— Turiu pasakyti, jog džiaugiuosi, kad ištraukei mane iš namų.

— Tu juk ne urvinė. — Flinas puolė ieškoti dar vienos šlaunelės, kai Melori susiraukusi dėbtelėjo į jį. — Tu socialus gyvūnas. Dana, pavyzdžiui, yra labiau urvinė nei sociali. Jei paliksi ją vieną, ji nė kiek neliūdės, apsikraus knygomis, pasistatys kibirą kavos ir gyvens. Bent jau keletą savaičių. Paskui išlįs įkvėpti oro. Aš išprotėčiau po dienos ar dviejų. Man reikia įkrovos. Tau irgi.

— Tu teisus. Tik nežinau, ar man patinka, kad tu taip greit šitai pastebėjai.

— „Greitai" — sąlyginis dalykas. Praleidau, o, turbūt metus galvodamas apie tave praeitą savaitę. Sunaudojau daug laiko ir energijos. Jau seniai neskyriau tiek daug dėmesio moteriai, jei tau tai įdomu.

— Nežinau, ar įdomu. Taip, įdomu, — pasitaisė ji. — Kodėl neklausi manęs apie raktą ar apie tai, ką nuveikiau ieškodama jo?

— Šiuo metu to jau būtų per daug. Jei būtum norėjusi, būčiau užsiminęs. Tu nesi drovi.

— Tiesa. Kodėl atsivežei mane čia, toli nuo miesto?

— Čia ramu. Gražus vaizdas. Ir Mojui čia patinka. Turiu miglotą viltį nurengti tave ant šio užkloto...

— Jokios vilties.

— Miglota bent jau padeda man gyventi. — Flinas panardi-

no plastmasinę šakutę į bulvių salotas. — Be to, norėjau pažiūrėti, ar Bredas jau įsikrausto. — Jis pažvelgė į kitoje upės pusėje stovintį dviejų aukštų namą. — Neatrodo.

— Pasiilgai jo.

— Gryna tiesa.

Ji išrovė žolės stiebelį ir tingiai perbraukė per pirštus.

— Turiu draugių iš koledžo. Buvome labai artimos ir manėm, kad taip bus amžinai. O dabar visos išsibarstėme ir beveik nesimatome. Susitinkame tik vieną ar du kartus per metus. Retkarčiais pasikalbame telefonu ar parašome elektroniniu paštu, bet tai ne tas pat. Pasiilgau jų. Pasiilgau mūsų tokių, kokios buvome, tos telepatijos, kai žinai, ką kita galvoja ar kaip ji pasielgtų tam tikroje situacijoje. Ar ir tarp jūsų panašiai?

— Taip. — Flinas pasilenkė ir, pasičiupęs jos plaukų sruogą, pamažu leido jiems slysti savo delnu. — Bet mes susitinkame. Nė vienas nemėgstame skambinti, tikriausiai todėl, kad ir aš, ir Bredas prisikalbame darbe. Dažniausiai bendraujame elektroniniu paštu. Džordanas — jis elektroninio pašto karalius.

— Prieš keletą metų buvau sutikusi jį Pitsburge ir bendravau maždaug pusantros minutės, kol pasirašė man knygą. Toks tamsus, gražus, su pavojinga ugnele akyse.

— Patinka pavojingi?

Melori nusijuokė. Jis sėdėjo ant nutriušusio užtiesalo graužydamas viščiuko šlaunį, o jo kvailas šuo lojo ant voverės, tupinčios aukštai medyje.

Kitą akimirką ji gulėjo prispausta jo kūno ir juokas nutrūko.

Flino burna *buvo* pavojinga. Kokia ji kvaila, kad pamiršo. Nors jis atrodo draugiškas ir mielas, viduje siaučia tikra audra. Karšta, įnirtinga audra, galinti sutraiškyti kiekvieną, jei nespės pasislėpti.

Melori nusprendė nesislėpti ir leisti audrai siausti. Netgi išleido savąją slaptąją dalį — tą, kurios niekada nerodydavo. Imti ir leistis imamai.

— Na, ir kaip tave tai veikia? — sumurmėjo jis, įsisiurbdamas į jos kaklo duobutę.

— Kol kas gerai.

Jis kilstelėjo galvą ir pažiūrėjo į ją. Jo širdis sudrebėjo krūtinėje.

— Tai kažkas rimta. Jaučiu.

— Aš nemanau...

— Manai. — Netikėtai prasiveržė stipri nekantra. — Gal nenori taip galvoti — mane patį toji mintis nelabai žavi — bet galvoji. Man bjauru pasinaudoti akivaizdžia metafora, bet tai kaip rakto pasukimas spynoje. Net girdžiu tą nelemtą spragtelėjimą.

Jis atšlijo ir virpančia ranka persibraukė plaukus.

— Velniai griebtų, aš tam nepasiruošęs.

Melori skubiai atsisėdo ir ėmė taisytis marškinių priekį. Temperamento proveržis ją suerzino, bet kartu ir sujaudino.

— Manai, aš pasiruošusi? Turiu apie ką galvoti ir be tavęs. Turiu surasti raktą. Turiu susirasti darbą. Bet aš nenoriu jokio kvailo darbo. Aš noriu...

— Ko? Ko tu nori?

— Aš *nežinau*. — Melori pašoko, joje užvirė pyktis. Ji tiesiog nežinojo kodėl, nežinojo ir į ką jį nukreipti. Nusisuko į upę ir sukryžiavo ant krūtinės rankas. — O aš visada žinojau, ko noriu.

— Tuo tu pranašesnė už mane. — Flinas irgi atsistojo, bet nepriėjo prie jos. Jame pulsavo pyktis, troškimas, baimė, o tai darė jį pernelyg jautrų, kad rizikuotų paliesti Melori.

Vėjas kedeno jos plaukų galiukus. Seno aukso spalvos kriokly krito jai ant pečių ir tą minutę ji labai priminė paveikslą. Melori atrodė tokia liekna, tokia tobula, stovinti grimztančios saulės šviesoje.

— Vienintelis dalykas, kuriuo esu visiškai tikras, — kad noriu... tavęs, — užbaigė jis.

Ji atsigręžė jausdama pavojingą plazdėjimą kūne.

— Nemanau, kad esu vienintelė, su kuria norėjai permiegoti.

— Ne. Tiesą sakant, pirmoji buvo Džoli Ridenbeker. Mums buvo trylika. Bet tas noras taip ir liko neįgyvendintas.

— Tu viską nuleidi juokais.

— Ne. Ne viską. — Jis prisiartino prie jos, o kai prabilo, balsas skambėjo švelniai. — Norėjau Džoli taip, kaip gali norėti trylikametis. Noras buvo stiprus, netgi skausmingas, bet gana malonus. Pamažu supratau, ką tai reiškia. Norėjau ir kitų moterų. Vieną iš jų netgi mylėjau, todėl dabar žinau skirtumą tarp norėjimo moters ir norėjimo tavęs. Jei tai būtų tik seksas, aš taip neširsčiau.

— Ne aš kalta, kad širsti. — Melori dėbtelėjo į jį. — Be to, neatrodai širstąs.

— Kai rimtai pykstu, pradedu blaiviai mąstyti. Tai kaip prakeikimas. — Jis pakėlė Mojaus atneštą kamuolį ir užsimojęs sviedė jį tolyn. — O jei manai, kad labai smagu matyti abi ginčo puses, jų pagrįstumą, leisk tau pasakyti — tai kaip rakštis sėdynėj.

— Kas gi ji buvo?

Jis gūžtelėjo pečiais ir vėl pasilenkė paimti grąžinto kamuolio.

— Nesvarbu.

— Sakyčiau, svarbu. Ir kad ji vis dar svarbi.

— Mums tiesiog nieko neišėjo.

— Puiku. Man reikia grįžti. — Melori nuėjo prie užkloto ir pradėjo tvarkyti jų spontaniškos iškylos liekanas.

— Štai kuo aš tikrai žaviuosi — niekas taip nemoka to pasakyti kaip moteris. To neištarto „eik velniop", — paaiškino Flinas, dar kartą išmesdamas kamuolį į orą. — Ji paliko mane. Arba aš nevažiavau su ja. Na, kaip pažiūrėsi. Mes buvome kartu beveik metus. Ji dirbo žurnaliste vietinėje radijo stotyje, iš pradžių savaitgaliais, paskui vakarais. Ji buvo gabi. Mes dažnai ginčydavomės ir diskutuodavome apie žiniasklaidos įtaką gyvenimui. Kas yra seksualiau, nei gali nuskambėti. Ketinome susituokti ir persikelti į Niujorką. Tačiau ji gavo pasiūlymą atvykti į ten esantį filialą. Ji išvažiavo, o aš pasilikau.

— Kodėl pasilikai?

— Nes aš sumautas Džordžas Beilis. — Kamuolys nuskriejo iš jo rankos it raketa.

— Nesuprantu.

— Džordžas Beilis atsisakė savo svajonės keliauti ir patirti nuotykių; jis pasiliko gimtajame miestelyje, kad išgelbėtų šeimos santaupas ir paskolas. Taip jau atsitiko, kad laikraštis pasirodė esąs mano santaupos ir paskolos. Mano patėvis, Danos tėvas, sirgo. Motina perdavė man dalį savo, kaip vyriausiosios redaktorės, pareigų. Maniau, kad laikinai, kol Džo atsistos ant kojų. Tačiau gydytojai ir mano motina norėjo išvežti jį kur šilčiau. Be to, jie norėjo mėgautis užsitarnautu poilsiu. Ji pagrasino, kad jei neperimsiu laikraščio, jį uždarys. Mano motina tuščiai negrasina.

Liūdnai nusijuokęs, Flinas vėl išmetė kamuolį.

— Gali tuo neabejoti. *Dispatch* turi valdyti Flinai, arba jokių *Dispatch*.

Maiklas Flinas Henesis, pagalvojo Melori. Vadinasi, Flinas yra šeimos vardas ir palikimas.

— Jei ji būtų žinojusi, jog nori ko nors kito...

Jis silpnai šyptelėjo.

— Ji nenorėjo nieko kito. Galėjau išvažiuoti, pasipustyti padus ir išdumti su Lili į Niujorką. Visi laikraščio darbuotojai būtų likę be darbo. Pusę jų būtų paėmęs tas, kas kurtų naują laikraštį. Ji žinojo, kad aš nevažiuosiu.

Flinas pažiūrėjo į kamuolį rankoje, lėtai pavartė jį ir tarė:

— Be to, jai niekada nepatiko Lili.

— Flinai.

Jis nusileido beviltiškam Mojaus strakaliojimui ir sviedė kamuolį.

— Kol visiškai neapsiašarojau — tada aš norėjau išvažiuoti. Tada aš mylėjau Lili. Bet ne taip stipriai, kad susidėčiau daiktus ir važiuočiau, kai ji paskelbė ultimatumą. Ji nepakankamai mylėjo mane, kad pasiliktų ar duotų laiko susitvarkyti čia, palauktų, kol atvyksiu į Niujorką.

Tad jūs vienas kito iš viso nemylėjote, pagalvojo Melori, tačiau nutylėjo.

— Nepraėjus nė mėnesiui nuo jos išvykimo į Niujorką, Lili paskambino ir atšaukė mūsų sužadėtuves. Jos gyvenimo tikslas buvo karjera. Ji negalėjo pakelti streso dėl mūsų santykių, ypač kad mus skyrė toks atstumas. Aš, pasak jos, turėjau gauti laisvę, kad galėčiau susitikinėti su kitais žmonėmis ir kad susikurčiau gyvenimą, o ji ruošėsi susituokti su darbu.

— Po šešių mėnesių ji ištekėjo už NBC žinių vedėjo ir ėmė kopti karjeros laipteliais. Gavo, ko norėjo. Aš pamažu irgi.

Jis atsigręžė į Melori. Jo veidas vėl buvo ramus, žalios akys skaidrios, tarsi audros nė nebūtų buvę.

— Mano motina buvo teisi — nepakenčiu, kai reikia tai pripažinti. Bet ji buvo teisi. Čia mano vieta ir aš darau būtent tai, ką noriu daryti.

— Kad tai supranti, apie tave pasako daug daugiau nei apie juos.

Jis paskutinį kartą sviedė kamuolį.

— Priverčiau manęs gailėtis.

— Ne. Nors iš tiesų taip. Privertei gerbti tave. — Melori priėjo ir pabučiavo jį į skruostą. — Man atrodo, aš pamenu tą Lili. Raudonplaukė, taip? Su daug dantų.

— Tai Lili.

— Ji kalbėdama šniaukrojo, be to, beveik neturėjo smakro.

Flinas pasilenkė ir savo ruožtu pakštelėjo jai.

— Labai miela iš tavęs. Ačiū.

Mojus atkūrė ir išspjovė kamuolį tarp jų.

— Kiek laiko jis taip darys? — paklausė Melori.

— Visą amžinybę arba kol mano ranka nukris.

Melori stipriai paspyrė kamuolį.

— Temsta, — tarė ji, kai Mojus džiugiai nulapnojo. — Parvežk mane namo.

— Galėčiau parvežti Mojų namo, o mes... — a, matau, tavo išraiška byloja, ką galvoji. Tik norėjau pasakyti, kad galėtume nueiti į kiną.

— Nenorėjai.

— Tikrai norėjau. Tiesą sakant, mašinoje turiu filmų repertuarą, gali pažiūrėti.

Viskas vėl gerai, suvokė ji ir panoro jį pabučiuoti — šį kartą draugiškai. Tačiau priėmė žaidimo taisykles ir ritmą.

— Tu turi visą laikraštį mašinoje, nes tai tavo laikraštis.

— Galvok ką nori, aš vis tiek leisiu tau išsirinkti filmą.

— O jei tai bus filmas su subtitrais?

— Tada kentėsiu tylėdamas.

— Tu jau žinai, kad šiuo metu tokių filmų nerodo, taip?

— Nei taip, nei ne. Eikš, Mojau, važiuojam.

Vakaras ne namuose ir atotrūkis nuo problemos išėjo į naudą, nutarė Melori. Šįryt ji jautėsi žvalesnė ir ryžtingiau nusiteikusi. Be to, buvo smagu vėl pajusti susidomėjimą ir potraukį sudėtingam vyriškiui.

Jis iš tiesų sudėtingas, galvojo ji. Dabar tai akivaizdu, o jų pažinties pradžioje Flinas darė paprasto vyruko įspūdį. Jis pateikė dar vieną mįslę.

Ji negali paneigti to *spragtelėjimo*, apie kurį jis kalba. Kodėl turėtų? Ji nežaidžia, kai kalbama apie santykius — tiesiog elgiasi atsargiai. Vadinasi, reikia išsiaiškinti, ar tas spragtelėjimas yra tiesiog seksas, ar kas nors rimčiau.

Trečia mįslė, nutarė ji, prisėsdama tęsti savo tyrimų.

Pirmasis telefono skambutis ją apstulbino. Vos padėjusi ragelį, Melori puolė ieškoti senų koledžo užrašų apie meno istoriją.

Veinų namo durys buvo plačiai atvertos. Keletas stambių vyrukų tempė į vidų baldus ir dėžes. Vien pažiūrėjus Flinui ėmė mausti nugarą.

Jis prisiminė vieną savaitgalį prieš keletą metų, kai jiedu su Džordanu kraustėsi į butą, kaip jie su Bredo pagalba nešė į trečią aukštą padėvėtą sofą, kuri svėrė tiek pat kiek honda. Tai bent buvo laikai, mąstė Flinas. Ačiū Dievui, kad jie baigėsi.

Mojus iššoko iš mašinos ir nelaukdamas pakvietimo įlėkė

į namą. Pasigirdo dūžtančio daikto garsas ir keiksmai. Flinas, melsdamasis, kad tai nebūtų viena iš antikvarinių Veinų vertybių, nuskubėjo iš paskos.

— Jergutėliau! Ir tu vadini jį šuniuku?

— Jis buvo šuniukas — prieš metus. — Flinas pažiūrėjo į savo seniausią draugą, kurį šią minutę uoliai sveikino Mojus, ir jo širdis uždainavo.

— Atsiprašau dėl... kas tai buvo? Lempa?

Bredas dirstelėjo į porceliano šukes fojė.

— Prieš minutę taip. Na, gerai, dički. Liaukis.

— Mojau, lauk! Vykis triušį!

Mojus sukiauksėjo ir šoko prie durų.

— Kokį triušį?

— Tą, kuris gyvena jo svajonėse. Sveikas! — Flinas žengė artyn užmindamas duženas ir stipriai apkabino Bredą. — Gerai atrodai. Aišku, lemia kostiumas.

— Kuris čia iš mūsų su kostiumu?

Bredas gerai atrodytų ir su nutrintais džinsais bei darbiniais medvilnės marškiniais. Jis toks aukštas, lieknas ir tvirtas, galvojo Flinas. Auksinis Veinų vaikas, šeimos princas, kuriam vienodai patiko vadovauti ir statybininkų brigadai, ir tarybos posėdžiui. Gal posėdžiui labiau.

— Buvau užsukęs vakar vakare, bet namai buvo tušti. Kada atvažiavai?

— Vėlai. Pasitraukime iš kelio, — pasiūlė Bredas, kai vyrai nešė dėžes. Jis kilstelėjo nykštį ir parodė virtuvės pusėn.

Namas buvo apstatytas, nes jame dažnai apsistodavo Veinų korporacijos direktoriai ar vadovybė. Kažkada čia gyveno Veinų šeima ir Flinas pažinojo jį kaip savą.

Virtuvė buvo perdaryta nuo tų laikų, kai jis meilijo sausainių, tačiau vaizdas pro langą nepasikeitė. Tie patys miškai, vanduo ir banguojančios kalvos. Geriausios jo vaikystės dienos susijusios su šiuo namu. Ir su šiuo vyru, kuris dabar jį valdo.

Bredas įpylė kavos ir išsivedė Fliną į atvirą verandą.

— Kaip jautiesi sugrįžęs? — paklausė Flinas.

— Dar nežinau. Keistai. — Bredas atsirėmė į turėklą ir įsižiūrėjo į tolį.

Niekas nepasikeitė. Ir drauge pasikeitė viskas.

Jis atsigręžė — savim pasitikintis, dvelkiantis miestu. Šviesūs plaukai buvo patamsėję, o duobutės skruostuose labiau priminė raukšleles. Po tiesiais antakiais spindėjo pilkos it akmuo akys. Jos likdavo rūsčios net tada, kai veidas šypsodavosi.

Flinas žinojo, kad ne burna rodo Bredo nuotaiką. Akys. Jei nusišypsodavo jo akys, vadinasi, Bredui iš tiesų smagu. Dabar jos šypsojosi.

— Ak, tu kalės vaike. Gera tave matyti.

— Niekada nemaniau, kad sugrįši.

— Ir aš ne. Bet viskas keičiasi, Flinai. Tikriausiai taip ir turi būti. Pastaruosius keletą metų neradau sau vietos. Pagaliau supratau, kad man norėjosi grįžti namo. Kaip sekasi tau, vyriausiasis redaktoriau?

— Gerai. Tikiuosi, užsisakysi mūsų laikraštį. Aš tuo pasirūpinsiu, — pridūrė kreivai šypteldamas. — Pastatysime gražią raudoną pašto dėžutę prie kelio. Rytinis paštas čia paprastai atvyksta apie septintą.

— Užrašyk mane.

— Būtinai. Taip pat norėsiu paimti interviu iš Bredlio Čarlzo Veino Ketvirtojo jam patogiu metu.

— Ot šmikis! Duok man laiko apsiprasti.

— Gal kitą pirmadienį? Aš atvažiuosiu pas tave.

— Vaje, tu tikras Klarkas Kentas. Ne, blogiau — Luis Lein, tik tokių gražių kojų neturi. Nežinau, ką esu numatęs veikti pirmadienį, bet liepsiu asistentei tuo pasirūpinti.

— Puiku. Gal susibėgam šįvakar prie alaus?

— Tikrai negalėčiau atsisakyti. Kaip tavo šeima?

— Mama ir Džo gyvena Fenikse, jie sveiki ir gyvi.

— Tiesą sakant, aš turėjau galvoje sultingąją Daną.

— Negi vėl pradėsi kibti prie mano sesers? Turėk sąžinės.

— Ji ką nors turi?

— Ne, ji nieko neturi.

— Vis dar tokia pat stotinga?

Flinas susiraukė.

— Užsičiaupk, Veinai.

— Kaip man patinka tave erzinti, — atsiduso Bredas, pasijutęs namuose. — Nors ir labai smagu, bet ne tam tave pasikviečiau. Turiu kai ką tau parodyti. Aš ilgai galvojau apie tą reikalą, į kurį įsivėlė Dana ir jos draugės.

— Tu ką nors žinai apie tuos žmones Karžygio Viršūnėje?

— Ne. Bet žinau šį tą apie meną. Eime. Sukroviau juos didžiajame kambaryje. Vieną iš jų kaip tik baigiau išpakuoti, kai išgirdau tave privažiuojant.

Jis nuėjo veranda už namo kampo ir įžengė pro dvigubas stiklines duris.

Didysis kambarys puikavosi aukštomis lubomis, apvaliu balkonu ir dideliu židiniu. Čia užteko vietos dviem sofoms — vienai kambario centre, kitai jaukioje nišoje. Dar daugiau erdvės teikė plati arka. Čia stovėjo pianinas, prie kurio Bredas praleido daug nuobodžių valandų mokydamasis groti.

Atremtas į antrąjį židinį, stovėjo paveikslas.

Fliną apleido jėgos.

— Jėzau. O Jėzau!

— Jis vadinasi „Po užkeikimo". Nusipirkau jį aukcione maždaug prieš trejetą metų. Pameni, sakiau, kad nusipirkau paveikslą, nes viena iš merginų labai priminė Daną.

— Aš neatkreipiau dėmesio. Tu visada zyzdavai apie Daną. — Flinas pritūpė ir įsispoksojo į paveikslą. Jis neišmanė meno, bet šį kartą būtų galėjęs kirsti lažybų, kad ta pati ranka nutapė paveikslą, kabantį Karžygio Viršūnėje.

Tiesa, šiame paveiksle nebuvo nei džiaugsmo, nei nekaltumo pojūčio. Spalvos buvo tamsios, liūdnos, tik iš stiklinio karsto, kur miegojo trys moterys, sklido blyški šviesa.

Jo sesers, Melori ir Zojos veidai.

— Turiu paskambinti. — Flinas atsitiesė ir išsitraukė mobilųjį telefoną. — Kai kas nedelsdamas turi pamatyti šį paveikslą.

Devintas skyrius

Melori nepatiko, kad Flinas taip ją skubina, juo labiau nepaaiškinęs kodėl. Tad ji, laikydamasi savo principų, į Veinų namus važiavo neskubėdama. Daug ką reikėjo apgalvoti, ir nedidelė išvyka už miesto buvo būtent tai, kas jai padėjo surikiuoti mintis. Be to, važiuoti vingiuojančiu keliu palei upę ir gėrėtis pro medžių lapus ant kelio krintančiais saulės ornamentais buvo tikras malonumas.

Jei mokėtų tapyti, nutapytų šviesos ir šešėlių žaismą ant tokio paprasto pagrindo kaip kaimo kelias. Jei mokėtų tapyti, pagalvojo ji. Deja, nesugeba, nors būta didelio noro, studijų, bandymų metų. O kai kas tai daro velniškai gerai.

Ji turėjo pamėgint susirasti Daną ir Zoją prieš važiuodama čionai. Iš tiesų juk ji turėtų dirbti su jomis, ne su Flinu. Jis... jis lyg priedas, tarė sau. Labai patrauklus, seksualus ir įdomus priedas. Taip, jai labai patinka priedai.

Visai nieko neduodantis mąstymas.

Ji išjungė radiją ir įsiklausė į tylą. Reikia susirasti Daną ir Zoją, papasakoti joms, ką sužinojo. Gal jei ji pasakys visa garsiai, jai arba joms pavyks iššifruoti, ką tai reiškia.

Kol kas ji neturi nė menkiausio supratimo. Tik žino, jaučia, kad tai svarbu. Gyvybiškai svarbu. Jei tai ne atsakymas, tada gija, vedanti į atsakymą.

Ji išsuko iš kelio į privačią alėją. Jokių vartų. Jokių sienų.

Veinai užtektinai turtingi, kad turėtų jas. Įdomu, kodėl jie nepirko Karžygio Viršūnės, o pasistatė namą prie upės, arčiau miestelio.

Tą akimirką prieš akis išdygo namas ir atsakė į jos klausimą. Jis buvo gražus, medinis. Žinoma, medienos magnatas juk nesistatytų namo iš akmens ar plytų. Jis statytų — tą ir padarė — iš medžio, kad parodytų, ką galima iš jo padaryti.

Mediena spindėjo medaus geltoniu, papuošta vario dirbiniais, jau papilkėjusiais nuo amžiaus ir oro. Iš abiejų aukštų kyšojo įvairių formų terasos bei verandos, stogas kilo ir leidosi, bet viskas buvo taip simetriška, kad sudarė vientisą harmoniją.

Aplinka buvo neoficiali, pritaikyta namo stiliui, tačiau Melori numanė, kad kiekvieno krūmelio, medžio ar gėlyno vieta buvo rūpestingai parinkta. O jai patiko visa, kas kruopščiai planuojama ir vykdoma.

Ji sustojo šalia didelio furgono ir jau rengėsi išlipti, kai pasigirdo garsus, džiaugsmingas lojimas.

— O ne, tik ne šį kartą. Aš pasiruošusi, drauguži.

Ji pasirausė didelėje dėžėje ant mašinos grindų ir ištraukė šunišką sausainį. Kai mielas Mojaus snukis prigludo prie lango stiklo, Melori šiek tiek jį nuleido ir pamojavo sausainiu.

— Mojau! Gaudyk!

Ir sviedė sausainį kaip galėdama toliau. Kai šuo nušuoliavo, Melori išsmuko iš mašinos ir nuskuodė į namą.

— Puikus planas. — Flinas pasitiko ją prie durų.

— Greitai mokausi.

— To ir tikiuosi. Melori Prais, Bredas Veinas. Užimta, — subtiliai perspėjo Flinas, pastebėjęs susidomėjimo ugnelę Bredo akyse.

— O? Ką gi, negaliu tavęs kaltinti. — Bredas nusišypsojo Melori. — Vis tiek labai malonu susipažinti, Melori.

— Apie ką čia kalbate?

— Tai tarp mūsų, berniukų, — tarė jai Flinas, lenkdamasis pabučiuoti. — Tiesiog informuoju Bredą apie naujausius įvykius. Dana su Zoja atvažiuoja?

— Ne. Dana dirba, o Zojai negalėjau prisiskambinti. Palikau abiem žinutes. Kas yra?

— Tuoj pamatysi.

— Ką pamatysiu? Atsitempi mane čionai — neįsižeiskite, — pridūrė Bredui, — jūsų namas nuostabus — nieko dorai nepaaiškinęs. O aš buvau užsiėmusi. Laikas...

— Būtent laikas. — Flinas nusivedė ją didžiojo kambario link.

— Atsiprašau už netvarką. Dar tik įsikraustau. — Bredas paspyrė sudužusios lempos šukę. — Flinas sako, kad vadovavote miestelio meno galerijai.

— Taip, iki šiol. O, koks nuostabus kambarys! — Melori stabtelėjo gerdama erdvę. Reikia daugiau paveikslų, spalvų, formų. Tokia įspūdinga erdvė nusipelno meno. Jei turėtų laisvas rankas ir neribotą biudžetą, parodytų, ką sugeba. — Tikriausiai nekantraujate išsipakuoti daiktus, įsikurti ir... o Dieve!

Ji sustingo pamačiusi paveikslą. Šokas buvo toks stiprus, kad ji nė nepajuto, kaip sugraibė rankinėje akinius ir suklupo priešais jį.

Spalvos, potėpiai, technika, netgi terpė. Viskas tas pat. Tas pat kaip tame kitame paveiksle, galvojo ji. Ta pati tema.

— Po sielų vagystės, — pareiškė ji, — jos čia, šioje dėžėje ant stovo. Tik pažiūrėkite į šviesą ir spalvą, tarsi pulsuojančią stiklo viduje. Genialu. O štai tolimesniame plane stovi tos pačios figūros iš pirmojo paveikslo, tik nusigręžusios. Jie išeina. Juos ištrėmė. Tuoj pereis tą miglą. Sapnų Uždangą. Raktai...

Viena ranka suėmusi plaukus, ji ėmė dar atidžiau apžiūrinėti paveikslą.

— Kur raktai? Štai! Moteriška figūra laiko juos suvėrusi ant grandinės. Trys raktai. Ji juos turi.

Melori išsitraukė padidinamąjį stiklą su sidabrine rankena.

— Ji nešiojasi padidinamąjį stiklą, — apstulbo Bredas.

— Aha. — Flinas išsišiepė kaip kvailys. — Argi ji ne nuostabi?

Susikaupusi Melori praleido pro ausis jų komentarus.

— Taip, tokio paties dizaino raktai. Ir šį kartą jie neišmėtyti po visą paveikslą. Čia jau ne simbolis, čia faktas. Ji turi raktus.

Melori truputėlį atsitraukė norėdama apžvelgti paveikslą.

— Šešėlis vis dar medžiuose, bet dabar toliau. Jis vos įžiūrimas. Jo darbas atliktas, bet jis stebi. Džiūgauja?

— Kas tas jis? — parūpo Bredui.

— Tyliau. Ji dirba.

Melori įkišo padidinamąjį stiklą į maišelį ir grąžino į rankinę.

— Koks liūdnas paveikslas! Šviesa graudi, kaip ir nueinančiųjų kūno kalba. Merginos krištolo karste atrodo romios, bet taip nėra. Tai ne romumas, tai tuštumas. O toji šviesa skleidžia didelę nevilt̨į. Skausmingai nuostabus paveikslas.

— Jis to paties autoriaus? — paklausė Flinas.

— Be jokios abejonės. Tai nėra bandymas kopijuoti ar mokytis iš originalo. Bet tai mano nuomonė. O aš ne specialistė.

Ką bandai apkvailinti, pagalvojo Flinas.

— Tu ir Bredas esate tie specialistai, kurių mums reikia.

Melori, pamiršusi apie Bredą, sumišo ir paraudo. Ji taip šliaužiojo aplink tą paveikslą, klūpojo it kažko maldaudama.

— Atsiprašau. Užsimiršau. Kur jūs jį įsigijote?

— Banderbio aukcione, Niujorke.

— Esu girdėjusi apie jį. Dailininkas?

— Nežinomas. Galima tik įžiūrėti dalį parašo, tiksliau — inicialus. Gali būti R arba P ir rakto simbolis.

Melori pasilenkė ir pažvelgė į kairįjį kampą.

— Amžius ir autentiškumas nustatytas?

— Žinoma. Septynioliktas amžius. Stilius atrodo modernesnis, tačiau paveikslas iš tiesų kruopščiai ištyrinėtas. Jei žinote Banderbį, turite žinoti ir jo nepriekaištingą reputaciją.

— Taip, žinau.

— Be to, buvau užsakęs nepriklausomą tyrimą. Toks mano įprotis, — pridūrė Bredas. — Rezultatai sutapo.

— Ar galiu paklausti, kodėl pirkote jį? Banderbis garsėja tuo, jog nedaro jokių nuolaidų, o čia juk nežinomo dailininko.

— Viena iš priežasčių buvo ta, kad vidurinioji mergina labai primena Daną. — Tai beveik tiesa, pagalvojo Bredas, o gal net vienintelė tiesa. — Mane sužavėjo visas paveikslas, jo jėga, detalės... — Jis patylėjo žiūrėdamas į paveikslą. Sutrikęs gūžtelėjo pečiais. — Galima sakyti, jis kalbėjo su manim. Aš jo norėjau.

— Suprantu. — Melori nusiėmė akinius, sulankstė ir rūpestingai įdėjo į dėklą, paskui į rankinę. — Flinas tikriausiai papasakojo apie paveikslą Karžygio Viršūnėje.

— Taip, aš jam sakiau. O kai pamačiau šį, pagalvojau...

— Šš... — Melori patapšnojo jam per kelį ir ištiesė ranką, kad jis padėtų jai atsistoti. — Jų turi būti daugiau. Turi būti dar vienas, ankstesnis arba vėlyvesnis. Bet jų turi būti trys. Visada būna trys. Trys raktai, trys dukterys. Mūsų irgi trys.

— Mūsų dabar penki, — įsikišo Bredas. — Bet aš suprantu, ką norite pasakyti.

— Tą patį aš sakiau prieš pusvalandį, — nusiskundė Flinas. — Tai mano teorija.

— Atleisk. — Šį kartą Melori patapšnojo jam per ranką. — Mano galvoje viskas sukasi ratu. Matau atskirus gabalus, bet negaliu sudėti figūros, nežinau, kur tai veda. Ką tai reiškia. Gal galėtume prisėsti?

— Žinoma, atsiprašau. — Bredas tučtuojau paėmė ją už rankos ir nuvedė prie sofos. — Gal pasiūlyti ko išgerti?

— Turite brendžio? Žinau, dar anksti, bet šlakelis brendžio būtų ne pro šalį.

— Surasiu.

Bredui išėjus, Flinas prisėdo šalia Melori.

— Kas yra, Mel? Staiga išbalai.

— Man skaudu. — Ji vėl pažvelgė paveikslo link ir užsimerkė, slėpdama susikaupusias ašaras. — Nors nieko nesuprantu, man skaudu į jį žiūrėti. Mačiau, kaip tai atsitiko, Flinai. Jaučiau, kad joms atsitiks kažkas negera.

— Padėsiu jį kitur.

— Ne, ne. — Sugriebė jį už rankos, ir fizinis kontaktas ap-

ramino ją. — Menas turi veikti žmogų. Čia jo galia. Koks bus trečiasis? Ir kada?

— Kada?

Melori papurtė galvą.

— Įdomu, kiek paslankus žmogaus protas? Aš pradedu svarstyti, ar paslankus manasis. Tu viską papasakojai Bredui?

— Taip. — Ji abejoja, suvokė Flinas, stebėdamas ją. Nežino, ar gali sakyti. — Gali pasitikėti juo, Melori. Gali pasitikėti manim.

— Klausimas tas, ar judu pasitikėsite manim, kai pasakysiu, ką sužinojau šį rytą ir ką, mano nuomone, tai reiškia. Tavo senasis draugas gali mandagiai išstumti mane pro duris ir užsirakinti.

— Niekada neišvarau gražių moterų. — Bredas grįžo į kambarį su stiklu brendžio. Padavė jį Melori, o pats atsisėdo ant kavos stalelio. — Nagi, išgerk.

Ji taip ir padarė, nurydama brendį kaip skubią vaistų dozę. Gėrimas nuslydo gomuriu ir sušildė nervingai trūkčiojantį skrandį.

— Nusikaltimas šitaip nerūpestingai gerti „Napoleoną". Ačiū.

— Išmano apie brendžius, — tarė Bredas Flinui. Į Melori skruostus grįžo raudonis. Kad ji greičiau atsigautų, Bredas kumštelėjo Flinui. — Kaip, po galais, privertei klasišką moterį, turinčią tokį skonį, pažiūrėti į tave?

— Pasiunčiau Mojų, kad parverstų ir prispaustų prie žemės. Geriau, Mel?

— Taip. — Melori atsiduso. — Taip. Tavo paveikslas septynioliktojo amžiaus. Patvirtinta?

— Aha.

— Šįryt sužinojau, kad paveikslas, esantis Karžygio Viršūnėje, buvo nutapytas dvyliktame amžiuje, gal net anksčiau, bet tikrai ne vėliau.

— Jei tau pasakė Pitas ar Rovena, — prasižiojo Flinas.

— Ne. Man pranešė daktaras Stenlis Baueris iš Filadelfijos.

Jis ekspertas ir mano pažįstamas. Nusiunčiau jam paveikslo dažų dulkelių.

— Iš kur gavai tų dulkelių? — parūpo Flinui.

Melori skruostai dar labiau paraudo, bet ne nuo brendžio. Ji krenkštelėjo maigydama rankinės užraktą.

— Nukrapščiau nuo paveikslo, kai buvome ten praeitą savaitę. Kol tu su Mojum linksminai juos kieme. Labai negražu ir neetiška, bet aš tai padariau.

— Nieko sau! — Flino balse skambėjo neslepiamas susižavėjimas. — Tai reiškia, kad klysta arba Bredo, arba tavo ekspertas, arba klysti tu manydama, jog tai vieno autoriaus darbas. Arba...

— Teisūs ir ekspertai, ir aš. — Melori stumtelėjo rankinę į šoną ir susidėjo ant kelių rankas. — Daktarui Taueriui teks atlikti detalesnį tyrimą, kad nustatytų tikslesnę datą, tačiau dėl šimtmečio jis nesuklydo. Mačiau abu paveikslus iš arti. Viskas rodo, jog jie nutapyti ta pačia ranka. Žinau, skamba keistai. Tai ir yra keista, bet aš tuo tikiu. Tas, kuris nutapė paveikslą, kabantį Karžygio Viršūnėje, padarė tai dvyliktame amžiuje, o po penkių šimtų metų tas pats dailininkas nutapė Bredo turimą paveikslą.

Bredas atsargiai dirstelėjo į Fliną ir nustebo, kad jo draugas nei stebisi, nei šaiposi. Tiesą pasakius, Flino veidas buvo rimtas ir susimąstęs.

— Tu tiki, kad mano paveikslą nutapė penkiašimtmetis dailininkas?

— Manau, vyresnis. Žymiai vyresnis. Ir manau, kad abu paveikslus jis tapė iš atminties. Na kaip, jau grūsi mane už durų? — paklausė Melori.

— Aš manau, kad judu abu fantazuojate. Ši romantiška ir tragiška istorija neturi jokio realaus pagrindo.

— Tu nematei paveikslo. Nematei „Stiklo Dukterų".

— Ne, bet esu apie jį girdėjęs. Yra žinoma, kad jis buvo Londone karo metu. Ten ir pražuvo kartu su namu. Tikėtina, kad Viršūnėje kabo kopija.

— Ne, tai ne kopija. Nemanyk, kad aš užsispyrusi. Nors

galiu tokia būti, — prisipažino Melori, — bet ne dabar. Ir nesu linkusi fantazuoti, bent jau nebuvau.

Ji žvilgtelėjo į Fliną ir jos balse pasigirdo maldavimo gaidelė.

— Flinai, viskas, ką jie sakė man, Danai ir Zojai tą pirmąjį vakarą, yra absoliuti tiesa. Dar įdomiau tai, ko jie mums nepasakė. Rovena ir Pitas — mokytoja ir karžygys — figūros, kurios yra abiejuose paveiksluose. Jie ten buvo ir realybėje. Ir vienas iš jų nutapė šiuos paveikslus.

— Aš tavim tikiu.

Ji virpėdama atsiduso, išgirdusi paprastą Flino atsakymą.

— Nežinau, ką tai reiškia ir kaip padės ieškoti rakto, tačiau mane pasirinko todėl, kad noriu sužinoti — ir tuo tikiu. Jei aš nerasiu rakto, o po manęs neras Dana nei Zoja, jų sielos ir toliau raudos toje dėžėje. Amžinai.

Flinas ištiesė ranką ir paglostė jos plaukus.

— Mes neleisime, kad tai atsitiktų.

— Atsiprašau. — Zoja dvejodama stabtelėjo tarpduryje. Ji vos tramdė norą paliesti aksomines puošmenas ar, išsispyrus iš batelių, basomis čiuožtelti per spindinčias grindis. Jai norėjosi bėgti nuo lango prie lango ir gėrėtis kiekvienu vaizdu.

— Vyrai lauke sakė, kad galiu įeiti. Flinai? Mojus kieme varto kažką panašaus į negyvą žuvį.

— Mėšlas. Tuoj grįšiu. Zoja — Bredas. — Jis išlėkė pro duris.

Bredas atsistojo ir pats nusistebėjo, kaip jam tai pavyko, nes keliai staiga nutirpo. Jis išgirdo savo balsą truputį santūresnį nei paprastai, nenatūralų dėl galvoje ūžiančio kraujo.

— Prašom, įeikite. Sėskitės. Ko galėčiau pasiūlyti?

— Nieko, ačiū. Atleiskite. Melori, gavau tavo žinutę ir iškart atvažiavau. Kas nors atsitiko?

— Nežinau. Bredas štai mano, kad man atsisuko keletas varžtelių, bet aš jo nekaltinu.

— Tai juokinga. — Tučtuojau šokusi į gynybą, Zoja pamiršo namo žavesį, šaltą šio vyro grožį. Jos atsargi ir atsiprašanti šypsena

virto rūsčia mina; ji nužingsniavo per kambarį ir atsistojo šalia Melori. — Ir jei jūs taip pasakėte, jūs ne tik suklydote, jūs nemandagiai pasielgėte.

— Tiesą sakant, dar nespėjau pasakyti. O kadangi nežinote aplinkybių...

— Man ir nereikia žinoti. Aš pažįstu Melori. Jei jūs Flino draugas, galėtumėte pasistengti jos neliūdinti.

— Prašau man atleisti. — Iš kur tas šaltas, valdingas tonas? Kaip iš jo burnos iššoko tėvo balsas?

— Tai ne jo kaltė, Zoja. Tikrai. O dėl liūdnumo — nežinau, kas man yra. — Melori persimetė per petį plaukus ir stodamasi mostelėjo į paveikslą. — Pažiūrėk pati.

Zoja priėjo arčiau. Ir susiėmė už kaklo.

— O! O... — Jos akys prisipildė ašarų. — Koks gražus. Koks liūdnas. Bet jis priklauso tam kitam. Kaip jis čia pateko?

Melori apkabino Zoją per liemenį ir valandžiukę jos apsikabinusios stovėjo priešais paveikslą.

— Kodėl manai, kad jis priklauso tam kitam?

— Tai juk Stiklo Dukterys, po... užkerėjimo ar užkeikimo. Toji dėžė su melsva šviesa. Viskas taip, kaip matei savo sapne. Ir tas pat — tas pat... nežinau, kaip pasakyti. Ta pati vieta, nutapyta to paties žmogaus.

Melori dirstelėjo per petį į Bredą ir kilstelėjo antakius.

— Jūs meno ekspertė? — paklausė Bredas Zoją.

— Ne. — Ji nesivargino atsigręžti į jį, o jos tonas buvo atšiaurus. — Aš kirpėja, bet nesu kvaila.

— Aš neketinau...

— Ne, jūs norėjote pasakyti. Ar tai padės rasti raktą, Melori?

— Nežinau. Bet tai kažką reiškia. Mašinoje turiu fotoaparatą. Galiu nufotografuoti?

— Prašom. — Bredas susikišo rankas į kišenes, kai Melori išskubėjo, palikusi jį vieną su Zoja. — Ar tikrai nieko nenorėtumėt? Kavos?

— Ne, ačiū.

— Aš, a, dar nelabai suprantu, kas čia vyksta, — pradėjo jis. — Galėtumėte duoti man laiko, kad susigaudyčiau.

— Esu tikra, Flinas papasakos jums viską, ką reikia žinoti. — Zoja perėjo per kambarį ir, apsimesdama, jog dairosi Melori, stabtelėjo prie lango pasigėrėti upės vaizdu.

Koks jausmas, svarstė ji, kai gali sustoti čia kada nori, pasigrožėti upe, šviesa, kalnais? Tikriausiai malonus. Ir raminantis.

— Melori ką tik pasakė tikinti realiu Stiklo Dukterų egzistavimu. Tiktai kažkokioje realybėje. Ir kad žmonės, su kuriais susipažinote Karžygio Viršūnėje, yra keleto tūkstančių metų senumo.

Zoja nė nemirktelėjo.

— Jei ji tuo tiki, vadinasi, turi priežasčių. O aš pakankamai pasitikiu ja, kad irgi patikėčiau. Na, o dabar gal pasakytumėt, kodėl manote, jog jai atsisuko varžteliai?

Bredo veide blykstelėjo susierzinimas.

— Niekada nesakiau jai to. Pagalvojau, bet nesakiau. Ir jums nesakau.

— Bet galvojate.

— Žinot, turiu tik dvi kojas, bet su jumis kažkaip sugebu stovėti vis ne ant tos.

— Abejoju, ar artimiausioje ateityje mums teks šokti, todėl nelabai dėl to jaudinuosi. Man patinka jūsų namas.

— Ačiū, man irgi. Zoja...

— Aš dažnai perku *HomeMakers*. Vietinėje parduotuvėje yra labai kokybiškų prekių ir puikus aptarnavimas.

— Smagu girdėti.

— Tikiuosi, neplanuojate jokių didelių pokyčių, nors sezoninių prekių pasirinkimas galėtų būti didesnis. Tarkim, sodinukų, sniego kastuvų, sodo baldų.

Jo lūpos virptelėjo.

— Turėsiu tai galvoje.

— Nepakenktų, jei šeštadieniais dirbtų dar pora kasų. Visada tenka laukti eilėje norint atsiskaityti.

— Įsidėmėsiu.

— Pradedu savą verslą, todėl atkreipiu dėmesį, kaip tvarkomasi kitur.

— Atidarote nuosavą saloną?

— Taip, — tvirtai atsakė Zoja, nors viduje viskas susitraukė. — Kaip tik dairiausi vietos, kai gavau Melori žinutę atvažiuoti čia.

Kodėl negrįžta Melori? Zoja jau baigia išleisti garą ir nežino, ką kalbėti su vyru, kuris gyvena tokiame name ir padeda vadovauti didžiuliam nacionaliniam konglomeratui. Jei „konglomeratas" čia tinkamas žodis.

— Velyje?

— Ką? O, taip, ieškau vietos mieste. Manęs nedomina patalpos prekybos centre. Manau, kad svarbu palaikyti gerą miestelio centro veidą, be to, noriu būti arčiau namų, kad galėčiau dažniau matyti sūnų.

— Turite sūnų? — Jo žvilgsnis nukrypo į kairiąją ranką ir jis vos sulaikė palengvėjimo atodūsį pamatęs, jog žiedo nėra.

Zoja spėjo pastebėti tik skubų žvilgsnį. Ji iššaukiančiai atlošė pečius.

— Taip. Saimonui devyneri.

— Atsiprašau, kad taip užtrukau, — tarė įėjusi Melori. — Flinas pririšo Mojų prie medžio kieme ir dabar plauna jį su žarna, nors tai nepadės. Bus šlapias ir neįtikėtinai smirdantis šuo, užuot tik smirdantis. Flinas prašė paklausti — gal turi šampūno ar muilo?

— Ką nors rasiu. Prašom, fotografuok.

Melori nutaikė fotoaparatą ir luktelėjo, kol nutilo Bredo žingsniai.

— Kalbant apie dievus... — sumurmėjo ji Zojai.

— Kas yra?

— Bredlis Čarlzas Veinas Ketvirtasis. Tokie vyrai trenkia moterims tiesiai į hormonus.

— Išvaizda paveldima, — paniekinamai prunkštelėjo Zoja. — Asmenybė ir manieros ištobulinamos.

— Matyt, genofonde pasitaikė gera diena, kai jis buvo užsakytas. — Melori nuleido fotoaparatą. — Aš susidariau įspūdį, kad jis tyčiojasi iš manęs. Iš tiesų — ne.

— Gal, o gal ir ne. Bet jis arogantiškas snobas.

— Vaje, — sumirksėjo Melori, nustebinta Zojos tono. — Nepajutau to. Negaliu įsivaizduoti, kad Flinas draugautų su snobais. Dėl arogantiškumo galima ginčytis.

Zoja truktelėjo pečiais.

— Esu susidūrusi su tokiais ir anksčiau. Jiems svarbiau gerai atrodyti, o ne būti žmonėmis. Tiek to, ne jis čia svarbiausias. Svarbiausia paveikslas.

— Taip. Ką tu sakei apie jų priklausymą tai pačiai grupei — tas tiesa. Manau, kad yra mažiausiai dar vienas. Turiu jį surasti. Kažkas juose arba šalia jų parodys man kelią į raktą. Reikės užgulti knygas.

— Nori pagalbos?

— Kokios tik įmanoma.

— Dabar važiuoju namo. Turiu kai ką nuveikti, o vėliau atvažiuosiu pas tave.

Ieškodamas šampūno, Bredas išgirdo kieme suburzgiant mašiną. Jis priėjo prie lango ir tyliai nusikeikė pamatęs išvažiuojančias Zoją ir Melori.

Jis susidirbo jau per pirmą pažintį. Paprastai neatstumdavo moterų vos pamatęs. Bet vėlgi — paprastai moterys netėkšdavo į veidą it šlapiu skuduru. Taigi negalima savęs kaltinti, kad pasirodei ne per geriausiai.

Jis nusileido į pirmą aukštą, bet, užuot ėjęs į lauką, užsuko į didįjį kambarį ir įsistebeilijo į paveikslą. Žiūrėjo į jį kaip tada, kai pirmąsyk pamatė aukcione. Kaip ne kartą žiūrėjo nusipirkęs. Būtų sumokėjęs už jį bet kokią kainą.

Tai, ką jis pasakė Melori ir Flinui, tiesa. Nusipirko jį, nes paveikslas buvo stulbinančiai įspūdingas, traukiantis savo galia. Ir dar jį suintrigavo vienos iš merginų veidas, panašumas į Bredo vaikystės draugę.

Tačiau paveiksle buvo kitas veidas, kuris jį traukė ir žavėjo. Nugalėjo jį. Vienas žvilgsnis į tą veidą — Zojos veidą — ir jis nepaaiškinamai įsimylėjo.

Gana keista, galvojo jis, kai toji moteris paprasčiausiai buvo figūra paveiksle. Kaip bus sudėtinga ir neįmanoma dabar, kai jis žino, jog moteris tikrai egzistuoja.

Bredas mąstė apie tai tvarkydamas namus. Nesiliovė mąstęs ir kai vėliau užsiropštė su Flinu ant sienos, juosiančios Karžygio Viršūnės valdas.

Jie atsidarė po alaus butelį ir įsižiūrėjo į paslaptingą namo siluetą, įsirėžusį niūriame danguje. Kai kur languose degė šviesa, bet, kol jiedu tylėdami gėrė alų, juose nešmėstelėjo joks šešėlis.

— Jie tikriausiai žino, kad mes čia, — po kiek laiko tarė Flinas.

— Jei tikėtume tavo merginos teorija ir pripažintume, kad jie keltų dievai su keleto tūkstančių metų gyvavimo istorija, tada taip, galima sakyti, kad jie žino.

— Tu atviriau mąstei, — pastebėjo Flinas.

— Ne. Nepasakyčiau. Štai Džordanas būtų linkęs panagrinėti šią istoriją.

— Kada paskutinį kartą jį matei?

— Prieš porą mėnesių. Jis daug keliauja, tad nesimatome taip dažnai kaip anksčiau. Velniai rautų, Flinai! — Bredas apkabino draugą per pečius. — Pasiilgau jūsų, šmikių.

— Ir aš. Na, tai ką manai apie Melori?

— Klasiška, protinga ir labai labai karšta — nepaisant jos abejotino skonio vyrų atžvilgiu.

Flinas pastukseno nudėvėtų sportbačių kulnais į akmeninę sieną.

— Aš beveik kraustausi dėl jos iš proto.

— Rimtai kraustaisi ar tik šiaip kvailioji?

— Nežinau. Dar neišsiaiškinau. — Jis žiūrėjo į namą ir slenkantį virš jo mėnulį. — Tikiuosi, kad kvailioju, nes šiuo metu dar nenorėčiau rimtai išprotėti.

— Lili buvo karjeristė su gražiu užpakaliu.

— Veinai! — Flinas nežinojo, ar juoktis, ar nustumti draugą nuo aukštos sienos. Todėl nedarė nieko. — Aš ją mylėjau. Ketinau vesti.

— Bet nevedei. Tau pasisekė. Ji nebuvo verta, Flinai.

Flinas sukrutėjo. Jis negalėjo matyti Bredo akių. Jų spalva susimaišė su naktimi.

— Nebuvo verta ko?

— Tavęs.

— Oho, tai bent užlenkei.

— Kai pripažinsi, jog aš teisus, iškart pasijusi geriau. O dabar apie einamuosius reikalus. Man ji patiko — tavoji Melori — jei tau taip svarbu.

— Nors ir manai, kad ji trenkta.

Klampi žemė, mąstė Bredas, net jei eini su draugu.

— Manau, kad ją paveikė neįprastos aplinkybės ir ji paniro į tą mistiką. Kodėl gi ne?

Flinas šyptelėjo.

— Tai diplomatiškas, sumautas būdas pasakyti, kad ji trenkta.

— Kartą jau trenkei man, kai pasakiau, kad Džoli Ridenbeker turi bebro dantis. Kaip vesčiau pirmadienio posėdį su pamušta akim?

— Aha, vadinasi, jei pripažinčiau, kad Džoli iš tiesų turėjo bebro dantis, tada patikėsi manim, kai pasakysiu, jog Melori Prais trenktumo koeficientas nėra didesnis nei kitų?

— Gerai, patikėsiu tavo žodžiu. Turiu pripažinti, kad tas įvykis su paveikslais labai intriguoja. — Bredas mostelėjo buteliu ir nugėrė gurkšnį — Norėčiau pats pažiūrėti į tą kitą.

— Galime nueiti ir pasibelsti.

— Geriau dieną, — nutarė Bredas. — Kai nebūsime išgėrę.

— Gal ir geriau.

— O dabar papasakok man daugiau apie tą Zoją.

— Neseniai susipažinome, bet aš pasidomėjau ja. Ja ir Mel.

Jei kartais Dana būtų įtraukta į kokią gudrią aferą. Ji atsikraustė į Velį prieš trejus metus su vaiku.

— Vyras?

— Neturi. Vieniša mama. Ir, atrodo, labai gera. Mačiau jos sūnų — žvitrus, normalus, mielas. Dirbo grožio salone prekybos centre. Sako, kad ji gera specialistė, moka elgtis su klientais, patikima. Buvo atleista tuo pačiu metu kaip ir Melori; tuo pačiu metu, kai Danos valandos bibliotekoje buvo apkarpytos iki minimumo. Dar vienas keistas sutapimas. Atsikėlusi į miestelį, nusipirko mažą namuką. Ir pati pasidarė remontą.

— Draugas?

— Negirdėjau, kad turėtų. Ji... Luktelk. Paklausei du klausimus: apie vyrą ir draugą. Mano aštrus kaip ašmenys reporterio instinktas leidžia daryti išvadą, kad susidomėjai ja.

— Kažkas panašaus. Bet man reikia grįžti. Laukia begalė darbų. Yra tik viena bėda. — Bredas gurkštelėjo iš butelio. — Kaip, velniai griebtų, mes nulipsime nuo tos sienos?

— Geras klausimas. — Flinas papūtė lūpas, žiūrėdamas į žemę. — Galim sėdėti ir gerti, kol nukrisime.

Bredas atsiduso, ištuštino butelį.

— Siūlau štai ką.

Dešimtas skyrius

Melori vos spėjo išlįsti iš dušo, kai pasigirdo beldimas į duris. Ji užsimetė chalatą, apsivyniojo rankšluosčiu galvą ir nuskubėjo prie durų.

— Todai. Koks ankstyvas.

— Užsukau pakeliui į kavinę, kur ketinu pasižvalgyti į kitus, dirbančius nuo devynių iki penkių. — Jis žvilgtelėjo jai per petį ir nusišiepė. — Tu ne viena?

Melori plačiai pravėrė duris.

— Viena. Visiškai.

— Ak, kaip negerai.

— Nekalbėk niekų. — Ji tvirčiau suveržė rankšluosčio galus. — Nori kavos? Aparatas jau įjungtas.

— Ne, nebent pasiūlytum su neriebiu pienu ir riešutiniu keksu.

— Atleisk, šviežių neturiu.

— Na, tada papasakok naujienas ir aš bėgsiu. — Vis dėlto jis klestelėjo į kėdę.

— O, nauji batai?

— Gražūs, ar ne? — Jis ištiesė kojas ir grožėdamasis pasukiojo jas į kairę ir dešinę. — Gerokai ištuštino mano kišenę, bet negalėjau atsispirti. Šeštadienį perbėgau per Nordstromą. Brangioji, tau reikia ten nueiti. — Jis sugriebė Melori už rankos. — Kašmyras! Pieno spalvos, ir jis šaukia tavo vardą.

— Pieno spalvos? — Melori atsiduso giliai ir palengva, kaip moteris patyrusio meilužio glėbyje. — Nekalbėk man apie kašmyrinius pieno spalvos megztukus, kai man apsipirkimo moratoriumas.

— Mel, jei nepalepinsi savęs, kas palepins?

— Tiesa. Tu visiškai teisus. — Ji prikando lūpą. — Nordstrome?

— Dar mačiau dviejų dalių persiko spalvos kostiumėlį, kuris sukurtas tau.

— Juk žinai, kad negaliu atsispirti gražiems drabužiams, Todai. Tu mane žudai.

— Tyliu, tyliu. — Jis kilstelėjo rankas. — Beje, naujausios žinios. Toji Pamela įlipo į gilų ir smirdantį mėšlą.

— O, varge! — Melori patogiau įsitaisė ant sofos. — Pasakok viską. Su smulkmenomis.

— Tarsi galėčiau nutylėti. Tai va, gavome Deko bronzą — moteriška figūrėlė su mergaitiška suknute, plaukus persijuosusi plunksnų juosta, su perlais, nuostabiomis basutėmis, su ilgu šaliu. Pritrenkiančiai žavinga. Tokia pikantiška, su gudria išraiška veidelyje. Įsimylėjau.

— Ar paskambinai poniai Karterfild į Pitsburgą?

— Aha! — Todas kilstelėjo pirštą, tarsi įrodydamas tiesą. — Žinoma, tu būtum susipratusi ir pati asmeniškai paskambinusi, jei vadovautum galerijai. Tą ir turėtum daryti.

— Ką čia ir kalbėti.

— Aš, aišku, paskambinau poniai Karterfild, ir ji, kaip kad tikėjausi, paprašė palaikyti figūrėlę, kol atvyks asmeniškai apžiūrėti. Kitą savaitę. Ir kas gi atsitinka, kai ponia Karterfild iš Pitsburgo atvyksta į galeriją apžiūrėti Deko figūrėlės?

— Ji ją nuperka. Ir, kaip dažniausiai atsitinka, dar ką nors. Jei ji atvyksta su drauge — o taip paprastai ir būna — įkalba ir ją ką nors nusipirkti. Gera diena, kai ponia Karterfild atvyksta į miestelį.

— Pamela pardavė figūrėlę dar prieš jai atvykstant.

Melori ne iškart atgavo žadą.

— Ką? Kaip? Kodėl? Ponia K. yra viena geriausių mūsų klientų. Ji *visada* pirmoji apžiūri Deko bronzą.

Todas paniekinamai suspaudė lūpas.

— Paukštis rankose. Štai ką man pasakė toji kvaiša, kai sužinojau apie tai. O žinai, kaip sužinojau? Tuoj pasakysiu, — triumfuodamas tarė Todas. — Kai vakar po pietų ponia K. netikėtai atėjo apžiūrėti skulptūrėlės, pasakė: „Negalėjau išlaukti". Ji atsivedė dar dvi drauges. Dvi, Mel. Aš vos neapsiverkiau.

— Kas atsitiko? Ką ji sakė?

— Nuvedžiau ją pažiūrėti figūrėlės, o po ja užkištas užrašas: „Parduota". Pamaniau, kad tai klaida, ir nuėjau pasitikrinti. Pamela buvo pardavusi ją tą rytą, matyt, kol aš guodžiau Alfredą, nes piktoji Pamela apkaltino jį paėmus brangiau už marmurinių nuogybių supakavimą.

— Alfredas? Paėmė brangiau? — Melori griebėsi už galvos. — Nieko nesuprantu.

— Buvo siaubinga, tiesiog siaubinga. Raminau jį gal dvidešimt minučių ir net tada nebuvau tikras, kad jis nenulėks ir neužmuš jos plaktuku. Gal reikėjo jam leisti, — pasvarstė Todas, paskui numojo ranka. — Kad ir kaip būtų, kol buvau užsiėmęs Alfredu, Pamela pardavė Deko *svetimam*. Kažkokiam užklydusiam pirkėjui iš gatvės!

Jis atsilošė ir prisidėjo ranką prie krūtinės.

— Vis dar negaliu tuo patikėti. Ponia K., žinoma, labai nuliūdo ir pareikalavo pakviesti tave. Tada turėjau jai pasakyti, kad tu pas mus nebedirbi. Na, ir prasidėjo.

— Ji norėjo matyti mane? Kaip miela.

— Tuoj bus dar mieliau. Atėjo Pamela. Na, jos ir susikibo. Ponia K. vis klausė, kaip galėjo būti, kad daiktas, kurį ji prašė palaikyti, būtų parduotas. Pamela atkirto, kad galerija nelaiko daiktų, jei už juos nepaliktas piniginis užstatas. Gali *įsivaizduoti*?

— Piniginis užstatas? — Melori pasibaisėjusi išvertė akis. — Iš vienos mūsų seniausių ir patikimiausių klienčių?

— Būtent! Tada ponia K. ir sako, girdi, aš globojau galeriją penkiolika metų ir mano žodžio visada pakakdavo. O kur Džeimsas? O Pamela — „prašau man atleisti, bet čia vadovauju aš". O ponia K. atšauna, kad jei Džeimsas paskyrė vadovavimą tokiai kvaišai, tai akivaizdu, kad jis nukaršo.

— Tai bent ponia K.!

— Tuo metu Džulija nubėgo pakviesti Džeimsą ir pranešti, kad iškilo rimta problema. Kai jis įbėgo, Pamela ir ponia K. beveik kibo viena kitai į plaukus. Jis bando nuraminti, bet jos jo negirdi. Ponia K. rėkia, jog neturės jokių reikalų su *šia moterim*. Man patiko, kaip ji tai ištarė. *Šia moterim*. Kaip daina. O Pamela šaukia, kad galerija yra verslas ir kad negalima klausyti klientų užgaidų.

— O, Dieve!

— Džeimsas blaškosi žadėdamas poniai K. viską išsiaiškinti, bet ji įsiutusi. Jos veidas raudonas. Ji sako jam, kad nekels kojos į šią vietą, kol jai vadovaus *ši moteris*. Ir — čia tau patiks — jei jis leido išeiti tokiam brangakmeniui kaip Melori Prais, tai ir jam ne vieta šiame versle. Ir išdunda pro duris.

— Ji pavadino mane brangakmeniu. — Melori patenkinta apsikabino save. — Aš ją myliu. Čia tai bent, Todai. Tu pradėjai mano dieną aukšta nata.

— Dar ne viskas. Džeimsas įsiutęs. Kada paskutinį kartą matei Džeimsą įsiutusį?

— Hm. Niekada.

— Būtent. — Todas dūrė pirštu į orą. — Jis buvo baltas kaip paklodė, o burna kietai sučiaupta. Ir jis iškošė Pamelai — Todas demonstruodamas sukando dantis — „man reikia pasikalbėti su tavim, Pamela. Viršuje."

— Ką ji sakė?

— Išlėkė kaip įgelta, jis išėjo paskui ją. Tada uždarė duris, o tai mane labai nuliūdino. Ne viską girdėjau, nors sukiojausi aplinkui. Ją tai girdėjau, nes rėkė gana garsiai. „Aš bandau kažką daryti su šia vieta, — šaukė ji. — Man nusibodo kiekvieną kartą girdėti Melori Prais vardą. Kodėl, velniai griebtų, vedei mane, o ne ją?"

— Och! — Melori skyrė porą sekundžių tai minčiai. — Fu.

— Tada pradėjo verkti sakydama, kaip sunkiai ji dirba, kaip niekas jos neįvertina. Ir išbėgo. Vos spėjau pasitraukti nuo durų. Siaubingai slegiantis skandalas, bet keistai jaudinantis.

— Verkė? Kad tave kur. — Melori krūtinėje pajuto mažą užuojautos kirminą. — Ar ašaros buvo „man tikrai labai skaudu ir liūdna", ar „na ir užkniso"?

— Antras variantas.

— Tada gerai. — Ji be pasigailėjimo sutraiškė kirminą. — Aš tikriausiai keliausiu į pragarą, ar ne, nes mane tai džiugina?

— Kartu susirasime ten kokį jaukų kampelį. Tačiau, kol maudomės šiame žemiškame purve, manau, kad Džeimsas prašys tave sugrįžti. Tiesą sakant, esu tuo tikras.

— Tikrai? — Melori širdis šoktelėjo. — Ką jis sakė?

— Svarbu ne tai, ką jis sakė, bet tai, ko nepasakė. Jis nepuolė paskui Pamelą šluostyti jos ašarotų akių. Atvirkščiai, jis visą dieną praleido kabinete tikrindamas sąskaitas. O kai išėjo, atrodė paniuręs. Labai paniuręs. Sakyčiau, Pamelos viešpatavimui atėjo galas.

— Kokia gera diena, — atsiduso Melori. — Labai gera.

— Ir man laikas ją pradėti. Nesijaudink, — pridūrė jis atsistodamas. — Pranešinėsiu visas naujienas. O kaip su tuo paveikslu? Portretu?

— Su kuo? A, taip. O ką?

— Pameni, mes abu sakėme, kad stilius kažkur matytas. Prisiminiau. Ar prisimeni darbą — maždaug prieš penkerius metus — aliejiniai dažai ant drobės, nepasirašytas? Jaunasis Artūras, traukiantis iš akmens Ekskaliburą?

Tarytum vėsūs pirštai palietė Melori kaklą, kai atmintyje iškilo paveikslas.

— O Dieve! Prisimenu. Na, žinoma. Tos spalvos, jų intensyvumas, pulsuojantis aplink kardą.

— Tikrai tas pats stilius ir mokykla kaip ir to, kurį man rodei. Gal net to paties autoriaus.

— Taip... taip, gali būti. Iš kur mes jį gavome? Iš privačios kolekcijos, ar ne? Airijoje. Džeimsas tada važiavo į Europą parsivežti paveikslų, ir tas buvo geriausias iš visų. Kas jį nupirko?

— Netgi mano puikioji atmintis turi ribas, bet aš pasidomėjau. Džulija pardavė jį Džordanui Hokui. Rašytojas? Vietinis, bent jau buvo. Dabar gyvena Niujorke.

Melori skrandis lėtai smuktelėjo.

— Džordanui Hokui.

— Gali pamėgint susisiekti su juo per jo leidėją, jei nori pasikalbėti apie tą paveikslą. Na, turiu bėgti, uogele. — Todas pasilenkė ir pakštelėjo jai. — Pranešk, kai Džeimsas keliais atšliaužpas tave. Noriu žinoti visas smulkmenas.

Kai Melori pasiekė trečią *Dispatch* aukštą, kur buvo Flino kabinetas, čia virė įprastinis darbas. Ji tučtuojau pastebėjo jį pro stiklinę sieną.

Flinas žingsniavo pirmyn atgal, mėtydamas iš rankos į ranką ryškų sidabrinį kamuoliuką. Atrodė, jog kalbasi su savimi.

Įdomu, kaip jis iškenčia privatumo stoką darbe, tą pastovų jausmą, jog esi stebimas, pagalvojo ji. O dar triukšmas. Klaviatūros tarška, telefonai skamba, žmonės kalbasi — ji išprotėtų, jei reikėtų suformuluoti nors vieną normalų sakinį.

Melori apsižvalgė, nežinodama, į ką kreiptis. Nė vienas darbuotojas nebuvo panašus į sekretorę ar asistentę. Staiga ji suprato, kad, nors ir žaidžia su tuo retro žaisliuku, apskritai Flinas yra užimtas žmogus. Svarbus žmogus. Ne toks, pas kurį gali užsukti nepranešusi.

Kol ji neryžtingai stoviniavo, Flinas prisėdo ant stalo krašto, nesiliaudamas mėtyti kamuoliuką. Jo plaukai buvo susivėlę, tarsi prieš griebdamasis žaislo būtų žaidęs jais. Dėvėjo tamsiai žalius marškinius, sukištus į chaki spalvos kelnes ir, ko gero, seniausius pasaulyje sportbačius.

Melori pajuto kutenimą pilve, o jos širdis bejėgiškai virptelėjo. Nieko tokio, kad jis man patinka, tarė sau. Viskas gerai. Tačiau

ji negali leisti sau pereiti į tą lygį, kur taip sparčiai judama. Tai būtų neprotinga, nesaugu. Tai net ne...

Tada jis pažvelgė per stiklą ir jų akys susitiko. Flinas nusišypsojo. Melori širdis ėmė stipriau plakti.

Jis pasuko riešą slėpdamas žaislą, tada laisvąja ranka mostelėjo jai užeiti.

Melori prasiyrė pro stalus ir kurtinantį ūžesį. Įėjus pro praviras kabineto duris, jai kažkodėl palengvėjo. Pamatė, kad jis kalbėjosi ne su savim, o į mikrofoną, pritaisytą prie ausies.

Iš įpročio ji uždarė duris ir apsidairė, iš kur sklinda garsus knarkimas. Tarp dviejų dokumentų spintų, išvertęs pilvą, miegojo Mojus.

Ką galvoti apie vyrą, kuris atsiveda į darbą savo kvailą šunį? — svarstė Melori. Tiksliau, kaip atsispirti tokiam vyrui?

Flinas kilstelėjo pirštą, prašydamas valandėlę luktelėti, tad ji galėjo netrukdoma apsižvalgyti po jo darbo vietą. Ant vienos iš sienų kabėjo didžiulė lenta, prismaigstyta raštelių, straipsnių, fotografijų ir telefonų numerių. Jai panižo rankos viską sutvarkyti. Net ir tą netvarką ant stalo.

Lentynos lūžo nuo knygų, keletas iš jų buvo apie teisę ir mediciną. Šalia gulėjo Pensilvanijos valstijos telefonų knyga, įžymių posakių knyga bei filmų ir koncertų repertuarai.

Be sidabrinio kamuoliuko, jis turėjo „jo-jo" ir daugybę kareivėlių. Suverstos į krūvą gulėjo lentelės ir apdovanojimai — laikraščiui ir asmeniškai Flinui, tarsi šis niekaip neprisiruoštų jų pakabinti. Melori irgi nežinojo, kur juos kabintų, nes ant sienos šalia didžiulės lentos ir tokio pat dydžio kalendoriaus vietos beveik nebuvo.

Jam baigus kalbėtis, ji atsisuko. Ir atsitraukė, kai jis žengė link jos. Jis stabtelėjo.

— Problemos?

— Ne. Galbūt. Taip.

— Išsirink vieną, — pasiūlė jis.

— Pajutau plazdenimą paširdžiuose, kai pamačiau tave čia.

Jo šypsena praplatėjo.

— Ačiū.

— Ne. Ne. Nežinau, ar aš tam pasiruošusi. Mano galva užimta kitomis problemomis. Atėjau čionai pasikalbėti apie ką kita, bet matai — jau susimaišiau.

— Nepamiršk, apie ką kalbėjomės, — priminė jis, atsiliepdamas į telefono skambutį. — Henesis. Aha. Hm. Kada? Ne, jokių problemų, — tęsė jis, skubiai užsirašinėdamas. — Aš tuo pasirūpinsiu.

Padėjęs ragelį, išjungė telefoną.

— Vienintelis būdas užmušti žvėrį. Na, tai papasakok plačiau apie tą plazdėjimą.

— Ne. Net nežinau, kodėl iš viso apie tai užsiminiau. Atėjau pasikalbėti apie Džordaną Hoką.

— Na ir?

— Prieš penkerius metus jis nupirko iš galerijos paveikslą.

— Paveikslą? Ar mes kalbame apie tą patį Džordaną Hoką?

— Taip. Tame paveiksle jaunasis Artūras traukia iš akmens kardą. Manau — esu beveik tikra — kad tai to paties autoriaus paveikslas, kuris kabo Viršūnėje, ar tas, kurį turi tavo draugas. Man reikia jį vėl pamatyti, kad įsitikinčiau, jog teisingai prisimenu detales ir priskiriu jį kitiems dviem ne todėl, kad taip patogiau.

— Jei tu teisi, tai nepaprastai didelis sutapimas.

— Jei aš teisi, tai joks sutapimas. Yra priežastis. Kaip ir viso kito. Ar gali su juo susisiekti?

Nepajėgdamas surikiuoti šuoliuojančių minčių ir galimybių, Flinas vėl išsitraukė kamuoliuką.

— Taip. Jei jis keliauja, tai gali užtrukti, bet aš jį surasiu. Net nežinojau, kad Džordanas lankėsi galerijoje.

— Jo pavardės mūsų klientų sąraše nėra, tad spėju, kad buvo vienkartinis sandoris. Mano nuomone, tai šį tą reiškia.

Susijaudinimas užgniaužė jai gerklę ir prasiveržė balse.

— Flinai, aš vos pati nenusipirkau to paveikslo. Tuo metu neturėjau tiek pinigų, bet visokiais būdais bandžiau jį įsigyti. Jį

pardavė tą rytą, kai man buvo laisva diena ir aš buvau beeinanti pas Džeimsą prašyti, kad leistų nusipirkti paveikslą išsimokėtinai. Privalau tikėti, kad tai kažką reiškia.

— Susisieksiu su Džordanu. Spėju, kad jis pirko jį ne sau. Jis nelabai domisi menu, ne taip, kaip Bredas. Jam patinka keliauti neapsikrovus, tik su būtiniausiais daiktais.

— Man reikia pamatyti tą paveikslą.

— Supratau. Padarysiu viską, ką galėsiu, ir šįvakar, per vakarienę, tau pranešiu.

— Ne, tai nėra gera mintis. Tai net labai bloga mintis.

— Bloga mintis pavakarieniauti? Žmonės garbino vakaro valgį jau senų senovėje. Yra tai įrodančių dokumentų.

— Blogoji dalis ta, kad vakarieniausime mes. Aš nelinkusi taip skubėti.

Jis padėjo žaisliuką, pasisuko ir, paėmęs Melori už rankos, prisitraukė artyn.

— Kas nors tave skubina?

— Greičiau kažkas. — Jos pulsas pradėjo šokinėti — riešuose, gerklėje, netgi staiga pradėjusių drebėti kelių įlinkiuose. Jo akyse pasirodė kažkoks apgalvotas skaičiavimas, toks, kuris priminė jai, kad jis linkęs numatyti į priekį du ar tris žingsnius. — Žinai, tai mano problema, ne tavo, ir... Baik, — paliepė ji, kai jis laisvąja ranka apglėbė jos kaklą. — Čia ne vieta.

— Jie žurnalistai. — Flinas mostelėjo galva į gretimą kambarį. — Kaip tokie, jie žino, kad aš bučiuoju moteris.

— Man atrodo, aš tave myliu.

Ji pajuto, kaip jis krūptelėjo, o ranka ant jos kaklo suglebo. Besišypsąs ir ryžtingas veidas apstulbo. O į Melori širdį susmigo nuoskaudos ir išdidumo strėlės.

— Na štai. Dabar tai ir tavo problema. — Ji atsitraukė nuo jo — sunku nebuvo, nes jis jos nebelaikė.

— Melori.

— Nieko nenoriu girdėti. Nenoriu, kad sakytum, jog viskas atsitiko taip greitai ir tu nepasiruošęs tokiems santykiams. Aš ne-

kvaila. Žinau, kas sakoma tokiais atvejais. Ir dabar aš nebūčiau tokioje padėtyje, jei iš pat pradžių būtum priėmęs atsakymą ne.

— Luktelėk. — Flino veide ir balse atsispindėjo panika. — Duok man nors sekundę susivokti.

— Sekundę. — Gėda užgožė jos nuoskaudą ir pyktį. — Savaitę. Likusį gyvenimą. Galvok kiek nori. Tik kur nors kitur, kur nėra manęs.

Melori išbėgo iš kabineto. Sustingęs iš nuostabos, Flinas nė nepagalvojo vytis ją.

Myli jį? Ji neturėjo jo įsimylėti. Reikėjo leistis nuviliojamai į lovą, būti protingai ir nekomplikuoti santykių. Ji turėjo būti atsargi, praktiška ir gudri, kad sulaikytų *jį* nuo įsimylėjimo.

Flinas buvo viską suplanavęs, o ji viską sugadino. Kai iširo jo sužadėtuvės, jis kai ką pažadėjo sau. Pirmas pažadas buvo niekada daugiau nepakliūti į tokią situaciją, kurioje jis taptų pažeidžiamas kitų užgaidų ir norų. Tokių, kurie sudaužytų jo širdį. Jo gyvenimas visai ne toks, kokio tikėjosi. Moterys — jo motina, Lili — tampė jį už virvutės. Velniai griebtų, jam *patinka* jo dabartinis gyvenimas.

— Moterys. — Pasipiktinęs Flinas sudribo į kėdę už stalo. — Niekada jų nesuprasiu.

— Vyrai. Jie nori, kad viskas vyktų pagal juos.

Dana kilstelėjo vyno taurę.

— Kaip pirštu į akį, sese.

Melori gydė savo įžeistą išdidumą taure puikaus vyno moteriškoje kompanijoje ir salono paslaugomis savo namuose.

Reikėjo aptarti daug kitų dalykų, bet ji negalėjo galvoti apie paveikslus ir raktus, kol neišliejo tulžies.

— Man nesvarbu, kad jis tavo brolis. Vis tiek jis vyras.

— Tikrai. — Dana liūdnai pažvelgė į savo vyną. — Deja, bet jis vyras. Imk dar bulvių traškučių.

— Imsiu. — Melori su gaivinamąja kauke ant veido gurkšnojo vyną ir kramtė traškučius. Ji stebėjo, kaip Zoja vynioja Danos plaukų sruogeles į ploną foliją. — Gal ir man reiktų pasišviesinti.

— Tau nereikia, — atsiliepė Zoja, tepdama dažais sruogelę. — Tik reikia pakirpti plaukus.

— Kirpimas susijęs su žirklėmis.

— Tu net nesuprasi, kad pakirpau, bet plaukai atrodys geriau.

— Pirmiausia leisk man dar išgerti. Ir pažiūrėti, ką pridirbai Danai.

— Nesakyk „pridirbai", kai kalbama apie mano plaukus, — įspėjo Dana. — Tai ar pasakysi, ko judu su Flinu susipykote?

Melori sušnirpštė.

— Jis nori tik sekso. Tipiška.

— Kiaulė. — Dana kyštelėjo ranką į dubenį su traškučiais. — Pasiilgau sekso.

— Ir aš, — įsiterpė Zoja, atskirdama dar vieną sruogą. — Ne tik paties sekso, bet įžangos į jį. Jaudulio, laukimo, prisilietimų, judesių ir palaimos po to. Man labai to trūksta.

— Man reikia dar išgerti. — Melori siektelėjo butelį. — Nesimylėjau keturis mėnesius.

— Aš laimėjau, — kilstelėjo ranką Dana. — Septynis su puse.

— Pasileidėlės, — sukikeno Zoja. — Ką pasakysite apie pusantrų?

— Oho! — Dana paėmė butelį ir įpylė vyno sau ir Zojai. — Na jau ačiū, nenorėčiau išbandyti pusantrų metų celibato.

— Nėra taip baisu, jei esi užsiėmusi. Kuriam laikui laisva, — Zoja patapšnojo Danai per petį. — Pailsėk, kol nuimsiu Melori kaukę.

— Kad ir ką darytum, pasistenk, jog atrodyčiau pritrenkiančiai. Noriu, kad Flinas kentėtų, kai pamatys mane.

— Garantuoju.

— Kaip miela, kad tu taip rūpiniesi mumis.

— Man patinka. Tai gera praktika.

— Nesakyk „praktika", kai mano galva pilna folijos, — nusiskundė Dana, žiaumodama traškučius.

— Viskas bus gerai, — užtikrino ją Zoja. — Aš noriu atidaryti saloną, kuriame būtų teikiamos visos paslaugos, ir man reikia įsitikinti, kad sugebėsiu padaryti tai, ką siūlau. Šiandien mačiau nuostabų pastatą.

Ji pasilenkė nuvalyti Melori veidą.

— Jis per didelis mano reikmėms, bet toks nuostabus, — ilgesingai tarė ji. — Dviejų aukštų, su didele palėpe. Karkasinis, kaip tik šalia verslo įstaigų ir gyvenamojo rajono. Su dengta veranda, yra netgi sodas, kur galima pastatyti stalus ir suolus. Aukštos lubos, tvirtos medinės grindys. Kambariai pirmame aukšte jungiasi vienas su kitu. Labai geras išplanavimas.

— Nežinojau, kad dairaisi namo, — tarė Melori.

— Tik dairausi. Tai pirmas namas, kuris iš tiesų man patiko.

— Štai kaip. Jei jis tau per didelis, bet labai patinka, gal rastum partnerį, kuriam reikia ploto kitam verslui.

Zoja ištepė Melori veidą drėkinamuoju kremu.

— Galvojau apie tai. Tiesą sakant, turiu pašėlusią mintį. Nesakykit, kad išprotėjau, kol neišgirsite. Kiekviena iš mūsų teigė, kad norėtų turėti nuosavą verslą.

— Taip, bet...

— Aš dar nebaigiau, — nutraukė ją Zoja, tepdama paakių kremą. — Pirmame aukšte yra du nuostabūs arkiniai langai. Puikiai tinka prekėms demonstruoti. Toliau yra centrinis holas, o abipus jo — kambariai. Jei kas norėtų atidaryti skoningą paveikslų ar vietinių meistrų darbų galeriją, geresnės vietos nerastų. O kitoje pusėje puikiausiai išsitektų knygynas, liktų vietos net nedidelei užkandinei ar arbatinei.

— Nieko negirdžiu apie saloną, — pastebėjo Dana, bet ji susidomėjo.

— Jis būtų viršuje. Lankytojai, atėję pasinaudoti salono paslaugomis, turėtų praeiti galeriją ir knygyną — tiek įeidami, tiek išeidami. Tinkamas metas išrinkti mielą dovanėlę tetai Meri ar išsirinkti knygą, kurią galės paskaityti, kol šukuosis. Gal net išgerti

taurę vyno ar puodelį arbatos prieš einant namo. Viskas vienoje vietoje.

— Tu tikrai apie tai galvojai? — sumurmėjo Melori.

— Taip. Net pavadinimą sugalvojau. „Malonumas". Žmonės turi kartkartėmis save pamaloninti. Mes galėtume parūpinti viena kitai klientų. Žinau, skamba beprotiškai, juo labiau kad mes neseniai pažįstamos. Bet manau, mums gali pavykti. Pagalvokite prieš sakydamos ne.

— Norėčiau jį apžiūrėti, — tarė Dana. — Nesijaučiu laiminga darbe. O koks tikslas dirbti, jei nejauti malonumo?

Melori matė, kaip energija ir entuziazmas virte verda Zojos viduje. Ji galėtų pateikti racionalių pastabų, kodėl tas planas ne tik beprotiškas, bet ir sudėtingas. Tačiau, nenorėdama liūdinti Zojos, nutylėjo ir pati atsargiai atsitraukė.

— Nenoriu visko sugadinti, bet esu beveik tikra, kad mane paprašys grįžti į galeriją. Tiesą sakant, šiandien skambino mano buvęs bosas ir prašė rytoj ateit pasikalbėti su juo.

— O! Ką gi, puiku. — Zoja atsistojo Melori už nugaros, sklaidydama jos plaukus. — Žinau, kaip tau patinka tas darbas.

— Tai buvo tarsi namai. — Melori paglostė Zojos ranką. — Man labai gaila. Idėja tikrai gera. Būtų smagu, bet...

— Nieko tokio.

— Ei, — pamojavo Dana. — Prisimeni mane? Man įdomu. Galėčiau rytoj apžiūrėti tą vietą. Gal mums pavyks.

— Puiku. Mel, sudrėkinkime tavo plaukus.

Melori jautėsi kalta, todėl nesiginčijo, susidrėkino plaukus ir stoiškai sėdėjo, kol Zoja kirpo.

— Verčiau papasakosiu, ko šįryt ėjau į redakciją pas Fliną, su kuriuo daugiau nesikalbu.

Ji papasakojo apie paveikslą galerijoje ir savo įsitikinimus dėl dailininko.

— Niekada neatspėsit, kas jį nupirko, — tęsė Melori. — Džordanas Hokas.

— Džordanas Hokas? — cyptelėjo Dana. — Prakeikimas, dabar noriu šokolado. Turi turėti kur nors.

— Delikatesų skyrelis skubiems atvejams yra šaldytuve. Ko taip susijaudinai?

— Mes kaip ir draugavome prieš kokį milijoną metų. Prakeikimas, kad tave kur, — nerimo Dana atidarydama stalčių ir traukdama dvi plyteles šokolado. — „Godiva" — tavo šokoladas skubiems atvejams?

— Kodėl nesuvalgius geriausio, kai jautiesi blogiausiai?

— Gerai pastebėta.

— Tu draugavai su Džordanu Hoku? — smalsiai pasiteiravo Zoja. — Romantiškai?

— Labai seniai, kai buvau jauna ir kvaila. — Dana išvyniojo plytelę ir atsikando didelį kąsnį. — Bjauriai išsiskyrėme, jis išvažiavo. Istorijos pabaiga. Niekšas, šliužas, šmikis. — Ji atsikando dar kąsnį. — Na va, geriau.

— Atleisk, Dana. Jei būčiau žinojusi... Nežinau, ką būčiau dariusi. Man reikia pamatyti tą paveikslą.

— Nieko tokio. Jis man neberūpi. Visiškai nerūpi. — Dana vėl čiupo šokoladą.

— Dabar kai ką pasakysiu, ir tau gali prireikti antros plytelės. Aš netikiu jokiais sutapimais. Esu racionalaus mąstymo. Mes esame trys — ir Flinas, tavo brolis. Taigi Flinas turi du geriausius draugus. Vienas iš jų — tavo buvęs meilužis. Ratas kažkaip siaurėja.

Dana įsistebeilijo į ją.

— Žinai, man ši dalis labai nepatinka. Ar turi dar vyno?

— Turiu. Ant lentynėlės virš šaldytuvo.

— Namo eisiu pėsčiomis arba paskambinsiu Flinui, kad parvežtų. Man reikia prisigerti.

— Aš tave parvešiu, — pasisiūlė Zoja. — Jei spėsi prisigerti iki dešimtos, kol man reikės išvažiuoti.

— Plaukai atrodo nuostabiai. — Truputį svyruodama nuo pastangų palaikyti Danai kompaniją geriant vyną, Melori bakstelėjo pirštu į Danos šukuoseną.

Subtiliai šviesios sruogelės pabrėžė tamsią Danos odą ir rudas akis. Be to, po stebuklingų Zojos prisilietimų jie atrodė ilgesni, tiesesni ir slidesni.

— Teks patikėti tavo žodžiu, nes aš prastai matau.

— Manieji irgi puikiai atrodo. Zoja, tu genijus.

— Taip. — Paraudusi nuo pagyrų, Zoja linktelėjo abiem draugėms. — Pasitepk tuo naktiniu kremu porą kartų, — tarė ji Melori, — vėliau pasakysi, ką manai. Nagi, Dana, pažiūrėkim, ar pavyks tave įtalpinti į mašiną.

— Gerai. Kaip aš jus myliu. — Su girta sentimentalia šypsena Dana apsikabino drauges. — Su jumis niekas nebaisu. O kai viskas baigsis, rengsime šukuosenų ir girtavimo vakarus kartą per mėnesį. Kaip knygų bičiulių susitikimus.

— Gera mintis. Labanakt, Mel.

— Tau padėti?

— Ne. — Zoja apkabino Daną per liemenį. — Aš ją laikau. Esu stipresnė, nei atrodau. Paskambinsiu rytoj.

— Aš irgi! Ar sakiau, kad Džordanas Hokas yra mulkis?

— Tik kokius penkis šimtus kartų. — Zoja nusivedė Daną prie mašinos. — Pakeliui galėsi pasakyti dar kartą.

Melori uždarė duris, rūpestingai užsirakino ir nuvingiavo į miegamąjį. Negalėdama atsispirti, kurį laiką stovėjo priešais veidrodį kraipydama galvą ir grožėdamasi nauja šukuosena. Ji taip ir nesuprato, ką padarė Zoja, bet, kad ir kas tai būtų, atrodo puikiai. Gal ir ne pro šalį patylėti, kai tave kerpa, pagalvojo Melori, užuot nurodinėjus kiekvieną judesį.

Gal jai reikėtų jaustis kaltai ir gerti vyno kiekvieną kartą, kai eis į saloną. Reikėtų tai išbandyti ir kitais gyvenimo atvejais. Pas dantistą, restorane, su vyrais. Ne, ne, tik ne su vyrais. Ji susiraukusi pažiūrėjo į save veidrodyje. Jei nenurodinėsi vyrams, jie ims nurodinėti tau. Be to, ji daugiau negalvos apie vyrus. Jai jų nereikia. Šiuo metu jie netgi nepatinka jai.

Rytą ji sės narplioti rakto galvosūkį. Tada apsirengs. Labai rūpestingai, labai profesionaliai. Kostiumėlį, nusprendė ji. Baltą. Ne, raudoną. Taip, raudoną. Įspūdingas ir dalykiškas.

Ji prišoko prie spintos, peržiūrėjo drabužius, kurie kabėjo surikiuoti pagal paskirtį ir spalvas. Išsitraukusi raudoną kostiumėlį, ji šokio žingsniu grįžo prie veidrodžio.

— Džeimsai, — pradėjo nutaisydama užjaučiančią, bet abejingą išraišką. — Man labai gaila girdėti, kad galerija ritasi velniop be manęs. Sugrįžti? Na, nežinau, ar tai įmanoma. Turiu keletą kitų pasiūlymų. O, prašau, nemaldauk. Tu mane trikdai.

Melori pakedeno plaukus.

— Taip, žinau, Pamela tikra pabaisa. Visi tai žinome. Na, jei reikalai iš tiesų tokie blogi, teks tau padėti. Nagi, neverk. Viskas bus gerai. Viskas bus tiesiog puiku. Kaip ir turi būti.

Ji sukikeno patenkinta, kad netrukus jos pasaulis grįš į senąsias vėžes, ir ėmė ruoštis į lovą.

Melori nusirengė ir išbarė save, kad susidėtų drabužius į vietą, užuot išmėčiusi po kambarį. Staiga pasigirdo beldimas į duris, tačiau ji buvo tik su baltais šilkiniais marškinėliais. Pagalvojusi, kad kuri nors iš draugių kažką pamiršo, Melori atrakino ir plačiai atlapojo duris.

Ir sumirksėjo išvydusi niūrų Flino veidą.

— Noriu pasikalbėti.

— Gal aš nenoriu, — atsiliepė ji, stengdamasi tarti žodžius rišliai, o ne vapėti.

— Mums reikia pasikalbėti, jei mes ketiname... — Flinas nužvelgė ją — gundomai išsitaršiusius plaukus, spindintį veidą, viliojančius išlinkius po prigludusiu baltu šilku. Ir įtartinai blizgančias akis.

— Ką? Tu girta?

— Tik pusiau, bet tai tik mano reikalas ir mano teisė. Tavo sesuo visiškai girta, bet gali nesirūpinti, nes Zoja, kuri visiškai negirta, veža ją namo.

— Nežinau, kiek reikia alaus arba viso butelio vyno, kad Dana pasigertų.

— Teisingai sakai. Šiuo atveju tai buvo vynas. Dabar, kai išsiaiškinome, priminsiu, kad aš tik pusiau girta. Įeik ir pasinaudok manim.

Flinui išsprūdo juoką primenantis garsas, ir jis nusprendė, kad geriausia bus rankas laikyti kišenėse — ne geriausia, bet protingiausia.

— Labai viliojantis pasiūlymas, mieloji, bet...

Melori išsprendė problemą sugriebdama jį už marškinių ir stipriai trukteldama į save.

— Įeik, — pakartojo įsisiurbdama jam į lūpas.

Vienuoliktas skyrius

Flinas, kliūdamas už savo kojų, atsitrenkė į sieną. Tuo metu durys už jo užsitrenkė. Kai Melori lūpos ir dantys ėmė darbuotis ant jo kaklo, jis jau buvo netenkąs blaivaus proto.

— O, Mel, palauk.

— Nenoriu laukti. — Melori paleido į darbą ir rankas. Negi ji tikrai galvojo, kad nemėgsta vyrų? Šis vyras jai labai patinka. Taip, kad net norisi kuo skubiau praryti.

— Kodėl žmonės visada sako, kad reikia palaukti? Noriu, kad tu... — Ji krimstelėjo jam į ausies spenelį ir sušnabždėjo savo norą.

— O Dieve!

Jis nė pats nežinojo, ar dėkoja Dievui, ar maldauja pagalbos. Tik žinojo, kad jo valia sparčiai nyksta.

— Gerai, gerai, nusiraminkim truputėlį, Melori. — Ji nuslydo jo kūnu, o kai jos nekantrūs pirštai slystelėjo dar žemiau, jis pajuto, kaip aptemsta akys. — Dabar laikykis.

— Aš laikausi. — Ji kilstelėjo galvą ir pasiuntė jam šelmišką žvilgsnį.

— Cha, cha. Kurgi ne. — Jis suėmė ją už riešų ir prieš savo valią perkėlė jos rankas ant savo pečių.

Flinas vos gaudė kvapą ir buvo kietas kaip akmuo.

— Ką darysim? Ryte tu gali pradėti manęs nekęsti. Arba aš tavęs.

Melori įsispitrijo į jį spindinčiomis akimis ir klastingai nusišypsojo. Flinui išdžiūvo burna.

— Tu tokia graži, kai esi pusiau nusitašiusi. Tau reikėtų eiti į lovą.

— Gerai. — Ji vėl prisispaudė prie jo ir gundomai subangavo klubais. — Tai eime.

Flino pilve ėmė rištis slidūs aistros mazgai.

— Man teks atsisakyti nuostabios girtos moters.

— Aha. — Ji pasistiebė, palietė jo lūpas ir pajuto, kaip trankosi jo širdis. — Tu nespėsi pasiekti durų. Aš žinau, ką darau, ir žinau, ko noriu. Tave tai gąsdina?

— Galima sakyti, taip. Mieloji, aš atėjau pasikalbėti su tavim apie kažką, bet šiuo momentu nesu pajėgus prisiminti. Gal aš išvirsiu kavos ir mes...

— Atrodo, viską teks daryti man vienai. — Melori vienu judesiu išsinėrė iš šilkinių marškinėlių ir numetė juos į šoną.

— Jėzau mieliausias...

Jos kūnas buvo baltai rožinis — skanus — su elegantiškai iki krūtų krentančiais plaukais. Jos akys, giliai mėlynos, staiga įsmigo į jį. Rankos apsivyniojo jo kaklą, o karšta ir švelni burna palietė veidą.

— Nebijok, — sušnabždėjo ji. — Aš gerai tavim pasirūpinsiu.

— Neabejoju. — Kažkaip jo rankos pasiklydo jos plaukuose, kūnu nuvilnijo skausmo ir troškimo adatėlių banga, o blaivus protas negalėjo rasti išėjimo. — Melori, aš tikrai ne didvyris.

— Kam to reikia? — Ji nusijuokė ir krimstelėjo į skruostą. — Būkim išdykę, Flinai. Būkim labai negeri.

— Jei jau taip sakai... — Jis apsuko Melori, įsprausdamas ją tarp savęs ir durų. — Labai tikiuosi, kad prisiminsi, kieno mintis tai buvo ir kad aš stengiausi...

— Užsičiaupk ir imk mane.

Jei jau lemta keliauti pragaran, reikia pasistengti, kad tai būtų verta kelionės. Suėmęs už klubų, Flinas kilstelėjo ją į viršų ir dar spėjo pamatyti triumfą jos akyse, prieš užvaldydamas jos burną.

Ji buvo tarsi uždegtas degiklis, sklei džiantis žiežirbas, pavojinga moteris, žinanti savo galią. Ir tikrinanti jo. Jos oda jau buvo įraudusi ir karšta, o tylūs garsai buvo ne inkštimas, bet raginimas. Jausdamas, kad neišlaikys, Flinas įspraudė ranką tarp jos šlaunų.

Ji pratrūko. Gerklinis riksmas, nagai, įsirėžę į jo nugarą, nekantriai judantys klubai. Kitą minutę ji jau tempė nuo jo marškinius, kandžiojo pečius, traukė žemyn džinsus.

— Lovoje.

Nors jo mintyse šmėsčiojo nežabota erotinė vizija paimti ją čia pat, prie durų, jis nenorėjo, kad malonumas taip greitai baigtųsi. Apsuko ją, pakeliui išsimaudamas iš batų, ir ėmė nešti į miegamąjį.

Melori nerūpėjo kur. Ji tiesiog troško jausti nevaržomą jėgą, pulsuojantį skausmą, užvaldantį kūną. Ji skendėjo beprotiškame nepaprastų jausmų pasaulyje ir kiekvienas prisilietimas, kiekvienas skonio pojūtis skatino norėti dar. Geidė jausti jo virpančius raumenis, karštį, pulsuojantį iš kiekvienos kūno poros. Ir žinoti, kad visa tai sukėlė ji.

Uždusę, aptemusiu protu, jie parkrito ant lovos ir nusirito per dailią pastelinę antklodę.

Ji nusijuokė, kai Flinas suėmė jos rankas ir sudėjo jai virš galvos.

— Privalau truputį sulėtinti, — iškvėpė jis.

Melori išsirietė.

— Kodėl?

— Nes noriu kai ką tau padaryti, o tam reikia laiko.

Ji persibraukė liežuviu per viršutinę lūpą.

— Kur norėtum pradėti?

Pilvo apačia susitraukė iš skausmo. Jis palenkė galvą, pradėdamas nuo jos burnos. Pilna ir švelni, karšta ir drėgna. Jis svaigino save, kol abudu pradėjo virpėti. Tada įniko į kaklo duobutę, kur smarkiai tvinksėjo pulsas. Paskui lėtai nuslydo žemiau, apsistodamas ties gražiomis kvepiančiomis krūtimis. Jis švelniai suėmė tarp dantų spenelį, ir Melori pradėjo dejuoti.

Ji visiškai atsidavė malonumui, su niekuo nepalyginamai palaimai, kai esi ragaujama, liečiama, tyrinėjama ir naudojama. Jos kūnas atsivėrė; burna reikalavo dar, rankos nerimo vietoje. Kai jis ją paėmė, ji pakilo tarsi pamėtėta karšto oro gūsio, tada nukrito prisitraukdama artyn jo kūną.

Ji pažiūrėjo į jį, ir jos širdis suspurdo pamačius, kaip įdėmiai jis stebi ją. Melori apėmė meilė ir džiaugsmas. Štai atsakymas, atsakymas bent jau į vieną klausimą.

Flinas skirtas jai. Melori svaigdama dar stipriau prisišliejo prie jo kūno.

Jų lūpos vėl susitiko svaigiame bučinyje, ir jo širdis sudrebėjo krūtinėje.

Ji kvepėjo paslaptimi, aistra. Tie skubūs, kimūs aikčiojimai pjaustė jį lyg mažas sidabrinis peilis. Jam norėjosi paskęsti joje iki pasaulio pabaigos. Ir kai jos rankos nuslydo jo kūnu, kai jis išgirdo švelnų patenkintos moters murkimą, pagalvojo, kad tikriausiai taip ir bus atsitikę.

Ji perbraukė nagais jam per pilvą, ir jis sudrebėjo kaip eržilas.

— Aš noriu tavęs. Noriu jausti tave savyje. Pasakyk, kad nori manęs.

— Taip. Aš noriu tavęs. — Jis vėl prigludo prie jos lūpų. — Melori. Nuo pat pirmos minutės.

Melori nusišypsojo.

— Žinau. — Ji išlenkė klubus. — Dabar.

Jis pasiruošė, bet staiga pro svaigulį prasiveržė trupinėlis sveiko proto.

— Varge! Sargis. Piniginė. Kelnės. Kur mano kelnės?

— Mm. Viskas gerai. — Ji persivertė per jį, pakeliui krimsteldama į petį, ir atidarė naktinio stalelio stalčių. — Sargis. Stalčius. Naktinis staliukas.

— Ar minėjau, kaip myliu praktiškas, pasiruošusias moteris?

— Leisk, aš tau padėsiu.

Ji mėgavosi ir neskubėjo. Flinas sugniaužė kumščius, stengdamasis išsilaikyti.

Tos moters nuodėmingos rankos, pagalvojo jis, nurydamas dejonę. Nuostabiai nuodėmingos.

Ji pakilo virš jo, atmetė plaukus ir nusišypsojo.

— Dabar, — įsakė.

Jis negaišo. Parvertė ją ant nugaros ir prispaudė savo kūnu.

— Dabar, — pakartojo ir giliai susmigo į jos kūną.

Jis pamatė, kaip jos veide susiliejo nuostaba ir malonumas, pajuto, kaip suvibravo kūnas.

Tada, neatitraukdamas nuo jos akių, jis pradėjo judėti. Kiekvienas judesys toks lengvas, sklandus, kad rodos, jog slysta per šilką. Jos vardas aidėjo jo galvoje kaip daina ar malda. Jis išsiliejo su jos aidu, su tūkstančiais nevaldomo troškimo šukių.

Ji tarsi išsisklaidė. Dieve, koks nepakartojamas pojūtis! Tarsi netenki savęs, o paskui vėl atrandi. Jos mintys skendėjo rūke. Paskutinį kartą atsidususi ji pasiekė viršūnę, nepaleisdama iš glėbio Flino.

Flinas nenorėjo galvoti. Tokiomis aplinkybėmis mąstymas būtų beprasmiškas. Apskritai būtų geriau, jei jis nieko negalvotų, o tik mėgautųsi švelnia seksualia moterimi, gulinčia po juo.

Jei negalvos, galbūt pavyks išlaikyti ją taip pakankamai ilgai, kad galėtų dar kartą pasimylėti. Tada ateitų dar vienas negalvojimo periodas.

Kas žino, kaip ilgai jis galėtų laikytis tokio plano? Gal visą amžinybę?

Melori sujudėjo po juo ir tingiai pasirąžė, suteikdama jam gerą galimybę.

— Noriu vandens. — Ji paglostė jo nugarą. — Nori gerti?

— Ne, jei tai reiškia pajudėjimą artimiausius penkerius ar dešimt metų.

Ji lengvai žnybtelėjo jam į užpakalį.

— Aš noriu gerti. Todėl tau teks pasijudinti.

— Gerai. — Jis dar minutėlę trynėsi nosimi į jos plaukus. — Aš atnešiu.

— Nereikia. — Melori stumtelėjusi išsirangė iš po jo. — Aš pati.

Pakeliui ji stabtelėjo prie spintos, ir Flinas pastebėjo kažką ploną, šilkinį, plevenantį ant jos nuostabaus kūno.

— Gal aš sapnuoju? Gal tai tik mano fantazija, o iš tiesų esu savo lovoje ir ant grindų knarkia Mojus. O gal ir ne.

Flinas atsisėdo, pasitrynė veidą. Ir, deja, pradėjo galvoti. Jis atėjo, nes nesitvėrė savame kailyje, niršo ir išvis buvo sutrikęs po tos scenos jo kabinete.

O atsidūrė jos lovoje nuogas, ir jie ką tik neįtikėtinai pasimylėjo. Kai ji buvo girta. Na, ne girta, bet apsvaigusi.

Jam reikėjo išeiti. Privalėjo rasti savyje nežmoniškų jėgų ir išeiti, palikęs nuogą geidžiamą moterį, kai toji moteris, paveikta alkoholio, parodė, ko norinti. Bet jis ką, šventasis?

Kai ji grįžo, dėvėdama tik trumpą raudoną chalatėlį, jis niūriai dėbtelėjo į ją.

— Aš žmogus. Aš vyras.

— Taip. Tuo mes įsitikinome. — Melori prisėdo ant lovos krašto ir pasiūlė jam stiklinę.

— Tu buvai nuoga. — Jis paėmė stiklinę ir vienu mauku išgėrė vandenį. — Tu neleidai man nė pakrutėti.

Ji kryptelėjo galvą.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Jei tu gailiesi šito...

— Kodėl turėčiau? — Ji paėmė iš jo stiklinę ir nurijo mažą likusį gurkšnelį. — Gavau, ko norėjau. Aš buvau išgėrusi, Flinai, bet žinojau, ką darau.

— Tada gerai. Gerai. Tik po to, ką pasakei šį rytą...

— Kad myliu tave? — Ji pastatė stiklinę ant staliuko. — Myliu.

Per daug greitai Fliną užplūdo karšti jausmai, kad jis susivoktų. Tačiau visus užgožė gryna prakaituota baimė.

— Melori.

Kai ji ir toliau kantriai žiūrėjo į jį, baimė ėmė gniaužti jam gerklę.

— Suprask, aš nenoriu tavęs įskaudinti.

— Tai neskaudink. — Ji ramindama patapšnojo jam per ranką. — Tiesą sakant, tu turi labiau nerimauti nei aš.

— Aš?

— Taip, tu. Aš myliu tave, vadinasi, noriu, kad tu mylėtum mane. Aš ne visada gaunu, ko noriu, bet paprastai randu būdą kaip tai gauti. Beveik visada, tiesą sakant. Tad manau, tu pamilsi mane. O kadangi toji mintis tave gąsdina, tu turi daugiau dėl ko nerimauti nei aš.

Ji perbraukė jam per krūtinę.

— Esi labai geros formos kaip žmogus, dirbantis prie stalo.

Jis sugriebė jos ranką, kol ši nespėjo pasukti kitur.

— Nenukrypkime nuo temos. Meilė mano gyvenime nenumatyta.

— Turi skaudžios patirties. — Melori pasilenkė ir pakštelėjo jam į žandą. — Tokie dalykai palieka žymes. Tačiau tau pasisekė — aš moku būti kantri. Ir švelni, — pridūrė pakeisdama padėtį ir apsižergdama jį. — Ir labai labai atkakli.

— O varge! Melori...

— Kodėl tau neatsigulus ir nepasidžiaugus kitų teikiamais malonumais?

Susijaudinęs, iškaitęs Flinas leidosi paguldomas.

— Kažkaip sunku ginčytis.

— Tai tik laiko švaistymas. — Ji atsirišo chalatą ir leido jam nuslysti nuo pečių. Jos rankos perbėgo jo krūtine, tada sugavo jo veidą ir ji vos neuždusino bučiniu. — Aš tave vesiu, — sumurmėjo ji. Pajutusi, kaip jo kūnas krūptelėjo, nusijuokė. — Nesijaudink. Apsiprasi su šia mintim.

Juokdamasi Melori užčiaupė jo nerišliai vapančią burną.

Jau seniai ji jautėsi taip gerai. Priežastis ne tik seksas, mąstė Melori, dainuodama duše, nors vargu ar galima tai ignoruoti. Ji visada jausdavosi gerai, tvirtai ir ryžtingai, kai turėdavo aiškią ir konkrečiai apibrėžtą viziją.

Rakto paieškos tokios miglotos, kad labiau trikdo, nei skatina. Tačiau tai, kad juodu su Flinu priklauso vienas kitam, aišku kaip dieną. Tai tikslas, kuriam ji skirs visas savo jėgas.

Ji negalėjo paaiškinti, kodėl įsimylėjo jį, o tai ir įrodo jausmų tikrumą. Flinas anaiptol neatitinka jos įsivaizduojamo svajonių vyro. Jis negamina gurmaniškų valgių ir nekalba prancūziškai (itališkai irgi), nemėgsta lankytis muziejuose. Jis nedėvi siūtų kostiumų ir neskaito poezijos. Bent jau taip mano Melori, kad neskaito.

Ji visada planavo įsimylėti vyrą, kuris turėtų nors vieną iš šių savybių. Ir, žinoma, tas vyras turėtų merginti ją, žavėti, sugundyti ir prisiekti nemirtingą meilę tobulai parinktu romantišku momentu. Iki susipažindama su Flinu ji analizuodavo ir nagrinėdavo menkiausią vyro trūkumą, kol jų tiesiog susidarydavo per daug. Bet nesvarbu, nes nė vienas iš jų nebuvo tinkamas.

Nagrinėti Flino trūkumus jai nekilo nė mažiausio noro. Tik žinojo, kad širdis išsilydė, kai ji to visiškai nesitikėjo. Bet jai tai patiko. Ir dar, prisipažino Melori, jai patinka, kad Flinas bijo. Tai intriguoja, be to, įdomu nors kartą pačiai persekioti vyrą. Būti agresore ir išmušti vyrą iš pusiausvyros savo atvirumu.

Kai pagaliau apie trečią valandą ryto Flinas išsikrapštė iš jos lovos, Melori jautė jo baimę, sutrikimą ir kartu matė jo norą pasilikti.

Tegul kurį laiką patrokšta, nusprendė ji.

Smagiai nusiteikusi Melori paskambino į gėlių saloną, užsakė tuziną raudonų rožių ir liepė pristatyti jas į Flino redakciją. Tada, beveik šokinėdama iš džiaugsmo, išėjo susitikti su Džeimsu.

— O, kokie mes ryškūs ir žaismingi šį rytą, — pastebėjo Todas, kai ji įstraksėjo į galeriją.

— Argi ne? — Melori suėmė delnais jo skruostus ir garsiai pakštelėjo į lūpas. — Jis savo kabinete?

— Viršuje. Laukia tavęs. Saldainiuk, atrodai pritrenkiančiai. Nors suvalgyk.

— Taip ir jaučiuosi. — Ji patapšnojo jam per žandą ir užbėgo laiptais. — Labas, Džeimsai.

— Melori. — Jis atsistojo ir ištiesė abi rankas. — Dėkoju, kad atėjai.

— Nereikia dėkoti. — Ji atsisėdo į pasiūlytą kėdę. — Kaip sekasi?

Džeimsas paniuręs atsisėdo.

— Esu tikras, kad girdėjai apie siaubingą nesusipratimą tarp Pamelos ir ponios K. Deja, bijau, kad galerijai tai kainavo brangiai — vieną vertingą klientą.

Melori prisivertė nutaisyti užjaučiantį veidą, nors mintyse šokinėjo iš džiaugsmo.

— Taip, man labai gaila, kad viskas šitaip... — Nesakyk, kad nuėjo šuniui ant uodegos, paliepė sau ir tęsė nė nemirktelėjusi... — šitaip pakrypo ir sandoris neįvyko.

— Taip. Būtent. Pamela atiduoda visą savo energiją galerijai, bet ji dar tik mokosi. Dabar suprantu, jog paskubėjau suteikti jai savarankiškumą.

Kad nepradėtų kumščiuoti į orą, Melori susidėjo rankas ant kelių.

— Ji turi labai aiškiai apibrėžtą viziją.

— Taip. Taip. — Džeimsas gniaužė tarp pirštų tušinuką, tampė kaklaraištį. — Manau, kad jai geriau pavyktų kita veiklos sritis, o ne darbas su klientais. Suprantu, kad tarp judviejų yra trintis.

Ramiai, priminė sau Melori.

— Aš irgi turėjau labai aiškiai apibrėžtą viziją, kuri, deja, susidūrė su josios. Tikrai taip, tarp mūsų yra trintis.

— Ką gi, — krenkštelėjo Džeimsas. — Gal aš per daug nusileidau Pamelai šiuo klausimu. Nuoširdžiai tikėjau, kad tau būtų laikas atskleisti savo talentą, pamėginti ką nors nauja. Tačiau neįvertinau tavo atsidavimo ir meilės galerijai ir kad išstūmimas iš lizdo gali nuliūdinti tave.

— Turiu pripažinti, taip ir buvo. — Tačiau ji pridengė nuoskaudą nerūpestinga šypsena.

— Aš daug svarsčiau per pastarąsias dvi savaites. Labai no-

rėčiau, kad sugrįžtum, Melori. Ir užimtum vadovės pareigas. Su dešimčia procentų prie atlyginimo.

— Tai taip netikėta. — Melori įtikino save, esą jos užpakalis priklijuotas prie kėdės, kad pergalingai nepašoktų. — Aš pamaloninta. Bet... ar galiu būti atvira?

— Žinoma.

— Trintis, apie kurią kalbėjome, išliks. Turiu pasakyti, kad paskutiniuosius keletą mėnesių nesijaučiau čia laiminga. Tai, kad tu... išstūmei mane iš lizdo, — tęsė ji, — buvo skausminga ir bauginanti patirtis. Bet, kartą iškritusi, turėjau galimybę atsigręžti ir suvokti, kad lizdas buvo tapęs... truputį per ankštas.

— Suprantu. — Jis kilstelėjo rankas, paskui jas susidėjo ir pasirėmė smakrą. — Galiu pažadėti, kad Pamela nesikiš į tavo darbą ar taikytus metodus. Tavo žodis bus paskutinis, po manojo, žinoma, perkant ar rengiant parodas, renkantis menininkus ir panašiai. Kaip ir buvo anksčiau.

Būtent to ji ir norėjo. Ką jau kalbėti apie priedą prie atlyginimo. Ji grįš, dirbs tai, ką išmano geriausiai, gaus žymiai didesnį atlygį ir galės vožti Pamelai per nosį, jei ši bandys ją kaišioti kur nereikia. Laimėtų neiššovusi nė šūvio.

— Dėkoju, Džeimsai. Negaliu apsakyti, kaip man svarbu žinoti, jog tu nori, kad sugrįžčiau, kad pasitiki manim.

— Puiku, puiku, — nušvito jis. — Gali pradėti kad ir dabar, jei nori. Bus taip, tarsi tų dviejų savaičių nė nebūtų buvę.

Tarsi nė nebūtų buvę.

Melori skrandis skaudžiai susitraukė. Staiga protingoji Melori tarsi pasislinko į šalį ir apstulbusi klausėsi nerūpestingosios Melori atsakymo.

— Bet aš negaliu sugrįžti. Visada būsiu dėkinga už tai, ko išmokei mane, už visas suteiktas galimybes — ypač paskutiniąją, kai išstūmei mane pro duris ir liepei pradėti kažką naujo. Aš ketinu pradėti nuosavą verslą.

O Dieve, pagalvojo ji. Aš pradėsiu nuosavą verslą.

— Mano dailės salonas nebus toks didelis kaip galerija. Ma-

žesnis, labiau... — Ji vos nepasakė „prieinamas", bet laiku susiturėjo. — Skirtas vietiniams menininkams ir amatininkams.

— Melori, ar suvoki, kiek reikės įdėti laiko ir pastangų? O kur dar finansinė rizika?

Be jokios abejonės, Džeimsas panikavo.

— Žinau. Bet nebijau. Tiesą sakant, mane jaudina būsima rizika. Tačiau esu labai dėkinga už viską, ką man padarei. O dabar turiu eiti.

Ji skubiai atsistojo bijodama, kad apsigalvos. Štai jos saugumo tinklas — ištiestas, pasiruošęs ją sugauti. O ji šoka toli už jo, ten, kur žemė labai kieta.

— Melori, norėčiau, kad gerai pagalvotum.

— Žinai, kas būna, kai žiūri, kur šoki? — Ji pasilenkė ir palietė jo ranką. — Iš viso nešoki.

Melori negaišo laiko. Ji susirado namą pagal Zojos paliktą adresą ir sustojo už Danos automobilio.

Gera vieta, nutarė, vėl virsdama praktiškąja Melori. Čia praeina daug pėsčiųjų, yra vietos pasistatyti mašinoms.

Namas atrodė žavingai. Jaukus, pagalvojo ji. Trise padirbėjusios galėtų jį atnaujinti. Nudažyti verandą, pasodinti vijoklių. Zoja jau tikriausiai turi krūvą minčių.

Reikia remontuoti arba iškloti naują takelį. Melori visa tai pasižymėjo savo užrašų knygelėje. Dėžutės gėlėms po palangėmis? Taip, sezoninėms gėlėms. O jei pakeitus paprastą durų stiklą vitražiniu? Sukurtu specialiai joms. Ji turi gerai pažįstamų šios srities specialistų.

Žymėdamasi tai ji pravėrė duris. Fojė galėtų tapti parodomąja visų trijų verslų sale. Taip, protingai išdėliojus, čia būtų galima demonstruoti jų prekes ir paslaugas. Apšvietimas geras, o grindys tikras lobis, tik reikia atnaujinti. Sienos — ką gi, dažai turėtų išspręsti problemą.

Melori klaidžiojo po namą gėrėdamasi kambariais. Jie tarsi susilieja, galvojo ji. Zoja buvo teisi. Puikus būdas suderinti jų darbus.

Prisirašiusi pilną puslapį pastabų, Melori pasuko atgal ir susidūrė su Dana ir Zoja.

— Vėliau norėčiau pakeisti vonią švedišku dušu ir aromaterapijos kabina, — kalbėjo Zoja. — Bet kol kas... Melori, labas.

— Labas. — Melori nuleido užrašų knygutę. — Nusprendžiau prisidėti.

— Taip ir žinojau! — Zoja pripuolusi apkabino Melori. — Žinojau. Matei? Viską apžiūrėjai? Argi ne puiku? Ką pasakysi?

— Taip, taip ir taip. Dar nebuvau viršuje, bet čia... man patinka, — tarė ji.

Dana, stovėdama ant laiptų, papūtė lūpas.

— Kodėl persigalvojai?

— Nežinau. Bent jau negaliu pateikti jokios protingos priežasties. Kai Džeimsas pasiūlė grįžti į darbą ir pasakė padidinsiąs atlyginimą, pagalvojau, ačiū Dievui, viskas grįš į senas vėžes.

Ji giliai iškvėpė ir, prispaudusi prie krūtinės užrašus, apsisuko ratu.

— O tada, visai netikėtai, girdžiu save sakant jam, kad negaliu grįžti, nes pradedu nuosavą verslą. Tikriausiai suvokiau, kad nebenoriu grįžti į senas vėžes. Noriu įsteigti nuosavą galeriją ir padaryti tai su jumis. Taigi.

— Mes turime tvirtai apsispręsti. Zoja, pasakyk jai, ką sakei man. Apie namą.

— Savininkas nori jį išnuomoti, bet jie ieško pirkėjo. Tiesą sakant, pirkti apsimokėtų labiau.

— Pirkti? — Staiga tarpeklis, per kurį ji šoko, praplatėjo. — Kiek?

Zoja pasakė kainą ir suskubo paaiškinti, pamačiusi Melori bąlant. — Na, tiek jie prašo. Be to, aš paskaičiavau: jei palyginsime paskolos trisdešimčiai metų procentus ir norimą nuomos kainą, tai nuoma neką pigesnė. Ir tai būtų pinigų investavimas. O ir mokesčiai gali sumažėti.

— Neužkabink jos apie mokesčius, — perspėjo Dana, — nes tuoj pro ausis ims tekėti smegenys. Bet gali patikėti mano žodžiu — ji viską apskaičiavo.

— Taip pat turėsime įteisinti mūsų partnerystę, — tęsė Zoja. — Tada sumesime pinigus. Mes turime užtektinai pirmajai įmokai, ypač jei pavyks nusiderėti. Ir dar liks mums pragyvenimui. Paskolą imsime nuosavybei įsigyti. Mums pavyks.

— Aš tavim tikiu. Tikriausiai todėl man maudžia skrandį. — Melori prisidėjo ranką prie pilvo ir pažvelgė į Daną. — Perkam?

— Dieve padėk mums. Perkam, — sutiko ši.

— Sukirskim rankom, ar ką? — Zoja ištiesė ranką.

— Palaukit, pirmiausia turiu kai ką pasakyti. — Melori krenkštelėjo. — Vakar vakare mylėjausi su Flinu. Tris kartus.

— Tris? — Dana sudribo ant laiptų. — Su Flinu?

— Tu nieko prieš?

— Aš jo sesuo, ne motina. — Bet Dana pasitrynė smilkinius. — Tu nebuvai girta?

— Ne, tu buvai. Aš buvau tik šiaip, lengvai apsvaigusi. Turiu pasakyti, kad suvokęs, jog esu apsvaigusi, jis gana ryžtingai bandė būti džentelmenu ir atsitraukti.

— Kaip miela, — tarstelėjo Zoja.

— Netgi po to, kai išsirengiau ir užšokau ant jo.

— Čia... tai bent.

Melori nusijuokė ir paplekšnojo Zojai per petį. Dana tylėjo.

— Išsirengiau ir užšokau ne todėl, kad buvau apsvaigusi ir... hm, susijaudinusi. Aš myliu jį. Nežinau kodėl myliu, kaip ir nežinau, kodėl noriu pirkti šį namą. Tiesiog taip yra. Aš jį myliu ir ketinu už jo tekėti.

— Melori! Tai nuostabu. — Vedama romantiškos širdies Zoja apkabino draugę. — Aš taip džiaugiuosi dėl tavęs.

— Dar nebarstyk oranžinių žiedų. Prieš tai turiu įtikinti jį, kad jis negali be manęs gyventi. — Ji žengė į priekį. — Aš myliu jį, Dana.

— Girdžiu.

— Žinau, kad tai gali sukomplikuoti mūsų draugystę arba verslo ryšius, jei tokių turėtume.

— Jei taip ir bus?

— Tada man labai gaila. Aš pasitrauksiu iš mūsų draugystės. Pasitrauksiu iš mūsų verslo planų. Nes ketinu pasilaikyti Fliną, nori jis to ar ne.

Dana šyptelėjo ir atsistojo.

— Atrodo, jis čia svarbiausias. Tai kertam rankom ir ieškom advokato, ar ką?

Dvyliktas skyrius

Dana nesuprato, ką jaučia. Nežinojo, ką turėtų daryti. Tačiau tokios nežymios abejonės dar niekada nebuvo jos sustabdžiusios.

Kai tik galėjo, ji tučtuojau ėmė ieškoti Flino. Nepavyko sugauti jo darbe, tad nuvažiavo pas veterinarą, kur jai pasakė, jog Flinas ir Mojus išėję maždaug prieš penkiolika minučių. Susierzinusi Dana nutarė, kad pyksta ant jo, nors tikslios priežasties ir neturėjo.

Kai pasiekė jo namus, virė kaip reikiant. Triukšmingai užtrenkusi duris, įlėkė į kambarį, kur jos brolis ir šuo tysojo it negyvi.

— Reikia pasikalbėti, Kazanova.

— Nerėk. — Flinas nesiteikė pasijudinti nuo sofos. Šalia ant grindų suinkštė šuo. — Mojų reikėjo paskiepyti. Mes abu traumuoti. Išeik. Ateik rytoj.

— Ne, dabar, kol neįsmeigiau ko nors aštraus į tavo pasturgalį. Koks velnias paliepė tau dulkinti Melori, kai ji turi susikaupti ir ieškoti atsakymo?

— Nežinau. Gal kad užkliuvau ir parkritau ant jos nuogo kūno. Be to, tai ne dulkinimasis. Prieštarauju šiam terminui, jau nekalbant, kad tai ne tavo suknistas reikalas.

— Mano, nes ji ką tik tapo mano verslo partnere. Ką jau kalbėti apie tai, kad ji ir buvusi mano partnerė, tik, žinoma, ne sekso.

Be to, ji man labai patinka. Ir dar — ji myli tave. Tai, žinoma, rodo jos skonio trūkumą, bet yra kaip yra.

Flino paširdžiuose susirangė baimė.

— Aš nekaltas, kad ji mano mylinti mane.

— Aš nesakiau „mano". Ji nėra kvaila, nors turi siaubingą skonį vyrų atžvilgiu. Ji žino, ką jaučia. O jei tu neatsižvelgi į jos jausmus prieš atsisegdamas užtrauktuką...

— Palik mane ramybėje, dėl Dievo. — Flinas atsisėdo ir susiėmė už galvos. — Ji manęs nesiklausė. Ir užtrauktuką atsegiau ne aš pats.

— Tu buvai tiesiog nekaltas stebėtojas.

— Gali nesivarginti pamokslaudama. Aš pats save gerokai keikiu, nors kas iš to. Nežinau, ką daryti.

Dana atsisėdo ant stalo ir palinko į jį.

— Ką nori daryti?

— Nežinau. Ji atsiuntė man gėlių.

— Atsiprašau?

— Šįryt ji atsiuntė man tuziną raudonų rožių. Atviruke buvo parašyta: „Galvok apie mane". Kaip, po galais, gali negalvoti?

— Rožių? — Mintis prajuokino Daną. — Kur jos?

Jis pasirangė.

— Hm. Padėjau miegamajame. Siaubas. Mes apsikeitėme vaidmenimis, o tai negerai. Nenatūralu. Sulaužo visas moksliškai sudėliotas taisykles. Turiu ištaisyti. Kažkaip. Nesivaipyk.

— Tave užpainiojo.

— Neužpainiojo. Tai dar vienas terminas, kurio nemėgstu. Žmogui, turinčiam bibliotekininkės išsilavinimą, derėtų rasti tinkamesnių žodžių.

— Ji puikiai tau tinka. — Dana pakštelėjo jam į žandą. — Sveikinu. Daugiau nebepykstu ant tavęs.

— Man nerūpi, ant ko tu pyksti. Ir nesvarbu, kas man tinka. Aš netinku niekam. Aš apsileidėlis. Nesupratingas ir savanaudiškas. Man patinka gyventi neapibrėžtai, be struktūros.

— Taip, tu apsileidęs, kalbos nėra. Tačiau nesi nei nesupra-

tingas, nei savanaudiškas. Tai toji kalė Lili pripūtė tau į galvą. Jei tiki tuo, esi paprasčiausiai kvailas.

— Tu linki savo naujajai draugei kvailo suskretėlio?

— Galbūt. Myliu tave, Flinai.

— Žmogau, pastaruoju metu gana dažnai tai girdžiu. — Jis pabaksnojo jai per nosį. — Ir aš.

— Ne. Pasakyk: „aš tave myliu".

— Baik.

— Visus tris žodžius, Flinai. Kosėk.

— Aš tave myliu. Dabar išeik.

— Aš dar nebaigiau.

Jis sudejavo ir sudribo ant sofos.

— Mes bandome nusnausti — proto ir sveikatos labui.

— Ji niekada tavęs nemylėjo, Flinai. Jai patiko, kas tu buvai Velyje. Patiko, kad žmonės mato jus kartu, patiko naršyti po tavo smegenis. Gal tu ir kvailas, bet kai kuriose srityse esi velniškai protingas. Ji pasinaudojo tavimi.

— Ar turėčiau pasijusti geriau žinodamas, kad leidausi išnaudojamas?

— Turėtum liautis kaltinęs save dėl to, kas atsitiko su Lili.

— Aš nekaltinu savęs. Aš nekenčiu moterų. — Jis piktai nusišypsojo. — Noriu tik dulkinti jas. O dabar išeisi?

— Tavo miegamajame raudonos rožės.

— O varge!

— Užpainiotas, — pakartojo Dana ir bakstelėjo jam į pilvą.

Jis vyriškai iškentė seserišką smūgį.

— Leisk kai ko paklausti. Ar kas nors mėgo Lili?

— Ne.

Jis garsiai sušvokštė ir įsistebeilijo į lubas.

— Tik norėjau pasitikrinti.

Beldimas į duris privertė Fliną nusikeikti, o Daną pašokti.

— Aš atidarysiu, — išdainavo ji. — Gal dar atnešė gėlių.

Ji linksmai atidarė duris. Ir šį kartą nusikeikė, tik dar vaizdingiau ir pikčiau nei Flinas.

— Ei, tai bent žodynas, Ilgše.

Džordanas Hokas, gražus kaip velnias, o Danos mintyse — bjaurybė kaip reta, mirktelėjo jai ir įžingsniavo į jos gyvenimą. Dana vos susilaikė nepakišusi jam kojos, tačiau tik sugriebė už rankos.

— Ei! Niekas tavęs nekvietė.

— Tu čia gyveni? — Jis lėtai ir grakščiai pasisuko. Visada mokėjo gražiai judėti. Jis buvo visa galva aukštesnis už Daną. Kažkada jai tai labai patiko, o dabar tik erzino.

Jis nepastorėjo, nepabjaurėjo ir nė kiek neprapliko. Kaip negerai. Kur tau, vis dar lieknas, gražus, su tankių juodų plaukų kupeta, gundomai išsitaršiusia aplink įdegusį veidą. Jo lūpos buvo pilnos, tarsi iškaltos ir — Dana tai žinojo — labai išradingos.

Dabar jos pražydo tingia, pašaipia šypsena ir Danai panižo kumščiai.

— Gerai atrodai, Dana. — Jis perbraukė ranka per jos plaukus, ir Dana nevalingai atšlijo.

— Patrauk rankas. Ir ne, aš čia negyvenu. Ko nori?

— Pasimatymo su Džulija Roberts, galimybės padžiazuoti su Briusu Springstynu ir labai šalto alaus. O tu?

— Perskaityti apie tavo lėtą ir skausmingą mirtį. Ką čia veiki?

— Erzinu tave, regis. Bet tai papildoma pramoga. Flinas namie?

Nelaukdamas atsakymo jis patraukė į svetainę. Mojus pakilo ir nepiktai suurzgė.

— Taip, Mojau, — linksmai paragino Dana. — Paimk jį.

Visiškai nesirūpindamas dėl galimo užpuolimo, Džordanas pritūpė prie gaurų kamuolio. — Tai čia įžymusis Mojus.

Pamiršęs traumas, Mojus pašoko, susikėlė priekines letenas ant Džordano pečių ir sveikindamas aplaižė. Danai liko sukandus dantis stebėti, kaip juodu žaidžia.

— Koks didelis, ar ne? Tik pažiūrėkit į tą snukutį. — Jis sušiaušė Mojaus kailį, pakasė paausį, tada pažvelgė į Fliną. — Kaip sekasi?

— Gerai. Nežinojau, kad taip greitai atvyksi.

— Taip išėjo. Turi alaus?

— Žinoma.

— Man labai nesmagu trukdyti tokio jausmingo ir širdingo susitikimo. — Danos balsas kaip ledo kirstukas buvo nutaikytas į Džordano sprandą. — Bet ką, po galais, jis čia veikia?

— Leidžiu laiką su draugais savo gimtajame miestelyje. — Džordanas atsistojo. — Tai aš vis dar galiu prisiglausti pas tave?

— Aišku. — Flinas teikėsi atsikelti nuo sofos. — Smagu tave matyti, žmogau!

— Ir man. Didelis namas. Puikus šuo. Bjauri sofa.

Flinas nusijuokė ir apkabino senąjį draugužį. — Tikrai smagu.

Stebint apsikabinusius vyrus, Danos širdis trumpam suminkštėjo. Kad ir ką ji galėtų pasakyti apie Džordaną Hoką — o sąrašas būtų ilgas — jis buvo ir yra Flino draugas. Ir brolis.

Tada degančios mėlynos akys susidūrė su josios ir jos širdis vėl sukietėjo.

— Tai kaip dėl alaus, Ilgše? Paplepėtume susėdę ir tu papasakotum man, kaip įsipainiojai į kažkokių įsivaizduojamų raktų paieškas.

Ji metė kaltinamą žvilgsnį į brolį ir kilstelėjo smakrą.

— Aš turiu kuo užsiimti, ne taip, kaip kai kurie.

— Negi nenori pamatyti paveikslo?

Tai, ką išgirdo, vos nesustabdė jos, tačiau smalsumas būtų privertęs ją pasilikti, tad neatsigręždama patraukė prie durų ir išėjo.

Ji turi ką veikti, tiesa. Pirmiausia reikia pasidaryti vaškinę Džordano lėlę ir susmaigstyti adatėles į jautriausias vietas.

— Ar būtinai turėjai ją suerzint? — pasiteiravo Flinas.

— Ją erzina jau tai, kad aš kvėpuoju. — Nuo tos minties Džordano viduriuose atsirado tuščia ertmė. — Kodėl ji čia negyvena? Namas didelis.

— Kur tau. — Gūžtelėjęs pečiais, Flinas pasuko į virtuvę. — Nori asmeninės erdvės ir taip toliau. Juk žinai Daną. Jei kartą užsispiria, nė su buldozeriu nenustumsi.

— Ką žinau, tai žinau.

Norėdamas atsikratyti aplinkui šokinėjančio Mojaus, Flinas mestelėjo jam sausainį, tada ištraukė alų.

— Paveikslą atsivežei?

— Taip. Nežinau, kuo jis jums padės.

— Aš irgi nežinau. Tikiuosi, jis padės Melori.

— Tai kada susipažinsiu su ta Melori? — Džordanas atsirėmė į spintelę.

— Nežinau. Greitai.

— Maniau, kad tas reikalas skubus, — tarė Džordanas.

— Taip, taip. Turime dar porą savaičių.

— Problemos, drauguži?

— Ne. Galbūt. Mes susipainiojome, ir reikalai sparčiai krypsta į rimtąją pusę. Negaliu blaiviai mąstyti.

— Kokia ji?

— Protinga, linksma, seksuali.

— Seksualumą paminėjai trečioje vietoje. — Džordanas kilstelėjo butelį. — Tai rimta. Kas dar?

— Ryžtinga. — Flinas ėmė žingsniuoti po virtuvę. — Tvarkinga. Sąžininga. Nemėgsta žaisti žaidimų. Blaiviai mąstanti. Būtent todėl tas reikalas su raktais verčia tikėti, kad tai įmanoma. Be to, jos mėlynos akys. Didelės mėlynos akys, — atsiduso Flinas.

— Ir vėl fiziniai duomenys atsidūrė sąrašo pabaigoje. Tu įklimpęs.

Flinas susijaudinęs gurkštelėjo alaus.

— Yra keli įklimpimo laipsniai.

— Tiesa, bet jei ji privertė tave taip susirūpinti, sakyčiau, kad jau esi ant kelių ir skęsti. Kodėl tau nepaskambinus jai? Ji galėtų pažiūrėti į paveikslą, o aš pažiūrėčiau į ją.

— Palikim tai rytojui.

— Tu jos bijai. Matyt, esi įklimpęs iki juosmens ir skęsti.

— Užsičiaupk. Aš tiesiog pamaniau, kad būtų geriau, jei Bredas atvežtų savąjį paveikslą ir mes trise juos gerai apžiūrėtume. Gal mums kiltų kokių minčių — be moterų kišimosi.

— Tinka. Turi ką valgyti?

— Nelabai. Bet galime užsisakyti į namus. Rinkis, ko norėtum.

— Nustebinai. Einu, atsinešiu daiktus.

* * *

Viskas buvo beveik kaip jaunystėje, išskyrus tai, jog jie tysojo ne kurio nors iš tėvų, bet vieno iš jų namuose. Kadangi išsirinkti maistą buvo patikėta Flinui, jie valgė itališkus patiekalus, tik alų pakeitė butelis „Jonnie Walker Blue", kurį atsinešė Bredas.

Paveikslai stovėjo atremti į sieną, o jie trise įsitaisė ant grindų. Mojus užsiėmė sofą.

— Aš nelabai išmanau apie meną, — pradėjo Flinas.

— Bet žinai, kas tau patinka, — užbaigė Bredas.

— Neketinau pasiremti banalia fraze.

— Tiesą sakant, tai svarus teiginys, — pritarė Džordanas. — Menas savo prigimtimi yra labai subjektyvus. Vorholo „Kempbelo sriubos skardinė", Dali „Tirpstantis bokštas", Leonardo da Vinčio „Mona Liza". Viskas priklauso nuo žiūrėtojo.

— Neįmanoma palyginti, pavyzdžiui, Monė „Vandens lelijų" su Pikaso „Moters mėlynais drabužiais", kaip neįmanoma palyginti Hemeto ir Steinbeko. Viskas priklauso nuo stiliaus, tikslo ir suvokimo.

Flinas įsmeigė akis į lubas.

— Štai ką norėčiau pasakyti, kol jūs neįsijautėte į šį intelektualų nukrypimą: man atrodo, jog abu šiuos paveikslus nutapė tas pats žmogus. Arba du skirtingi žmonės, iš kurių vienas mėgdžiojo kito stilių.

— O! — Bredas pateliūskavo gėrimą savo stiklinėje ir šyptelėjo. — Gerai. Tarkim, aš sutinku. Ir ką tai sako?

— Pasakys daug, kai ištirsime Džordano paveikslą. Mums jau aišku, kad juodu skiria daugiau nei penki šimtai metų. Reikia sužinoti, kur Džordano paveikslo vieta.

— Penkioliktas amžius.

Flinas atsisuko ir įsispoksojo į Džordaną.

— Tu jau buvai atidavęs jį ekspertizei?

— Praėjus porai metų po įsigijimo. Man reikėjo apdrausti turtą. Pasirodė, kad jis vertas keliskart daugiau, nei aš už jį sumokėjau. Gana keista, žinant, kad galerijoje paveikslai parduodami itin aukštomis kainomis.

— Kam tu jį nusipirkai? — pasiteiravo Bredas.

— Ne kartą pats savęs to klausiau. Net nežinau, kodėl apskritai tą dieną nuėjau į galeriją. Paprastai aš ten neužsukdavau. Bet kai pamačiau šį paveikslą, iškart supratau, kad noriu jo. Toji nuotaika, tas atodūsis pasitinkant lemtį, nekaltybė, sumišusi su galia. Netrukus jis ištrauks kardą. Visi tai žino. Ir tą minutę pasaulis pasikeis. Gims Kamelotas, Artūro lemtis bus užantspauduota. Jis sujungs žmones, bus išduotas moters ir draugo, pripažins tėvu žmogų, kuris jį nužudys. Šią minutę jis dar berniukas. Kitą — taps karaliumi.

— Kai kas ginčytųsi, kad jis gimė karaliumi.

Išgirdęs Bredo pastabą, Džordanas papurtė galvą.

— Ne, kol neprisilietė prie kardo rankenos. Jis galėjo pasitraukti. Įdomu, ką jis būtų daręs, jei būtų žinojęs, kas jo laukia. Žinoma — šlovė, didybė ir truputis taikos, bet vėliau apgaulė, klasta, karas. Ir ankstyva mirtis.

— Kokia smagi tema, — pastebėjo Flinas, įpildamas visiems viskio. Tada atsigręžė į paveikslus. — Luktelėk. Gali būti, jog kai ką užčiuopei. Kalbėjai apie lemties momentą. Ar būtų dievas karalius vedęs mirtingąją, pradėjęs tris dukras, jei būtų žinojęs, kas jų laukia? Tai apie pasirinkimą — kurią kryptį rinktis, a?

— Jei ir taip, — įsiterpė Bredas, — tai nedaug ką sako.

— Tai duoda mums temą. Jei darytume prielaidą, jog paveikslai nurodo raktų buvimo vietas, mums reikia aptikti seką. Galbūt pirmasis yra ten, kur buvo priimtas sprendimas — tas, kuris pakeitė jų gyvenimų kursą.

— Flinai. — Džordanas dvejodamas sukiojo rankoje viskį. — Tu rimtai tiki, kad tie raktai egzistuoja?

— Taip. Jei jūs būtumėt buvę šalia visko nuo pat pradžios, irgi tikėtumėt. Negaliu to paaiškinti, Džordanai, kaip ir tu negali paaiškinti, kodėl tas berniukas vienintelis galėjo ištraukti Ekskaliburą iš akmens.

— O tu? — Džordanas paklausė Bredą.

— Aš mėginu suprasti. Reikia atsižvelgti į sutapimus ar į tai, kas atrodo kaip sutapimai. Mudu turime paveikslus. Mes sugrįžome į Velį ir atsivežėme juos. Flinas artimai susijęs su dviem moterimis, kurios buvo pakviestos į Karžygio Viršūnę. Džordanas ir Dana kažkada buvo pora. O aš nusipirkau paveikslą, nes mane užkerėjo tas veidas — Zojos veidas. Ji mane iš koto verčia. Bet tai tik tarp mūsų.

— Tu domiesi Zoja? — paklausė Flinas.

— Aha, bet gražiausia tai, kad jai, regis, aš nepatikau nuo pat pirmos minutės. Nesuprantu, — karštai pridūrė jis, — paprastai moterys manęs taip greitai nenurašo.

— Taip, paprastai tai užtrunka šiek tiek ilgiau, — sutiko Džordanas. — Tada jos ima tavęs nemėgti.

— Priešingai. Aš moku elgtis. Paprastai.

— Kurgi ne, prisimenu, kaip elgeisi su Marša Kent.

— Man buvo septyniolika, — nenusileido Bredas. — Eik žinai kur!

— Ar tebeturi jos kojos įspaudą ant savo užpakalio? — norėjo žinoti Džordanas.

— O tu ant kiaušų nuo Danos?

Džordanas susiraukė.

— Lygiosios. Klausimas: ar šis paveikslas labai panašus į kitus du, o kitos merginos panašios į paveikslo merginas taip kaip Dana?

— O taip, — tarė Flinas. — Skirtingi fonai, bet veidai labai panašūs.

— Ir jokių abejonių dėl paveikslų amžiaus, Bredai?

— Jokių.

Kurį laiką Džordanas sėdėjo tylėdamas, studijuodamas Danos veidą. Toks ramus, blyškus ir toks tuščias.

— Gerai, trumpam pamiršiu logiką. Mūsų yra šeši, o raktai trys. Tai ką — per likusias dvi savaites reikia rasti pirmąjį? — Jis siektelėjo butelį. — Lengva užduotis.

Nepaisant galvosūkio, kurį reikia išspręsti, pagalvojo Flinas, smagu, kad draugai sugrįžo. Gera, vėl pagalvojo jis, paryčiais įšliauždamas į lovą. Kitame kambaryje ant čiužinio užropojo Džordanas. O Bredas, jau anksčiau išsijungęs, tysojo ant sofos apačioje, saugomas Mojaus.

Jis visada manė, kad nėra tokio dalyko, kurio jie neįveiktų kartu. Nesvarbu, ar tai būtų kova su įsivaizduojamais ateiviais, mokymasis atsegti mergaičių liemenėles viena ranka, ar vairuoti per laukus sukriošusį biuiką. Jie visada paremdavo vienas kitą.

Kai mirė Džordano motina, juodu su Bredu buvo šalia, budėdavo ilgomis naktimis ligoninėje.

Kai jį paliko Lili, vieninteliai, kuo dar tikėjo Flinas, buvo jo draugai.

Gerais ir prastesniais laikais, sentimentaliai galvojo Flinas, jie buvo šalia vienas kito. Fizinis atstumas niekada netrukdė.

Bet geriau, velniškai geriau, kad jie sugrįžo. Vadinasi, raktas beveik spynoje.

Jis užsimerkė ir tuojau užmigo.

Name buvo tamsu ir labai šalta. Flinas matė savo dvasią, baltų garų pavidalu klaidžiojančią tamsiais koridoriais, kurie sukosi ir kraipėsi į visas puses. Lauke siautėjo audra, griaustinis purtė orą, žaibai spjaudė piktus liežuvius, zigzagais skrodžiančius juodą naktį.

Sapne žinojo, jog vaikšto Karžygio Viršūnės koridoriais. Nors vos galėjo įžiūrėti, Flinas, liesdamas jų sienas, atpažino kiekvieną posūkį, nors niekada nebuvo ten vaikščiojęs.

Jis matė lietų, plakantį antro aukšto langus, matė, kaip jie sumėlynuoja žaibo šviesoje. Ir viename iš jų išvydo savo veido atspindį — baltą, vaiduoklišką.

Flinas sušuko ir išgirdo savo balso aidą. Jis ritosi vis tolyn, tarsi vilnijanti banga. Niekas jam neatsakė, bet Flinas žinojo, jog yra ne vienas. Kažkas vaikščiojo tais koridoriais kartu su juo. Besislepiantis už nugaros. Nematomas, nepasiekiamas. Kažkokia tamsuma stūmė jį laiptais į viršų. Jo širdin įsliuogė baimė.

Koridoriai turėjo savo duris, bet jos visos buvo uždarytos. Jis išbandė visas, sukiodamas ir tampydamas rankenas, kol pirštai sustingo nuo šalčio.

Tas, kas tykojo jį, prisislinko artyn. Jis girdėjo kvėpavimą, kraupų švokštimą, kuris susimaišė su jo paties baimingu alsavimu.

Reikia sprukti iš čia. Jis ėmė bėgti irdamasis pro audros draskomą tamsą, o tas, kuris jį persekiojo, sekė iš paskos, skubiai kaukšėdamas į medį it grobuonis, nekantraujantis pagriebti auką.

Flinas išbėgo ant parapeto į audrą, kur žaibai šnypšdami krito ant akmenų. Lietaus lašai kapojo jį it stiklo šukės. Kadangi nebuvo kur dėtis, jis atsisuko kautis, jausdamas, kaip į pilvą įsliuogia šalta kaip gyvatė baimė. Tačiau šešėlis buvo toks milžiniškas ir taip arti, kad apgaubė Fliną net nespėjus pakelti kumščių. Šaltis perskrodė jį pusiau, parklupdė ant kelių.

Jis pajuto, kaip iš jo kažkas išplėšiama — apėmė neapsakomas skausmas, bukas stulbinantis siaubas. Jis suprato, kad tai jo siela.

Flinas pabudo drebėdamas nuo šalčio, išpiltas lipnaus prakaito. Saulė švietė tiesiai jam į veidą. Jis atsisėdo gaudydamas kvapą. Ir anksčiau sapnuodavo košmarus, bet ne tokius tikroviškus. Niekada taip neskaudėdavo.

Jis vis dar jaučia skausmą, pagalvojo sukąsdamas dantis nuo aštrių dūrių krūtinėje ir pilve. Bandė pasakyti sau, kad tai tikriausiai nuo picos ir viskio. Tačiau netikėjo tuo.

Kai skausmas aprimo, jis nedrąsiai išlipo iš lovos, atsargiai it senis nusvyravo į vonią ir atsuko karštą vandenį. Jį krėtė šaltis.

Ieškodamas spintelėje aspirino, sugavo veidrodyje savo at-

vaizdą. Blyški oda ir pastėrusios iš siaubo akys — ganėtinai blogai. Tačiau niekis, palyginti su visa kita. Jis buvo šlaputėlis — plaukai permirkę, oda nusėta vandens karoliukais. Tarsi būčiau išmaudytas audros, pagalvojo ir lėtai susmuko ant klozeto dangčio.

Kažin, ar tai tik košmaras. Jis iš tiesų buvo Karžygio Viršūnėje. Buvo ant parapeto. Ir ne vienas. Tai daugiau nei magiškų raktų ieškojimas. Daugiau nei galvosūkis, kurį išsprendus žadamas aukso puodas. Yra dar kažkas. Kažkas didingo. Tamsaus ir galingo. Jis būtinai sužinos, kas, velniai rautų, čia dedasi, kol kuri nors iš jų neįklimpo giliau.

Flinas atsistojo po karšto vandens srove ir leido jai čaižyti kūną, kol šaltį kauluose pakeitė šiluma. Tada, jau apsiraminęs, išgėrė aspirino ir užsitempė kelnes.

Dabar jis eis į apačią ir išsivirs kavos, gal jau galės pradėt mąstyti. O kai galva galutinai praskaidrės, pažadins draugus, kad sužinotų, ką jie galvoja. Galbūt laikas visiems trims apsilankyti Karžygio Viršūnėje ir išgauti tiesą iš Rovenos ir Pito.

Flinas jau leidosi laiptais, kai suskambo durų skambutis ir Mojus, kaukdamas kaip pragaro šuo, pasileido prie durų.

— Gerai jau, užsičiaupk.

Fliną kamavo ne pagirios nuo viskio, bet iš galvos neišeinantis košmaras. Jis sugriebė Mojų už antkaklio ir atidarė duris.

Ji atrodė kaip saulės spindulėlis. Tai buvo vienintelė aiški mintis, kol Flinas stovėdamas spoksojo į Melori. Ji vilkėjo mėlyną kostiumėlį, pabrėžiantį kojų grakštumą, ir šypsojosi jam. Žengė artyn ir apkabino.

— Labas rytas, — tarė, ir nuo jos lūpų prisilietimo iš Flino galvos išdulkėjo paskutinė ir vienintelė šį rytą mintis.

Jo pirštai paleido Mojaus antkaklį ir pasinėrė į jos plaukus. Skausmas ir baimė, lydėję nuo pabudimo, išnyko. Tą minutę jis jautėsi taip, tarsi visas pasaulis būtų po jo kojomis.

Mojus neteko vilties įsibrauti tarp įjudviejų, tad nusprendė atkreipti dėmesį šokinėdamas ir lodamas.

— Vaje, Henesi, ar negali užčiaupti to savo šuns...

Džordanas nutilo — apačioje stovėjo jo draugas ir moteris, nušviesta rytinės saulės. Ir juodu skendo vienas kito glėbyje.

Kai Flinas atsiplėšė nuo jos lūpų ir kilstelėjo galvą, jo veide atsispindėjo palaima.

— Labas rytas. Atsiprašau už sutrukdymą. Jūs tikriausiai Melori.

— Taip, tikriausiai. — Jos smegenys buvo truputį sutrikusios nuo bučinio, tačiau ji suvokė spoksanti į labai gražų vyrą, vilkintį tik trumpikes. — Atsiprašau. Nežinojau, kad Flinas turi svečių... O jūs, — jos smegenys praskaidrėjo, — Džordanas Hokas. Esu didelė jūsų gerbėja.

— Ačiū.

— Palūkėk. — Flinas kilstelėjo ranką sustabdydamas Džordaną. — Gal apsimautum kelnes?

— Žinoma.

— Tada sugrįžk. Reikia išleisti Mojų. — Flinas truktelėjo Melori už rankos, išjudindamas ją iš sąstingio pamačius Džordaną. Tačiau tarpdury į svetainę ji vėl sustojo it įbesta.

Bredas tysojo ant sofos; viena ranka ir viena koja buvo nukarusios nuo krašto. Jis vilkėjo taip pat, kaip ir Džordanas, tik jo trumpikės buvo baltos. Reikia pripažinti, pagalvojo Melori, kad Veinų atžala turi puikų užpakaliuką.

— Kas čia, pižamų vakarėlis? — pasiteiravo Melori.

— Vaikinai nerengia pižamų vakarėlių. Mes tiesiog dalyvaujame. Mojau! — Flinas pašaukė šunį, kuris taikėsi aplaižyti nesusmigusią į pagalvę Bredo veido dalį. — Bredui tik leisk pamiegoti, viską pramiegos.

— Matau. Smagu, kad tavo draugai sugrįžo.

— Taip. — Jis nusitempė Melori į virtuvę. Mojus aplenkė juos ir nubėgo prie galinių durų. Ir išlėkė kaip kulka, vos tik Flinas jas pravėrė.

— Leisk, išvirsiu kavos, — pasisiūlė Melori.

— Tikrai? Išvirsi?

— Tai tik maža dalis paslaugų. — Kavos indas jau stovėjo ant spintelės, Melori sėmė kavą ir pylė į kavinuką. — Jei vesi mane,

virsiu kavą kiekvieną rytą. Aišku, norėsiu, kad tu išneštum šiukšles. — Ji nusišypsojo per petį. — Aš manau, kad reikia dalytis buities darbais.

— Aha-ha.

— Be to, turėsi neribotą galimybę mėgautis seksu.

— Tai didelis pliusas.

Ji nusijuokė pildama vandenį.

— Man patinka, kai tu taip spurdi. Dar niekada nebuvau privertusi vyro šitaip nervintis. Nors... — Ji įjungė kavinuką ir atsisuko. — Niekada nebuvau įsimylėjusi. Ne taip, kaip tave.

— Melori.

— Aš labai atkakli moteris, Flinai.

— O taip, šitai aš jau supratau. — Jis atsitraukė, kai ji žengtelėjo artyn. — Tik manau, kad mes turėtume...

— Ką? — Melori perbraukė jam per krūtinę.

— Matai? Viską pamirštu, kai pasižiūri į mane.

— Manau, tai geras ženklas. — Ji lengvai prisilietė prie jo lūpų.

— Man tai jau tampa įpročiu, — tarė įeidamas Džordanas. — Atsiprašau.

— Nieko tokio. — Melori pasitaisė plaukus ir nusigręžė paieškoti švarių puodelių. — Aš tik užsukau paprašyti Fliną vesti mane. Malonu susipažinti su dar vienu jo draugu. Jūs ilgam?

— Bus matyti. Ir ką jis pasakė, kai paprašėte?

— O, kai užsimenu apie meilę ir vedybas, jis staiga praranda kalbos dovaną ir nesugeba užbaigti sakinių. Keista, ar ne, žinant, kad jis žurnalistas.

— Žinot, aš stoviu šalia, — įsiterpė Flinas.

— Kava? — Į virtuvę įgriuvo Bredas ir sumirksėjo pamatęs Melori. — Atsiprašau, — sumurmėjo dingdamas.

Melori šypsodamasi šluostė puodelius.

— Šiame name pilna gražių vyrų, ir aš mačiau juos visus beveik nuogus. Mano gyvenimas tikrai pasikeitė. Kokią kavą geriate, Džordanai?

— Bus gerai juoda. — Jis atsirėmė į spintelę žiūrėdamas, kaip ji pila kavą. — Flinas sakė, kad jūs protinga, linksma ir seksuali. Jis buvo teisus.

— Ačiū. Na, aš turiu bėgti. Reikia pasirašyti dokumentus.

— Kokius? — pasiteiravo Flinas.

— Partnerystės kontraktą su Dana ir Zoja. Maniau, Dana tau sakė.

— Ką sakė?

— Kad mes perkame namą ir imamės verslo.

— Kokį namą? Kokio verslo?

— Namą Ouk Lyfe. O verslas — tiksliau, mūsų verslai skirtingi, nes aš atidarysiu galeriją, Dana — knygyną, o Zoja — saloną. Pavadinsime jį „Malonumu".

— Skamba, — nutarė Džordanas.

— Negaliu patikėti, jog aš tai darau. — Melori prisidėjo ranką prie krūtinės. — Tai taip nebūdinga man. Baisu. Na, bet nenoriu vėluoti. — Ji suėmė suglumusį Flino veidą tarp delnų ir dar kartą pabučiavo. — Vėliau paskambinsiu. Mes tikimės, jog parašysi straipsnį apie mūsų naująją įmonę. Buvo malonu susipažinti, Džordanai.

— Ir man, labai. — Jis nulydėjo ją akimis. — Gražios kojos, žudančios akys ir gana smarki. Įsigijai degtuką, drauguži.

Flino lūpos vis dar vibravo nuo bučinio.

— Taip, įsigijau, o ką dabar daryti?

— Ką nors sugalvosi. — Jis įsipylė dar kavos. — Arba ji sugalvos.

— Taigi. — Flinas pasitrynė ten, kur širdis. Po delnu pajuto tvinksėjimą.

— Išgersiu dar kavos, tada norėsiu pasikalbėti su tavim ir su Bredu. Jūs nepatikėsite, kokį sapną sapnavau.

Tryliktas skyrius

— Negaliu patikėti, kad jie tau neparodė jo.

Dana išsitraukė iš piniginės Flino namų raktą.

— Ir aš. Net nepagalvojau apie tai, — pasipiktinusi pridūrė Melori. — Pamaniau, kad Džordanas parsisiųs jį. Be to, visi trys buvo beveik nuogi. Labai blaškė dėmesį.

— Nekaltink savęs. — Zoja paplekšnojo jai per nugarą. — Dabar pamatysi.

— Jie kažką sumąstė, — sumurmėjo Dana. — Jaučiu tai. Kai jie susirenka į krūvą, visada ką nors sugalvoja. — Ji atrakino duris, pravėrė ir sekundėlę luktelėjo. — Nieko nėra.

— Jie dar tik kėlėsi, kai buvau čia prieš porą valandų. — Melori nedvejodama įžengė į holą. — Bet dabar, kai tu užsiminei... Flinas tikrai atrodė, tarsi būtų kažką sumąstęs.

— Jie bandys mus išstumti. — Pasirengusi išrėžti kalbą apie visą vyrų giminę, Dana įmetė raktus atgal į piniginę. — Tai taip tipiška jų rūšiai. O mes viską išmanome geriau, nevarginkite savo dailių galvelių, mielosios.

— Nekenčiu šito, — užsiplieksdama iškošė Zoja. — Pavyzdžiui, kai mechanikas nusiviepia ir sako, kad paaiškins problemą tavo vyrui.

Dana vos neužduso iš pasipiktinimo.

— Nors imk ir vožk į snukį.

— Mano nuomone, kalčiausias tas Bredlis Veinas, — sugniaužė kumščius Zoja. — Jis būtent toks tipas, kuris nori vadovauti visur ir visada. Iškart pastebėjau.

— Ne, ko gero, Džordanas. — Dana paspyrė šonan batą. — Jis viską inicijuoja.

— Tai Flino idėja, — nesutiko Melori. — Tai jo namas, jo draugai ir... o Dieve!

Nerūpestingai atremti į sieną paveikslai maudėsi saulės šviesoje. Jie buvo sudėti ten, kur Flinas juos paliko. Melori širdis suspurdo iš susižavėjimo ir pavydo. Ji lėtai priėjo ir suklupo ant grindų, jausdama gerklėje kylantį gumulą.

— Kokie gražūs, — tarė už jos nugaros Zoja.

— Daugiau nei gražūs. — Melori švelniai paėmė Artūro portretą ir atsuko į šviesą. — Tai ne tik talentas. Toks pusiausvyros ir proporcijų tobulumas gali būti pasiekiamas turint puikius technikos įgūdžius.

Ji buvo arti to, pagalvojo Melori, kai tapė. Pritrūko tik technikos tobulumo. O to, kas padaro paveikslą menu, jai taip ir nepavyko pasiekti.

— Genialu, kai sugebi išreikšti savo talentą ne tik tapydamas, bet ir jausdamas, — tęsė ji. — Tam, kad perduotum mintį arba paprasčiausiai dėl grožio. Jei šitą turi, gali nušviesti pasaulį. Jauti, kaip plaka jo širdis? — paklausė ji, žiūrėdama į jaunąjį Artūrą. — Kaip virpa jo raumenys, laikantys rankeną? Štai kur dailininko galia. Atiduočiau viską — viską — jei tik galėčiau taip tapyti.

Ji krūptelėjo pajutusi kūnu perbėgant šalčio ir karščio bangas, tarsi dvynes gyvates. Pirštai degte degė. Tą akimirką joje kažkas atsivėrė, nušvito, ir ji pamatė, kaip tai galima padaryti. Turi būti padaryta. Kaip ji galėtų paversti paveikslą menu.

Tasai žinojimas užpildė ją visą ir atėmė amą. Tada staigiai viskas dingo.

— Mel? Melori? — Zoja pritūpė šalia ir papurtė už peties. — Kas yra?

— Ką? Nieko. Tiesiog akimirką apsvaigo galva.

— Tavo akys buvo pasidariusios didelės ir juodos.

— Tikriausiai dėl šviesos. — Tačiau ji pajuto keistą silpnumą ieškodama rankinėje padidinamojo stiklo.

Naudodamasi natūraliu apšvietimu, Melori pradėjo atidžiai apžiūrinėti abu paveikslus.

Silpnas, vos įžiūrimas šešėlis, tūnantis tamsiai žaliame miške. Ir dvi figūros — vyro ir moters — iš toli stebinčios berniuką, kardą, akmenį. Prie moters juosmens kabo trys auksiniai raktai.

— Ką manai? — neiškentė Dana.

— Manau, kad turime dvejopą pasirinkimą. — Melori susimąsčiusi atsisėdo ir pamankštino pečius. — Galime įtikinti Bredą ir Džordaną, kad nusiųstų juos ekspertams ir įsitikintų, ar jie yra to paties dailininko.

— O koks kitas? — paklausė Zoja.

— Galime patikėti mano žodžiu. Viskas, ką žinau, viskas, ko mokiausi ir išmokau, sako, kad tuos du paveikslus nutapė tas pats žmogus. Tas pats, kuris nupiešė paveikslą Karžygio Viršūnėje.

— Jei patikėtume tavimi, ką darytume? — nerimo Dana.

— Išsiaiškintume, ką tie paveikslai sako mums. Tada nuvažiuotume į Viršūnę ir paklaustume Roveną ir Pitą, kaip čia yra, kad du darbus skiria daugiau nei šimtmetis.

— Negalime pamiršti dar kai ko, — tyliai pridūrė Zoja. — Tai reiškia, kad mes priimame magiją. Mes tikime ja.

— Aš visada turiu laiko trims gražiems vyrams, — murkė Rovena, vesdamasi Fliną, Bredą ir Džordaną į svetainę, kur kabėjo Stiklo Dukterų paveikslas.

Ji luktelėjo, kol visų dėmesys nukrypo į jį.

— Manau, paveikslas domina jus, pone Veinai. Girdėjau, jūsų šeima turi gana didelę eklektišką meno kolekciją.

Bredas stebeilijo į portretą, į merginą su trumpu kardu prie šono ir šuniuku. Zojos akys žiūrėjo tiesiai į jį.

— Taip, tiesa.

— Ar susidomėjimas perėjo jums?

— Taip. Tiesą sakant, manau, jog turiu kitą to paties dailininko paveikslą.

Rovena atsisėdo ir, tiesindama ilgą baltos suknelės sijoną, paslaptingai šyptelėjo.

— Tikrai? Koks mažas pasaulis.

— Ir jis mažėja, — įsikišo Džordanas. — Pasirodo, aš irgi turiu to paties dailininko paveikslą.

— Nuostabu. Ak! — Ji mostelėjo tarnui. — Kavos? Pamaniau, jūs mieliau išgersite jos nei arbatos. Amerikiečiai vyrai nelabai mėgsta arbatą, ar ne?

— Jūs neklausiate, kokia kitų paveikslų tema. — Flinas atsisėdo šalia Rovenos.

— Esu tikra, jūs man pasakysite. Grietinėlės, cukraus?

— Juodos. Man atrodo, tai laiko švaistymas, nes beveik neabejoju, kad jūs jau žinote. Kas juos tapė, Rovena?

Rovena ramiai įpylė jam kavos, palikdama milimetrą nuo puodelio krašto, nors jos akys įdėmiai stebėjo Fliną.

— Ar jūs čia atvykote Melori prašymu?

— Ne. Kodėl?

— Tai jos užduotis, ir klausinėti turi ji. Jei Melori būtų prašiusi jus atstovauti jai, tada būtų kitas dalykas. Ar atsivežėte šunį?

— Taip, jis lauke.

Jos veidas nušvito.

— Aš neprieštaraučiau, jei jis įeitų.

— Balta suknelė, didelis juodas šuo. Pataręiau pagalvoti, Rovena. Nei Melori, nei kitos merginos neprašė mūsų atvažiuoti, bet jos žino, kad mes joms padedame. Jos neprieštarauja.

— Bet jūs nepasakėte joms, kad važiuojate pasikalbėti su manim. Vyrai dažnai klaidingai mano, jog moterys nori atsikratyti atsakomybės ir darbo. — Jos veidas buvo atviras ir draugiškas, o balse girdėjosi juoko gaidelė. — Įdomu kodėl?

— Mes atvažiavome ne tam, kad nagrinėtume vyro ir moters dinamiką, — pradėjo Džordanas.

— Ar yra kas svarbiau? Žinoma, vyrai yra vyrai, moterys yra

moterys, — Rovena elegantiškai skėstelėjo rankomis. — Tačiau viskas priklauso nuo žmonių, kokie jie yra vieni kitiems. Ką jie padarytų kitiems ir dėl kitų. Netgi menas yra tik tų santykių atspindys — viena ar kita forma. Jei Melori turi klausimų dėl paveikslų, ji turi paklausti. Nesurasite rakto už ją, Flinai. Tai ne jūsų žygis.

— Šiąnakt sapnavau, jog buvau šiame name. Tik tai nebuvo sapnas. Buvo kažkas daugiau.

Jis pastebėjo, kaip pasikeitė jos akys, patamsėjo iš nuostabos. O gal dėl svarbesnės priežasties.

— Turint galvoje aplinkybes, šis sapnas nėra neįprastas.

— Aš esu buvęs tik šio namo fojė ir dviejuose kambariuose. Bent jau buvau buvęs iki šiandien. O dabar galiu jums papasakoti, kiek kambarių yra antrame aukšte ir kad rytinėje pusėje yra laiptai į trečią aukštą, o jų kolona išraižyta it drakonas. Tamsoje gerai neįžiūrėjau, bet jaučiau.

— Minutėlę atsiprašau.

Rovena skubiai atsistojo ir išskubėjo iš kambario.

— Kažkokia keista ši istorija, Flinai. — Džordanas lėtai kramsnojo dailų pyragaitį. — Jaučiu, jog toji moteris man yra pažįstama. Esu kažkur ją matęs.

— Kur? — paklausė Bredas.

— Nežinau. Bet prisiminsiu. Įspūdinga moteris. Tokio veido niekada nepamirši. Bet kodėl ji taip išsigando dėl tavo sapno? Tačiau išsigando savaip, elegantiškai.

— Ji bijo. — Bredas priėjo arčiau paveikslo. — Ji persimainė per sekundę. Žino atsakymą apie paveikslus ir smaginosi žaisdama su mumis, kol Flinas užsiminė apie savo sapną.

— O aš net nespėjau papasakoti geriausios dalies. — Flinas atsistojo apžiūrėti kambario, kol negrįžo Rovena. — Kažkas čia ne taip.

— Pradedi tai suprasti, sūnau?

Flinas dėbtelėjo į Džordaną, atidarydamas lakuotas spintelės dureles.

— Ne tik kad „ne taip". Toji moteris viską kontroliuoja. —

Jis bakstelėjo pirštu į duris. — Ji puikiai tvardosi, pasitiki savimi, bet ką tik pabėgo iš kambario, nes nepajėgė tvardytis. Žmogau, jie turi labai gerų gėrimų.

— Norėtumėt išgerti, pone Henesi?

Flinas krūptelėjo, tačiau, atsigręždamas į duris, ramiai atsakė Pitui.

— Ne, ačiū. Man dar šiek tiek ankstoka. — Jis uždarė spintelę. — Kaip sekasi?

Nespėjus jam atsiliepti, Rovena palietė Pito ranką.

— Užbaikite, — paliepė Flinui. — Užbaikite pasakoti sapną.

— Paslauga už paslaugą. — Flinas atkakliai panarino galvą ir atsisėdo ant sofos. — Jūs norite išgirsti sapną, o mes norime sužinoti apie paveikslus. Aš parodysiu jums, jūs parodykite man.

— Jūs deratės su mumis?

Fliną nustebino sunkiai tramdomas pyktis Pito balse.

— Taip.

— Tai neleistina. — Rovena vėl palietė Pito ranką, tačiau, sprendžiant iš karšto, nekantraus žvilgsnio, kurį jis jai pasiuntė, buvo matyti, kad jo nesulaikys. — Negalime duoti jums atsakymų vien todėl, kad klausiate. Yra tam tikros ribos. Yra takai. Mums svarbu žinoti, kas atsitiko jums.

— Duokite ką nors mainais.

Pitas išspjovė kažkokį žodį, ir nors Flinas nesuprato kalbos, keiksmažodžius atpažindavo visada. Po jo žybtelėjo ryškus blyksnis, tarsi orą būtų perskrodusi elektra. Flinas atsargiai nuleido akis ir pažiūrėjo į gulinčias ant jo kelių šimtinių krūveles.

— O! Puikus triukas.

— Jūs tikriausiai juokaujate. — Džordanas pašoko ir pripuolęs pažarstė banknotus. Išskleidė juos, paskui vėl sudėjo į krūvelę ir pakėlė akis į Pitą. — Dabar tikrai atėjo metas kai ką paaiškinti.

— Norite daugiau? — piktai paklausė Pitas, tačiau Rovena neišlaikė. Pratrūko stulbinantis moteriškas įniršis.

Žodžiai, kuriuos jie svaidė vienas kitam, buvo nesuprantami. Gėlų, pagalvojo Flinas. O gal valų. Tačiau pokalbio tema buvo aiški. Nuo jų temperamentingo ginčo net kambarys drebėjo.

— Gerai, užteks. — Bredas ryžtingai įsibrovė tarp jų. — Tai nieko neduos. — Jo balsas buvo ramus ir valdingas, nors Rovena ir Pitas svaidė į jį žaibus. Tačiau jis nė nepajudėjo, tik grįžtelėjo į Fliną. — Namų šeimininkas ką tik ištraukė... kiek?

— Regis, apie penkis tūkstančius.

— Penki gabalai tiesiog iš oro — žmogau, turiu akcininkų, kurie mielai pasikalbėtų su jumis. Atrodo, jis mano, kad už informaciją nori grynų? Tu jų nori?

— Nors suvokiu, jog atstumiu stebuklingus penkis tūkstančius, bet ne, nenoriu. — Vis dėlto duria širdį, prisipažino sau Flinas, dėdamas šūsnį banknotų ant stalo. — Man rūpi trys moterys, kurios niekam nepadarė nieko bloga, ir truputį nerimauju dėl savęs. Noriu žinoti, kas čia vyksta.

— Papasakokite likusį sapną, ir mes pasakysime jums, kiek galime. Papasakokite savo noru, — pridūrė Rovena, eidama prie Flino. Nenorėčiau jūsų versti.

Susierzinęs Flinas net palinko į priekį.

— Priversti mane?

Kai ji prabilo, balsas buvo šaltas kaip žiema.

— Mielasis, galėčiau priversti jus kvaksėti kaip antį, bet manau, pasak jūsų drąsaus protaujančio draugo, tai nieko neduotų. Manote, mes norime pakenkti jums ar jūsų moterims? Nenorime. Mes niekam nenorime bloga. Galiu tai garantuoti. Pitai, — ji kryptelėjo į jį galvą, — savo netaktišku pasirodymu įžeidei mūsų svečius. Atsiprašyk.

— Atsiprašyti?

— Taip. — Ji atsisėdo ir pasitaisė suknelę. Laukė.

Pitas, iššiepęs dantis, nekantriai patapšnojo sau per šlaunį.

— Moterys — tikra nelaimė vyrui.

— Kaip pirštu į akį, — pritarė Džordanas.

— Atsiprašau, jei įžeidžiau jus. — Jis pasuko riešą. Pinigai dingo. — Geriau?

— Į šį klausimą protingai atsakyti neįmanoma, tad paklausiu savo ruožtu. Kas jūs tokie, po galais? — išrėžė Flinas.

— Mes čia ne tam, kad atsakinėtume į jūsų klausimus. — Pitas priėjo prie sidabrinio kavinuko ir įsipylė kavos į Drezdeno porceliano puodelį. — Netgi žurnalistas — o aš juk įspėjau, kad jis įkyrės mums, — pridūrė jis Rovenai, — turi laikytis tam tikrų taisyklių, kai yra pakviestas į kieno nors namus.

— Kodėl tiesiog nepasakote, kas esate, — pradėjo Flinas, bet staiga nutilo, kai į kambarį įsiveržė džiaugsmingas Mojaus lojimas, o po sekundės pasirodė ir jis pats. — Ot velnias.

— Štai ir jis! — Rovena išskėtė rankas, ir šuo puolė jai į glėbį. Paskui jį į kambarį įėjo trys moterys. — Kaip miela. Tai kaip vakarėlis.

— Atsiprašome, kad įsiveržėme. — Melori nužvelgė kambarį apsistodama ties Flinu. — Tačiau kai kas mano, jog turėtų aplenkti moteris.

— Tai nėra visiškai tiesa.

— Tikrai? O kokia gi būtų tiesa?

— Tiesiog sekame pėdsakais, ir viskas. Tu buvai užsiėmusi verslo, partnerystės reikalais, namo pirkimu.

— Pastaruoju metu aš daug kuo užsiėmusi. Gal mums reikėtų aptarti ir tai, kad įsitempiau tave į lovą.

Suglumęs ir pasipiktinęs Flinas atsistojo.

— Kodėl gi ne. Tik gal galėtume rasti tam tinkamesnę vietą ir laiką.

— Tu kalbi apie tinkamumą, kai pats ir tavo testosteronų komanda mėginate perimti mano darbą, mano užduotį? Tai, kad myliu tave, kad miegu su tavim, dar nereiškia, kad sėdėsiu ir leisiu tau vadovauti mano gyvenimui.

— Kas vadovauja kieno gyvenimui? — Flinas beviltiškai skėstelėjo rankomis. — Tai tu suplanavai manąjį. Aš taip pat dalyvauju tvarkant šį reikalą, Melori, nori to ar ne. Ir atvažiavau čia, kad sužinočiau, ką visa tai reiškia. Ir jei viskas krypsta ten, kur aš manau, tu nušalinama. Visos jūs, — jis piktai sužaibavo akimis į Daną ir Zoją, — nušalinamos.

— Kas išrinko tave bosu? — pasipiktino Dana. — Neįsa-

kinėjai man, ką daryti, kai buvau dešimties, tai dabar juo labiau negali.

— O, pamatysi. Jūs pavertėte viską žaidimu. — Jis metė kaltinantį žvilgsnį į Roveną. — Netgi tam tikru romantišku žygiu. Bet nepasakėte joms, ko gali tikėtis.

— Apie ką čia kalbi? — Melori įsikibo jam į petį.

— Sapnai. — Nekreipdamas dėmesio į Melori, Flinas kalbėjo Rovenai. — Jie įspėjimas, ar ne?

— Jūs taip ir nebaigėte pasakoti. Gal būtų geriau visiems atsisėsti, ir jūs papasakotumėte viską nuo pradžių.

— Tu sapnavai sapną? Tokį kaip aš? — Melori papurtė jį už peties. — Kodėl nepasakei man?

— Ar nenutiltum nors minutę? — Netekęs kantrybės, Flinas prievarta pasodino Melori ant sofos. — Patylėk, — įsakė. — Nieko nenoriu girdėti, kol nebaigsiu.

Jis pradėjo nuo pradžių — kaip klaidžiojo po namą, kaip jautėsi esąs stebimas, persekiojamas. Papasakojo, ką išgyveno ant parapeto, apie baimę ir skausmą ir baigė pabudimu savo lovoje permerktas lietaus.

— Jis — tas šešėlis — norėjo mano sielos ir leido man suprasti, kad ja gali tekt sumokėti už dalyvavimą šiame žaidime.

— To negali būti. — Pitas suspaudė Rovenos ranką ir prakalbo, tarsi nieko daugiau nebūtų kambaryje. — To negali būti. Jiems negali būti kenkiama. Tai buvo pirmasis ir pats švenčiausias pažadas.

— Mes negalime žinoti. Mes negalime patekti už Uždangos, todėl nežinome, kokia ten dabar situacija. Jei jis sulaužė priesaiką, tikriausiai tiki, jog išvengs pasekmių. Jis tiki... kad jos ir yra būtent tos, — tyliai pridūrė ji. — Joms gali pasisekti. Jis atidarė Uždangą tam, kad sustabdytų jas. Juk jis ją perėjo.

— Jei joms nepavyks...

— Joms negali nepavykti. — Ji atsigręžė ir ryžtingai pažvelgė į susirinkusiuosius. — Mes apsaugosime jus.

— Ar sugebėsite? — Sukrėsta Melori susidėjo ant kelių ran-

kas, stipriai suspausdama kumščius, kol skausmas prablaivė jos galvą. — Taip, kaip apsaugojote Stiklo Dukteris? Mokytoja ir karžygys. Kas jūs ir esate. — Ji atsistojo, priėjo prie portreto. — Štai jūs, — tarė ji, rodydama į porelę tolumoje. — Ir čia, šiame kambaryje. Šioje vietoje. Ir jūs manote, kad tas, kas slepiasi šių medžių šešėlyje, yra irgi čia. Jūs nerodote jo veido.

— Jis turi daugiau nei vieną. — Rovenos tono dalykiškumas stingdė kraują gyslose.

— Tai jūs nutapėte šį ir kitus du paveikslus.

— Tapymas — mano aistra, — patvirtino Rovena. — Viena iš mano konstantų. Pitai, — ji atsigręžė į jį, — jie šį tą žino.

— Nė velnio aš nežinau, — pareiškė Dana.

— Pereik į ciniškąją pusę, — pasiūlė Džordanas.

— Dabar svarbu tai, ką žino Melori. — Rovena ištiesė ranką. — Viskas, ką turiu, bus panaudota tavo saugumui.

— To nepakanka, — papurtė galvą Flinas. — Ji nedalyvaus. Nė viena nedalyvaus. Jūs norite atgauti pinigus? Mes...

— Atsiprašau, aš galiu kalbėti pati už save. Juk svarbu ne atlygis, taip? — paklausė ji Roveną. — Juk negalima atsitraukti, pasakyti ne, statymai didesni nei tikėjausi, žaidimas baigtas.

— Sutartis pasirašyta.

— Net neįtraukus visų sąlygų, — įsikišo Bredas. — Kad ir kokį kontraktą būtų pasirašiusios šios moterys, juridiškai jis negalioja.

— Tai ne juridinis klausimas, — nekantriai atšovė Melori. — Moralinis. Dar daugiau — tai lemtis. Kol aš esu, kol žinau, esu jo dalis. Ir būsiu, kol pasibaigs keturios savaitės. O jei aš surasiu pirmąjį raktą, darbą tęs viena iš jų. — Ji pažvelgė į Daną ir Zoją. — Kažkuriai teks rizikuoti per kitą mėnulio fazę.

— Taip.

— Jūs žinote, kur tie raktai, — pratrūko Flinas. — Tiesiog perduokite juos joms. Ir užbaikite viską.

— Ar manote, kad jei tai būtų įmanoma, mes tūnotume šiame kalėjime? — Pitas skėstelėjo rankomis, išreikšdamas pasibjaurėjimą ir kartėlį. — Eina metai, amžiai, tūkstantmečiai, o mes

negalime išsivaduoti iš šio svetimo mums pasaulio. Negi manote, kad gyvename su jumis, nes to norime? Kad atiduodame savo ir tų, už kuriuos atsakingi, likimus į jūsų rankas, nes mums taip patinka? Mes įkalinti čionai, įkalinti vienintelės šios užduoties. O dabar ir jūs.

— Jūs negalite grįžti namo. — Po griausmingo Pito balso tyki Zojos kalba nuskambėjo kaip varpelis. — Mes esame namuose. Neturėjote teisės įvilioti mūsų į šį reikalą nepasakę, kas mums gresia.

— Mes nežinojome, — skėstelėjo rankomis Rovena.

— Kaip du dievai, jūs daug ko nežinote ir negalite.

Pitas padūmavusiomis akimis atsisuko į Fliną.

— Gal norėtumėt pamatyti, ką mes galime.

Suspaudęs kumščius Flinas žengtelėjo į priekį.

— Parodyk.

— Džentelmenai. — Gilus Rovenos atodūsis nuvilnijo kaip šalta potvynio banga, skirta sumažinti kylančią kambario temperatūrą. — Vyrai, nepaisant jų prigimties, kai kuriose srityse yra liūdnai nuspėjami. Tačiau jūsų išdidumui ir vyriškumui čia niekas negresia. Flinai, nesvarbu, koks būtų pasaulis, jame yra ir nerašytų įstatymų.

— Tai sulaužykit juos.

— Jei būtų mano galia šiuo metu perduoti raktus, tai nieko neišspręstų.

— Jie nesuveiktų, — tarė Melori, ir Rovena patvirtindama linktelėjo.

— Tu supranti.

— Manau, kad taip. Jei tas užkeikimas... ar tai užkeikimas?

— Tai paprasčiausias žodis, — sutiko Rovena.

— Jei jį kam nors lemta sulaužyti, tai tik mums. Moterims. Mirtingoms moterims. Pasinaudojant savo smegenimis, sumanumu, energija bei mūsų pasaulio teikiama informacija. Kitaip joks raktas neatrakins dėžės, nes... mes esame tikrieji raktai. Atsakymas mumyse.

— Tu taip arti tikslo, kurį turime pasiekti. — Negalėdama suvaldyti emocijų, Rovena atsistojo ir uždėjo rankas Melori ant pečių. — Arčiau nei kuriai nors yra pavykę.

— Tačiau nepakankamai arti, dar ne. O pusė man skirto laiko jau praėjo. Turiu kai ko paklausti. Asmeniškai.

— Ei, pameni? „Vienas už visus", — priminė jai Dana. Melori pasiuntė jai tylų maldaujantį žvilgsnį. — Gerai, gerai. Mes palauksime lauke.

— Aš pasiliksiu su tavim. — Flinas palietė Melori petį, tačiau ši nusikratė ranką.

— Pasakiau — asmeniškai. Nenoriu, kad liktum.

Flino veidas pabalo ir tapo šaltas.

— Puiku. Pasitrauksiu tau iš kelio.

Akivaizdžiai apgailestaudama, Rovena pavymui stumtelėjo Mojų. Ir paniuro išgirdusi garsų durų trenksmą.

— Tavo žmogaus labai jautri širdis. Lengviau pažeidžiama nei tavoji.

— Ar jis mano žmogus? — Nespėjus Rovenai atsakyti, Melori papurtė galvą. — Dabar ne tai svarbiausia. Kodėl mane nusivedė už Uždangos?

— Jis norėjo parodyti tau savo galią.

— Kas jis?

Rovena padvejojo, bet, Pitui linktelėjus, tęsė:

— Keinas, burtininkas. Juodasis.

— Tas, kuris slepiasi šešėliuose, tas, kurį mačiau savo sapne. Sielų vagis.

— Jis pasirodė tau, kad išgąsdintų. Negąsdintų, jei nemanytų, kad tau pasiseks.

— Kodėl jis kenkia Flinui?

— Nes tu jį myli.

— Myliu? — Melori balsas prikimo iš susijaudinimo. — O gal tik esu verčiama taip galvoti? Gal tai tik dar vienas triukas?

— Ak, — švelniai atsiduso Rovena. — Galbūt nesi taip arti, kaip aš maniau. Negi nepažįsti savo širdies, Melori?

— Pažįstu jį tik antra savaitė, bet jaučiuosi taip, tarsi mano gyvenimas labai pasikeistų, jei jo nebūtų. Bet ar tai tikra? Ar pasibaigus keturioms savaitėms jausiuosi taip pat? — Ji prisidėjo ranką prie širdies. — O gal ji bus išplėšta? Kažin, kas blogiau — kai iš tavęs atima sielą ar širdį?

— Manau, skausmas vienodas, nes jos viena be kitos negali. Tačiau neatsakysiu tau, nes atsakymą jau žinai. Jei, aišku, nori žinoti.

— Tada pasakykit štai ką. Jei pasitrauksiu nuo jo, ar jis bus saugesnis? Jei uždarysiu jam savo širdį, ar jis bus saugesnis?

— Tu taip padarytum, kad apsaugotum jį? — paklausė Pitas.

— Taip.

Susimąstęs jis nuėjo prie lakuotos spintelės, atidarė dureles ir išsitraukė brendžio butelį.

— Ir pasakytum jam tai?

— Ne, jis niekada...

— Aha, vadinasi, apgautum jį. — Nežymiai šypsodamasis Pitas įpylė brendžio. — Ir pateisintum melą sakydama, kad tai jo paties labui. Moterys, nesvarbu kuriame pasaulyje, yra nuspėjamos, — tarė jis, pašaipiai nusilenkdamas Rovenai.

— Meilė, — pataisė ji, — yra nekintama jėga bet kurioje visatoje. Tu turi pati priimti sprendimus ir pasirinkti, — tarė ji Melori. — Tačiau tavo žmogus nepadėkos tau už aukojimąsi jo saugumo labui. — Dabar jau ji nusilenkė Pitui. — Jie niekada nepadėkoja. O dabar eik. — Ji palietė Melori skruostą. — Leisk pailsėti savo galvai, o tada galvok blaiviai. Ir duodu tau žodį — bus padaryta viskas, kas mūsų valioje, kad tu, tavo žmogus ir draugai būtų saugūs.

— Aš nepažįstu jų, — Melori parodė į portretą. — Bet pažįstu tuos žmones, kurie manęs laukia. Tad žinokite — jei man teks rinktis, aš pasirinksiu tuos, kuriuos pažįstu.

Pitas palaukė, kol juodu liko vieni, tada padavė Rovenai antrąją taurę.

— Aš tave myliu visada ir visuose pasauliuose.

— O aš tave, širdie manoji.

— Bet niekada nesupratau tavęs. Galėjai atsakyti į jos klausimą apie meilę ir palengvinti jos naštą.

— Ji taps išmintingesnė ir laimingesnė, kai sužinos atsakymą pati. Kaip mes galime jiems padėti?

Jis pasilenkė ir pabučiavo jai į kaktą.

— Darydami kas mūsų galioje.

Keturioliktas skyrius

Jai reikia laiko, pripažino Melori. Ji skrieja it kalneliais atrakcionų parke nuo pirmos mėnesio dienos, tačiau, nors pasitaikė smagių posūkių ir nuokalnių, jai reikia pailsėti.

Jos gyvenimas smarkiai pasikeitė, galvojo Melori, įeidama į savo butą. Ji visuomet rėmėsi nuoseklumu, o dabar šis elementas išslydo pro pirštus. Arba buvo neapgalvotai išmestas.

Ji nebedirba galerijoje. Net abejoja, ar beturi sveiko proto. Skriedama kalneliais, ji pametė protingąją, nuosekliąją Melori Prais ir tapo neprotinga, emocinga ir pasiduodančia vaizduotei Melori Prais — moterimi, kuri tiki magija ir meile iš pirmo žvilgsnio.

Na gerai, galbūt iš trečio, pasitaisė ji užtraukdama užuolaidas ir įšliauždama į lovą. Nors iš esmės tai tas pat.

Ji paėmė pinigus, už kuriuos būtų galėjusi gyventi keletą mėnesių, ir kartu su dviem moterimis, kurias pažįsta vos porą savaičių, investavo į įmonę.

Ir besąlygiškai pasitiki, konstatavo ji. Be išlygų.

Ji ketina imtis nuosavo verslo — be jokio kapitalo, tvirto plano, saugumo tinklo. Nors tai ir prieštaravo logikai, Melori ši mintis patiko.

Vis dėlto galvoje sukosi neramios mintys, o skrandį raižė pagalvojus, kad ji gali būti neįsimylėjusi. Kad pasitikėjimas ir malonumas, kurį jautė Flino glėbyje, yra tik iliuzija.

Jei iliuzija išsisklaidys, jai gali tekt kentėti visą likusį gyvenimą.

Melori pakumščiavo pagalvę, susirietė į kamuoliuką ir pabandė užmigti.

Kai pabudo, buvo saulėta ir šilta, oras kvepėjo vasarinėmis rožėmis. Kurį laiką ji gulėjo nejudėdama. Šilta antklodė dvelkė silpnu vyro kvapu, aplinkui tvyrojo švelni tyluma.

Melori tingiai persivertė ir sumirksėjo. Kažkas nedavė jai ramybės. Keistas, bet malonus jausmas.

Sapnas. Keisčiausias sapnas.

Ji atsisėdo ir pasirąžė jausdama sveiką raumenų tempimą. Nuoga ir nė kiek dėl to nesigėdijanti, ji išslydo iš lovos, pauostė geltonas rožes ir siektelėjo chalatą. Tada stabtelėjo prie lango pasigrožėti sodu, įkvėpti gaivaus oro. Plačiau pravėrė langą, įleisdama į kambarį paukščių čiulbėjimą.

Keistas jausmas jau blėso — kaip pabudus išblėsta sapnas. Melori leidosi laiptais braukdama per šilkinį turėklų medį. Pro durų stiklą ant grindų krito geltona šviesa. Ant staliuko, antikvarinėje vazoje, buvo pamerkta gėlių — egzotiškų baltų orchidėjų.

Šalia vazos gulėjo jo raktai, įmesti į mažą mozaikinį dubenėlį, kurį ji buvo nusipirkusi specialiai tam tikslui.

Šypsodamasi pasuko į virtuvę. Jis stovėjo prie viryklės ir dėjo į keptuvę duonos riekutę. Šalia buvo padėklas, ant kurio jau stovėjo stiklinė apelsinų sulčių, rožė vazelėje ir jos gražusis kavos puodelis.

Galinės durys buvo praviros. Pro jas sklido paukščių čiulbėjimas ir džiugus šuns amsėjimas.

Ji palaimingai prislinko prie jo, apsivijo liemenį ir įspaudė bučinį į kaklą.

— Pasisaugok. Mano žmona gali prabusti bet kurią minutę.

— Surizikuokim.

Jis atsisuko ir įsisiurbė bučiniu. Jos širdis pašoko, kraujas užvirė, nors mintyse sukosi viena mintis. Tobula. Viskas tiesiog tobula.

— Norėjau nustebinti tave. — Flinas atsitraukdamas paglostė jai nugarą. — Pusryčiai lovoje. Henesio ypatingieji.

— Nustebink dar labiau ir papusryčiauk lovoje su manim.

— Ko gero, leisčiausi įkalbamas. Luktelėk. — Jis čiupo mentelę ir apvertė duoną.

— Mm. Jau po aštuonių. Neturėjai leisti taip ilgai miegoti.

— Neleidau miegoti naktį, — mirktelėjo jis. — Todėl pamaniau, galėsi atsigriebti. Sunkiai dirbai, Mel, ruošdama savo parodą.

— Jau beveik baigiau.

— O kai baigsi, išvešiu savo nepaprastai gražią ir talentingą žmoną užtarnautų atostogų. Pameni tą savaitę Florencijoje?

Saulės persunktos dienos, meilės persunktos naktys.

— Kaip galėčiau pamiršti? Ar tikrai galėsi pasiimti laisvą savaitę? Nes aš čia ne vienintelė, kuri dirba.

— Pasistengsime. — Jis išvertė skrebutį į lėkštę. — Gal paimk laikraštį ir krentam į lovą kokiai valandai... ar dviem.

Monitoriuje ant spintelės pasigirdo mieguistas kūdikio verksmas. Flinas žvilgtelėjo į jį.

— O gal ir ne.

— Aš nueisiu. Ateik į viršų.

Ji nuskubėjo į viršų, probėgomis nužvelgdama ant sienų išsirikiavusius paveikslus. Gatvės scena Florencijoje, jūros kyšulys nuo kranto, Flino portretas jo darbo kabinete.

Ji pasuko į vaikų kambarį. Čia sienas irgi puošė jos paveikslai. Vaizdai iš pasakų, kuriuos piešė būdama nėščia.

O lovytėje, nekantriai reikalaudamas dėmesio, verkė jos sūnelis.

— Neverk, mažyti. Mama jau čia. — Ji iškėlė jį iš lovytės ir priglaudė prie krūtinės.

Jis turės tėvo plaukus, galvojo sūpuodama ir ramindama sūnelį. Jie jau buvo gana tamsūs, su kaštoninėmis sruogelėmis, kurios suspindėdavo pagavus saulę.

Jis toks tobulas. Toks absoliučiai tobulas.

Tačiau, nešant jį prie pervystymo stalo, jai staiga pakirto kojas.

Koks jo vardas? Koks jos kūdikio vardas? — Apimta panikos, ji prisispaudė jį arčiau ir atsisuko išgirdusi įeinant Fliną.

— Tu tokia graži, Melori. Myliu tave.

— Flinai. — Kažkas negerai su akimis. Atrodė, jog ji mato kiaurai jį, tarsi jis nyktų. — Kažkas negerai.

— Viskas gerai. Viskas kaip turi būti. Viskas taip, kaip norėjai, kad būtų.

— Tai netikra, taip? — Akis ėmė graužti susikaupusios ašaros. — Netikra.

— Bet galėtų būti.

Blykstelėjo šviesa, ir ji atsidūrė studijoje, nutviekstoje šviesos. Palei sienas stovėjo drobės, atremtos į stovus. Pastebėjo vieną iš jų, traukiančią akį spalvomis ir kontūrais. Staiga jos rankoje atsirado teptukas ir ji jau merkė jį į dažus.

— Aš tai padariau, — sušnabždėjo ji, žiūrėdama į drobę. Joje buvo miškas, gaubiamas paslaptingos žalios šviesos. Taku ėjo vieniša figūra. Ne vieniša, pagalvojo ji, bet atsiskyrėliška. Tako pabaigoje stovėjo namas, tačiau jam dar buvo laiko pasimėgauti stebuklingo miško tyluma.

Tai padarė jos ranka. Jos mintys, jos širdis. Ji jautė nuotaiką, prisiminė kiekvieną teptuko brūkštelėjimą.

Kokia galia, šlovė su visu jai priklausančiu skausmu ir malonumu.

— Aš galiu. — Ji puolė karštligiškai tapyti. — Turiu tai padaryti.

Džiaugsmas svaigino ją kaip narkotikai, ir ji godžiai mėgavosi juo. Žinojo, kaip sumaišyti spalvas, kaip išgauti tinkamą toną, kada užtepti, kada pereiti prie detalių gludinimo. Kaip sukurti tą šviesą, tą šešėlį, kad žmogus, žiūrintis į jį, galėtų patekti į paveikslą, eiti tuo taku ir surasti namą jo pabaigoje.

Tačiau jai tapant skruostais pradėjo riedėti ašaros.

— Tai netikra.

— Bet galėtų būti.

Teptukas nukrito ant grindų taškydamas dažus. Ji staigiai atsigręžė.

Jis stovėjo šalia, nutviekstas saulės. Tačiau vis tiek tamsus. Jo plaukai, juodi ir spindintys, tarsi sparnai krito ant pečių. Akys buvo pilkos kaip akmuo. Aštrūs, aukšti skruostikauliai, įdubę skruostai, pilna, klastingai gundanti burna.

Gražus, pagalvojo ji. Kaip jis gali būti gražus?

— Manei, kad atrodysiu kaip demonas? Lyg iš kokio košmaro? — Jis nesivaržydamas šaipėsi, ir tai teikė jam dar daugiau žavesio. — Kodėl turėčiau? Jie privertė tave prastai galvoti apie mane, ar ne?

— Tu Keinas. — Joje atgijo baimė, tarsi šaltomis rankomis užspaudusi gerklę. — Tu pavogei Stiklo Dukterų sielas.

— Tegu tavęs tai nejaudina. — Jo balsas irgi buvo gražus — melodingas, raminantis. Tu nieko nežinai apie mane ar apie tai, ką padariau. Nelinkiu tau blogo. Tiesą sakant, atvirkščiai. — Grakščiai, it šokėjas, jis vaikščiojo po dažais aptaškytas grindis. — Tai tavo darbas.

— Ne.

— O šitas? Tu juk žinai. — Jis kilstelėjo drobę ir atidžiai apžiūrėjo undinėlės, parimusios ant uolos, linijas. — Juk pameni, kaip nutapei šį ir kitus. Žinai, ką reiškia jausti, kai turi tą galią. Menas vyrus padaro dievais. — Jis pastatė drobę į vietą. — Arba moteris. Mano pasaulyje visi yra menininkai, magai ir karžygiai. Juk nori pasilaikyti šią galią, Melori?

Ji nusišluostė ašaras ir pažiūrėjo į paveikslą.

— Taip.

— Gali turėti, ir ne tik tai. Gali turėti vyrą, kurio nori, gyvenimą, šeimą. Duosiu tai tau. Vaikas, kurį laikei rankose? Viskas gali tapti tikra, viskas gali priklausyti tau.

— Už kokią kainą?

— Labai nedidelę. — Jis perbraukė plaštaka per jos ašarotą skruostą, ir ašara, pakibusi ant jo piršto, užsiliepsnojo. — Netgi sakyčiau mažą. Tau tereikia pasilikti sapne. Pabusti ir miegoti jame, vaikščioti, kalbėti, valgyti, miegoti. Tobulumas — be skausmo, be mirties.

Ji reagavo virpančiu atodūsiu.

— Šiame sapne nėra jokių raktų.

— Tu protinga moteris. Kam tau rūpintis dėl raktų, dėl tų netikėlių dievaičių, kurios neturi nieko bendra su tavimi? Kam rizikuoti savimi ir tais, kuriuos myli, dėl kvailų merginų, kurios nė neturėjo gimti? Ar atsisakytum savo svajonės dėl nepažįstamųjų?

— Aš nenoriu svajonės. Noriu savojo gyvenimo. Nekeisiu jo į tavo iliuzijas.

Jo oda pabalo, akys pajuodo.

— Tada prarasi viską!

Persmelkta šalčio ji suriko, kai jis puolė prie jos — dar kartą. Paskui viskas praskaidrėjo, jos kūnas tapo laisvas ir ji, gaudydama orą, pabudo savo lovoje.

Kažkas daužė į duris ir šaukė ją. Melori išsigandusi šoko iš lovos ir griūdama puolė į svetainę. Už terasos durų stovėjo Flinas, pasiruošęs kėde išdaužti durų stiklą.

Pamatęs ją rakinant, nusviedė kėdę į šoną ir žaibu įsiveržė į kambarį.

— Kas čia yra? — Jis sugriebė ją už pečių, pakėlė į orą ir pastatė į šoną. — Kas tave nuskriaudė?

— Čia nieko nėra.

— Tu rėkei. Girdėjau tave rėkiant. — Sugniaužęs kumščius Flinas nuskubėjo į miegamąjį.

— Susapnavau košmarą. Tai buvo tik sapnas. Nieko čia nėra. Man reikia atsisėsti. — Ji atsirėmė į fotelį ir pamažu susmuko.

Flino kojos irgi virpėjo. Ji rėkė taip, tarsi kažkas būtų draskęs ją į gabalus. Vakar vakare buvo gerokai baisu, bet tai, ko prisigalvojo stovėdamas už durų, buvo nepalyginamai baisiau.

Jis nuėjo į virtuvę, įpylė vandens ir padavė jai.

— Imk, išgerk. Tik pamažu.

— Tuoj atsigausiu. Pabudau, o tu trankeisi ir šaukei. Nieko nesupratau.

— Tu drebi. — Flinas apsidairė, pamatė šaliką ir apsupo juo jai pečius. Tada prisėdo šalia. — Papasakok sapną.

Ji papurtė galvą.

— Ne. Nenoriu apie tai nei kalbėti, nei galvoti. Noriu pabūti viena. Išeik.

— Šiandien antras kartas, kai sakai man tai. Tik šį kartą nebus taip, kaip tu nori. Paskambinsiu Džordanui ir pasakysiu, kad lieku čia.

— Tai mano butas. Niekas nepasilieka nekviestas.

— Klysti. Nusirenk — ir į lovą. Išvirsiu sriubos ar ko nors tokio.

— Nenoriu sriubos. Nenoriu tavęs. O labiausiai nenoriu būti slaugoma.

— Tai ko, po velniais, nori? — Flinas pašoko drebėdamas iš pykčio ir nusivylimo. — Vieną minutę užpuoli mane sakydama, kad myli ir nori praleisti su manim visą gyvenimą. Kitą — nori, kad dingčiau ir nebepasirodyčiau. Aš velniškai pavargau nuo moterų ir jų klaidingų signalų, kaprizingų užmačių ir prakeiktų reikalavimų. Dabar darysi tai, ką pasakysiu — konkrečiai: eini į lovą, kol aš pagaminsiu ką nors valgyti.

Melori spoksojo išplėtusi akis. Ant liežuvio sukosi tuzinas piktų ir bjaurių žodžių. Tačiau viską paskandino staiga užplūdusios ašaros.

— Jėzau... — Flinas pasitrynė veidą. — Puikiai pasidarbavai. Nusilenk, Henesi.

Jis nuėjo ir atsistojo prie lango. Melori raudojo jam už nugaros.

— Atleisk. Neišmanau, kaip su tavimi elgtis. Galva neišneša. Nenori, kad likčiau aš — puiku, paskambinsiu Danai. Bet nenoriu, kad liktum viena.

— Aš irgi savęs nesuprantu. — Melori ėmė ieškoti nosinaičių. — Jei ir siunčiau tau klaidinančius signalus, tai tikrai ne tyčia. — Ji nusišluostė veidą, bet ašaros nesiliovė sruvusios. — Aš nekaprizinga, bent jau niekada nebuvau. Ir nežinau, ko iš tavęs reikalauju. Net nežinau, ko, velniai rautų, noriu iš savęs. Nors visada žinojau. Aš bijau. Bijau to, kas vyksta aplinkui mane ir manyje. Bijau, nes nežinau, kas tikra. Net nežinau, ar tu iš tiesų stovi ten.

Flinas priėjo ir vėl prisėdo šalia.

— Aš čia, — tarė jis, tvirtai suimdamas jos ranką. — Ir tai tikra.

— Flinai. — Melori aprimo žiūrėdama į jų susijungusias rankas. — Visą savo gyvenimą norėjau tam tikrų dalykų. Norėjau tapyti. Kiek save pamenu, norėjau būti dailininke. Puikia dailininke. Mokiausi, dirbau. Bet taip ir nepriartėjau prie to. Aš neturiu talento.

Ji užsimerkė.

— Tai skaudino — labiau nei galiu pasakyti ar susitaikyti su tuo. — Melori atsiduso ir pažiūrėjo į jį. — Geriausia, ką galėjau — būti šalia meno, kad kompensuočiau tą meilę. — Ji sugniaužė kumštį ir prisidėjo prie širdies. — Ir man sekėsi.

— Nejau manai, kad dirbti, ką sugebi, yra nenuostabu — net jei pirmasis tavo pasirinkimas ir buvo ne toks?

— Gera mintis. Tačiau svajonės sunku atsisakyti. Manau, tai žinai.

— Žinau.

— Dar aš norėjau ką nors mylėti ir būti mylima. Besąlygiškai. Žinoti, kad einu miegoti ir keliuosi ne viena. Kad turiu, kas supranta mane ir nori manęs. Bet man nelabai sekėsi. Atrodo, sutinku žmogų, kažkas spragteli. Tačiau į vidų nepatenka. Niekada nejaučiau to palaimingo kritimo, liepsnos, kuri paskleidžia malonią šilumą. Kol sutikau tokį, kurio laukiau. Kol sutikau tave. Nieko nesakyk, — skubiai tarė ji. — Noriu užbaigti.

Ji gurkštelėjo vandens, apramino gerklę.

— Kai ko nors ieškai visą savo gyvenimą ir paskui randi, tai kaip stebuklas. Viskas, ką laikei savyje, atsiveria ir pradeda pulsuoti. Viskas buvo gerai ir anksčiau, viskas sekėsi. Turėjai tikslą ir kryptį, viskas buvo tiesiog puiku. Bet dabar turi daugiau. Negali paaiškinti, ko daugiau, bet žinai, kad jei prarasi tai, niekada negalėsi užpildyti tų tuštumų. Niekada. Tai baugina. Bijau, kad tai, kas manyje, yra tik apgaulė. Kad pabusiu rytoj ryte ir nieko neberasiu. Visur bus tylu. Nieko nebejausiu taip, kaip visą gyvenimą norėjau jausti.

Išdžiūvusiomis akimis ir vėl tvirta ranka ji pastatė vandens stiklinę.

— Aš galiu pakelti žinią, jog nemyli manęs. Visada yra vilties, kad pamilsi. Bet nežinau, ar galėsiu ištverti tai, jog nemyliu tavęs. Tai būtų tarsi... jausčiausi lyg apvogta. Nežinau, ar sugebėčiau grįžti į ankstesniąją save.

Flinas paglostė jos plaukus ir prisitraukė ją artyn. Melori padėjo galvą jam ant peties.

— Niekas niekada manęs taip nemylėjo — ne taip, kaip tu kalbi. Nežinau, kaip man elgtis, Melori, bet aš irgi nenoriu to prarasti.

— Mačiau, kaip galėtų susiklostyti mano gyvenimas, bet tai buvo netiesa. Paprasta diena buvo tokia nuostabi — laikiau ją lyg brangakmenį savo delne. Jis privertė mane pamatyti ir pajausti. Ir norėti.

Flinas atšlijo ir pažvelgė į Melori.

— Sapne?

Ji linktelėjo.

— Skaudėjo labiau nei tada, kai turėjau visko atsisakyti. Skaudi kaina, Flinai.

— Ar gali papasakoti?

— Manau, teks. Buvau pavargusi. Jaučiausi emociškai išsunkta. Norėjau tik prigulti ir truputį pailsėti.

Melori papasakojo, kaip pabudo jausdamasi puikiai, pilna meilės, kaip rado jį, Fliną, virtuvėje gaminantį jai pusryčius.

— Čia turėjai susivokti. Aš, gaminantis valgį? Akivaizdi apgaulė.

— Tu kepei man prancūzišką skrebutį. Tai mano mėgstamiausias tingaus rytmečio valgis. Mes kalbėjomės, kaip važiuosime atostogauti, ir aš prisiminiau visas vietas, kurias esame aplankę, ką nuveikę. Tie prisiminimai buvo manyje. Tada pabudo kūdikis.

— Kūdikis? — Flinas išblyško. — Mes turėjome — sapne buvo... kūdikis?

— Užlipau į viršų iškelti jį iš lovelės.

— Ji?

— Taip, ji. Ant sienų kabojo mano tapyti paveikslai. Jie buvo nuostabūs, ir aš prisiminiau, kaip tapiau juos. Ir tuos, kurie buvo vaikų kambaryje. Paėmiau ant rankų kūdikį, jausdama jam meilę, didžiulę meilę. Aš buvau kupina meilės. O tada... aš niekaip negalėjau prisiminti jo vardo. Nežinojau, koks jo vardas. Jaučiau jo svorį glėbyje, švelnią ir šiltą odą, bet nežinojau vardo. Tu atėjai į kambarį; aš pažiūrėjau į tave, ir staiga tu pasidarei permatomas. Tada supratau, jog viskas netikra. Viskas.

Melori nebegalėjo nusėdėti. Ji priėjo prie lango ir atitraukė užuolaidas.

— Pajutau skausmą ir tuo metu atsidūriau studijoje. Tarp dažų ir paveikslų. Užuodžiau dažų ir terpentino kvapą. Rankoje laikiau teptuką, žinojau, kaip juo naudotis. Žinojau viską, ką norėjau žinoti. Pajutau savo galią, tarsi būčiau laikiusi rankose kūdikį. Tačiau tokį pat netikrą. O tada pasirodė jis.

— Kas?

Melori garsiai įkvėpė ir atsisuko.

— Jo vardas Keinas. Jis yra tasai sielų vagis. Jis kalbėjo su manim. Sakė, kad galėčiau visa tai turėti — gyvenimą, meilę, talentą. Viskas galėtų tapti tikra. Jei tik pasilikčiau sapne, man nieko nereikėtų atsisakyti. Mes mylėtume vienas kitą. Turėtume sūnų. Aš tapyčiau. Viskas būtų nuostabu. Tiesiog gyvenk sapne ir sapnas taps realybe.

— Jis tave lietė? — Flinas prišoko ir apčiupinėjo ją, tarsi ieškodamas žaizdų. — Jis tave nuskriaudė?

— Galėjau rinktis — šį pasaulį arba kitą, — susitvardžiusi tęsė Melori. — Norėjau pasilikti aname, bet negalėjau. Man nereikia sapno, Flinai, nesvarbu, koks tobulas jis būtų. Jei jis netikras, vadinasi, jis nieko nereiškia. O jei būčiau pasilikusi, būčiau savo noru atidavusi jam savo sielą.

— Tu šaukei. — Flinas bejėgiškai panarino galvą ir įsirėmė į jos kaktą. — Šaukei.

— Jis bandė atimti ją, bet aš išgirdau, jog tu šauki mane. Kodėl atėjai?

— Tu jauteisi dėl manęs įskaudinta. Aš to nenorėjau.

— Pasipiktinusi, — pataisė Melori ir apkabino jį. — Vis dar pykstu, bet dabar tai nesvarbu. Noriu, kad pasiliktum. Aš bijau užmigti, bijau, kad vėl galiu grįžti ten ir šį kartą neturėti pakankamai jėgų išeiti iš sapno.

— Tu esi pakankamai stipri. Ir jei reikės, aš padėsiu tave ištraukti.

— Ir tai gali būti netikra. — Ji kilstelėjo lūpas jo link. — Bet man reikia tavęs.

— Tai tikra. — Jis paėmė jos rankas ir pabučiavo — iš pradžių vieną, paskui kitą. — Tai vienintelis dalykas, dėl kurio esu tikras šioje prakeiktoje sumaištyje. Tai, ką jaučiu tau, Melori, yra tikra.

— Jei negali pasakyti, ką jauti, tada parodyk. — Ji prigludo prie jo. — Dabar.

Visi sumišę jausmai, norai ir abejonės išsiliejo bučinyje. Melori priėmė jį, ir jis pasijuto ramiau. Apimtas švelnumo Flinas pakėlė ją ant rankų.

— Noriu, kad tu jaustumeisi saugi. Man nesvarbu, kad tai tave erzina. — Jis nunešė ją į kambarį, paguldė į lovą ir pradėjo nurenginėti. — Aš nesiruošiu pasitraukti, kad ir kiek tai kainuotų.

— Man nereikia priežiūros. — Melori paglostė jam skruostą. — Man tiesiog reikia, kad žiūrėtum į mane.

— Melori, aš žiūriu į tave nuo pat pradžios, net kai nesi šalia.

Ji nusišypsojo ir išsirietė, kad jis galėtų nuvilkti marškinėlius.

— Gal ir keistai nuskambės, tačiau man malonu. Prigulk šalia.

Jie gulėjo vienas šalia kito, sukišę veidus.

— Dabar jaučiuosi gana saugiai. Ir beveik neirztu.

— Gal per daug saugiai. — Jis perbraukė piršto galiuku per krūties iškilimą.

— Gal, — atsiduso Melori, kai jis ėmė bučiuoti jos kaklą. — Manęs tai nė kiek negąsdina. Teks pasistengti labiau.

Jis persivertė, užgulė ją savo kūnu ir įsisiurbė į lūpas.

— O, neblogai, — išspaudė ji.

Jos šiltas virpantis kūnas sužadino Fliną. Jis galėtų pasinerti į ją, pajusti jos skonį, kvapą, galėtų užsimiršti ir atsiduoti poreikiui suteikti jai malonumą.

Jis susijęs su ja. Gal tai įvyko netgi anksčiau, nei jie susipažino. Ar gali būti, kad visos jo klaidos, pokyčiai gyvenime įvyko tik dėl to, kad sutiktų šią moterį? Nejau nebuvo kito pasirinkimo?

Melori pajuto jį tolstant.

— Ne. Neatsitrauk, — maldavo. — Leisk man mylėti tave. Man reikia tave mylėti.

Apsivijo jį rankomis ir ėmė nesivaržydama gundyti. Dabar ji be jokio gailesčio iškeis išdidumą į galią. Nuodėmingai krutindama po juo savo kūną, Melori pajuto Fliną pasiduodant.

Rankos glostė. Lūpos vėrėsi. Duslios dejonės sklido tvankiame kambario ore. Ilgi, tingūs bučiniai kurstė aistrą ir pasibaigdavo godžiais aikčiojimais.

Juos surakino pirmykštis ritmas, kuriam atsispirti jis nebeturėjo jėgų. Širdis, besitrankanti kaip kūjis, rodės, tuoj iškals krūtinėje skylę, tačiau jam vis tiek buvo negana. Norėjosi prisipildyti jos skonio ir nuskęsti geidulių jūroje. Vieną minutę ji buvo nuolanki ir pasiduodanti, kitą — kieta kaip sugniaužtas kumštis. Kai ji trūkčiojančiu balsu sudejavo jo vardą, jis pagalvojo tuoj prarasiąs protą.

Ji pakilo virš jo, sunėrė rankas jam už nugaros ir lėtai paėmė jį į save. Flinas vos tramdėsi.

— Melori.

Ji papurtė galvą ir pasilenkusi brūkštelėjo per jo lūpas.

— Norėk manęs.

— Aš noriu.

— Leisk man paimti tave. Stebėk, kaip imu.

Ji atsilošė glostydama savo kūną, krūtis. Ir pradėjo judėti.

Jį užplūdęs deginantis karštis persismelkė iki kaulų ir išlydė raumenis. Melori kilo ir leidosi virš jo, liekna ir stipri, balta ir auksinė. Ji apsupo ir užvaldė jį, vesdama beprotybės link.

Ji mėgavosi savo galia ir jos teikiamu malonumu. Judėjo vis greičiau ir stipriau, kol akyse susiliejo spalvos. Galvoje sukosi vienintelė mintis — gyvi. Jie gyvi. Kraujas pulsavo gyslose, kaitino siautėjančią širdį. Oda žliaugė sveikas prakaitas. Jautė jį savo burnoje, jautė tvinksint savo esybėje.

Tai gyvenimas. Ji kabinosi į jį, kabinosi net ir tada, kai triumfas pasiekė viršūnę. Atsileido tik pajutusi jį krentant.

Flinas stengėsi virdamas sriubą, nors matė, kaip ji šaiposi stebėdama jį prie viryklės maišantį puodą. Jis įjungė muziką, prigesino šviesas. Ne tam, kad dar kartą suviliotų, bet kad ji atsipalaiduotų.

Galvoje sukosi daugybė klausimų apie jos sapną. Toji dalis, kuri sakė, jog paklausti yra žmogiška pareiga, priešinosi kitai, kuri norėjo apgaubti ją saugumu ir tyluma.

— Galėčiau nubėgti ir atnešti kokį filmą, — pasiūlė Flinas. — Galėtume padrybsoti, pažiūrėti.

— Niekur neik. — Melori prisiglaudė prie jo. — Nereikia to vengti. Juk vis tiek reikės pasikalbėti.

— Nebūtinai dabar.

— Maniau, kad žurnalistai tik ir laukia faktų, apie kuriuos galėtų parašyti.

— Kadangi *Dispatch* nesiruošia rašyti istorijos apie keltų mitologiją, kol ši nebaigta, nėra kur skubėti.

— O jei dirbtum *New York Times*?

— Tada būtų kitaip. — Flinas paglostė jos plaukus, gurkštelėjo vyno. — Būčiau kietas ir ciniškas, dėl geros istorijos nesigailėčiau nei tavęs, nei kitų. Tikriausiai būčiau įsitempęs ir nusikamavęs. Gal net gerčiau. Skirčiausi antrą kartą. Mėgčiau burboną ir raudonplaukes.

— O kaip būtų buvę *iš tikrųjų*, jei būtum išvažiavęs į Niujorką?

— Nežinau. Norėčiau manyti, kad būčiau gerai pasidarbavęs. Nuveikęs ką nors reikšminga.

— Manai, kad tavo darbas čia nesvarbus?

— Jis tarnauja tikslui.

— Svarbiam tikslui. Tu ne tik informuoji ir linksmini žmones, bet suteiki daug darbo vietų. Be to, tęsi šeimos tradicijas. Žmonės, kurie dirba tavo laikraštyje, perduos tai savo šeimoms. Kur jie būtų ėję, jei būtum išvažiavęs?

— Aš nebuvau vienintelis, galėjęs jam vadovauti.

— Gal tau vieninteliam buvo lemta. Ar išvyktum dabar, jei galėtum?

Jis pagalvojo.

— Ne. Aš jau pasirinkau. Dažniausiai esu patenkintas tuo pasirinkimu. Tik kartais imu abejoti.

— Aš nesugebu tapyti. Niekas nepasakė man, kad neišmoksiu, ir neprivertė mesti. Tiesiog neturėjau talento. Tai ne tas pat, kai esi pakankamai talentingas, o tau sako, kad nesugebi.

— Viskas buvo kiek kitaip.

— Kaip?

— Tu nepažįsti mano motinos. Ji kuria labai konkrečius planus. Mano tėvo mirtis, matyt, sumaišė planą A.

— Flinai.

— Nesakau, kad ji nemylėjo jo ar negedėjo. Mylėjo. Jis priversdavo ją juoktis. Visada. Kai jis mirė, motina metus nesijuokė.

— Flinai. — Melori suspaudė širdį. — Man labai gaila.

— Ji kieta. Elizabet Flin Henesi tikrai ne ištižėlė.

— Tu myli ją. — Melori sušiaušė jam plaukus. — O aš svarsčiau.

— Žinoma, myliu, bet tikrai neišgirsi mane sakant, kad su ja buvo lengva gyventi. Kai ji pasitraukė iš verslo, atėjo laikas vykdyti planą B. Pagal jį, laikraštį turėjau perimti aš. Na, pagalvojau, jokių problemų, nes buvau tai numatęs. Ir būčiau sutikęs atėjus laikui. Man patiko dirbti *Dispatch*, mokytis ne tik žurnalistikos, bet ir leidybos.

— Tik norėjai tai daryti Niujorke.

— Buvau per didelis tokiam provincijos miesteliui kaip Ple-

sent Velis. Turėjau tiek daug ką pasakyti, tiek daug ką padaryti. Laimėti Pulicerius. O tada motina ištekėjo už Džo. Jis puikus vyras. Danos tėtis.

— Ar jis sugeba prajuokinti tavo motiną?

— Taip. Sugeba. Mes keturiese sudarėme puikią šeimą. Tik nežinau, ar tuo metu aš tai įvertinau. Pamaniau, kad dabar, kai yra Džo, man bus lengviau. Mes visi manėme, kad jie kartu dirbs laikraštyje dar ilgai.

— Džo reporteris?

— Taip, daug metų dirbo redakcijoje. Vis juokaudavo, kad ves savininkę. Jie buvo puiki komanda, tad viskas, rodės, sekėsi sklandžiai. Baigęs koledžą ketinau padirbėti porą metų čia, o tada pasiūlyti savo neįkainojamus įgūdžius ir paslaugas Niujorkui. Sutikau Lili, žodžiu, viskas ėjosi kaip sviestu patepta.

— Kas atsitiko?

— Džo susirgo. Dabar manau, kad mano motina išsigando, jog gali netekti dar vieno mylimo žmogaus. Ji nemėgsta rodyti savo jausmų. Ji labai santūri ir tiesmuka, bet aš ją pažįstu. Todėl įsivaizduoju, ką jai teko išgyventi. Jiems teko išvykti. Kitas klimatas, ramesnė aplinka suteikė šansą išgyventi ilgiau. Todėl aš turėjau perimti laikraštį, nes kitaip būtų tekę jį uždaryti.

— Ji tikėjosi, kad tu pasiliksi.

Flinas prisiminė, ką tuomet pasakė.

— Aha. Ir atliksiu pareigą. Metus laiko niršau ant jos, dar kitus — erzinausi. Maždaug po trejų metų nusiraminau. Nežinau, kada tiksliai tai atsitiko... bet aš pajutau pasitenkinimą. Iki tol spėjau nusipirkti namą ir įsigyti Mojų.

— Galima sakyti, kad nukrypai nuo motinos plano ir susikūrei savąjį.

Jis susijuokė.

— Kalės vaikas — toks, matyt, ir esu.

Penkioliktas skyrius

Priežasčių, dėl kurių Dana stumtų save iš lovos, buvo labai nedaug. Žinoma, darbas — svarbiausia paskata. Bet jei ji turėdavo laisvą dieną, didžiausia pramoga buvo pamiegoti.

Tik Flinui paprašius ir, jos nuomone, iš didelės seseriškos meilės šį kartą to teko atsisakyti. Užsidirbs pliusą, kurį prireikus panaudos ateityje.

Ji pasibeldė į Melori duris pusę aštuonių, vilkėdama marškinėliais su piešiniu ant krūtinės, aptrintais džinsais ir avėdama sportbačiais.

Pažinodamas seserį, Flinas atidarė duris ir įgrūdo jai į rankas garuojantį puodelį kavos.

— Tu persikas. Brangakmenis. Mano asmeninė lobių skrynelė.

— Užsičiaupk. — Ji nužingsniavo prie sofos, atsisėdo ir įkvėpė kavos aromato. — Kur Mel?

— Dar miega.

— Turi riestainių?

— Nežinau. Neieškojau. Turėjau pažiūrėti, — skubiai pridūrė jis. — Aš savanaudiškas niekšas, galvojantis tik apie save.

— Atleisk, bet tai norėjau pasakyti aš.

— Taupau tavo laiką ir energiją. Turiu būti redakcijoje... velnias, turėjau būti prieš dvidešimt minučių, — tarė jis, žvilgtelėjęs į laikrodį.

— Sakyk, kodėl esu pas Melori, geriu kavą, vildamasi gauti kokį riestainį, kai ji dar miega.

— Neturiu kada aiškinti. Ji stipriai sukrėsta, ir aš nenoriu, kad liktų viena. Nė minutės, Dana.

— Jėzau, Flinai, kas yra? Ar ją kas sumušė?

— Galima sakyti, taip. Emociškai. Ir tai buvau ne aš, — pridūrė sukdamas prie durų. — Tiesiog pabūk su ja, gerai? Aš atsilaisvinsiu, kai tik galėsiu, bet šiandien turiu kalną darbų. Tegu ji pamiega, o paskui — nežinau, užimk kuo nors. Aš paskambinsiu.

Jis jau ėjo pro terasos duris, kai Dana šūktelėjo jam iš paskos.

— Kaip žurnalistas, esi labai šykštus.

Nusprendusi kuo geriau išnaudoti padėtį, Dana nuėjo tikrinti virtuvę. Ir jau godžiai kando pirmąjį aguoninio riestainio kąsnį, kai įėjo Melori.

Akys užtinusios, pastebėjo Dana. Pablyškusi. Labai susivėlusi. Na, dėl to, matyt, kaltas Flinas.

— Sveika. Nori pusės?

Akivaizdžiai užsimiegojusi Melori sumirksėjo.

— Sveika. Kur Flinas?

— Jis turėjo skubėti. Kovoti už žurnalistiką ir visa kita. Nori kavos?

— Taip. — Melori pasitrynė akis, mėgindama prabusti. — Ką tu čia veiki, Dana?

— Nežinau. Flinas paskambino bedieviškai anksti, maždaug prieš keturiasdešimt minučių, ir paprašė ateiti. Jis nieko nepaaiškino, nes visą iškalbą paskyrė maldavimui, tad atvilkau save čionai. Kas yra?

— Tikriausiai jis nerimavo dėl manęs. — Melori patylėjo ir nusprendė, kad nieko tokio. — Gana miela iš jo.

— Taip, jis tikras saldainiukas. Kodėl jis nerimauja dėl tavęs?

— Manau, verčiau prisėskim.

Ji papasakojo viską Danai.

— Kaip jis atrodė? — susirūpinusi paklausė ši.

— Na... griežto veido, netgi asketiško. Luktelėk — jei pavyks, aš tau nupiešiu.

Melori pasiėmė popieriaus ir pieštuką.

— Jo bruožai labai ryškūs, neturėtų būti sunku. Tačiau mane priblokšė ne jo išvaizda, bet elgesys. Toks įtikinantis, netgi charizmatiškas.

— O koks tas namas, kuriame buvai? — klausinėjo Dana, kol Melori piešė.

— Aš pajutau tik atmosferą. Atrodė pažįstamas, lyg būtų savas. Smulkmenų nepastebėjau. Dviejų aukštų, su kiemu, veja, gražiu sodu. Saulėta virtuvė.

— Tai buvo ne Flino namas?

Melori kilstelėjo galvą.

— Ne, — lėtai atsakė ji. — Ne Flino. Net nesusimąsčiau apie tai. Iš tiesų kodėl ne? Jei tai mano fantazija, kodėl mes buvome ne jo name? Namas puikus, ir jis jau mano galvoje.

— Gal jis negalėjo pasinaudoti Flino namu, nes šis jau užimtas ir... Nežinau. Tikriausiai tai nesvarbu.

— Manau, kad svarbu viskas. Viskas, ką mačiau, jaučiau ir girdėjau. Tik dar nežinau to. Štai... — Ji parodė Danai piešinį. — Grubus, bet tik taip sugebu. Na, labai panašus.

— Oho! — Dana papūtė lūpas ir švilptelėjo. — Tas burtininkas Keinas tikras gražuoliukas.

— Jis gąsdina mane, Dana.

— Jis nieko negalėjo padaryti tau, bent jau rimto.

— Ne šį kartą. Bet jis buvo mano galvoje. Tai tarsi kokia invazija. — Melori suspaudė lūpas. — Tarsi išprievartavimas. Jis žino, ką aš jaučiu ir ko noriu.

— Pasakysiu, ko jis nežinojo. Jis nežinojo, kad liepsi jam pabučiuoti tau į užpakalį.

Melori atsilošė.

— Tu teisi. Jis nežinojo, kad atsisakysiu ar kad suprasiu — net ir sapne — jog jis nori, kad pasilikčiau ten, kur taip nuostabu, bet kur negalėčiau rasti rakto. Tai jį nustebino ir suerzino. Taigi jis nežino visko.

Demonstruodama didelį nenorą, Dana kiūtino šalia Melori į Flino namus, kur toji nusprendė padirbėti. Žinoma, protingas sprendimas, nes ten abu paveikslai. Tačiau Džordanas Hokas irgi. Jos viltys, kad jis bus kur nors išėjęs, žlugo pamačius Flino kieme senoviško modelio automobilį.

— Visada išmanė apie mašinas, — sumurmėjo ji ir paniekinamai šnirptelėjo, nors paslapčia gėrėjosi automobilio linijomis, briaunomis ir blizgančiu chromu. Būtų viską atidavusi, jei būtų galėjusi atsisėsti už vairo ir paspausti greičio pedalą.

— Nesuprantu, kam tam mulkiui tokia mašina, kai jis gyvena Manhetene.

Melori pajuto jos balse kartėlį ir stabtelėjo prie durų.

— Jei tau tai sukelia problemų, galime susitart ateiti čionai, kai Džordano nebus.

— Jokių problemų. Realiai jis man neegzistuoja. Jau seniai paskandinau jį katile su ebola. Tai buvo kebli, bet keistai maloni užduotis.

— Ką gi. — Melori kilstelėjo ranką ketindama pasibelsti, bet Dana stumtelėjo ją į šoną.

— Aš *nesibeldžiu* į savo brolio duris. — Ji įkišo spynon raktą. — Nesvarbu, kokie pusgalviai būtų apsistoję pas jį.

Dana įžengė į holą pasiruošusi kovai. Slėpdama nusivylimą, kad Džordano nesimato, garsiai užtrenkė duris.

— Dana.

— Oi! Netyčia. — Susikišusi rankas į kišenes, ji nulingavo į kambarį. — Kaip palikome, taip ir stovi. Ir žinai ką — nė kiek nepasikeitę. Šios dienos darbas baigtas. Eime apsipirkti, ar ką.

— Aš noriu atidžiau patyrinėti juos, o paskui peržiūrėti tyrimų užrašus. Bet tau nebūtina pasilikti.

— Pažadėjau Flinui.

— Jis tikras rūpestėlis.

— Taip, bet aš pažadėjau. — Pajutusi judesį už nugaros, sustingo. — Ir aš tesiu pažadus, ne taip, kaip kai kurie.

— Ir nepamiršti nuoskaudos, — pastebėjo Džordanas. — Sveikos, damos. Kuo galiu padėti?

— Norėčiau dar kartą apžiūrėti paveikslus ir pasitikrinti užrašus. — Tikiuosi, tu nieko prieš.

— Kas jis toks, kad prieštarautų? Tai ne jo namas.

— Ji teisi. — Džordanas, aukštas ir lieknas, su juodais džinsais ir juodais marškinėliais, atsirėmė į staktą. — Prašom nekreipti į mane dėmesio.

— O tu neturi ką veikti, kad tykai mūsų? — sviedė Dana. — Apsimestum, jog rašai knygą ar lupi odą leidėjui.

— A, juk žinai mus, komercinius rašeivas. Iškepam knygą per porą savaičių, o paskui švaistom honorarą.

— Jei judu norite pyktis, prašom, aš nieko prieš. Tikrai. — Melori numetė savo portfelį, pilną užrašų, ant dėžės. — Bet gal galėtumėt tai daryti kitame kambaryje?

— Mes nesipykstame, — atsiliepė Džordanas. — Tai įžanga į seksą.

— Pasapnuok.

— Mano sapnuose, Ilgše, tu paprastai dėvi gerokai mažiau. Jei ko reikės, pasakyk, Melori. — Jis atsitraukė nuo staktos ir išėjo.

— Tuoj grįšiu. — Dana išlėkė paskui jį kaip raketa. — Į virtuvę, šaunuoli. — Ji įgriuvo pirmoji ir sukando dantis pasiruošdama kovai.

Jis eina neskubėdamas, galvojo ji, kaip visada. Plykstelėjo pamačiusi jį įeinant ir pasirengė pirmajai salvei, tačiau Džordanas staiga suėmė ją už klubų ir užspaudė jos apstulbusią burną savo lūpomis.

Kūną persmelkė karščio banga — taip būdavo ir anksčiau — ugnis, vilties žybsnis ir pažadas susilydė į vieną kometą, kuri sprogo smegenyse ir suardė sistemą.

Tik ne dabar, ne šį kartą. Daugiau niekada. Sutelkusi jėgas, Dana atstūmė jį nuo savęs. Nepliaukštelėjo per veidą. Būtų per daug nuspėjama ir moteriška. Tačiau vos susilaikė nesmogusi.

— Atsiprašau. Maniau, dėl to mane ir kvietei.

— Pabandyk dar kartą, mirsi nukraujavęs nuo nesuskaičiuojamų žaizdų.

Jis gūžtelėjo ir nupėdino prie kavinuko.

— Suklydau.

— Tu velniškai teisus. Visos tavo teisės liesti mane seniai pasibaigė. Esi šio reikalo dalis, nes atsitiktinai nusipirkai tą prakeiktą paveikslą. Tik todėl aš tave ir toleruosiu. Ir dar — esi Flino draugas. Tačiau, kol būsi čia, turėsi laikytis taisyklių.

Jis įpylė du puodelius kavos ir padėjo ant spintelės.

— Supažindink mane su jomis.

— Niekada neliesi manęs. Net jei netyčia žengčiau priešais autobusą. Tuomet galėsi tik truktelti mane atgal ant šaligatvio.

— Gerai. Verčiau leisies pervažiuojama autobuso. Supratau. Kas dar?

— Tu kalės vaikas.

Džordano veide šmėstelėjo kažkas panašaus į apgailestavimą.

— Žinau. Klausyk, paskelbkime trumpas paliaubas. Flinas svarbus mums abiem, o tai svarbu jam. Toji moteris kambaryje svarbi jam ir tau. Mes čia visi susiję, norime to ar ne. Todėl pamėginkime išsiaiškinti. Šiandien mačiau jį gal tris minutes, todėl nespėjau nieko paklausti. Žinau tik tiek, kiek pasakė vakar vakare — Melori turi problemų. Apšviesk mane.

— Jei Melori norės tau papasakoti, ji taip ir padarys.

Tu jai alyvos šakelę, pagalvojo jis, o ji sukiša ją tau į gerklę.

— Vis dar kietakaktė.

— Tai asmeniška, — atkirto ji. — Intymu. Ji tavęs nepažįsta. — Nepaisant tūkstančių priesaikų, jos akys prisipildė ašarų. — Aš irgi.

Tas ašarotas žvilgsnis pradūrė skylutę jo širdyje.

— Dana.

Kai jis žengtelėjo artyn, ji atkišo peilį.

— Tik paliesk mane, neteksi rankų.

Jis liko stovėti vietoje ir susikišo rankas į kišenes.

— Kodėl tau nesuvarius jo man į širdį ir neužbaigus visko?

— Tiesiog laikykis atokiau nuo manęs. Flinas nenori, kad Melori liktų viena. Gali perimti budėjimą, nes aš išeinu.

— Jei jau turiu būti sarginiu šunimi, būtų gerai žinoti, nuo ko saugau.

— Nuo didelių piktų raganių. — Dana piktai atplėšė galines duris. — Jei jai kas nors atsitiks, aš ne tik įsmeigsiu tą peilį tau į širdį — aš išpjausiu ją ir sušersiu šunims.

— Tau niekada netrūko vaizduotės, — nutęsė jis, kai ji užtrenkė paskui save duris.

Džordanas pasitrynė širdies plotą. Ji surišo jame mazgus — dar vienas dalykas, kurį puikiai sugeba. Pažiūrėjo į kavą, kurios ji nė nepalietė. Nors žinojo, jog tai kvailai simboliška, jis paėmė puodelį ir išpylė kavą į kriauklę.

— Šuniui ant uodegos, Ilgše. Kaip ir mes.

Melori apžiūrinėjo paveikslus, kol pradėjo lietis akyse. Pasižymėjo krūvą pastabų, tada išsitiesė ant grindų ir įsispoksojo į lubas, mėgindama surikiuoti galvoje susipynusias mintis.

Dainuojanti dievaitė, šešėliai ir šviesa, tai, kas jos viduje ir aplinkui. Žiūrėti ir pamatyti, ko nematė. Meilės iškaltas raktas.

Velniai griebtų. Trys paveikslai, trys raktai. Ar tai reiškia, kad kiekviename paveiksle yra po užuominą ar nuorodą, kaip surasti raktus? O gal visi trys paveikslai sufleruoja, kaip surasti pirmąjį? Josios?

Vis dėlto ji kažko nepastebi.

Kiekviename paveiksle yra pasikartojantys elementai. Pagrindinis, žinoma, legendos motyvas. Tada miškas ir šešėliai. Figūra, tūnanti juose. Tai tikriausiai Keinas.

Kodėl Keinas yra paveiksle su Artūru? Ar jis iš tiesų to įvykio dalyvis, ar jo vieta paveiksle — kaip, beje, Rovenos ir Pito — tik simbolinė?

Nors Artūro portrete buvo visi elementai, kaip ir kituose dviejuose, Melori abejojo, ar jis priklauso komplektui. Gal yra dar vienas, kuris užbaigtų triadą? Kur jį rasti ir ką jis jai pasakytų?

Melori persivertė ant šono ir dar kartą įsižiūrėjo į jaunojo Artūro paveikslą. Baltas balandis dešiniajame viršutiniame kampe. Genevjeros simbolis? Saulėtojo periodo pabaigos pradžia?

Meilės išdavystė. Meilės pasekmės.

Argi ji dabar nesvarsto meilės pasekmių savyje? Siela, kaip ir širdis, yra meilės ir grožio simbolis. Jausmai, poezija, menas, muzika. Magija. Visi sielos elementai. Be sielos nėra pasekmių, nėra grožio.

Jei dievaitė galėjo dainuoti, ar tai reiškia, kad ji dar turėjo sielą? Raktas gali būti ten, kur menas arba meilė. Grožis arba muzika. Arba ten, kur galima pasirinkti — priimti tai ar atmesti.

Gal muziejuje? Galerijoje? Mano galerijoje, — pagalvojo ji ir pašoko.

— Dana!

Ji įpuolė į virtuvę ir sustojo it įbesta pamačiusi Džordaną, sėdintį prie suklypusio stalo ir dirbantį su mažu nešiojamuoju kompiuteriu.

— Atsiprašau. Maniau, kad Dana čia.

— Ji jau seniai išėjo.

— Seniai? — Melori, tarsi tik dabar pabudusi, pasižiūrėjo į laikroduką. — Visai praradau laiko pojūtį.

— Man irgi taip dažnai atsitinka. Nori kavos? — Jis žvilgtelėjo į tuščią kavinuką. — Tik reikia išsivirti.

— Ne, man reikia... tu dirbi. Atsiprašau, kad sutrukdžiau.

— Nieko tokio. Ši diena — viena iš tų, kai imu galvoti, ar nepakeitus darbo. Gal važiuoti į Jukoną kirsti medžių ar įsidarbinti barmenu kokiame tropikų kurorte?

— Gana skirtingi pasirinkimai.

— Bet būtų žymiai smagiau nei tai, ką aš dirbu.

Ji nužvelgė tuščią kavinuką ir beveik pilną peleninę ant nenaujo iškylų staliuko velniškai šlykščioje virtuvėje.

— Gal atmosfera trukdo tavo kūrybingumui?

— Kai sekasi, galiu rašyti net Tikonderogos kanalizacijoje.

— Gali būti, bet man įdomu. Ar sėdi šiame... apgailėtiname kambaryje, nes prižiūri mane?

— Kaip čia pasakius. — Džordanas atsilošė vartydamas tarp pirštų pakelį cigarečių. — Jei tu nieko prieš, tada taip. Bet jei tai tave veikia, tada, deja, nesuprantu, apie ką kalbi.

Melori pakreipė galvą.

— O jei pasakyčiau, kad man reikia išeiti, nes noriu kai ką pasitikrinti?

Jis šyptelėjo. Ne tokiame klastingame veide šypsena būtų visiškai nekalta, pagalvojo ji.

— Paklausčiau, ar nieko prieš, jei ir aš kartu paėjėsiu. Man būtų ne pro šalį išlįsti iš namų. Kur einame?

— Į galeriją. Man šovė mintis, jog raktas turi būti susijęs su menu, grožiu, paveikslais. Tai logiškiausia vieta ieškojimams.

— Aha. Tai tu ketini apsireikšti viešoje vietoje darbo valandomis, ir niekas nekreips dėmesio, jei pradėsi kaip maitėda medžioti po sandėlį ar/ir kabinetus.

— Na, jei jau taip nupiešei, — nusivylė Melori ir atsisėdo priešais jį. — Manai, kad šis reikalas tik tam tikra pamišimo forma?

Džordanas prisiminė lyg iš dangaus nukritusius ir taip pat dingusius tūkstančius.

— Nebūtinai.

— O jei pasakyčiau, kad galiu pakliūti į galeriją po darbo valandų?

— Atsakyčiau, kad kitaip tavęs ir nebūtų pasirinkę, jei nebūtum sumani, lankstaus mąstymo moteris, nebijanti rizikuoti.

— Man patinka šis apibūdinimas. Nežinau, ar jis visuomet man tiko, bet dabar tinka. Man reikia paskambinti. Ir žinai ką, Džordanai? Manau, jog reikia didelės ištvermės ir lojalumo, kad saugotum nepažįstamą moterį, nes to paprašė draugas.

Melori paėmė iš Todo raktus ir stipriai apkabino jį.

— Lieku didžiai skolinga.

— Pasitenkinčiau bet kokiu paaiškinimu.

— Kai tik galėsiu. Pažadu.

— Meduoliuk, viskas tikrai labai keista. Iš pradžių tave atleidžia, tada tu iššniukštinėji Pamelos dokumentus. Atmeti kvietimą grįžti namo, į židinį, su žymiu atlygio padidinimu. O dabar lindėsi čia, kai galerija uždaryta?

— Žinai ką? — Melori sužvangino raktais. — Čia dar ne keisčiausia dalis. Galiu tik pasakyti, kad darau kai ką svarbaus ir su geriausiais ketinimais. Tikrai nemanau kenkti Džeimsui ar galerijai, o juo labiau tau.

— Aš taip ir nemanau.

— Grąžinsiu raktus šiąnakt. Vėliausiai — ryte.

Todas žvilgtelėjo pro langą ir pamatė Fliną, lūkuriuojantį gatvėje.

— Tai neturi nieko bendra su seksualiniais fetišais ar fantazijomis?

— Ne.

— Gaila. Na, einu. Išgersiu taurę martinio — gal dvi — ir pasistengsiu viską užmiršti.

— Taip ir padaryk.

Todas pajudėjo durų link, staiga stabtelėjo ir atsigręžė į ją.

— Kad ir ką darai, Mel, būk atsargi.

— Pažadu.

Ji palaukė, kol Todas šnektelėjo su Flinu, tada atidarė duris ir pamojo Flinui. Jam įėjus, užrakino jas ir įjungė signalizaciją.

— Ką jis tau sakė?

— Jei įvelsiu tave į kokią bėdą, jis pakabins mane už kiaušų ir nukarpys kai ką manikiūrinėmis žirklutėmis.

— Oje! Čia tai bent.

— Kurgi ne. — Flinas dirstelėjo pro langą įsitikinti, ar Todas nuėjo. — Galiu pasakyti, jog dabar gerai pagalvosiu prieš įveldamas tave į bėdą, nes tas vaizdas smarkiai atbaido.

— Manau, kad aš galiu įvelti tave į bėdą. Tai, ką mes darome, yra neteisėta, netgi nusikaltimas, ir tavo, kaip vyriausiojo redaktoriaus, reputacija gali atsidurti pavojuje. Tau nebūtina dalyvauti.

— Aš jau čia. Manikiūrinės žirklutės tokios aštriais galiukais, truputį lenktos, taip?

— Taip.

Jis garsiai išpūtė orą.

— To ir bijojau. Nuo ko pradėsime?

— Manau, nuo antro aukšto. Paskui pamažu eisime žemyn. Jei paveikslo raktų proporcija atitiks tikrąją, jie turėtų būti apie trijų colių ilgio.

— Nedideli.

— Taip, gana maži. Veikiančioji dalis viena ir labai trumpa, — tęsė ji, paduodama nedidelį piešinį. — Kitas galas dekoratyvinis, įmantriai išraitytas. Tai keltų dizainas — triguba spiralė, vadinama *triskeles*. Zoja rado šį piešinį vienoje iš Danos knygų.

— Jūs trys — gera komanda.

— Atrodo. Raktai auksiniai, tikriausiai gryno aukso. Manau, tikrai atpažinsime pamatę.

Flinas nužvelgė pagrindinę salę su aukštomis skliautų lubomis ir dosniomis erdvėmis. Čia buvo paveikslų, skulptūrų ir kitų meno dirbinių. Lentynų ir stalų. Stalčių, komodų ir spintelių su nesuskaičiuojamom lentynėlėm.

— Daugybė vietų paslėpti raktui.

— Palauk, kol pamatysi sandėlį ir prekybos salę.

Jie pradėjo nuo kabinetų. Melori užgniaužė kaltės jausmą vartydama asmeninius daiktus ir tikrindama stalčius. Nėra laiko subtilybėms, tarė sau, šliaužiodama aplink Džeimso stalą.

— Negi tikrai manai, kad tokie žmonės kaip Rovena ir Pitas ar dar koks dievas, atsakingas už raktų slėpimą, klijuotų raktą prie stalčiaus apatinio dugno?

Ji dėbtelėjo į jį ir uždarė stalčių.

— Negalime leisti sau atmesti tokią galimybę.

Ji tokia miela, pagalvojo Flinas, sėdinti ant grindų su šitaip surištais plaukais ir pasipūtusi. Įdomu, kodėl ji apsirengė juodai, galvojo jis. Ši spalva derinasi prie aplinkybių? Tai būtų taip panašu į ją.

— Tu teisi, bet tokias galimybes ištirtume tik pasikvietę visą komandą.

— Negalime leisti, kad čia bėgiotų minia žmonių. Būtų negerai. — Ją vėl užplūdo kaltė. — Negerai jau ir tai, kad tu esi čia. Žinok, negalėsi parašyti nė žodžio apie tai, ką čia matai.

Jis pritūpė šalia ir staiga atvėsusiomis akimis pažvelgė į ją.

— Tu manai, kad aš taip padaryčiau?

— Toji mintis šmėstelėjo mano galvoje ne be priežasties. — Melori atsistojo nukabinti paveikslo. — Tu žurnalistas, — tęsė ji, tikrindama rėmus ir nugarėlę. — Aš skolinga šiai vietai, Džeimsui. Nenorėčiau, kad jis būtų įveltas.

Ji pakabino paveikslą ir paėmė kitą.

— Gal sudaryk sąrašą, apie ką turėčiau rašyti ir apie ką ne. Tavo nuomone.

— Nėra čia ko šiaustis.

— Yra. Šiam reikalui skyriau daug laiko ir energijos, o dar neparašiau nė žodžio. Nesikabinėk prie mano etikos, Melori, nes tavoji irgi ne be priekaištų. Ir nenurodinėk, apie ką galiu ar negaliu rašyti.

— Tik norėjau pasakyti, kad tai ne spaudai.

— Ne. Tu norėjai pasakyti, kad nepasitiki ir negerbi to, kurį sakaisi mylinti. Aš einu į kitą kambarį. Manau, atskirai seksis geriau.

Ir kaip, svarstė Melori, ji sugeba taip susimauti? Nukabino paskutinį paveikslą ir paliepė sau susikaupti. Akivaizdu, kad Flinas reaguoja per daug jautriai. Ji juk pagrįstai paprašė, o jei jis nori pūstis, tegu.

Kitas dvidešimt minučių ji tikrino kiekvieną kambario kampą ir ramino save mintimi, kad jis per jautriai sureagavo.

Jie nesikalbėjo ir kitą valandą. Du žmonės, atliekantys tą pačią užduotį tame pačiame pastate, sugebėjo kažkaip išvengti kontakto.

Nusileidus į pirmą aukštą, darbas ėjosi sparčiau, nes jau buvo atsiradę įgūdžių, bet juodu vis tiek nesikalbėjo. Tai buvo varginantis, beprasmis darbas. Apžiūrėti kiekvieną paveikslą, kiekvieną skulptūrą, kiekvieną stovą ar meno kūrinį. Išmindžioti kiekvieną laiptelį, apčiupinėti turėklus.

Melori nuėjo į sandėlį. Jai buvo smagu, bet kartu ir skaudu matyti naujai įsigytus kūrinius, pastebėti, kas parduota nuo to laiko, kai ji išėjo, kurie dar tik laukia savo eilės.

Kažkada ji kontroliavo kiekvieną žingsnį, sprendė, ką įsigyti, derėjosi dėl kainos. Širdyje galerija visada buvo jos. Kiek kartų ji yra likusi po darbo valandų. Tada niekas neklausinėdavo kodėl. Nereikėjo maldauti raktų iš draugo ar jausti kaltę. Abejoti savo etika.

Galėjo nejausti šio siaubingo skausmo, pagalvojo Melori. Skausmo, kad ši gyvenimo dalis atimta iš jos. Gal pasielgė kvailai, kad nepriėmė pasiūlymo grįžti. Gal padarė milžinišką klaidą nukrypdama nuo apčiuopiamo, realaus gyvenimo. Ji galėtų grįžti, pasakyti Džeimsui, kad persigalvojo. Vėl suktųsi įprastoje rutinoje, turėtų tai, ką visada turėjo.

Tačiau niekada nebebūtų taip, kaip anksčiau. Dėl to ir skaudu. Jos gyvenimas pasikeitė negrįžtamai. O ji neturėjo kada dėl to paliūdėti. Todėl darė tai dabar, liesdama kiekvieną daiktą, kiekvieną minutę erdvėje, kuri kažkada buvo svarbiausia jos gyvenimo dalis. Ji prisiminė tūkstančius dalykų, daugiausia iš kasdieninės rutinos, kurie tuo metu nieko nereiškė. Prisiminė viską, nes to nebeturėjo.

Flinas pravėrė duris.

— Kur nori... — Pamatęs jos akis, jis nutilo. Jos buvo sausos, tačiau be galo liūdnos. Rankose ji laikė grubią akmens statulėlę.

— Kas yra?

— Aš taip pasiilgau šios vietos. Jaučiuosi, tarsi kažkas būtų mirę. — Ji švelniai pastatė statulėlę į vietą. — Pirkau ją maždaug prieš keturis mėnesius. Autorius naujas menininkas. Jaunas, pilnas ugnies ir temperamento. Tai atsispindi ir jo darbuose. Jis iš Merilendo, mažo miestelio, truputį žinomas ten, bet nė viena didesnė galerija nebuvo parodžiusi susidomėjimo jo darbais. Taip gera buvo suteikti jam progą, galvoti, ką jis dar galėtų sukurti, ką mes galėtume nuveikti ateityje.

Ji perbraukė pirštu per akmenį.

— Kažkas ją nupirko. Be manęs — netgi vardo ant sąskaitos neatpažinau. Ji jau nebe mano.

— Ji nebūtų čia atsidūrusi ir nebūtų parduota, jei ne tu.

— Galbūt, tačiau tos dienos praėjo. Daugiau čia man vietos nebėra. Atsiprašau dėl to, ką pasakiau anksčiau. Man labai gaila, kad įžeidžiau tavo jausmus.

— Pamiršk tai.

— Ne. — Melori įkvėpė. — Negaliu pasakyti, kad neturėjau jokių abejonių dėl to, kaip tu ilgainiui gali pasielgti su šia istorija. Negaliu tvirtinti, kad besąlygiškai pasitikiu tavim. Tai prieštarauja tam, kad myliu tave, ir aš nežinau, kaip tai paaiškinti. Kaip negaliu paaiškinti ir to, jog žinau, kad to rakto čia nėra. Pajutau tą pačią minutę, kai tik paprašiau Todo pagalbos čia įeiti. Tačiau vis tiek turėjau įsitikinti, užbaigti, ką pradėjau. Bet jo čia nėra, Flinai. Man čia nebėra nieko.

Šešioliktas skyrius

Flinas uždarė kabineto duris — ženklas, jog jis rašo ir nevalia trukdyti. Ne todėl, kad kas nors atkreiptų dėmesį, bet šiaip, tiesiog taip turi būti.

Jis leido mintims plaukti vingiuotos upės srove, kol sumąstys, ką iš tiesų nori parašyti.

Kas apibrėžia menininką? Ar menininkai yra tie, kurie sukuria kažką gražaus ar stulbinančio, tie, kurie suformuoja kūrinį taip, kad šis užkabina kažkokią gyslelę? Tapyboje, muzikoje, literatūroje ar mene? Jei taip, negi likęs pasaulis yra tik žiūrovas? Pasyvus stebėtojas, kurio vienintelis indėlis yra plojimai arba kritika? Kas liktų iš menininko, jei nebūtų žiūrovo?

Paprastai Flinas tokių straipsnių nerašydavo, bet nuo tos nakties, kai juodu su Melori naršė galeriją, toji mintis neišėjo jam iš galvos. Laikas ją išleisti.

Jo akyse tebestovėjo Melori vaizdas, matytas sandėlyje. Su akmenine statulėle rankose ir didžiuliu sielvartu akyse. Nuo tada ji jau trečia diena beveik su niekuo nebendrauja. Aišku, teisinasi, kad yra užsiėmusi, kad tiria įvairius paieškos variantus, tvarkosi gyvenimą.

Nors, žiūrint iš jo taško, jos gyvenime niekada nebuvo netvarkos. Vis dėlto ji atsisako išeiti iš namų. Ir neįsileidžia jo.

Gal toji skiltis bus kaip žinutė jai.

Flinas pakrutino pečius, pabarškino pirštais į stalą, kol surinko reikiamus žodžius.

Argi vaikas, kuris mokosi parašyti savo vardą, nėra tam tikras menininkas? Juk jis atskleidžia savo intelektą, koordinaciją ir savąjį ego. Vaikas, laikydamas rankoje storą pieštuką ar ryškią kreidelę ir piešdamas raides ant popieriaus, tomis linijomis ir kreivėmis kuria savo simbolį. Štai kas aš esu ir kito tokio nėra.

Menas atsispindi ir žodžiuose, ir darbuose.

O kaip moteris, kuri sugebėjo pagaminti vakarienę? Restorano virėjui tai nebūtų joks žygdarbis, tačiau tiems, kurie tenkinasi sriuba iš skardinės, kepsnys su bulvių koše ir šparaginėmis pupelėmis būtų didis ir paslaptingas menas.

— Flinai?

— Dirbu, — atkirto jis nepakeldamas galvos.

— Ne tu vienintelis. — Roda užtrenkė paskui save duris, ryžtingai priėjo prie stalo ir atsisėdo. Ji susikryžiavo ant krūtinės rankas ir įsmeigė gręžiamą žvilgsnį į Fliną.

...Tačiau be žiūrovų, pasiruošusių ir norinčių naudoti meną, jis tampa sustingusiais likučiais, kuriuos teks išmesti...

— Prakeikimas.

Jis atsistūmė nuo klaviatūros.

— Kas yra?

— Tu sutrumpinai mano straipsnį.

Flinui panižo rankos čiupti kamuoliuką ir apvynioti jo virvelę aplink liesą Rodos kaklą.

— Ir?

— Sakei, kad jis būtų dvylikos colių.

— O tu parašei vienuolika pilnų plius užpildymas. Aš sutrumpinau užpildymo kaina. Straipsnis buvo geras, Roda. O dabar dar geresnis.

— Aš noriu žinoti, kodėl visada kabinėjiesi prie manęs ir trumpini mano straipsnius. Džono ar Karlos beveik netaisai.

— Džonas tvarko sporto skiltį. Jis tai daro beveik dešimt metų. Jis savo srities žinovas.

Menas ir mokslas, pagalvojo Flinas, pasižymėdamas bloknote, kad nepamirštų įtraukti į straipsnį. Ir sportas... jei kas nors

atkreiptų dėmesį į beisbolo žaidėją, kaip jis mindo žemę po savo kojomis, kol ji tampa...

— Flinai!

— Ką? Kas dar? — atšovė jis, mintyse atsukdamas juostą atgal. — O Karlos straipsnius redaguoju, kai reikia. Roda, aš turiu skubaus darbo. Jei nori pasikalbėti, susitarkime dėl laiko rytoj.

Ji piktai sučiaupė burną.

— Jei dabar šito klausimo neišspręsime, rytoj aš neateisiu.

Užuot mintyse išsitraukęs šviesos kardą ir nušlavęs nuo Rodos veido pašaipią šypseną, Flinas atsilošė. Laikas susprogdinti bombą, nutarė jis.

— Gerai. Pirma, turiu pasakyti, jog pavargau nuo tavo grasinimų išeiti iš darbo. Jei tau nepatinka, kaip aš vadovauju laikraščiui, tai eik.

Ji išraudo.

— Tavo motina niekada...

— Aš nesu mano motina. Taškas. Aš vadovauju *Dispatch*. Vadovauju jau ketverius metus ir ketinu dar ilgai vadovauti. Priprask prie to.

Rodos akyse sužibo ašaros, o būtent šio moteriško ginklo Flinas negalėjo pakęsti, tad nusprendė apsimesti nematąs. — Dar kas nors? — šaltai pasiteiravo jis.

— Aš dirbu čia nuo tada, kai tu dar nė nemokėjai skaityti šio suknisto laikraščio.

— Gal tai ir yra mūsų problema. Tau buvo geriau, kai vadovavo mano motina. Dabar patinka geriau galvoti apie mane kaip apie laikiną nepatogumą, juo labiau — nekompetentingą.

Roda, regis, nuoširdžiai apstulbusi, išsižiojo.

— Aš nemanau, jog esi nekompetentingas. Tik galvoju, kad...

— Neturėčiau kištis į tavo darbą. — Flino balsas sušvelnėjo, tačiau išraiška išliko nepakitusi. — Kad daryčiau, ką tu sakai, o ne atvirkščiai, to nebus.

— Jei tu nemanai, kad aš gerai dirbu, tada...

— Sėsk, — paliepė jis, kai ji pajudėjo stotis. Jis atmintinai žinojo, kas bus. Ji išlėks pro duris, puls trankytis, mėtyti daiktus, dėbčios į jį pro stiklą ir kitą darbą įteiks likus penkioms minutėms iki termino pabaigos.

— Aš manau, jog tu dirbi gerai. Žinau, kad iš mano lūpų tai nėra didelis pagyrimas, nes tu nepasitiki manimi, negerbi mano sugebėjimų ir autoriteto. Tikriausiai tau sunku, nes esi žurnalistė, o vieninteliam laikraščiui mūsų miestelyje vadovauju aš. Nemanau, kad kuris nors iš šių faktorių pasikeistų. Kai kitą kartą paprašysiu dvylikos colių straipsnio, duok man dvylika, ir jokių problemų nebus.

Flinas baksnojo pieštuku į stalą, o Roda išsižiojusi žiūrėjo į jį.

Peris Vaitas, mąstė Flinas, būtų susitvarkęs geriau, bet jis irgi pasirodė neblogai.

— Dar kas nors?

— Aš imu laisvą popietę.

— Ne. — Jis nusisuko atgal į klaviatūrą. — Antrą valandą ant mano stalo turi gulėti straipsnis apie pradinių mokyklų tinklo plėtimą. Išeidama uždaryk duris.

Flinas pradėjo spausdinti ir patenkintas pastebėjo, jog durys užsidarė tyliai, be įprastinio trenksmo. Jis luktelėjo pusę minutės, tada pasikreipęs žvilgtelėjo pro stiklą. Roda sėdėjo prie stalo it paralyžiuota.

Jis nemėgo tokių ginčų. Toji moteris vaišindavo jį kramtomąja guma, kai jis užsukdavo čia po pamokų. Velniškai nesmagu, nusprendė jis, trindamas smilkinius ir bandydamas susikaupti. Tikras pragaras būti suaugusiu.

Po pietų Flinas išspruko valandai susitikti su Bredu ir Džordanu Mein Stryto kavinėje. Ji buvo nepasikeitusi nuo tų laikų, kai jie reguliariai rinkdavosi joje po futbolo rungtynių ar vakariniam pakvailiojimui su merginomis.

Kavinėje tvyrojo tas pats firminio vištienos kepsnio kvapas, o stiklinėje vitrinoje puikavosi dienos pyragai. Kažin, ar kavinė

užstrigo praeityje, ar aš, pagalvojo Flinas, pažvelgęs į mėsainį, kurį užsisakė iš įpročio.

Jis niūriai apžiūrėjo Bredo užsisakytą klubo sumuštinį.

— Mainykim.

— Nori mano sumuštinio?

— Noriu. Mainykim. — Nelaukdamas atsakymo, Flinas sukeitė lėkštes.

— Jei nenorėjai mėsainio, kodėl užsisakei?

— Todėl. Esu įpročio ir tradicijų auka.

— Ir tai, kad suvalgysi mano sumuštinį, padės jų atsikratyti?

— Čia pradžia. Be to, šįryt pasiūliau Rodai išeiti iš redakcijos. Kai atsigaus nuo šoko, pradės planuoti mano galą.

— O kodėl tu norėjai jo sumuštinio, ne manojo? — paklausė Džordanas.

— Man nepatinka Roibenso sumuštiniai.

Džordanas kiek pasvarstė, tada apsikeitė lėkštėmis su Bredu.

— Ar baigsite tą žaidimą su lėkštėmis? — Bredas susiraukęs nužvelgė sumuštinį, tačiau nusprendė, kad jis atrodo gana patraukliai.

Imdamas gailėtis, kad išmainė savo mėsainį, Flinas atsikando klubo sumuštinio.

— Ar nemanote, jei visą gyvenimą praleidi gimtajame mieste, pasidarai priklausomas nuo praeities ir imi priešintis naujovėms ir augimui, kartu suvaržydamas savo, kaip subrendusio žmogaus, funkcionavimą?

— Nežinojau, kad susirinkome į filosofinę diskusiją. — Tačiau, norėdamas prisidėti prie žaidimo, Džordanas apsvarstė klausimą, pildamas ant mėsainio padažą. — Galima būtų pasakyti, kad gyvenimas gimtojoje vietoje reiškia, jog tau čia patinka, jog turi stiprius ryšius ir šaknis. Arba esi per didelis tinginys ir pernelyg patenkintas, kad pakrutintum savo subinę.

— Man čia patinka. Ilgai galvojau, kol supratau tai. Dar visai neseniai ramiai stebėjau gyvenimą, bet nuo šio mėnesio pirmos dienos viskas pasikeitė.

— Dėl raktų? — paklausė Bredas. — Ar dėl Melori?

— Vienas su kitu susiję. Raktai — tai kaip nuotykis, ar ne? Seras Galahadas ir Gralis, Indiana Džonsas ir Prarastoji Arka.

— Elmeris Fadas ir Bagsas Banis, — įsikišo Džordanas.

— Tas pat. — Džordanas visada pirmasis pagauna mintį, pagalvojo Flinas. — Niekas rimtai nenukentės, jei jų nerasime.

— Vieneri metai, — tarė Bredas. — Mano nuomone, tai gana griežta bausmė.

— Tu teisus. — Flinas įsimetė į burną bulvytę. — Tačiau sunkiai įsivaizduoju Roveną arba Pitą, baudžiančius merginas.

— Gal jie patys nekiš nagų, — pastebėjo Džordanas. — Gal jie tik tarpininkai tų, kurie skirs apdovanojimą ar bausmę. Kodėl mes manome, kad jie turi pasirinkimą?

— Bandau galvoti pozityviai, — atsiliepė Flinas. — Mintis, kad mes rasime tuos raktus ir sužinosime, kas bus toliau, labai viliojanti.

— Be to, tai kaip dėlionė — kai pradedi, negali pasitraukti, kol nebaigi.

Flinas linktelėjo Bredui ir sujudėjo kėdėje.

— Tik toji magija. Vadinasi, mes pripažįstame, kad magija, ar jos rūšys, egzistuoja? Kad tai ne iliuzija, o spyris į užpakalį realybei. Gerai, ar ne? Suaugę mes kai ką prarandame. Nustojame tikėti stebuklais. Dabar mums tai grąžinama.

— Ar tu žiūri į tai kaip į dovaną, ar kaip į naštą? — pasiteiravo Džordanas. — Gali būti ir taip, ir taip.

— Labai ačiū, pone Šviesioji Puse. Taip, aš tai žinau. Be to, laikas eina į pabaigą. Liko šiek tiek daugiau nei savaitė. Jei nesurasime, galbūt teks sumokėti, o gal ir ne. Mes niekada nesužinosime.

— Tačiau negalime atmesti ir nesėkmių galimybės, — pastebėjo Bredas.

— Noriu tikėti, kad niekas negrės trims nekaltoms moterims už tai, kad jos bandė, bet joms nepavyko.

— Jei grįžtum į šios istorijos pradžią, prisimintum, jog trijų

nekaltų moterų — pusiau dievaičių — gyvenimas buvo atimtas vien todėl, kad jos egzistavo. — Džordanas užsibėrė druskos ant dabar jau buvusių Flino bulvyčių. — Atleisk, drauguži.

— Nepamirškim ir to, kad moterys paveiksluose labai panašios į moteris, kurias mes pažįstame. — Bredas barškino krumpliais į stalą. — Taigi yra priežastis, ir būtent dėl jos merginos atsidūrė šiame sūkuryje.

— Aš neleisiu, kad kas nors atsitiktų Melori. Ar kuriai kitai iš jų, — atsiliepė Flinas.

Džordanas gurkštelėjo šaltos arbatos.

— Ar tu giliai įklimpęs?

— Tai jau kitas klausimas. Pats nežinau.

— Mes tau padėsime susivokti. — Džordanas mirktelėjo Bredui. — Kam gi tada draugai? Kaip seksas?

— Kodėl tai svarbiausia tavo sąraše? — griežtai pasiteiravo Flinas. — Šis dalykas išryškėja gyvenant.

— Mat aš esu vyras. Ir jei manai, kad moterų sąraše šis dalykas paskutinėje vietoje, esi apgailėtinas kvailys.

— Puiku, — iškošė Flinas. — Tu gali tik svajoti apie tokį seksą su gražia moterimi. Tačiau tai ne svarbiausia tarp mūsų su Melori. Mes kalbamės, nesvarbu, su ar be drabužių.

— Įskaitant telefoninius pokalbius? — paklausė Bredas. — Ar jie tęsiasi ilgiau nei penkias minutes?

— Taip, tai kas?

— Tik žymiuosi sąraše. Gaminai jai ką nors? Ne taip, kad tik paruoštum užkąsti, bet stovėtum prie viryklės.

— Esu išviręs jai sriubos, kai...

— Užskaitoma. Vedeisi ją į kiną?

Flinas paniuręs krimstelėjo sumuštinį.

— Nežinojau, kad tai įeina į programą. — Jis padėjo sumuštinį į vietą. — Na, gerai, taip. Kartą, bet tai buvo...

— Nereikia aiškinti, atsakome tik taip arba ne. Gerai, pereiname į prozos skyrių, — pakeitė temą Džordanas. — Įsivaizduok savo gyvenimą po penkerių metų. Darbas? — Jis atsisuko į Bredą.

— Kai kuriems reikia dešimties, bet manau, mes galime būti atlaidesni. Penkeri man tinka.

— Gerai, įsivaizduok savo gyvenimą po penkerių metų. Ar matai ją šalia savęs?

— Nežinau, kaip įsivaizduoti penkerius metus į priekį, kai nežinau, ką veiksiu po penkių dienų.

Tačiau jis žinojo, įsivaizdavo savo namą ir tai, ką jis numatęs atlikti. Matė save dirbantį redakcijoje, bendraujantį su Dana, vaikštinėjantį su Mojumi. O Melori matė visur. Kaip ji lipa laiptais pasitikti jo, ateina į redakciją, vaiko Mojų iš virtuvės.

Flinas išblyško.

— O, varge.

— Tu ją matai ateityje, ar ne? — paklausė Džordanas.

— Taip, ji ten.

— Sveikinu, sūnau. — Džordanas paplekšnojo jam per petį. — Tu įsimylėjęs.

— Palauk. O jei aš nepasiruošęs?

— Tada tau nepasisekė, — atsiliepė Bredas.

Bredas žinojo, kada jam sekasi, ir dar kartą įsitikino tuo, kai, išėjęs iš kavinės, pamatė Zoją, stovinčią prie šviesoforo. Ji buvo su tamsiais akiniais nuo saulės ir judino lūpas, tarsi dainuotų kartu su radiju.

Jis jos nepersekiojo, ne, tik paprasčiausiai įšoko į savo automobilį ir įsiliejo į gatvės eismą. Tai, kad jis užlindo priekyje sunkvežimio — grynas atsitiktinumas.

Juk reikia, netgi svarbu jiems susipažinti artimiau. Jis negali padėti Flinui, jei nepažįsta jo draugių. Logiška.

Tai neturi nieko bendra su tuo, kad jis negali pamiršti jos veido. Atsitiktinai nusipirko paveikslą su jos atvaizdu ir dabar negali išmesti jo iš savo galvos, bet tikrai tai nereiškia, kad jis apsėstas. Jam tiesiog įdomu.

O jei dabar jis tyliai repetuoja įžangines frazes, tai tik todėl, kad supranta pokalbio svarbą. Jis tikrai nebijo kalbėtis su moteri-

mi. Juk ne pirmą kartą kalbasi. Tiksliau, moterys kalbasi su juo. Jis laikomas vienu iš geidžiamiausių viengungių — jergutėliau, kaip jis nemėgsta šio termino — šalyje. Moterys neriasi iš kailio, kad tik gautų progą pasikalbėti su juo. Jei Zoja Makort negali skirti jam penkių minučių mandagiam pokalbiui, ką gi, tai jos bėdos.

Kai ji įsuko į kiemą, Bredas buvo virtęs nervų kamuoliu. Irzlus žvilgsnis, pasiųstas jam, kai jis sustojo paskui Zoją, buvo paskutinis lašas. Kvailai įsižeidęs jis išlipo.

— Tu mane seki? — piktai pasiteiravo Zoja.

— Atsiprašau? — Kai Bredas gindavosi, jo balsas tapdavo ramus ir šaltas. — Manau, tu pervertini savo žavesį. Flinas nerimauja dėl Melori. Pamačiau tave ir pamaniau, kad papasakosi man, kaip jai sekasi.

Zoja, nenuleisdama nuo jo įtaraus žvilgsnio, atidarė bagažinę. Jos džinsai buvo ganėtinai aptempti, kad Bredas spėtų pasigrožėti tvirtu moterišku užpakaliuku. Ji dėvėjo trumpą raudoną švarkelį ir tokius pat trumpus marškinėlius, atidengiančius liniją virš džinsų.

Bredas susižavėjęs pastebėjo: jos bamboje įvertas mažas sidabrinis auskaras. Jis taip panoro jį paliesti, kad net delnai iškaito.

— Buvau užsukusi jos aplankyti.

— A? Ko? Melori? — Jam net sprandas iškaito. — Kaip ji?

— Atrodo truputį pavargusi ir nusiminusi.

— Labai gaila. — Jis žengė prie mašinos. — Leisk tau padėti.

— Galiu susitvarkyti ir pati.

— Neabejoju, kad gali. — Jis atėmė iš jos du sunkius krepšius su tapetų pavyzdžiais. — Bet kodėl turėtum? Ruošiesi remontui?

Ji ištraukė mažą pavyzdžių katalogą, įrankių dėžę — kurią jis iškart iš jos atėmė — sąsiuvinį ir keletą plytelių.

— Mes nusipirkome šį namą, ruošiamės pradėti nuosavus verslus. Bet jį reikia remontuoti.

Bredas nuėjo pirmas, palikęs ją užtrenkti bagažinę. Taip, namą reikia remontuoti, bet jis atrodo įspūdingai. O kokia puiki aplinka. Ir užtektinai vietos pasistatyti mašinoms.

— Skeletas neblogas, — pastebėjo jis. — Na, o pamatus patikrinote?

— Taip.

— Viskas gerai?

Zoja išsitraukė raktus.

— Tai, kad aš esu moteris, dar nereiškia, jog neišmanau apie namus. Apžiūrėjau jų daugybę. Šis buvo geriausioje vietoje už geriausią kainą. Ir remonto reikia tik kosmetinio.

Ji atidarė duris.

— Mesk viską ant grindų. Ačiū. Perduosiu Melori, jog teiravaisi apie ją.

Tačiau Bredas nesustodamas ėjo į priekį ir Zojai teko atsitraukti. Jis sunkiai, bet pajėgė nežiūrėti į jos bambą.

— Ar visada susierzini, kai žmonės bando tau padėti?

— Susierzinu, kai žmonės mano, jog negaliu susitvarkyti viena. Klausyk, aš labai neturiu laiko. Reikia pradėti darbuotis.

— Aš pasistengsiu nesimaišyti tau po kojomis.

Bredas apžiūrėjo lubas, grindis, sienas ir holą.

— Neblogai.

Jis nepastebėjo sudrėkusių vietų, o kambariai buvo vėsūs. Tik nežinia, ar dėl blogos krosnies, ar dėl Zojos skleidžiamo šaltuko.

— Kuri dalis bus tavo?

— Viršuje.

— Gerai. — Jis pradėjo lipti, dabar beveik šypsodamasis iš jos nekantraus šnopavimo. — Gražūs laiptai. Gerai, kad jie iš baltos pušies, nes tai atspari mediena.

Kai kuriuos papuošimus reikia keisti, pastebėjo jis. Ir langą laiptų aikštelėje. Ji turėtų pasirūpinti ir įdėti dvigubą, kad nepraleistų garso. Sienos nutriušusios, vietomis įskilusios. Tačiau tai galima lengvai sutvarkyti.

Jam patiko namo išplanavimas; kambariai tarsi šliejosi vienas prie kito. Įdomu, ar ji užmūrys šias erdves, ar pakeis jas kuo nors kitu, kas labiau atitiktų šio namo dvasią? Ir ką darys su apšvietimu? Bredas neišmanė apie salonus, bet jam atrodė, kad stiprus, geras apšvietimas yra labai svarbu.

— Atsiprašau. Man reikia įrankių dėžės.

— Ką? O, atleisk. — Jis padavė jai dėžę, tada perbraukė per besilupančius palangės dažus. — Žinai, galėtum panaudoti vyšnios medį. Sudarytum kontrastą šiltesniems tonams. Juk grindų nekeisite?

— Ne. — Zoja išsitraukė matuoklę.

Kodėl jis neišeina? Jai reikia dirbti, pagalvoti. Ir labiausiai norisi pasilikti čia vienai, planuoti, svajoti, kaip šis nuostabus namas atrodys baigus darbus. Reikia apmąstyti spalvas, medžiagas, tonus, kvapus. Viską.

O jis maišosi po kojomis. Toks vyriškas, gražus, blaškantis dėmesį savo tobulai pasiūtu kostiumu ir brangiais batais. Jis kvepia — o, labai subtiliais kvepalais, muilu ir losjonu. Tikriausiai sumoka daugiau už muilo gabaliuką nei ji už savo džinsus ir marškinėlius, kuriuos dabar dėvi. Ir mano, kad gali trukdyti savo buvimu jos erdvėje, versdamas ją jaustis negrabia ir žemesne.

— Ką planuoji daryti šiame kambaryje?

Ji neatsisukdama rašėsi matavimo duomenis.

— Tai pagrindinis salonas. Plaukams, manikiūrui ir makiažui. — Nesulaukusi atsakymo, Zoja prisivertė atsigręžti. Bredas mąsliai žvelgė į lubas. — Kas yra?

— Mes turime tokių mažų lempučių. Labai praktiškos, tik juokingai atrodo. Tačiau jas galima išdėstyti įvairiomis kryptimis. Tu linkusi į praktišką ar į elegantišką pusę?

— Nesuprantu, kodėl negalėčiau pritaikyti abiejų.

— Gerai pastebėta. Švelnios ar ryškios spalvos?

— Šiame kambaryje bus ryškios, o kitame — švelnios. Klausyk, Bredli...

— Oi! Pasakei kaip mano motina. — Jis jau klūpojo vartydamas pavyzdžių katalogą. — Ar yra kokia mokykla, kur jūs, moterys, išmokstate šio griežto tono? — Bredas kreivai šyptelėjo jai.

— Vyrams negalima žinoti šios informacijos. Jei pasakyčiau, turėčiau nužudyti tave. O dabar aš neturiu laiko. Reikalai dėl nuosavybės bus sutvarkyti po mėnesio, o iki to laiko noriu turėti visus planus, kad galėčiau nedelsdama pradėti.

— Aš galiu padėti.

— Aš žinau, ką darau, ir žinau, kaip noriu padaryti. Nesuprantu, kodėl manai...

— Palūkėk. Varge, bet tu ir įžeidi. — Kaip moteris, dėvinti tokius aptemptus džinsus ir puošianti savo bambą, ji galėtų būti prieinamesnė. — Aš juk tuo užsiimu, pameni? — Jis pabaksnojo į savo parduotuvės prekinį ženklą kataloge. — Galiu patarti, padėti dirbti, parūpinti medžiagų.

— Man nereikia labdaros.

Bredas padėjo į šalį katalogą ir lėtai atsistojo.

— Aš pasiūliau pagalbą, o ne labdarą. Ką gi ne taip darau, kad tu šitaip šiaušiesi?

— Viską. Negražu man šitaip sakyti, — gūžtelėjo pečiais ji, — bet tai tiesa. Nesuprantu tokių žmonių kaip tu, todėl nepasitikiu.

— Žmonių tokių kaip aš?

— Turtingų, privilegijuotų, tų, kurie valdo amerikietiškas imperijas. Atleisk, esu tikra, jog tu neblogas žmogus, kitaip nebūtum Flino draugas. Tačiau mudu neturime nieko bendra. Be to, dabar man rūpi kiti dalykai ir aš neturiu laiko žaisti žaidimų. Tad išsiaiškinkime ir gyvenkime toliau. Aš neketinu su tavim mylėtis.

— Ką gi, akivaizdu, kad mano gyvenimas netenka prasmės.

Zoja labai norėjo nusišypsoti, tačiau tik šyptelėjo. Ji turėjo patirtį ir žinojo, kaip tai gali būti apgaulinga.

— Negi tvirtinsi, kad nesitikėjai permiegoti su manim?

Jis atsargiai iškvėpė, tada prakalbo. Jos akiniai nuo saulės buvo užkišti už V formos palaidinės iškirptės, o dvi didelės rudos akys žiūrėjo tiesiai į jį.

— Mudu abu žinome, kad į šį klausimą negaliu atsakyti korektiškai. Tai pats gudriausias klausimas. Kiti šios kategorijos klausimai būtų: „Ar aš atrodau stora šitaip apsirengusi?", „Ar manai, kad ji graži?", „Ir jei tu nežinai, tai aš tau tikrai nesakysiu".

Dabar Zojai teko rimtai prikąsti vidinę lūpą, kad nenusijuoktų.

— Pastarasis nėra klausimas.

— Vis tiek spąstai. Tad pasakysiu taip: tu labai patraukli. Ir mes turime daugiau bendra, negu tu manai, pradedant mūsų draugų ratu. Aš noriu padėti tau, Danai ir Melori įsikurti šioje vietoje. Nė viena iš jūsų neprivalo permiegoti su manim. Nors, jei visos trys sugalvotumėt suruošti skoningą orgiją, aš neatsisakyčiau. O dabar leisiu grįžti tau prie darbo.

Jau lipdamas laiptais, jis lyg niekur nieko mestelėjo per petį:

— Beje, *HomeMakers* kitą mėnesį rengia sienų apdailos medžiagų — tapetų, dažų — išpardavimą. Nuolaida nuo penkiolikos iki trisdešimt procentų.

Zoja pribėgo prie laiptų.

— Kada kitą mėnesį?

— Aš tau pranešiu.

Taigi ji nesiruošia mylėtis su juo. Bredas papurtė galvą. Labai neapgalvotas pareiškimas. Akivaizdu, jog ji nežino vieno dalyko — Veinai visada priima tiesų iššūkį.

Jis tenorėjo pakviesti ją pavakarieniauti. Dabar, nusprendė apžiūrinėdamas antro aukšto langus, jam teks truputį padirbėti ir sugalvoti strategiją. Zoja Makort pateks į apsuptį.

Zoja galvojo apie ką kita. Ji vėlavo, bet tai jokia naujiena. Vos tik ji susiruošdavo išeiti, namuose atsirasdavo neatidėliotinų darbų.

— Atiduok šituos sausainius Čako mamai. Ji juos padalins. — Zoja įsuko mašiną į kiemą už dviejų kvartalų nuo jos namų ir rūsčiai žvilgtelėjo į sūnų. — Ir nebandyk sukčiauti, Saimonai. Aš neturiu laiko, kad įduočiau juos pati. Jei prieisiu prie durų, ji užlaikys mane dar dvidešimt minučių, o aš ir taip vėluoju.

— Gerai, gerai. Būčiau ir pats atėjęs.

— Taip, bet tada būčiau neturėjusi progos padaryti štai ką. — Ji sugriebė sūnų į glėbį ir pakuteno jam šonkaulius.

— Mama!

— Saimonai! — tokiu pačiu tonu atsiliepė ji.

Saimonas kvykdamas išsirito iš mašinos ir pasičiupo nuo galinės sėdynės savo kuprinę.

— Klausyk Čako mamos ir netriukšmauk naktį. Turi Melori numerį?

— Taip, turiu. Žinau, kaip paskambinti 911 ir kad reikia išbėgti iš namų, jei žaisdamas su degtukais padegi juos.

— Gudrutis. Eikš, duokš man bučkį.

Jis tyčia lėtai vilkdamas kojas ir panarinęs galvą, kad nuslėptų šypseną, prisiartino prie lango.

— Tik greitai. Nes dar kas nors pamatys.

— Pasakysi, kad nebučiavau tavęs, o rėkiau. Rėkiau tau į ausį. — Ji pabučiavo sūnų ir vos atsispyrė norui apkabinti. — Iki rytojaus. Smagiai praleisk laiką, mažuti.

— Tu irgi, mažute, — sukikeno Saimonas ir nukūrė į namą.

Kaip sugeba tik motinos, ji išvairavo iš kiemo stebėdama Saimoną, kol šis saugiai pateko į vidų.

Tada Zoja pasuko pas Melori, kur ruošėsi nakvoti — pirmą kartą nuo paauglystės laikų ne namuose.

Septynioliktas skyrius

Melori suprato, kas vyksta. Niekas nenorėjo, kad ji liktų viena; jos naujieji draugai nerimavo dėl jos. Zoja taip entuziastingai sutiko mintį pas ją permiegoti, kad Melori negalėjo atsisakyti. Tai, kad jai norėjosi atsisakyti, norėjosi pasislėpti savo urvelyje, privertė ją suprasti, jog reikia permainų. Nors ji niekada nebuvo vienišė, niekada per daug neliūdėdavo. Kai būdavo sunku, eidavo susitikti su draugais, pirkdavosi daiktus, rengdavo vakarėlius.

Zojos sumanymas praleisti pas ją naktį davė Melori akstiną. Ji pripirko maisto, naujų citrusinio kvapo žvakių, kvapnių muilų, rankšluosčių ir gero vyno. Susitvarkė butą, pripylė į dubenėlius šviežiai džiovintų gėlių. Ir pati pasipuošė — taip, kaip moterys puošiasi prieš kitas moteris.

Kai atvyko Dana, Melori jau buvo padėjusi ant stalo sūrio, vaisių, krekerių, uždegusi žvakes ir įjungusi tylią muziką.

— Vaje, kaip elegantiška. Reikėjo ir man pasipuošti.

— Tu puikiai atrodai. — Pasiryžusi būti linksma, Melori pakštelėjo Danai į skruostą. — Labai miela, kad taip stengiatės dėl manęs.

— O ką mes darome?

— Būnate šalia, palaikote. Pastarąsias porą dienų jaučiuosi tikrai bjauriai.

— Nė viena iš mūsų nepagalvojome, kad šis įvykis atims tiek energijos. — Dana padavė Melori maišelį su pirkiniais ir pa-

sidėjo nakčiai atsineštus daiktus. — Nupirkau papildomų atsargų. Vyno, traškučių, šokoladinių triufelių ir kukurūzų spragėsių. Na žinai — keturias pagrindines maisto grupes. — Dana pavartė filmų repertuarą šalia televizoriaus. — Išnuomojai filmų?

— Visus, kokius turėjo įrašytus į DVD. Vyno?

— Nė klausti nereikia. Nauji kvepalai?

— Ne, tikriausiai žvakės.

— Maloniai kvepia. Girdi — tai Zoja. Įpilk dar vieną taurę.

Zoja įgriuvo pro terasos duris apsikrovusi pirkiniais.

— Sausainiai, — uždususi pranešė. — Vaizdo kasetės, aromaterapija ir kavos tortas rytui.

— Neblogai. — Dana paėmė iš jos maišelį ir padavė vyną. Tada pasilenkė arčiau ir tarė: — Kaip tu padarai tokias blakstienas? Tokias tankias ir nusmailintas?

— Parodysiu. Bus smagu. Šiandien buvau užsukusi į namą, kai ką išmatavau, išbandžiau pavyzdžius — kaip jie atrodo šviesoje ir erdvėje. Mašinoje turiu tapetų ir dažų pavyzdžių, jei norėsite pažiūrėti. Ten mane užklupo Bredlis Veinas. Kas jis per tipas?

— Auksinis berniukas su padoria sąžine. — Dana kibo į sūrį. — Sporto žvaigždė, gimnazija, vėliau koledžas. Puikiai mokėsi, bet ne kalikas. Porą kartų buvo beįklimpstąs į rimtus santykius, bet visada sugebėdavo laiku išlipti. Draugauja su Flinu nuo lopšio. Nuostabaus kūno savininkas, kurį, laimė, mačiau per visas jo raidos stadijas. Norėtum pamatyti pati?

— Ne tokiu būdu. Man nelabai sekasi su vyrais, ir vienintelis, šiuo metu svarbiausias mano gyvenime, yra Saimonas. O, kaip man patinka ši daina. — Zoja išsispyrė iš batelių ir pradėjo šokti. — Mel, kaip sekasi su Flinu?

— Na, aš jį myliu, ir tai mane erzina. Norėčiau ir aš mokėti šitaip šokti.

— Kaip?

— Kai atrodo, jog juda tik ilgos kojos ir klubai.

— Eikš. — Zoja pastatė vyną ir ištiesė rankas. — Padirbėsim. Atsimink du dalykus. Arba apsimeti, jog tavęs niekas nemato,

arba apsimeti, jog šoki tam velniškai seksualiam vaikinui, kuris stebi tave. Atsipalaiduok ir atsiduok nuotaikai.

— Kaip čia yra, kad visada baigiasi tuo, jog merginos šoka su merginomis? — svarstė Dana, bandydama judinti klubus taip, kaip darė Zoja.

— Nes mes geriau tai sugebame.

— Tiesą sakant, — tarė Dana, nusičiupdama kekę vynuogių, — tai tarsi koks socialinis seksualinis ritualas. Moteris šoka, gundo, erzina, o vyras stebi, fantazuoja ir renkasi. Arba yra pasirenkamas. Nesvarbu, ar tai būtų džiunglių ritmai, ar Deivio Metjuso grupė, viskas vyksta taip pat.

— Šoksi? — paklausė ją Melori.

— Aišku. — Įsimetusi į burną dar vieną vynuogę, Dana pakilo. Judindama pečius ir klubus, ji prisiartino prie Zojos. Jos įsijautė į šokį, kuris, Melori nuomone, buvo seksualus ir laisvas.

— Dabar jaučiuosi visiška nemokša.

— Tau puikiai sekasi. Atpalaiduok kelius. Beje, kalbant apie ritualus — turiu idėją. Bet... — Zoja gurkštelėjo vyno. — Reikia išgerti prieš sakant.

— Nedaryk taip, — nusiskundė Dana. — Tai nepakenčiama. Kokia toji idėja? — Paėmusi iš Zojos taurę, skubiai gurkštelėjo. — Matai, aš išgėriau daugiau. Pasakok.

— Gerai. Prisėskim.

Prisiminusi šeimininkės vaidmenį, Melori atnešė ant stalo vyną ir padėklą su užkandžiais.

— Jei šis ritualas susijęs su depiliacija vašku, tada man reikia gerokai išgerti.

— Ne, — nusijuokė Zoja. — Tačiau žinau beveik neskausmingą būdą su karštu vašku. Galiu padaryti jums braziliš̌ką taip, kad nė ašarėlė nenukris.

— Braziliš̌ką?

— Sutvarkyti bikinio sritį. Lieka tik daili plona juostelė, tad galite nešioti siauriausias kelnaites neatrodydama — hm, netvarkingai.

— Oi. — Melori instinktyviai prisidengė rankomis trikampį. — Ne, net jei panaudotum morfiną ir antrankius.

— Sakau jums, tai visiškai neskausminga, — tikino Zoja. — Ką gi... grįžtant prie to, apie ką kalbėjau, — tęsė ji. — Mes daug skaitėme ir tyrinėjome bandydamos išvesti teoriją, kuri padėtų Melori surasti raktą.

— Ir jūs man labai padėjote. Tikrai. Tik jaučiu, kad aš kažko nepastebiu, kažkokios smulkmenos, kuri padėtų man viską suvokti.

— Gal mes visos kai ko nepastebėjome, — prieštaravo Zoja. — Pačios legendos. Mirtingoji moteris susiporuoja su keltų dievu ir tampa karaliene. Moteriška galia. Ji pagimdo tris dukteris. Vėlgi — moteris. Vienas iš jų sergėtojų yra moteris.

— Na, tai palaiko pusiausvyrą, — pastebėjo Dana. — Netgi tarp dievų.

— Palauk. Kai jų sielas pagrobia ir įkalina *vyras*, nutariama, jog trys mirtingosios *moterys* turi surasti ir pasukti raktus.

— Atleisk, Zoja, nelabai suprantu, kur link kreipi. Mes jau žinome visa tai. — Melori abejingai įsidėjo burnon vynuogę.

— Pažiūrėkime giliau. Dievai keltų mitologijoje yra žemiškesni nei, tarkim, graikų ar romėnų. Jie daugiau burtininkai, raganiai nei... koks ten tas žodis? A, visažinės būtybės. Tiesa? — ji atsisuko į Daną.

— Taip.

— Jie turi ryšių su žeme, su gamta. Kaip, pavyzdžiui, raganos. Yra juodoji magija ir baltoji, tačiau abi jos naudoja gamtinius elementus ir jėgas. Ir štai čia tu turi tarsi išlįsti iš dėžės.

— Bet mes ir nebuvome joje, — pastebėjo Dana.

— Kas, jei mus pasirinko todėl, jog esame... nes esame raganos?

Melori paniurusi pažiūrėjo į Zojos taurę.

— Kiek išgėrei prieš atvažiuodama čia?

— Tik pagalvokit. Mes panašios į jas. Gal net kažkaip susijusios... giminystės ryšiais, ar ką? Gal mes turime galių, tik niekada to nežinojome.

— Legenda sako, mirtingosios moterys, — priminė Melori.

— Raganos nebūtinai nemirtingos. Tai žmonės su didesnėmis galiomis. Skaičiau apie tai. Pagal Viką, moteris ragana praeina tris stadijas. Mergelė, motina ir senė. Ir jos reiškia pagarbą dievaitėms. Jos...

— Vika — jauna religija, Zoja, — tarė Dana.

— Tačiau šaknys senos. Trys yra magiškas skaičius. O mūsų trys.

— Tikrai manau, kad žinočiau, jei būčiau ragana. — Melori susimąsčiusi gurkšnojo vyną. — O jei to nepastebėjau per beveik trisdešimt metų, tai ką daryti dabar? Užburti ką nors, užkeikti?

— Paversk Džordaną arklio užpakaliu. Atsiprašau, — Dana gūžtelėjo pamačiusi Melori veidą. — Tiesiog svajoju.

— Mes galėtume pamėginti. Kartu. Aš kai ką nupirkau. — Zoja pašoko ir pačiupo rankinę. — Ritualinės žvakės, — tarė knisdamasi joje. — Smilkalai. Stalo druska.

— Stalo druska? — Melori suglumusi paėmė tamsmėlynę dėžutę su linksma mergina, laikančia skėtį.

— Iš jos daromas apsauginis ratas. Ji atbaido piktąsias dvasias. Burtų lazdelė. Atseit burtų. Nupirkau beisbolo lazdą ir perpjoviau pusiau.

— Marta Stiuart sutinka Glendą, gerąją raganą. — Dana paėmė lazdelę ir pamojavo. — Kodėl ji nepažeria auksinių dulkių?

— Išgerk dar vyno, — paliepė Zoja. — Kristalai. Ametistas, rožinis kvarcas ir šis labai gražus rutulys. — Ji kilstelėjo apvalų stiklinį burbulą.

— Iš kur tu visa tai gavai? — pasiteiravo Melori.

— Naujojo amžiaus parduotuvėje — prekybos centre. Taro kortos — keltų, kad atrodytų tikriau. Ir...

— Raidžių ratas! — Dana stvėrė jį Zojai iš rankų. — Žmogau, paskutinį kartą mačiau tokią lentą vaikystėje.

— Radau ją žaislų parduotuvėje. Naujojo amžiaus parduotuvėje tokiomis neprekiauja.

— Kartą, kai buvau vaikas, surengėme pižamų vakarėlį. Gėrėme pepsi, triauškėme saldainius, užsidegėme žvakes. Visos mergaitės klausinėjo būsimų vyrų vardų. Manasis išėjo toks: PTZBAH. — Dana sentimentaliai atsiduso. — Buvo taip smagu. Pirmiausia žaidžiam su lenta, — pasiūlė ji. — Senų laikų labui.

— Gerai, bet turime viską daryti tinkamai. Nusiteikite rimtai. — Zoja atsistojusi išjungė šviesas ir muziką.

— Įdomu, ar Ptzbah vis dar ten. — Dana atsisėdo ant grindų ir išlankstė lentą.

— Palauk. Mums reikia laikytis ritualo. Aš turiu knygą.

Jos susėdo ratu.

— Turime išvalyti savo mintis, — instruktavo Zoja. — Įsivaizduokite, kad atveriate savo čakras.

— Aš niekada neatveriu savo čakrų viešai, — kikeno Dana, kol Melori pliaukštelėjo jai per kelį.

— Tada uždegame ritualines žvakes. Baltas — tyrumui. Geltonas — atminčiai. Raudonas — galiai. — Zoja prikando lūpą, rūpestingai degdama kiekvieną žvakę. — Išdėstome kristalus. Ametistas... kad tave kur. — Ji pasiėmė knygą, pavartė. — Štai. Ametistas — intuicijai. Ir smilkalai. Rožinis kvarcas — fizinei jėgai ir pranašystėms.

— Gražu, — apsidairė Melori. — Labai ramina.

— Vėliau išbandysime Taro kortas ir burtažodžius, bet pirmiausia suteikime džiaugsmo Danai. — Zoja padėjo lentą ir įtvirtino jos centre rodyklę.

— Turite susikaupti, — paliepė ji. — Sutelkime savo mintis ir galias į vieną klausimą.

— Ar galime paklausti apie mano gyvenimo meilę? Ilgiuosi Ptzbah.

— Ne. — Zoja nurijo juoką ir nutaisė rimtą veidą. — Tai rimtas reikalas. Mums reikia sužinoti, kur yra pirmasis raktas. Klausti turi Melori, o mes turime jai padėti.

— Reikia užsimerkti. — Melori pasitrynė pirštus į kelnių šonus ir giliai įkvėpė. — Pasiruošusios?

Jos sudėjo pirštus ant rodyklės ir nutilo.

— Ar mums kreiptis į kitą pasaulį, ar kaip? — sušnabždėjo Melori. — Ką sakyti — pareikšti pagarbą, prašyti patarimo? Ką?

Zoja pramerkė vieną akį.

— Gal reiktų kreiptis į tuos už Sapnų Uždangos.

— Kreipkis į denizenus, — pasiūlė Dana. — Geras žodis. Natūralizavęsi svetimšaliai. Kreipkis į denizenus už Sapnų Uždangos ir prašyk patarimo.

— Gerai, pradedam. Visos nutylam ir susikaupiam. — Melori luktelėjo dešimt sekundžių. — Kviečiame denizenus iš už Sapnų Uždangos, kad padėtumėt mums ir parodytumėt kelią mūsų, hm, žygyje.

— Pasakyk jiems, kad esi viena iš išrinktųjų, — puse lūpų tarstelėjo Zoja, bet Dana nutildė ją.

— Aš viena iš išrinktųjų, viena iš ieškančiųjų rakto. Laiko liko mažai. Prašau jus parodyti man kelią, kad galėtume išlaisvinti... Dana, nestumdyk rodyklės.

— Aš nestumdau. Garbės žodis.

Labai susijaudinusi Melori atsimerkė ir pažiūrėjo į krutančią rodyklę.

— Žvakės, — sušnabždėjo Zoja. — Jūs tik pažiūrėkite į žvakes.

Trejetas auksinių liepsnelių staiga šovė į viršų; šviesa ėmė trūkčioti it pulsas. Kambaryje padvelkė šaltas oras, priversdamas liepsnas šokti.

— Tai neįtikėtina! — šūktelėjo Dana. — Kažkokia beprotybė.

— Ji juda. — Rodyklė sudrebėjo kartu su virpančiais Melori pirštais. Ji nieko negirdėjo, išskyrus kraujo šniokštimą ausyse, sekdama smaigalio judėjimą nuo raidės prie raidės.

TAVO MIRTIS

Nespėjus atsigauti iš sąstingio, į kambarį staiga įsiveržė šviesa ir vėjas. Ji išgirdo, kaip kažkas suriko, ir nevalingai kilstelėjo ranką prisidengdama akis nuo švytinčio sūkurio.

Lenta išlakstė į šipulius, tarsi būtų buvusi iš stiklo.

— Ką čia sugalvojote? — Vietoj sūkurio vidury kambario stovėjo Rovena, aštriu kulniuku primynusi vieną lentos šipulį. — Ar proto netekote, kad atidarote duris tam, ko nesuprantate ir nuo ko negalite apsiginti?

Ji piktai atsiduso, grakščiai iššengė iš rato ir paėmė vyno butelį.

— Prašyčiau taurės.

— Kaip jūs čia pakliuvote? Kaip sužinojote? — Melori šiaip ne taip atsistojo ant guminių kojų.

— Jums pasisekė, kad sužinojau ir čia atsiradau. — Rovena pastvėrė druskos dėžutę ir ištuštino ją ant lentos likučių.

— Ką darote, po galais?

— Viską sušluok, — paliepė Zojai, — tada sudegink. Labai norėčiau taurės vyno. — Ji padavė butelį Melori, o pati atsisėdo ant sofos.

Įsiutusi Melori nulėkė į virtuvę, triukšmingai ištraukė iš spintelės taurę ir grįžusi įbruko ją Rovenai į rankas.

— Aš nekviečiau jūsų į savo namus.

— Priešingai, pakvietei mane ir visus kitus, kas panorėjo pereiti per angą.

— Tada mes tikrai raganos.

Rovenos išraiška pasikeitė pažiūrėjus į sužavėtą Zojos veidą.

— Ne, ne tokios, kaip jūs įsivaizduojate. — Jos balsas sušvelnėjo kaip mokytojos, mokančios uolų mokinį. — Nors kiekviena moteris turi tam tikros magijos, tačiau kai jūs kartu, jūsų galia patrigubėja, be to, jūs turėjote pakankamai įgūdžių ir pakankamai noro išsakyti pakvietimą. Aš ne vienintelė, atsiliepusi į jį. Tu pajutai jį, — tarė ji Melori. — Esi jautusi ir anksčiau.

— Keinas. — Melori sudrebėjo prisiminusi kaulus geliantį šaltį. — Jis judino rodyklę, ne mes. Jis žaidė su mumis.

— Jis grasino Melori. — Pamiršusi jaudulį, Zoja pašoko. — Ką tu darysi?

— Viską, ką galiu.

— To negana. — Dana paėmė Melori ranką. — Girdėjau, kai rėkei. Ir mačiau tavo veidą tą minutę. Tu pajutai kažką, ko mes su Zoja nepajutome, ir tai buvo tikras siaubas. Ir tikras skausmas.

— Šaltį. Jis... Negaliu apsakyti.

— Šilumos atėmimas, — sumurmėjo Rovena. — Visų vilčių, viso gyvenimo. Tačiau jis negali tavęs paliesti, jei neleisi jam.

— Leisti? Kaip, velniai rautų, ji... — Zoja nutilo ir pažvelgė į sudužusią lentą po savo kojomis. — O, Dieve. Atleisk man, Mel. Labai atsiprašau.

— Tai ne tavo kaltė. — Ji paėmė Zojos ranką, ir kurį laiką jos visos stovėjo susikibusios.

Stebėdama jas, Rovena nusišypsojo į taurę.

— Mes ieškojome atsakymų, ir tau kilo mintis. O tai daugiau, nei aš nuveikiau per pastarąsias porą dienų. Mes išbandėme šį tą naujo. Gal bandymas ir nevykęs, — pridūrė Melori, mesdama žvilgsnį į Roveną, — tačiau tai nesuteikia jums teisės barti mus.

— Tu visiškai teisi. Aš atsiprašau. — Rovena užsitepė sūrio ant krekerio, tada pabaksnojo į Taro kortas. Akimirksniu jas nušvietė šviesa ir užgeso. — Šitos jums nepakenks. Gal net išmoksite jas skaityti.

— Jūs... — Zoja sučiaupė lūpas. — Jei nebūtumėt pasirodžiusi...

— Mano pareiga ir mano troškimas — apsaugoti jus nuo bėdų. Kada ir kaip galiu. Bet man jau metas, gero jums vakaro. — Rovena pakilo, apsižvalgė po kambarį. — Gražūs namai, Melori. Kaip tik tau.

Nesmagiai pasijutusi, Melori suskubo ištarti:

— Pasilikite, išgerkite dar vyno.

Rovenos veidu perbėgo nuostaba.

— Labai miela tai išgirsti. Mielai. Jau seniai buvau moterų kompanijoje. Pasiilgau to.

Praėjus pirmajam sutrikimui, nebeatrodė labai keista bendrauti su moterimi, pragyvenusia tūkstantmečius, o dabar sėdinčia jos svetainėje ir geriančia jos vyną.

O įnikus į triufelius paaiškėjo, jog moterys — dievaitės ar mirtingosios — iš esmės yra vienodos.

— Aš retai tvarkausi juos, — tarė Rovena, kol Zoja suko jos garbanas į elegantišką kuodą. — Nelabai sugebu, todėl dažniausiai nešioju palaidus. Keletą kartų esu nukirpusi, bet visuomet pasigailėdavau.

— Ne kiekviena gali atrodyti taip didingai su tokia paprasta šukuosena kaip jūs.

Rovena apžiūrėjo save veidrodėlyje, tada nukreipė jį į Zoją.

— Norėčiau turėti tavo plaukus. Jie tokie įspūdingi.

— Negi negalėtumėt? Turiu galvoje, kad jei norėtumėt pasikeisti, negi negalėtumėt tiesiog... — Zoja pamojavo ore pirštais, ir Rovena nusijuokė.

— Tokio sugebėjimo neturiu.

— O Pitas? — Dana persivertė ant sofos. — Koks jo vaidmuo?

— Jis karys, pilnas išdidumo, arogancijos ir ryžto. Jis varo mane iš proto ir jaudina. — Ji nuleido veidrodėlį. — Zoja, tu tikra menininkė.

— Man patinka žaisti su plaukais. — Ji atsistojo priešais Roveną ir išpešė po sruogą abipus veido. — Nuostabi šukuosena svarbiam tarybos posėdžiui arba vakarėliui po Oskarų įteikimo. Seksuali, moteriška ir įspūdinga.

— Prašau man atleisti, bet privalau paklausti, — tarė Dana, — ką reiškia būti su tuo pačiu vyru, na, iš esmės visą amžinybę?

— Jis vienintelis, kurio aš noriu, — atsakė Rovena.

— Nagi, liaukitės. Tikriausiai irgi dažnai fantazavote apie kitus vyrus per paskutiniuosius porą tūkstantmečių.

— Žinoma. — Rovena padėjo veidrodėlį ir jos lūpose pražydo svajinga šypsena. — Kartą Romoje sutikau jauną padavėją. Nuostabaus veido ir kūno. Jo akys buvo tokios tamsios, kad, rodės, gali paskęsti jose. Jis atnešė man kavos ir bandelę. Pavadino *bella donna* ir nusišypsojo. Valgiau bandelę ir įsivaizdavau, jog kandu į jo saldžią apatinę lūpą.

Ji sučiaupė savąsias ir nusijuokė.

— Tapiau jį savo studijoje ir leidau jam begėdiškai flirtuoti su manim. O pasibaigus seansui eidavau ieškoti Pito, atitraukdavau jį nuo darbų ir suvedžiodavau.

— Niekada neapgaudinėjote jo?

— Aš myliu savo žmogų, — paprastai atsakė Rovena. — Mes surišti kūnu, širdimi ir siela. Ši magija yra stipresnė už bet kokius kerus, galingesnė už bet kokį užkeikimą. — Ji palietė Zojos ranką. — Tu myli savo sūnų. Ir visada mylėsi, net jei jis pasirodys esąs silpnas ir išduos tave.

— Saimonas visas mano pasaulis.

— Ir jame pilna šviesos ir meilės. Aš taip pavydžiu tau tavo sūnaus. Tu. — Rovena pakilo ir prisiartinusi perbraukė per Danos plaukus. — Tu mylėjai žmogų, kuris buvo jau ne berniukas, bet dar ir ne vyras. Už tai niekada neatleidai jam.

— Kodėl turėčiau?

— Tai klausimas, į kurį privalai atsakyti pati, — tarė Rovena.

— O aš? — paklausė Melori, ir Rovena, prisėdusi ant sofos porankio, paglostė jos ranką.

— Tu taip stipriai myli tą vyrą, kad imi abejoti savo širdimi. Todėl negali pasitikėti juo.

— Kaip galiu tikėti tuo, kas atrodo neprotinga?

— Jei reikia savęs to klausti, atsakymo negausi. — Ji pasilenkė ir lengvai pabučiavo Melori į kaktą.

— Dėkoju, kad priėmei mane savo namuose, pasikalbėjai su manim. Štai imk.

Ji ištiesė Melori melsvą akmenuką.

— Kas tai?

— Nedideli burtai. Pasidėk šiąnakt po pagalve. Gerai miegosi. Aš turiu eiti. — Ji šyptelėjo palietusi savo naują šukuoseną ir pasuko prie durų. — Įdomu, ką Pitas pasakys apie mano plaukus. Labanakt. — Ji atidarė duris ir dingo naktyje.

Zoja palūkėjo akimirką, tada pripuolė prie durų ir prisispaudė prie stiklo.

— Kad tave kur. Maniau, ji išgaruos ar panašiai, bet ji paprasčiausiai eina. Kaip normalus žmogus.

— Ji ir atrodo gana normaliai. — Dana pasilenkė pasiimti spragėsių. — Noriu pasakyti, kaip keleto tūkstančių metų senumo dievaitė.

— Bet liūdna. — Melori pavartė delne akmenuką. — Iš išorės — rafinuota ir santūri, bet viduje liūdna. Manau, ji kalbėjo rimtai, kai sakė, jog pavydi tau sūnaus, Zoja.

— Keista, kai pagalvoji. — Zoja grįžo prie stalo, pasiėmė šepetį, šukas ir smeigtukus, tada užėjo už sofos. — Gyvena didelėje pilyje, tarp gražių daiktų. — Ji pradėjo šukuoti Danos plaukus. — Ir pati graži, netgi išmintinga. Turtinga, turi mylimą vyrą, daug keliauja, moka tapyti.

Ji suskirstė Danos plaukus į sruogas ir ėmė pinti.

— O pavydi tokiai kaip aš, nes aš turiu vaiką. Kaip manote, ar ji negali turėti vaikų? Nenorėjau klausti, tai taip asmeniška, bet įdomu, kodėl negali. Jei jau gali tiek, kiek gali, kodėl neturi vaiko?

— Gal Pitas nenori turėti vaikų, — patraukė pečiais Dana. — Kai kurie žmonės nenori. Ką ten darai, Zoja?

— Naują šukuoseną. Įmaišysiu plonų kaselių. Turėtų atrodyti jaunatviškai ir madingai. O tu?

— Ką aš?

— Nori turėti vaikų?

Dana kramtė spragėsius ir galvojo.

— Taip. Norėčiau turėti porą. Manau, jei nerasiu vyro, su kuriuo planuočiau praleisti artimiausius keletą metų, tai pasirūpinsiu tuo pati. Pasimylėsiu su medicinos mokslu, jei suprantate, ką noriu pasakyti.

— Tu taip padarytum? — Susižavėjusi Melori kyštelėjo ranką į dubenį. — Viena augintum vaiką? Turiu omeny, tyčia, — pridūrė žvilgteldama į Zoją. — Supranti, ką noriu pasakyti.

— Žinoma. — Dana perkėlė dubenį tarp jų. — Kodėl ne? Aš sveika. Manau, būčiau gera motina, turėčiau ką pasiūlyti vaikui.

Pirmiausia, aišku, reiktų įsitvirtinti finansiškai, bet jei iki trisdešimt penkerių horizonte nepasirodys joks vyras, padarysiu tai.

— Kažkaip neromantiška, — pastebėjo Melori.

— Taip, bet duoda rezultatus. Reikia žiūrėti į bendrą ateities planą. Jei ko nors nori — labai nori, negali leisti, kad tau kas nors kliudytų tai pasiekti.

Melori prisiminė sapną, kūdikį ant savo rankų. Ir šilumą, užplūstančią jos širdį ir visą pasaulį.

— Net jei ko nors labai nori, viskam yra ribos.

— Na, žudyti ar luošinti nesiūlau. Kalbu apie svarbą renkantis, vykdant tai, ką pasirinkai, ir rezultatus. O tu, Zoja? Ar darytum tai dar kartą? Augintum vaiką viena? — pasiteiravo Dana.

— Nemanau, kad pasiryžčiau. Sunku. Nėra su kuo pasidalyti darbais, o kartais vienam žmogui jų būna tiesiog per daug. Tačiau sunkiau yra tai, kad nėra žmogaus, kuris žiūrėtų į vaiką ir jaustų tai, ką jauti tu. Nėra su kuo pasidalyti ta meile, pasididžiavimu ir — net nežinau — nuostaba.

— Tu bijojai? — paklausė ją Melori.

— O taip. Ir vis dar bijau. Manau, reikia bijoti, nes tai be galo svarbu. Tu nori kūdikio, Mel?

— Noriu. — Ji švelniai patrynė tarp pirštų akmenuką. — Labiau nei maniau.

Trečią valandą ryto, kai Dana ir Zoja jau miegojo jos lovoje, Melori vis dar vartėsi negalėdama patogiai įsitaisyti ant sofos. Jos galvoje sukosi per daug minčių, šmėsčiojo per daug vaizdų.

Ji įsižiūrėjo į mažą melsvą akmenuką. Gal jis padės? Ką reiškia mažas akmenukas nuo nemigos, kai ji sutiko patikėti ir priėmė žymiai svarbesnius dalykus.

O gal nepriėmė. Gal iš tiesų ji nieko nepriėmė, bent jau ne taip giliai, kaip, tarkim, Dana. Juk ji miršta iš nuovargio, bet nepasideda akmenuko po pagalve ir nepabando.

Ji teigia mylinti Fliną, tačiau laukia, slepia dalelę savęs ir laukia, kad tas jausmas praeitų. Tuo pačiu metu piktinasi ir ken-

čia, kad jis neįsimyli jos ir neatsilygina tuo pačiu. Juk kaip ji gali išlaikyti pusiausvyrą, kurti planus ir vykdyti pareigas, jei tarp jų nėra lygybės?

Viskas turi savo vietą, ar ne? Viskam yra savas plyšys. Ir jei jis netinka — ką gi, keisies ne tu. Tegu keičiasi tas kitas.

Atsidususi Melori sudribo ant sofos. Ji it pašėlusi siekė karjeros meno srityje, nes, nors lemtis pašykštėjo jai talento, neketino pripažinti, kad tie metai nuėjo veltui.

Ji padarė viską, ką galėjo. Dirbo galerijoje, nes taip buvo patogu, protinga ir jai patiko. Tai, kad ją atleido, buvo jos pačios klaida. Jei nebūtų pasirodžiusi Pamela, ji tebedirbtų galerijoje.

Ir kodėl ji taip nekenčia Pamelos? Taip, toji moteris įkyri ir nepakenčiama, tačiau pasirodė esanti lankstesnė, nei Melori Prais. Ji nekenčia Pamelos, nes ta pirmoji suardė pusiausvyrą, pakeitė jos planus. Melori neprisitaikė.

O dabar šis reikalas su Dana ir Zoja. Ji paskutinė sutiko prisidėti. Taip, galų gale sutiko, tačiau kiek kartų klausinėjo save — ar gerai daro? Kiek kartų norėjo pasitraukti, nes sunkiai įsivaizduoja, kaip reikės susitvarkyti.

Ir ji dar nežengė nė žingsnio. Nenuvažiavo į namą, nesusidarė plano, neišsiaiškino, ką apie tai mano menininkai ir amatininkai. Prakeikimas, ji netgi nenusiuntė prašymo išduoti jai licenciją. Nes kai tik tai padarys, įsipareigos.

Ji teigia esanti labai užsiėmusi rakto paieška, kad tik nereikėtų žengti paskutinio žingsnio. Žinoma, ji ieško jo, skiria tam visą savo laiką ir energiją, nes vienintelis dalykas, į kurį ji žiūri rimtai, yra atsakomybė.

Tačiau čia ir dabar, vienumoje, trečią valandą ryto, atėjo laikas pripažinti nepaneigiamą faktą. Jos gyvenimas per pastarąsias tris savaites pasikeitė neatpažįstamai, o ji nepasikeitė nė kiek.

Ji pasikišo akmenuką po pagalve. „Dar yra laiko", — sumurmėjo migdydamasi.

Aštuonioliktas skyrius

Kai ji pabudo, bute buvo tylu kaip kape. Valandėlę gulėjo nejudėdama, stebėdama šviesos ruoželį, įsiveržusį pro užuolaidas.

Rytas, pagalvojo ji. Vėlyvas rytas. Ji neprisiminė, kaip užmigo. Dar geriau — neprisiminė, kad būtų varčiusis ir nerimavus sapne.

Melori lėtai pakišo ranką po pagalve ieškodama akmenuko. Nėra. Ji paniuro, pagraibė giliau, tada atsisėdo ir kilstelėjo pagalvę. Akmenuko nebuvo. Ji paieškojo po pagalvėlėmis, ant grindų, po sofa — nėra. Juk negalėjo jis paprasčiausiai išnykti!

O gal. Gal jie išnyksta pasitarnavę tikslui. Juk ji miegojo gerai, ar ne? Kaip ir buvo žadėta. Tiesą sakant, jautėsi puikiai. Kaip po ilgų malonių atostogų.

— Ką gi, Rovena, ačiū.

Ji pasirąžė, giliai įkvėpė. Ir pajuto su niekuo nesumaišomą kavos aromatą. Jei tai ne magiškojo akmenuko dovana, vadinasi, namuose yra dar kažkas.

Melori nuėjo į virtuvę ir rado malonų siurprizą.

Ant spintelės stovėjo Zojos atneštas kavos pyragas, apgaubtas maistine plėvele. Kavinukas buvo šiltas ir artipilnis, o šalia gulėjo tvarkingai sulankstytas rytinis laikraštis.

Melori ištraukė iš po lėkštės raštelį su egzotiška Zojos rašysena.

Labas rytas! Turėjau skubėti — dešimtą susitinku su mokytoja.

Dešimtą, pagalvojo Melori, žvilgteldama į virtuvės laikrodį. Ir išsižiojo pamačiusi, jog jau beveik vienuolika.

— Negali būti. Nejaugi?

Nenorėjau jūsų žadinti, stengiausi netriukšmauti.

— Tikriausiai vaikštai kaip dvasia, — garsiai ištarė Melori.

Dana turi būti darbe antrą. Dėl visa ko nustačiau jos kambaryje žadintuvą. Dvyliktai, kad nebėgtų kaip akis išdegusi ir spėtų papusryčiauti.

Buvo be galo smagu. Tik norėjau pasakyti tau — jums abiem: kad ir kas atsitiktų, aš labai džiaugiuosi sutikusi jus. Ar kad mes sutikome viena kitą. Nesvarbu, aš tiesiog dėkinga, kad jūs esate mano draugės.

Gal kitą kartą susirinksime pas mane.

Myliu. Zoja.

— Tiesiog dovanų diena. — Melori šypsodamasi padėjo raštelį taip, kad jį rastų ir Dana. Vildamasi pratęsti gerą nuotaiką, ji atsipjovė gabalėlį pyrago, įsipylė kavos. Tada susidėjo viską ant padėklo — nepamiršusi sulčių nei laikraščio — ir išsinešė į terasą.

Ore karaliavo ruduo. Jai visada patiko silpnas padūmavęs rudens kvapas, kuris pasklisdavo kartu su pradedančiais marguoti lapais.

Reikia įsigyti vazoninių chrizantemų, pagalvojo ji, atsignybdama gabalėlį pyrago. Šiais metais susivėlino. Taip pat moliūgų ir iš jų padarytų indų šventėms. Pasirinks lapų — geriausia klevo, kai jie paraudonuos. Galėtų nupirkti ką nors ir Flino verandai.

Ji gurkšnojo kavą žiūrinėdama pirmąjį puslapį. Rytinio laikraščio skaitymas įgijo kitą prasmę susipažinus su Flinu. Jai patiko svarstyti, kaip jis nusprendžia, kur ir ką išdėstyti — istorijas, straipsnius, reklamas, nuotraukas. Visa, kas sudaro laikraščio visumą.

Staiga jos širdis šoktelėjo pamačius jo straipsnį.

Keista, ar ne? Juk yra mačiusi jų ir anksčiau. Kiekvieną savaitę. Ką ji tada galvodavo? Neblogas vaikinas, gražios akys, o

šiaip nieko ypatingo. Perskaitydavo jo skiltį ir sutikdavo arba nesutikdavo. Nepastebėdavo, kiek darbo ir pastangų jis įdėjęs, kas privertė jį parašyti apie tai.

Dabar, kai pažinojo Fliną, viskas buvo kitaip. Girdėjo jį tariant žodžius, kuriuos ji skaitė. Įsivaizdavo jo veidą, išraišką. Įžvelgė jo lankstų protą.

Kas apibūdina menininką? — perskaitė ji.

Baigusi skaityti skiltį ir pradėdama skaityti antrą kartą, Melori vėl įsimylėjo Fliną.

Flinas sėdėjo ant stalo krašto ir klausėsi vieno iš savo reporterių, bandančių įpiršti mintį straipsniui apie vietinį gyventoją, kolekcionuojantį klounus.

Skuduriniai klounai, klounų statulėlės, lėlės, paveikslai. Porcelianiniai, plastmasiniai klounai, klounai su šunimis. Klounai šokantys, dainuojantys arba vairuojantys mažas mašinėles.

— Jis turi daugiau nei penkis tūkstančius klounų, neskaitant klounams skirtų daiktų.

Flinas dvejojo, nes mintis apie penkis tūkstančius klounų vienoje krūvoje buvo truputį bauginanti. Jis įsivaizdavo klounų armiją, skelbiančią karą, apsiginklavusią limonado buteliais ir guminėmis lazdomis.

Tos raudonos nosys, maniakiškas juokas. Kraupiai didelės šypsenos.

— Kodėl? — paklausė jis.

— Kodėl?

— Kodėl jis turi penkis tūkstančius klounų?

— O. — Timas, jaunas žurnalistas, nuolatos nešiojantis petnešas ir naudojantis per daug plaukų želė, sukrutėjo kėdėje. — Supranti, jo tėvas pradėjo rinkti juos dar dvidešimtaisiais. Tai tarsi kartų tradicija. Pats jis pradėjo rinkti apie penkiasdešimtuosius, o vėliau, mirus tėvui, gavo jo kolekciją. Kai kurie egzemplioriai yra muziejiniai. Tokie dalykai turi savo kainą.

— Gerai, ruošk medžiagą. Pasiimk fotografą. Noriu nuo-

traukos, kur matytųsi visa kolekcija su juo pačiu viduryje. Atskirai nufotografuokite porą įdomesnių egzempliorių. Tegu papasakoja jų istorijas ar kuo jie įdomūs. Užsimink apie tėvo ir sūnaus ryšį, nukreipk kalbą į pinigus — pateik skaičių. Gal tiks savaitgalio numeriui. Ir, Timai, venk „suprantate" ir „patinka", kai imsi interviu.

— Supratau.

Flinas atsigręžė ir pamatė Melori, stovinčią tarp stalų su didžiuliu vazonu rūdžių spalvos chrizantemų. Prieš jos spindinčias akis nublanko visas kambarys.

— Sveika. Užsiimi sodininkyste?

— Gali būti. Aš ne laiku?

— Ne, viskas gerai. Eikš čionai. Ką manai apie klounus?

— Rūstūs, kai nupiešti ant juodo aksomo.

— Gerai pasakyta. Timai! — šūktelėjo jis. — Padarykit porą nuotraukų su klounais ant juodo aksomo. Nuo to, kas didinga, iki to, kas juokinga, — pridūrė Flinas. — Gali būti neblogai.

Melori įėjo į kabinetą pirma jo ir, pasukusi prie palangės, pastatė vazoną.

— Norėjau...

— Luktelėk. — Jis kilstelėjo pirštą, priimdamas skambutį, atėjusį per policijos skaitytuvą. — Nepamiršk, ką norėjai pasakyti, — tarė jis, iškišdamas galvą pro duris. — Šele, EN penkišimtajame kvartale. Vietinė policija ir greitoji jau važiuoja. Pasiimk Marką.

— EN? — pakartojo Melori, kai jis atsisuko į ją.

— Eismo nelaimė.

— O. Būtent šįryt galvojau, kaip tu sugebi išdėlioti medžiagą laikraštyje kiekvieną dieną. — Ji pasilenkė prie knarkiančio Mojaus. — Ir turėti asmeninį gyvenimą.

— Tam tikra prasme.

— Ne, tavo gyvenimas puikus. Turi draugų, šeimą, darbą, kuris tave tenkina, namą, kvailą šunį. Žaviuosi tuo. — Ji atsitiesė. — Žaviuosi tavim.

— Oho. Matyt, vakar gerai praleidote laiką.

— Taip. Vėliau papasakosiu, nes nenoriu — kaip ten sakoma — pamesti minties, ko čia atėjau.

— Palaidok tą mintį.

— Gerai. — Melori perlipo per šunį ir uždėjo rankas Flinui ant pečių. Tada įsisiurbė į lūpas ilgu šiltu bučiniu. — Ačiū tau.

Jo oda ėmė kaisti.

— Už ką? Jei tai buvo iš tikrųjų gerai, gal turėtum padėkoti dar kartą.

— Gerai. — Šį kartą ji apkabino jo galvą ir pabučiavo karščiau.

Už stiklo pasigirdo plojimai.

— Po šimts, būtinai įsitaisysiu žaliuzes. — Jis stengėsi nekreipti į juos dėmesio. — Aš nieko prieš pabūti didvyriu, bet gal pasakytum, kokį drakoną paklojau?

— Šįryt perskaičiau tavo skiltį.

— Na ir? Paprastai, jei kam patinka mano skiltis, jie pasako: „Puikiai parašei, Henesi". Tavasis įvertinimas man patiko labiau.

— „Ne tik dailininkas, laikantis teptuką ir žinantis, ką nori pasakyti, tapo paveikslą", — pacitavo ji. — „Tie, kurie žiūri ir mato jo galią, grožį, jėgą ir aistrą, padeda atgyti linijoms ir spalvoms". Ačiū tau.

— Prašom.

— Kiekvieną kartą, kai imsiu gailėtis, kad negyvenu Paryžiuje ir nestatau meno pasaulio ant ausų, pasiimsiu tavo straipsnį ir priminsiu sau, ką turiu. Ir kas esu.

— Aš manau, kad tu nepaprasta.

— Šiandien ir aš taip manau. Pabudau jausdamasi geriau nei kada nors. Nuostabu, ką gali geras nakties miegas — arba mažas melsvas akmenukas po pagalve.

— Nieko nesuprantu.

— Nesvarbu. Tai šis tas, ką man davė Rovena. Vakar vakare ji apsilankė mūsų vakarėlyje.

— Tikrai? Ką ji dėvėjo?

Melori juokdamasi prisėdo ant stalo krašto.

— Ji nepasiliko pižaminei vakaro daliai, bet pasirodė, galima sakyti, akimirksniu. Mes trise kvailiojome su raidžių ratu.

— Tikriausiai juokauji.

— Ne. Zojai kilo mintis, kad galbūt mes esame raganos, tik to nežinome. Todėl mus ir išsirinko... na, tuo momentu mums tai pasirodė logiška. Tik viskas baigėsi labai keistai. Žvakių liepsnos ėmė blaškytis, kambaryje papūtė vėjas. Ir Keinas — jis irgi pasirodė. Rovena sakė, kad mes atidarėme duris — lyg kviesdamos.

— Ar galvoji, ką darai, Melori? Prakeikimas! Tu juk žaidi su mistinėmis jėgomis. Jis jau taikėsi į tave. Galėjai nukentėti.

Jo toks veidas, pagalvojo Melori. Toks nuostabus veidas. Jis per sekundę pasikeičia — nuo susidomėjusio į linksmą, paskui — įpykusį.

— Tą patį pasakė ir Rovena. Dabar jau nėra prasmės pykti ant manęs.

— Aš neturėjau progos supykti ant tavęs anksčiau.

— Tu teisus. — Ji suniurnėjo, kai Mojus, pažadintas garsaus Flino balso, pabudo ir pabandė užšokti jai ant kelių. — Mes neturėjome žaisti su tuo, ko nesuprantame. Patikėk, labai to gailiuosi ir niekada daugiau nemėginsiu.

Jis palinko į ją ir peštelėjo už plaukų.

— Ei, aš bandau ginčytis. Galėtum padėti.

— Šiandien aš per daug patenkinta tavimi, kad ginčyčiausi. Be to, užėjau tik paduoti gėles. Jau ir taip gana ilgai sutrukdžiau.

Jis žvilgtelėjo į chrizantemas — ji jau antrą kartą atneša jam gėlių.

— Šiandien tu tikrai smagiai nusiteikusi.

— Kodėl gi ne? Aš esu įsimylėjusi moteris, kuri, jaučiu, priėmė gerą sprendimą dėl...

— Dėl? — priminė jai Flinas, kai jos akys tapo tuščios.

— Dėl to, ką rinktis, — sumurmėjo ji. — Metas spręsti, metas pripažinti tiesą. Kodėl nepagalvojau apie tai anksčiau? Gal tai buvo tavo namas, tik aš ne taip supratau? Mat jis atrodė daugiau

mano nei tavo. O gal tai neturi nieko bendra su namu? Gal tai tik tu?

— Apie ką tu?

— Apie raktą. Man reikia apieškoti tavo namą. Tu nieko prieš?

— A...

Ji nekantriai mostelėjo pamačiusi jį dvejojant.

— Jei turi ką nors asmeniška, kokių žurnalų su nuogalėmis ar sekso žaisliukų, duosiu tau laiko, kad juos paslėptum. Arba pažadu nekreipti dėmesio.

— Visi žurnalai ir žaisliukai užrakinti seife. Deja, negaliu duoti tau kodo.

Ji prisiartino prie jo ir perbraukė per krūtinę.

— Žinau, kad prašau daug. Aš irgi nenorėčiau, kad kas nors knaisiotųsi po mano daiktus pačiai nesant namuose.

— Nėra ten kur knaisiotis. Tik nenorėčiau išgirsti, kaip man reiktų pasirūpinti naujais apatiniais, o šiuos panaudoti skudurams.

— Aš ne tavo motina. Praneši Džordanui, kad aš ateisiu?

— Jis šiandien kažkur išvažiavo. — Flinas išsitraukė iš kišenės raktus ir atskyrė namų raktą. — Kaip manai, aš tave dar rasiu?

— Galiu pasistengti, kad rastum.

— Tai pasistenk. Tada paskambinsiu Džordanui ir liepsiu negrįžti. Galės pernakvoti pas Bredą, o tu būsi visa mano.

Melori paėmė raktą ir lengvai brūkštelėjo jam per lūpas.

— Negaliu sulaukti, kada būsiu tavo.

Flinas šypsojosi dar visą pusvalandį prisimindamas šelmiškai spindinčias jos akis.

Melori užbėgo Flino namų laipteliais. Ieškosiu sistemingai, lėtai ir nuosekliai, tarė ji sau.

Reikėjo pagalvoti apie tai anksčiau. Sujungti taškelius.

Paveikslai atspindi pokyčių ir lemties momentus. Aišku, kad jos gyvenimas pasikeitė, kai ji įsimylėjo Fliną. O čia jo namai,

galvojo ji, žengdama vidun. Juk jis sakė, kad nusipirko juos, kai priėmė *savąją* lemtį.

„Ieškok viduje ir išorėje", — prisiminė Melori, stovėdama ir gerdama į save namo atmosferą. Viduje — name, išorėje — lauke? O gal tai tiesiog metaforos?

Šviesa ir šešėliai. Name jų pilna.

Gerai dar, kad daiktų nedaug. Spartietiškas Flino stilius palengvins paieškas.

Ji pradėjo nuo svetainės, nevalingai susiraukdama, kai pamatė sofą. Pažiūrėjo po pagalvėlėmis, kur rado aštuoniasdešimt devynis centus, žiebtuvėlį, Roberto Parkerio romaną minkštais viršeliais ir sausainių trupinių. Neapsikentusi Melori susirado dulkių siurblį, skudurėlį ir pradėjo ieškodama valyti.

Šis dvigubas procesas užlaikė ją virtuvėje daugiau nei valandą. Kai baigė, virtuvė blizgėjo, o Melori šluostėsi prakaitą, tačiau rakto nesimatė.

Ji nusprendė lipti į viršų. Sapnas prasidėjo ir baigėsi viršuje, prisiminė. Gal tai simboliška? Tokių sunkiai įveikiamų vietų kaip virtuvė ten, reikia tikėtis, nėra. Tačiau, dirstelėjusi į vonios kambarį, pasigailėjo taip maniusi. Netgi meilė — vyrui ir tvarkai — turi savo ribas, nusprendė ji ir užtrenkė duris nė neįėjusi.

Melori pasuko į Flino darbo kabinetą ir tučtuojau susižavėjo. Visos juodos mintys apie jo kiaulišką gyvenimo būdą išgaravo.

Jis nebuvo tvarkingas. Na, taip, visur dulkių klodai, o kampe tiek šuns plaukų, kad megztinį numegztum. Tačiau sienos buvo saulėtos, stalas — nuostabus, o įrėminti plakatai rodė jo skonį menui ir stiliui. To nebuvo pastebėjusi.

— Tai štai kokių nuostabių bruožų turi. — Melori perbraukė per stalą, stebėdamasi krūvomis dokumentų, žavėdamasi figūrėlėmis iš filmų.

Puiki vieta darbui. Ir mąstymui, pamanė ji. Jam nė velnio nerūpi jo virtuvė. Sofa skirta gulinėjimui ar skaitymui. Tačiau jis rūpinasi aplinka, kuri svarbi jam.

Grožis, žinios, drąsa. Jai sakė, jog prireiks visų trijų. Sapne ji

matė grožį — meilę, namus, meną. Tada atėjo supratimas, jog tai tik iliuzija. Ir pagaliau prireikė drąsos suardyti tą iliuziją.

Gal tai viso to dalis. Ir meilė pasuks raktą.

Taip, ji myli Fliną. Ji priima tai. Tad kur tas prakeiktas raktas?

Ji pavaikščiojo po kambarį, paskui sugrįžo prie jo meno kolekcijos. Žavios moterys. Jis toks... ypatingas, nusprendė ji. Labai protingas.

Fotografijos buvo gana seksualios, tačiau visose dominavo nekaltumas. Betės Greibl kojos, Ritos Heivort plaukai, nepamirštamas Monro veidas.

Legendinės aktorės — ir grožiu, ir talentu. Scenos dievaitės. Dievaitės.

Virpančiais pirštais Melori nukabino pirmąją nuotrauką.

Ji negali klysti. Raktas turi būti čia.

Ji apžiūrėjo kiekvieną nuotrauką, kiekvieną rėmelį, paskui kiekvieną kambario lopinėlį, bet nieko nerado.

Nusprendusi nepasiduoti, Melori atsisėdo prie Flino stalo. Ji jau arti. Per žingsnį, du, tačiau artėja. Visi elementai yra čia, ji buvo tuo tikra. Tiesiog reikia surasti atskirus gabalėlius ir juos suderinti tarpusavy.

Reikia trumpam išeiti į lauką, leisti mintims susigulėti.

Tuo tarpu ji nuveiks ką nors paprasta. Ne, ne paprasta. Ką nors ypatinga. Meniška.

* * *

Flinas nusprendė, jog laikas vėl sukeisti vaidmenis ir grįžti ten, nuo ko jie pradėjo, tad pakeliui į namus stabtelėjo nupirkti jai gėlių. Ore buvo juntamas rudens šaltukas, dažantis medžius įvairiomis spalvomis. Aplinkinės kalvos jau keitė žalią apdarą į raudoną, auksinį ar rusvą. Šiąnakt virš šių kalvų pakils delčia.

Ar ji galvoja apie tai, ar nerimauja? — svarstė Flinas.

Žinoma, galvoja. Neįmanoma, kad tokia moteris kaip Melori

elgtųsi kitaip. Nors ji atrodė laiminga, kai atėjo į redakciją. Jis buvo pasiryžęs nesugadinti jai nuotaikos.

Jis pakvies ją pavakarieniauti. Gal net nusiveš į Pitsburgą — vis šioks toks aplinkos pakeitimas. Ilgas pasivažinėjimas, maloni vakarienė — tai nukreiptų jos dėmesį nuo...

Tačiau, sustojęs prie savo namo durų, suprato, jog namuose kažkas ne taip.

Juose... kvepėjo. Citrina, pagalvojo jis, artėdamas prie svetainės. Prieskoniais. Moterišku kvapu. Negi moterys išskiria kvapą pabuvusios bute vos keletą valandų?

— Mel?

— Aš čia! Virtuvėje!

Šuo, seniai aplenkęs jį, jau buvo pašertas, paglostytas ir negailestingai išstumtas iš virtuvės. Flinas nežinojo, kas vertė jį ryti seiles — kvapas, sklindantis nuo viryklės, ar moteris su balta prijuoste. Kas galėjo pasakyti, kad prijuostė gali suteikti tiek seksualumo?

— Labas. Ką čia veiki?

— Gaminu valgį. — Ji užtrenkė galines duris. — Žinau, tai labai ekscentriškas virtuvės panaudojimas, bet gali galvoti, jog išsikrausčiau iš proto. Gėlės? — Jos akys sušvelnėjo, kone sudrėko. — Kokios gražios.

— Kaip ir tu. Gamini valgį? — Flinas be gailesčio atmetė savo dar negimusį planą. — Ar tai kažkas panašaus į vakarienę?

— Turėtų būti. — Ji paėmė gėles ir pabučiavo jį. — Nusprendžiau apakinti tave savo kulinariniais sugebėjimais, tad nuėjau į parduotuvę. Tavo šaldytuve neradau nieko, ką būtų galima pavadinti maistu.

— Dribsniai. Turiu daug dribsnių.

— Pastebėjau. — Neradusi vazos, Melori pamerkė gėles į ąsotį. Ir pasidžiaugė savimi, kad nesipiktina tai darydama. — Taip pat neradau jokių įrankių, kurie būtini valgio gaminimui. Net medinio šaukšto.

— Nesuprantu, kodėl jie daro šaukštus iš medžio. Negi mes

nė kiek nepažengėme į priekį? — Jis paėmė vieną nuo stalo, tada susiraukęs apsižvalgė. — Čia kažkas ne taip. Kažkas pasikeitė.

— Čia švaru.

Flinas apstulbęs dar kartą apsidairė.

— *Tikrai* švaru. Ką padarei — pasamdei elfų komandą? Kiek jie ima už valandą?

— Jie dirba už gėles. — Ji pauostė ir nusprendė, kad jos gana gražiai atrodo ir plastmasiniame ąsotyje. — Tu atsilyginęs.

— Tu valei. Tai taip... keista.

— Įžūlu, bet aš užsimiršau.

— Ne, „įžūlu" ne tas žodis, kuris šovė man į galvą. — Jis paėmė jos ranką ir išbučiavo pirštus. — Tas žodis būtų „oho". Ar labai turėčiau susigėsti?

— Pamirškim apie tai.

— Sutarta. — Jis prisitraukė ją arčiau ir pasitrynė į jos skruostą. — Tu gamini. Orkaitėje.

— Norėjau trumpam užsimiršti.

— Aš irgi to paties norėjau. Ketinau pasiūlyti tau kur nors nuvažiuoti, bet tavo korta buvo stipresnė.

— Paslėpk savo kortą rankovėje, galėsi panaudoti kitą kartą. Tvarkymasis praskaidrina man protą, o čia buvo ką tvarkyti. Rakto neradau.

— Taip ir maniau. Man labai gaila.

— Bet aš artėju. — Melori žiūrėjo į garą, kylantį iš puodo, tarsi galėtų jame įskaityti atsakymą. — Jaučiu, kad kažko nepastebiu. Bet pakalbėsime apie tai vėliau. Valgyti beveik paruošta. Kodėl tau neįpylus vyno? Puikiai tiktų prie kepto kumpio.

— Žinoma. — Flinas paėmė butelį ir staiga pastatė jį atgal. — Kumpio? Tu iškepei kumpį?

— Tuoj bus ir bulvių košės, — tarė Melori, dėdama ant stalo maišytuvą, kurį atsigabeno iš savo namų. — Ir šparaginių pupelių. Tai sudaro harmoniją, pasak tavo straipsnio. Pagalvojau: jei jau rašai apie maistą, keptas kumpis turėtų patikti.

— Aš vyras. Mes tik dėl jo ir gyvename. Melori. — Keistai susijaudinęs jis paglostė jos skruostą. — Turėjau atnešti daugiau gėlių.

Ji nusijuokė ir ėmė trinti virtas bulves.

— Užteks ir šių, ačiū. Tiesą sakant, pirmą kartą kepu kumpį. Dažniausiai išsiverdu makaronų arba pasigaminu viščiuką su kokiu nors padažu. Bet Zoja davė šį receptą ir prisiekė, jog nė vienas vyras jam neatsispiria. Sako, Saimonas ryte praryja.

— Pasistengsiu nepamiršt kramtyti. — Flinas apkabino ją, atsuko į save ir ėmė glostyti jos kūną. Paskui švelniai pabučiavo, tarsi guldydamas ją į pūkų lovą.

Jos širdis lėtai smuktelėjo, apsivertė ir grįžo į vietą, o smegenis aptraukė migla. Viena maišytuvo mentelė išslydo ant grindų, o kūnas ėmė tarsi lydytis.

Jis pajuto, jog Melori sudrebėjo ir atsidavė jo rankoms ir valiai. Kai paleido ją, mėlynosios akys buvo aptemusios. Tai moteris, suvokė jis, sugebanti priversti vyrą pasijusti dievu.

— Flinai.

Jis perbraukė lūpomis per jos kaktą.

— Melori.

— Aš... pamiršau, ką dariau.

Jis pasilenkęs pakėlė mentelę.

— Regis, trynei bulves.

— O taip. Bulvės. — Melori it girta nuėjo prie kriauklės nuplauti mentelę.

— Tai mieliausias dalykas, kokį kas nors yra man padaręs.

— Aš myliu tave. — Ji sučiaupė lūpas ir įsispoksojo pro langą. — Nieko nesakyk. Nenoriu, kad kuris nors iš mūsų pasijustų nepatogiai. Daug galvojau apie tai. Žinau, aš per daug skubinau ir spaudžiau. Paprastai šitaip nesielgiu. — Ji grįžo prie maišytuvo.

— Melori...

— Tikrai, nesakyk nieko. Kol kas man užtenka, netgi daugiau nei užtenka, kad tu priimi šią mintį ir gal net truputį džiaugiesi. Man atrodo, meilė neturi būti ginklas, priemonė ar svoris. Jos grožis — kad ji tarsi dovana, be jokių sąlygų. Kaip ir ši vakarienė.

Melori nusišypsojo, nors įdėmus Flino žvilgsnis jai truputį kėlė nerimą.

— Tad įpilk vyno, o indus vėliau suplausi, gerai? Džiaukimės tuo, ką turime.

— Gerai.

Tai gali palaukti, galvojo Flinas. Gal net taip reikia. Bet kuriuo atveju žodžiai, kurie sukosi jo galvoje, visiškai neatitiko jos žodžių paprastumo.

Puiku, jie pasidžiaugs vienas kito draugija ir vakariene, kurią ji paruošė neįrengtoje virtuvėje, su gėlėmis, pamerktomis į plastmasinį ąsotį.

Šį kartą jie pradės abu. Argi ne nuostabu, kaip vienas gali papildyti kitą?

— Žinai, jei sudarytum sąrašą daiktų, kuriuos turėčiau įsigyti virtuvei, aš nupirkčiau.

Ji kilstelėjo antakius, paėmė jo pasiūlytą vyno taurę, o paskui išsitraukė mažą užrašų knygutę iš prijuostės kišenėlės.

— Prirašiau beveik pusę šios knygutės, tik ketinau palaukti, kol tave užliūliuos mėsa su bulvėmis.

Jis pervertė knygutės lapelius ir pastebėjo, jog daiktai buvo išvardyti atskirais skyriais. Maisto produktai, valymo priemonės — virtuvei, vonios kambariui, skalbimui. Ir būtiniausi namų apyvokos daiktai.

Toji moteris nepralenkiama!

— Ar man teks imti paskolą?

— Galvok apie tai kaip apie investiciją. — Melori atėmė iš jo knygelę ir įkišo ją į jo marškinių kišenę, tada vėl ėmėsi bulvių. — O, beje, man labai patiko tavo meno kolekcija, kuri yra viršuje.

— Meno? — Flinas ne iškart susigaudė. — A, mano merginos. Tikrai?

— Sumanu, nostalgiška, seksualu, stilinga. Ir kambarys puikus — turiu pripažinti, man labai palengvėjo pamačius jį. Bent jau nenusiminiau, kai neradau rakto. — Ji nusausino pupeles, apibarstė bazilikais, sudėjo į dubenį ir padavė Flinui. — Monro, Greibl, Heivort ir taip toliau. Scenos dievaitės. Dievaitės. Raktas.

— Logiška seka.

— Ir man taip atrodė, bet nepasisekė. — Melori padavė jam dubenį bulvių košės ir ištraukė iš orkaitės kepsnį. — Nors vis tiek manau, kad esu teisingame kelyje. Be to, pamačiau tavo apmąstymų vietą.

Ji atsisėdo, nužvelgė stalą.

— Tikiuosi, esi alkanas.

Jie atsipjovė po gabaliuką. Atsikandęs pirmą kąsnį, Flinas atsiduso.

— Gerai, kad išvarei Mojų. Nenorėčiau, kad jis kankintųsi, nes jam daug neklius. Mano komplimentai menininkei.

Kaip malonu, pagalvojo Melori, stebėti mylimą žmogų, valgantį tavo pagamintą maistą. Malonumas dalytis paprastu valgiu prie virtuvės stalo pasibaigus dienai. Ji niekada nesijautė vieniša valgydama vienumoje ar draugės kompanijoje. Tačiau šią minutę lengvai įsivaizdavo, kaip galėtų šitaip dalytis vakaras po vakaro, metai po metų.

— Flinai, sakei, kad, kai susitaikei su mintimi, jog liksi Velyje, nusipirkai šį namą. Ar turėjai — turi — viziją, kaip jis turėtų atrodyti? Kokių namų tu nori?

— Nežinau, ar pavadinčiau tai vizija. Man patiko, kaip jis atrodė, patiko didelis kiemas. Kažkodėl didelis kiemas verčia mane jaustis turtingu ir saugiu.

Valandėlei jis užsimiršo.

— Suprantu, jog vieną dieną turėsiu jį keisti, įvesti į naująjį tūkstantmetį. Nupirkti naujų baldų. Bet man vis pritrūksta laiko. Tikriausiai todėl, kad čia gyvenam tik aš ir Mojus.

Jis įpylė abiem vyno.

— Jei turi minčių, aš atviras pasiūlymams.

— Man niekada nestinga minčių, ir tu turėtum būti atsargesnis prieš klausdamas mane. Bet ne todėl paklausiau. Aš turiu viziją, kaip atrodytų namas, kurį nusipirkome mes — Dana, Zoja ir aš. Vos tik įžengiau į jį, pamačiau, kur ir ką galima padaryti. Tačiau nuo to karto daugiau nebuvau jame.

— Buvai užsiėmusi.

— Ne dėl to. Aš tyčia negrįžau. Ir tai nepanašu į mane. Paprastai, kai turiu projektą, negaliu sulaukti, kada bus galima pradėt veikti. Aš žengiau žingsnį. Pasirašiau ant pažymėtos linijos, bet tuo viskas ir baigėsi.

— Tai didelis įsipareigojimas, Melori.

— Aš nebijau įsipareigojimų. Atvirkščiai, mėgstu juos. Tačiau šio truputį bijau. Rytoj nuvažiuosiu ir apžiūrėsiu viską. Anksčiau savininkai paliko daug šlamšto palėpėje. Zoja prašė, kad peržiūrėčiau, kol ji nepradėjo visko mėtyti.

— Kokia ten palėpė? Tamsi, šiurpi vietelė ar didelė šviesi senelės palėpė?

— Neturiu supratimo. Nemačiau. — Jai buvo gėda tai pripažinti. — Apžiūrėjau tik pirmą aukštą, o tai juokinga, turint omeny, kad man priklauso trečdalis namo. Ar priklausys. Ketinu tai pakeisti. O keitimai nėra mano stiprioji pusė.

— Nori, kad važiuočiau kartu? Šiaip ar taip, norėčiau pamatyti tą namą.

— Tikėjausi, kad pasakysi tai. — Melori spustelėjo Flino ranką. — Ačiū. O dabar, kad jau paklausei apie savo namą, siūlyčiau tau pradėti nuo gyvenamojo kambario, kuris, mano nuomone, yra vieta, kur turėtum gyventi.

— Vėl įžeidinėsi mano sofą?

— Nežinau, ar sugebėčiau rasti tokių žodžių, kurių nusipelno tas daiktas. Bet galėtum pagalvoti apie tikrą stalą, lempas, kilimą, užuolaidas.

— Ketinau užsisakyti keletą daiktelių iš katalogo.

Melori pasiuntė jam ilgą ir nuožmų žvilgsnį.

— Bandai išgąsdinti mane, bet nepavyks. Ir kadangi kilniai pasisiūlei man padėti rytoj, atsilyginsiu tuo pačiu. Mielai padėsiu paversti tą skylę kambariu.

Kadangi Flinas jau buvo išlaižęs lėkštę antrą kartą, šiaip ne taip atsispyrė pagundai įsidėti trečiąjį gabalėlį.

— Čia pinklės, taip? Gudrus planas, kaip nusivilioti mane į baldų parduotuvę?

— Ne, bet suveikė gerai, ar ne? Duosiu tau laiko pagalvoti, kol plausime indus.

Ji atsistojo surinkti indų, bet Flinas sulaikė ją.

— Eime, parodysi man, kas negerai dėl mano paprasto, minimalistinio požiūrio į kambario apstatymą.

— Tik tada, kai suplausime indus.

— Ne. Dabar. — Jis ėmė traukti Melori iš virtuvės, linksmai stebėdamas, kaip ji bando priešintis žiūrėdama į stalą. — Indai niekur nepabėgs. Patikėk. Nieko jiems neatsitiks, jei išplausime vėliau.

— Atsitiks. Gerai, penkios minutės. Trumpa konsultacija. Pirma, sienos puikios. Kambarys didelis, todėl ryški spalva tinka — galėtum panaudoti tą patį ryškų akcentą, tarkim, užuolaidose ir... Ką darai? — apstulbo ji, kai jis pradėjo atseginėti jos marškinius.

— Nurenginėju tave.

— Atsiprašau. — Ji nustūmė jo pirštus į šalį. — Už konsultacijas be drabužių imu papildomą mokestį.

— Atsiųsk sąskaitą. — Jis pagriebė ją ant rankų.

— Tu mane apgavai, taip? Gudrus planas, kaip nurengti mane ir pasinaudoti mano kūnu.

— Suveikė puikiai, ar ne? — Flinas sviedė ją ant sofos ir užšoko ant viršaus.

Devynioliktas skyrius

Melori negalėjo nulaikyti juoko, kai jis ėmė kandžioti jos pasmakrę ir žaismingai grūmėsi, bandydamas sulaikyti ją.

— Tu skanesnė nei keptas kumpis.

— Jei tai viskas, ką sugebi, tada tu plausi indus.

— Tavo grasinimai manęs nebaugina. — Jis perbraukė pirštais per jos šonkaulius krūties link. — Kažkur toje virtuvėje yra indaplovė.

— Taip. Joje radau šuns ėdalo.

— Tai štai kur aš jį nukišau. — Jis krimstelėjo jai į ausies spenelį.

— Dabar jis apatinėje spintelėje, kur jam ir vieta. — Ji truputį pakreipė galvą ir atvėrė priėjimą prie savo kaklo. — Tu, aišku, nežinai, kad tokiems daiktams kaip šunų ėdalas yra gaminami labai praktiški, netgi gražūs konteineriai.

— Rimtai? Atrodo, man teks imtis namų ūkio darbų, kad tau nereiktų apie tai galvoti. Tačiau gerai pavalgius man patinka iššūkiai. Tik šitą pašalinkim.

Jis numetė jos marškinius ir kimiai sudejavo, braukdamas per rausvos nėriniuotos liemenėlės kraštą.

— Man patinka. Šį daiktą kol kas paliksiu.

— Žinai, galėtume pereiti į viršų. Šiandien valiau po pagalvėlėm ir mačiau, ką ta sofa gali praryti. Mes galime tapti kitomis aukomis.

— Aš apsaugosiu tave.

Jo pirštus pakeitė lūpos, glamonėjančios nėrinius ir odą.

Didžiulė pagalvė įdubo nuo jų svorio ir priėmė juos į savo lopšį. Melori, tariamai priešindamasi, raitėsi ir muistėsi žaisdama erotinį žaidimą, kaitinantį juos abu.

Protas ėmė skęsti rūke, kai jo lūpos nuslydo žemiau.

— Ką tu manai apie braziliškus?

Flinas suglumęs kilstelėjo galvą.

— Ką? Žmones brazilus ar riešutus?

Ji spoksojo į jį išplėtusi akis, apstulbusi, jog ištarė tai garsiai. Tačiau liko patenkinta jo atsakymu. Nevalingas juokas išsiveržė galinga banga, sudrebindamas jos kūną. Ji apkabino Fliną ir apibėrė jo veidą bučiniais.

— Nieko. Nekreipk dėmesio. Nagi. — Ji nutraukė jo marškinius. — Dabar mes lygūs.

Ji su malonumu glostė jo odą, tvirtus pečius, išsišovusius raumenis. Kaip gera, kai jis ją liečia — švelniai ar šiurkščiai, skubiai ar lėtai. Užsimerkė ir atsidavė jo rankoms ir savo pojūčiams.

Virpėjimas ir tvinkčiojimas, karštis ir šaltis. Kiekvienas atskiras pojūtis virto vienu nesiliaujančiu skausmu. Jo pirštai šoko ant jos pilvo, priversdami jį virpėti. Rankos nekantriai plėšė žemyn kelnes.

Kelionę kūnu pradėjo jo liežuvis, slysdamas vis žemyn ir žemyn, kol įslydo į ją ir pakėlė į viršūnę. Ji įsitempė kaip styga ir sudejavo jo vardą. Iškvėpė jo vardą tirpdama jo rankose.

Jis norėjo, kaip ir tą stulbinančią minutę virtuvėje, duoti jai viską, ko ji norėjo, ir net daugiau, nei ji galėjo įsivaizduoti.

Jis niekada nežinojo, ką reiškia priimti besąlygišką meilę, žinoti, kad ji laukia jo. Jam niekada to netrūko, nes jis nežinojo, kad tokia meilė egzistuoja.

O dabar jis laiko glėbyje moterį, kuri ją jam padovanojo.

Ji jo stebuklas, jo magija. Jo raktas.

Jis bučiavo jos petį, kaklą, lūpas, išgyvendamas naujas emocijas kartu su ja. Flino galvoje sukosi žodžiai, tačiau jų buvo negana. Jis prigludo prie jos lūpų, suėmė ją už klubų ir pripildė savęs.

Šilta, atsipalaidavusi ir mieguista Melori susirangė šalia jo. Nieko daugiau nesinorėjo, kaip įsisupti į šią malonią intymią miglą ir klausytis, kaip dainuoja kūnas. Darbai palauks, amžinai, jei reikės. Tol, kol ji gulės čia, jausdama Flino širdies plakimą.

Kodėl jiems tiesiog neužmigus čia — šiltiems, nuogiems, susipynusiais po mylėjimosi kūnais.

Ji palaimingai pasirąžė po jo ranka, glostančia jai nugarą.

— Mmm. Likime čia visai nakčiai kaip pora meškų urve.

— Tu laiminga?

Ji kilstelėjo veidą ir nusišypsojo jam.

— Dar klausi. — Ji susirangė atgal. — Tokia laiminga, kad apsimetu, jog mūsų nelaukia indai ir maisto likučiai.

— Pastarąsias keletą dienų nesijautei laiminga.

— Ne. — Ji pasidėjo patogiau galvą ant jo peties. — Jaučiausi lyg būčiau praradusi kryptį ir viskas aplinkui mane judėtų ir keistųsi taip greitai, kad aš nespėju kartu. Tada man šovė į galvą mintis, kad, jei aš pati nepasikeisiu — bent jau nepanorėsiu keistis, tai kryptis nesvarbu. Nes aš niekur neinu.

— Noriu tau pasakyti dar kai ką, jei pajėgsi susidoroti su tam tikrais pasikeitimais.

Sunerimusi, nes jo tonas buvo labai rimtas, Melori pasiruošė.

— Sakyk.

— Tai apie Lili.

Flinas pajuto ją įsitempiant, tačiau ir iš visų jėgų stengiantis atsipalaiduoti.

— Gal dabar nėra tinkamiausias momentas kalbėti apie kitą moterį. Ypač tokią, kurią mylėjai ir ketinai vesti.

— Manau, dabar pats metas. Mes susitikinėjome keletą mėnesių, o intymiai bendravome beveik metus. Mes tikome vienas kitam profesiniu, visuomeniniu atžvilgiu ir sekso...

Jos jaukusis kokonas suiro į gabaliukus, ir jai pasidarė šalta.

— Flinai...

— Išklausyk mane. Tai buvo ilgiausiai trukę mano santykiai su moterimi. Rimti santykiai su ilgalaikiais planais. Maniau, mudu mylėjome vienas kitą.

— Žinau, ji tave įskaudino. Man labai gaila, bet...

— Patylėk. — Jis patapšnojo pirštu jai per pakaušį. — Ji nemylėjo manęs, o jei mylėjo, tai su tam tikromis išlygomis. Tad negalėčiau pavadinti tos meilės dovana.

Jis patylėjo, rūpestingai rinkdamas žodžius.

— Nelengva žiūrėti į veidrodį ir pripažinti, kad tau kažko trūksta, kažko, kas trukdo tavo mylimam žmogui mylėti tave.

Melori stengėsi valdytis.

— Taip, nelengva.

— Ir net kai susitaikai su tuo, kai suvoki, kad tai buvo neteisinga, kad tam kitam žmogui irgi kažko trūko, vis tiek skaudu. Pradedi daug daugiau dvejoti prieš vėl žengdamas tokį žingsnį.

— Suprantu.

— Ir niekur nenueini, — tarė jis, pakartodamas Melori žodžius. — Aną dieną Džordanas pasakė kai ką, kas privertė mane susimąstyti. Paklausiau savęs — ar iš tiesų įsivaizdavau gyvenimą su Lili? Na, supranti, įsivaizdavau, kaip mes gyvensime po, tarkim, keleto metų. Aš mačiau tik artimą ateitį, persikraustymą į Niujorką. Kaip gausime darbus, kur gyvensime — ir viskas. Tik tiek tenumačiau. Negalvojau, kaip gyvensime ir ką darysime ar kaip atrodysime po dešimties metų. Man nebuvo sunku įsivaizduoti gyvenimą be jos, galbūt sunkiau buvo tuo metu, kai ji paliko mane. Tai žeidė mano išdidumą ir ego. Labai pykau ir kentėjau. Todėl nusprendžiau, kad aš turbūt iš viso nesukurtas meilei ir šeimyniniam gyvenimui.

Melori skaudėjo širdį už juos abu.

— Tau nebūtina aiškinti.

— Aš dar nebaigiau. Gyvenau gana neblogai. Susitvarkiau gyvenimą — tau, žinoma, taip neatrodo, bet man buvo gerai. Tada Mojus partiesė tave ant šaligatvio, ir viskas pradėjo keistis. Ne paslaptis, kad iš karto kritai man į akį, ir tikėjausi, kad anks-

čiau ar vėliau atsidursime ant šios sofos. Tačiau tai buvo viskas, ką buvau numatęs dėl mudviejų.

Šį kartą jis paėmė ją už smakro ir pakėlė veidą. Jis norėjo, kad ji žiūrėtų į jį. Geidė matyti jos veidą.

— Pažįstu tave beveik mėnesį. Į daugelį esminių dalykų mes žiūrime iš skirtingų kampų. Tačiau galiu įsivaizduoti savo gyvenimą su tavimi taip, kaip pažiūrėjęs pro langą matau savo mažą pasaulėlį. Aš matau mudu po metų ir po dvidešimties — tave, save ir tai, ką mes sukursime.

Jo pirštai švelniai nuslinko jos skruostu — kad pajustų jo formą.

— Ir neįsivaizduoju, kaip nuo šio momento atskirčiau savo gyvenimą ir kurčiau jį be tavęs.

Jis žiūrėjo, kaip jos akyse susikaupia ašaros ir išsilieja pro blakstienas.

— Aš myliu tave. — Jis nubraukė ašarą nykščiu. — Neturiu tvirto plano dėl to, kas bus toliau. Tik žinau, jog myliu tave.

Melori užplūdo tokie ryškūs ir stiprūs jausmai, kad ji nusistebėjo, kodėl jie neištryško spalvotu fontanu. Išsigandusi, jog tuoj susileis, pasistengė susitvardyti ir šyptelėjo.

— Noriu paprašyti tave kai ko svarbaus.

— Ko tik nori.

— Pažadėk, kad niekada neišmesi šios sofos.

Jis nusijuokė įsikniaubdamas jai į kaklą.

— Tu dar pasigailėsi šito.

— Ne. Aš neketinu nieko gailėtis.

Melori sėdėjo naujojo namo verandoje kartu su dviem moterimis, kurios tapo jos draugėmis ir partnerėmis.

Jai atvykus dangus apsiniaukė ir debesų klodai susiliejo į vientisą pilką masę. Kaupiasi audra, pagalvojo ji ir apsidžiaugė, kad liks po stogu, kai prasidės lietus. Tačiau pirmiausia norėjo pasėdėti ir palaukti, kol ore susikaups elektra ir pirmieji vėsio gūsiai pradės lenkti medžius.

Labiau už viską jai norėjosi pasidalyti su draugėmis savo džiaugsmu ir nuogąstavimais.

— Jis myli mane. — Pati nesitikėjo, jog ištars tai garsiai. — Flinas mane myli.

— Tai taip romantiška. — Zoja išsitraukė nosinaitę ir nusišnirpštė.

— Taip. Žinot, buvo laikas, kai nebūčiau taip maniusi. Mintyse turėjau tikslų vaizdą, kaip viskas turėtų atrodyti. Žvakių šviesa, muzika, aš ir tobulas vyriškis kokiame nors elegantiškame kambaryje. Arba lauke, kokioje nors ypatingoje aplinkoje. Viskas turėjo būti būtent taip.

Ji papurtė galvą ir nusijuokė iš savęs.

— Todėl ir žinau, kad tai tikra. Neprireikė nei elegancijos, nei tobulumo. Viskas buvo taip, kaip reikėjo. Su Flinu.

— Vaje, man kažkaip sunku patikėti, kad žvaigždutės tavo akyse siejasi su Flinu. — Dana pasirėmė kumščiu smakrą. — Labai miela ir taip toliau, nes aš irgi jį myliu. Bet tai juk Flinas, mano mylimiausias mulkis. Niekada neįsivaizdavau jo kaip romantiškos figūros. — Ji atsigręžė į Zoją. — Kas per stebuklas tas kumpio kepsnys? Gal ir man reikėtų recepto.

— Aš irgi ketinu prisiminti, kaip jis gaminamas. — Zoja patapšnojo Melori per kelį. — Labai džiaugiuosi dėl tavęs. Man judviejų pora patiko nuo pat pradžių.

— Tu ką, įsikraustai pas jį? — sukluso Dana. — Tada Džordanas greičiau išsinešdintų.

— Deja, mes dar nepasiekėme tos stadijos. Kol kas maudomės meilės jūroje. O tai, draugai ir kaimynai, yra didelis pokytis mano gyvenime. Nesudarinėju jokių planų nei sąrašų. Tiesiog gyvenu. Dieve, jaučiuosi taip, tarsi visas pasaulis būtų mano! Tai, beje, grąžina mane prie antrosios mūsų susitikimo dalies. Atsiprašau, kad nepasiūliau jokių minčių dėl namo ir nesiėmiau jokių remonto darbų.

— Maniau, jog ketini pasitraukti, — prisipažino Dana.

— Turėjau tokią mintį. Atleiskite, kad nepasakiau jums.

Tikriausiai man reikėjo laiko nuspręsti, ką noriu daryti ir kodėl. Dabar jau žinau. Pradėsiu savarankišką verslą, nes kuo ilgiau atidėlioji svajones, tuo sunkiau tampa jas įgyvendinti. Sudarysiu partnerystės sutartį su dviem moterimis, kurios man labai patinka. Aš ne tik neapvilsiu jų, aš darysiu viską, kad nenuvilčiau ir savęs.

Melori atsistojo.

— Nežinau, ar aš tam pasirengusi, tačiau ketinu pabandyti. Nežinau, ar spėsiu surasti raktą per likusį man skirtą laiką, bet žinau, kad bandau.

— Žinai, ką galvoju aš? — Zoja irgi atsistojo. — Jei ne tie raktai, tu dabar nebūtum su Flinu. Mes nebūtume kartu ir neturėtume šito namo. Man davė galimybę padaryti šį tą ypatinga dėl savęs ir dėl Saimono. Be jūsų nieko nebūtų buvę.

— Pradėsiu nuo to, kad grupinį apsikabinimą galėtume praleisti, — tarė Dana, tačiau vis dėlto priėjo prie jų. — Nors aš jaučiuosi taip pat. Jei ne jūs, nebūčiau turėjusi šios galimybės. Mano kvaiša brolis susirado klasišką moterį. Ir viskas prasidėjo nuo rakto. Nujaučiu, kad tu jį surasi.

Ji kilstelėjo galvą pajutusi pirmuosius lašus.

— Dingstam, nes tuoj prapliups.

Suėjusios vidun, jos sustojo pusračiu.

— Kartu ar atskirai? — paklausė Melori.

— Kartu, — atsakė Zoja.

— Nuo viršaus ar apačios?

— Nuo viršaus, — atsiliepė Dana, o draugės pritariamai linktelėjo. — Sakei, kad užsuks Flinas?

— Taip, jis ketino valandėlei išsprukti iš darbo.

— Galėsime panaudoti jį vietoje mulo, kad ištemptų šlamštą iš palėpės.

— Ten yra ir gerų dalykų. — Zojos veidas nekantriai švytėjo lipant į viršų. — Iš pirmo žvilgsnio atrodo šlamštas, bet galima kai ką atsirinkti ir panaudoti. Pavyzdžiui, seną pintą kėdę — ją galima paremontuoti ir nudažyti. Gražiai atrodytų verandoje. Dar yra pora pastatomų lempų. Gaubtai nutriušę, bet stovus galima nušveisti.

Jos balsas nutolo, kai Melori pasiekė viršų. Pilkšvą, apdulkėjusį langą plovė lietus. Jos širdis ėmė smarkiai plakti, daužydamasi it kumštis į šonkaulius.

— Štai ši vieta, — sušnabždėjo ji.

— Taip. Štai ji. — Dana įsirėmė į šonus ir apsidairė. — Po kelių savaičių ji bus mūsų ir banko.

— Ne, čia *toji* vieta — iš mano sapno. Čia tas namas. Kaip galėjau būti tokia kvaila ir nesuprasti? — Iš susijaudinimo jai užgniaužė gerklę. — Tai susiję ne su tuo, kas yra Flino, bet su tuo, kas mano. Aš esu raktas. Ar ne taip sakė Rovena?

Ji atsisuko į jas ryškiai suspindusiomis akimis.

— Grožis, žinios, drąsa. Tai mes ir ši vieta. O sapnas buvo mano fantazija, mano supratimas apie tobulumą. Todėl tai turėjo būti mano vieta.

Ji prispaudė prie krūtinės ranką, tarsi laikydama širdį.

— Raktas čia. Šiame name.

Kitą sekundę Melori atsidūrė čia viena. Laiptus už nugaros nušvietė silpna melsva šviesa, kuri lyg migla ritosi jos link, šliaužė grindimis, padengdama kojas drėgna šalta rasa. Sustingusi iš baimės Melori šūktelėjo, bet į jos duslų balsą atsiliepė tik pašaipus aidas.

Širdžiai daužantis ji pažiūrėjo į kitus kambarius. Keistas melsvas rūkas rangėsi palei sienas, langus, uždengdamas netgi niūrius audros žybsnius.

Bėk! — karštligiškai kuždėjo jai protas. Bėk. Nedelsk, nes bus per vėlu. Tai ne tavo kova. Tu tik paprasta moteris, gyvenanti paprastą gyvenimą.

Ji įsikibo į turėklus ir žengė žingsnį žemyn. Pro melsvą uždangą, sparčiai naikinančią natūralią šviesą, dar matėsi durys. Už jų realus pasaulis. Jos pasaulis. Jai tereikia atidaryti duris, išeiti, ir viskas bus kaip buvę.

Juk to ji ir nori, ar ne? Normalaus gyvenimo. Jos sapnas tai įrodė. Nori santuokos ir šeimos. Prancūziško skrebučio pusryčiams, gėlių ant staliuko. Gražaus paprastų malonumų kupino gyvenimo, pagrįsto meile ir pagarba. Jis jos laukia ten, už durų.

Melori lipo laiptais lyg apimta transo. Ji galėjo matyti už durų, kažkokiu būdu per duris, kur karaliavo graži rudeniška diena. Medžiai, paauksuoti saulės, gaivus ir vėsus oras. Ir nors jos širdis vis dar plakėsi it paklaikusi, lūpose pasirodė svajinga šypsena.

— Tai apgaulė. — Ji išgirdo savo balsą, keistai ramų ir vangų. — Ir vėl kerai. — Ji sudrebėjo iš nuostabos, kai nusisuko nuo durų, nusisuko nuo jos laukiančio tobulo gyvenimo. — Tai, kas ten, nerealu. Tikra tik ši vieta. Mūsų namas.

Priblokšta, kad vos nepaliko savo draugių, ji pašaukė Daną ir Zoją. Kur jis jas paslėpė? Kokia iliuzija išskyrė jas? Išsigandusi Melori skubiai užbėgo į viršų. Jos kūnas plėšė melsvą miglą, bet ši už nugaros vėl susivyniodavo į piktus kaspinus.

Kad susigaudytų, kur esanti, ji nuėjo prie lango laiptų viršuje ir nutrynė jį gaubiančią uždangą. Pirštai apmirė nuo šalčio, tačiau ji galėjo matyti, jog lauke vis dar siaučia audra. Lietus plakė žemę iš suskilinėjusio dangaus. Jos automobilis tebestovėjo kieme, kur buvo paliktas. Kitoje gatvės pusėje bėgo moteris su raudonu skėčiu, laikydama rankose pirkinių krepšį.

Štai kas tikra, tarė sau Melori. Štai tikras gyvenimas, netvarkingas ir nepatogus. Ir ji susigrąžins jį. Suras kelią atgal. Tačiau pirmiausia turi atlikti užduotį.

Pašiurpusi nuo šalčio pasuko dešinėn. Praverstų švarkas ir prožektorius. Ir draugės. Flinas. Melori prisivertė nebėgti, neskubėti aklai. Kambarys buvo tarsi neįtikėtinas koridorių labirintas.

Nesvarbu. Tai tik dar viena apgaulė, turinti sutrikdyti ir išgąsdinti ją. Kažkur šiame name yra raktas ir jos draugės. Ji suras.

Panika gniaužė gerklę. Pasidarė tylu, netgi žingsnius slopino melsva migla. Kas gali labiau bauginti žmogų, jei ne šaltis, kelio nežinojimas ir vienuma? Jis naudoja tai prieš ją, žaidžia su jos pačios instinktais. Nes negali jos paliesti, nebent ji leistų.

— Tu nepriversi manęs bėgti! — šūktelėjo ji. — Žinau, kas aš esu ir kur esu, ir tu nepriversi manęs bėgti.

Ji išgirdo, kaip kažkas pašaukė ją vardu — silpną aidą pro tirštą uždangą — ir pasisuko garso link.

Šaltis sustiprėjo, į miglą įsiveržė drėgmė. Melori drabužiai sudrėko, oda pašiurpo. Gal tas šūksnis tik dar viena apgaulė, pagalvojo ji. Dabar ji negirdėjo nieko, tik savo pačios širdies plakimą.

Kryptis nebuvo svarbi. Ji galėjo eiti ratu arba stovėti vietoje. Jokio skirtumo, ar ji ras kelią, ar vėl paklys. Dabar vyksta valos kova, suvokė ji.

Raktas čia. Ji turi jį surasti; jis turi ją sustabdyti.

— Tikriausiai sunku prisiverst kovoti su mirtingąja moterimi. Švaistyti savo galią ir sugebėjimus tokiai kaip aš. Matyt, daugiau nieko nesugebi, tik skleisti šią erzinančią mėlyną šviesą.

Migla nusidažė piktu raudoniu. Nors Melori širdis nusirito į kulnus, ji sukando dantis ir pajudėjo. Gal neprotinga erzinti burtininką, tačiau, nepaisant rizikos, tai šį tą davė.

Ten, kur susiliejo raudona ir mėlyna šviesos, ji įžvelgė dar vienas duris. Palėpė, pagalvojo. Taip ir turi būti. Ne iliuziniai koridoriai ir posūkiai, bet reali namo patalpa.

Ji įbedė akis į palėpę ir pradėjo eiti. Miglos kamuoliai pajudėjo, sutirštėjo, sukosi aplinkui, bet Melori visą dėmesį sutelkė į duris. Pagaliau užgniaužusi kvapą kyštelėjo ranką į rūką ir apčiuopė seną stiklinę rankeną.

Maloni šilumos banga apgaubė ją, kai ji atidarė duris. Ir žengė į tamsą, palikdama už savęs besirangančią melsvą miglą.

* * *

Flinas yrėsi per siautėjančią audrą, pasislinkdamas ant sėdynės krašto, kad geriau įžiūrėtų kelią, nes valytuvai beveik nespėjo braukti vandens šuorų.

Ant galinės sėdynės it kūdikis inkštė Mojus.

— Liaukis, baily, tai tik menkas lietutis. — Dangų perskrodė žaibas, lydimas galingo griaustinio. — Su nedideliu žaibavimu.

Flinas nusikeikė ir tvirčiau suspaudė vairą, kai mašina susimėtė ir sudrebėjo.

— Ir vėju, — pridūrė. Jo gūsiai panėšėjo į uraganinius.

Kai išvažiavo iš redakcijos, atrodė, jog bus tik trumpa perkūnija. Tačiau reikalai sulig kiekvienu kelio centimetru blogėjo. Kai Mojaus inkštimas virto verksmingu stūgavimu, Flinas pradėjo nerimauti, kad Melori ar Dana, ar Zoja — o gal visos trys — nebūtų patekusios į audrą.

Jos jau turėtų būti name, priminė jis sau. Tačiau būtų galėjęs prisiekti, kad šiame miestelio gale audra siautė kur kas smarkiau. Nuo kalnų atsiritęs rūkas apgaubė jį pilka ir stora it vilna antklode. Matomumas dar labiau pablogėjo, ir Flinui teko sulėtinti greitį. Tačiau net šliaužiančia mašina posūkyje smarkiai susimėtė.

— Mes sustosime, — tarė jis Mojui. — Sustosime ir palauksime.

Nugarą persmelkė nerimo šaltukas ir, užuot pasitraukęs, kai Flinas sustojo šalikelėje, drėgnais pirštais įsikabino į sprandą. Lietaus barbenimas į mašinos stogą, rodės, iškals skylę jo smegenyse.

— Kažkas negerai.

Jis vėl išvažiavo į gatvę spausdamas rankose vairą, bandydamas suvaldyti vėjo purtomą automobilį. Nugarą suvilgė nuovargio ir nerimo prakaitas. Kitus tris kvartalus jis važiavo it kaudamasis mūšyje.

Pamačius kieme stovinčius automobilius, Flinui šiek tiek palengvėjo. Joms viskas gerai, tarė sau. Jos viduje. Jokių problemų. Jis kvailys.

— Sakiau tau, kad nėra ko jaudintis, — tarė jis Mojui. — Dabar gali rinktis. Gali pasiryžti ir eiti į vidų su manim arba gali likti čia ir drebėti. Kaip nori, drauguži.

Palengvėjimas išgaravo, kai jis pastatė mašiną ir pažiūrėjo į namą.

Jei audra turi širdį, tai ji čia. Virš namo sukosi juodi debesys, liedami visą savo įniršį. Jam stebint į veją it strėlė susmigo žaibas. Žolės lopinėlis tučtuojau pajuodo.

— Melori.

Jis nesuvokė, ar ištarė tai garsiai, ar sušuko, o gal šaukė tik jo protas, tačiau jis skubiai atplėšė mašinos dureles ir iššoko į neįtikėtinai niršią audrą.

Stiprus vėjo gūsis trenkė jam į veidą; Flinas pajuto burnoje kraujo skonį. Priešais jį it minosvaidis spjaudėsi žaibas, ore tvyrojo degėsių kvapas. Nieko nematydamas per žliaugiantį lietų, jis susilenkė ir pasileido į namą.

Užsvirduliavo laiptais ir, pamatęs pro durų apačią sklindančią melsvą miglą, ėmė it pamišęs kartoti Melori vardą.

Šalta rankena degino jam delną, tačiau jis nepasidavė. Sukandęs dantis Flinas atsitraukė ir rėžėsi pečiu į duris. Vieną, antrą kartą, kol durys neatlaikė, ir jis įgriuvo vidun į melsvą rūką.

— Melori! — Jis nusibraukė nuo veido lietų. — Dana!

Pajutęs, jog kažkas vis paliečia jo kojas, Flinas staigiai atsisuko, bet tučtuojau susitvardė ir nusikeikė pamatęs, jog tai tik šlapias šuo.

— Velniai rautų, Mojau, neturiu laiko.

Jis nutilo, kai šuo suurzgęs piktai sulojo ir puolė į viršų. Flinas nusivijo jį. Ir įžengė į savo darbo kabinetą.

— Jei nori padoraus straipsnio apie žalumynų šventę, duosi man pirmą puslapį savaitgalio priede ir dar šoninę skiltį su švente susijusiems renginiams aprašyti. — Roda karingai susikryžiavo rankas ant krūtinės. — Timo interviu su klounų kolekcionieriumi gali dėti į antrą puslapį.

Rankoje jis laikė kavos puodelį; ausyse girdėjosi silpnas zvimbimas. Flinas žiūrėjo į susierzinusį Rodos veidą. Jis užuodė kavą ir Rodos kvepalus. Už jo sukvykė skaitytuvas, knarktelėjo Mojus.

— Visa tai mėšlas.

— Prašyčiau taip nekalbėti mano akivaizdoje, — rėžė Roda.

— Pats tikriausias mėšlas. Manęs čia nėra. Tavęs irgi.

— Laikas būtų pradėt rodyti man šiokią tokią pagarbą. Tu vadovauji laikraščiui tik todėl, kad tavo motina nenorėjo, jog apsikvailintum Niujorke. Didmiesčio reporteris, kad tave kur. Tu menkavertis mažo miestelio žurnalistas. Toks buvai, toks ir būsi.

— Pabučiuok man žinai kur! — metė Flinas ir kliūstelėjo kavą jai į veidą.

Ji riktelėjo, ir jis vėl atsidūrė migloje.

Sukrėstas pasuko Mojaus lojimo link.

Pro sūkuriuojančius debesų tumulus jis pamatė Daną, klūpančią ant kelių, apsikabinusią Mojaus kaklą.

— Ačiū Dievui, ačiū. Flinai! — Ji pašoko ir pripuolusi apsikabino jį. — Niekur nerandu jų. Negaliu. Iš pradžių buvau čia, paskui nebuvau, dabar vėl esu. — Jos balsas svyravo ant isterijos ribos. — Mes buvome kartu, štai čia, stovėjome, o paskui nebebuvome.

— Liaukis. Nutilk. — Jis atstūmė ją ir stipriai papurtė. — Kvėpuok.

— Atleisk. Atleisk. — Ji sudrebėjo, persibraukė rankomis veidą. — Buvau darbe, bet lyg ir nebuvau. Negalėjau ten būti. Viskas vyko kaip rūke, kažką dariau, bet negalėjau suprasti, kas negerai. Tada išgirdau lojant Mojų. Išgirdau jį ir prisiminiau. Mes buvome čia. Ir aš grįžau tiesiai į čia — nežinau, kas per velniava — bet negaliu rasti jų.

Ji bandė susitvardyti.

— Raktas. Melori sakė, jog raktas čia. Manau, ji teisi.

— Eik į lauką. Palauk manęs mašinoje.

Dana giliai įkvėpė ir vėl sudrebėjo.

— Man velniškai baisu, bet aš nepaliksiu jų čia. Tavęs irgi. Jėzau, Flinai, tavo burna kruvina.

Jis persibraukė atgalia ranka.

— Nieko tokio. Gerai, laikykimės kartu. — Jis paėmė ją už rankos ir jų pirštai susijungė.

Tą akimirką pasigirdo kumščių smūgiai į medieną. Vedami Mojaus, jie pasileido per kambarį.

Prie palėpės durų stovėjo Zoja ir daužė į duris.

— Čionai! — šaukė ji. — Ji ten, žinau, kad ten, bet negaliu įeiti.

— Pasitrauk, — paliepė Flinas.

— Tu sveika? — Dana sugriebė Zoją už rankos. — Nesužeista?

— Ne. Aš buvau namuose, Dana. Tvarkiausi virtuvėje, klausiausi radijo. Galvojau, ką paruošti vakarienei. Dieve, kiek laiko tai truko? Kiek laiko mes buvome atskirtos? Kiek laiko ji ten viena?

Dvidešimtas skyrius

Ji bijojo. Tai, kad pripažino ir priėmė savo baimę, padėjo. Bijojo labiau nei kada nors savo gyvenime, tačiau suvokė, jog yra pasiryžusi nepasiduoti.

Šilumą išvaikė į palėpę prasiskverbusi melsva migla. Ilgi jos pirštai graibė atsikišusias lubų sijas, aptriušusias sienas, dulkinas grindis.

Per ją Melori matė baltą savo pačios dvasią. Tai realybė, priminė sau. Realus gyvybės ženklas. Jos pačios žmogiškumo įrodymas.

Palėpė buvo ilga, plati, su dviem nedideliais langeliais galuose ir lubomis, užsibaigiančiomis smailiu stogu. Ji atpažino ją. Sapne langai buvo dideli ir pro juos veržėsi dangaus šviesa. Paveikslai sudėti palei sienas, nudažytas kremine spalva. Grindys švarios, išmargintos linksmomis vaivorykštės spalvomis. Ore kvepėjo vasaros šiluma ir terpentinu.

Dabar čia buvo drėgna ir šalta. Vietoj paveikslų mėtėsi kartoninės dėžės. Stovėjo senos kėdės, šviestuvai ir kiti nereikalingi prieš tai gyvenusiųjų daiktai. Tačiau ji žinojo — labai aiškiai — kaip visa tai atrodė sapne.

Jai įsivaizduojant, palėpė ėmė keistis. Pasklido šilta ir spalvinga šviesa. Ant jos darbo stalo, nukrauto teptukais ir paletėmis, stovėjo nedidelė vaza su rožiniais žioveiniais, kurių prisiskynė šį rytą sode.

Ji prisiminė, kaip, Flinui išėjus į darbą, ėjo jų pasiskinti, kad šios mielos ir švelnios gėlės palaikytų jai draugiją, kol ji dirbs.

Dirbs savo studijoje, svajingai pagalvojo ji, kur jos laukia paruošta švari drobė. Ir žinojo, o taip, žinojo, kaip užpildys ją.

Ji priėjo prie drobės, ištemptos ant stovo, pasiėmė paletę ir pradėjo maišyti dažus.

Pro langus sruvo saulės šviesa. Kai kurie buvo atviri — praktiškais vėdinimo tikslais ir kad ji jaustų vėjelį. Iš muzikinio centro sklido aistringa muzika. Tam, ką ji šiandien ruošiasi tapyti, reikia aistros.

Ji jau matė tai savo mintyse, jautė, kaip joje it audra kaupiasi galia.

Ji kilstelėjo teptuką ir brūkštelėjo pirmą brūkšnį.

Jos širdis suspurdėjo. Džiaugsmas buvo toks didelis, kad ji vos galėjo jį pakelti. Jei neperkels jo į drobę, sprogs.

Vaizdas buvo įsirėžęs jos mintyse it stikle. Potėpis po potėpio, derindama spalvas, ji pradėjo kelti jį gyvenimui.

— Tu žinai, kad tai visada buvo mano didžiausia svajonė, — lyg niekur nieko kalbėjo ji dirbdama. — Kiek save pamenu, visada norėjau tapyti. Turėti talentą, viziją, tapti reikšminga menininke.

— Dabar tu tai turi.

Ji pakeitė teptuką, žvilgtelėjo į Keiną ir vėl nusisuko į drobę.

— Taip, turiu.

— Galų gale pasielgei išmintingai, pasirinkai tai, ko norėjai. Parduotuvės savininkė? — Jis paniekinamai nusijuokė, numodamas ranka. — Kaip tu pasireikštum tame darbe? Koks malonumas pardavinėti tą, ką sukūrė kiti? Tu gali turėti tai, ką pasirinkai.

— Suprantu. Tu parodei man kelią. — Ji klastingai dėbtelėjo į jį. — Ką dar galiu turėti?

— Nori to vyro? — Keinas grakščiai truktelėjo pečiais. — Jis pririštas prie tavęs, tas meilės vergas.

— O jei būčiau pasirinkusi kitaip?

— Vyrai — kaprizingos būtybės. Kaip gali būti juo tikra? O dabar tu tapai savo pasaulį kaip šią drobę. Taip, kaip nori.

— O šlovė? Pinigai?

Jo lūpos persikreipė.

— Taip visada su mirtingaisiais. Meilė, sako jie, yra svarbesnė net už gyvybę. Tačiau iš tiesų trokšta šlovės ir turtų. Gerai, imk viską.

— O tu — ką tu paimsi?

— Aš jau pasiėmiau.

Ji linktelėjo, pakeitė teptukus.

— Prašau man atleisti. Turiu susikaupti.

Ji tapė maudydamasi šiltoje saulės šviesos vonioje, siautėjant muzikai.

Flinas trenkė pečiu į duris, paskui sugriebė už rankenos ir pasiruošė trenkti dar kartą. Rankena lengvai pasisuko.

Zoja nervingai šyptelėjo.

— Tikriausiai aš ją išjudinau.

— Lik čia.

— Pasitaupyk jėgas, — pasiūlė Dana, įgriūdama paskui jį.

Šviesa, rodės, pradėjo pulsuoti sutirštėjusi ir atgijusi. Mojus piktai iššiepė dantis.

Flinas pamatė Melori, stovinčią kitame palėpės gale. Jį užplūdo didžiulis palengvėjimas.

— Melori! Ačiū Dievui. — Jis puolė į priekį ir atsitrenkė į tvirtą miglos sieną.

— Čia kažkokia kliūtis, — karštligiškai ištarė jis, bandydamas prasiveržti. — Ji spąstuose.

— Man atrodo, kad spąstuose mes. — Zoja įrėmė rankas į miglą. — Ji mūsų negirdi.

— Turime priversti ją išgirsti. — Dana apsidairė ieškodama, kuo galėtų pramušti sieną. — Ji tikriausiai kur nors kitur, savo mintyse, kaip kad mes buvome. Mes turime ją pažadinti.

Mojus pašėlo mėgindamas perkąsti miglą. Jo lojimas aidėjo kaip šūviai, tačiau Melori stovėjo it statula, atsukusi jiems nugarą.

— Turi būti kitas būdas. — Zoja parkrito ant kelių ir prispaudė pirštus prie miglos. — Ji siaubingai šalta. Matau, kaip dreba Melori. Mes turime ją *ištraukti*.

— Melori! — Apimtas beviltiško įniršio, Flinas kumščiavo sieną, kol ant rankų pasirodė kraujas. — Neleisiu, kad tai atsitiktų. Turi išgirsti mane. Aš myliu tave. Velniai rautų, Melori, aš myliu tave. Klausyk manęs.

— Palauk! — Dana sugriebė jį už peties. — Ji sujudėjo. Mačiau, kaip sujudėjo. Kalbink ją, Flinai. Tiesiog kalbėk.

Bandydamas tvardytis, Flinas prisispaudė kakta prie sienos.

— Aš myliu tave, Melori. Privalai duoti mums šansą. Man reikia tavęs, tad išeik arba įsileisk mane.

Melori susimąsčiusi nužvelgė ryškėjantį vaizdą drobėje.

— Tu ką nors girdėjai? — išsiblaškiusi paklausė ji.

— Nieko. — Keinas nusišypsojo žiūrėdamas į tris mirtinguosius kitoje miglos pusėje. — Visiškai nieko. Ką tu tapai?

— Liaukis. — Ji žaismingai pagrūmojo jam. — Aš labai temperamentinga. Man nepatinka, kai kas žiūri į mano darbą, kol jis nebaigtas. Mano pasaulis, — priminė ji jam. — Mano taisyklės.

Jis atsiduso ir gūžtelėjo pečiais.

— Kaip nori.

— Nagi, nesipūsk. Beveik baigiau. — Ji dirbo sparčiai, nekantraudama perkelti į drobę mintyse turimą paveikslą. Tai jos šedevras, galvojo. Pats svarbiausias darbas jos gyvenime.

— Meną mato ne tik stebėtojas, — tarė ji. — Menas atsispindi kūrėjo sieloje, kūrėjo objekte, tiksle. Atspindį palieka ir sieloje to, kuris į jį žiūri.

Jos pulsas trūkčiojo, bet ranka išliko tvirta. Kažkelintą kartą ji užtrenkė mintis viskam, išskyrus spalvas, kontūrus ir figūras.

O kai atsitraukė, akyse spindėjo triumfas.

— Tai gražiausia, ką esu sukūrusi, — pareiškė ji. — Galbūt gražiausia, ką sukursiu. Įdomu, ką tu galvoji apie tai?

Ji pamojo jam, kviesdama prieiti.

— Šviesa ir šešėliai, — tarė ji, kai jis prisiartino. — Aš ieškau viduje ir aplinkui. Viską išliejau į drobę. Tai, ką sako mano širdis. Pavadinsiu jį „Dainuojanti dievaitė".

Drobėje buvo jos veidas. Jos ir pirmosios iš Stiklo Dukterų

veidas. Ji stovėjo miške, nušviestame spindinčios auksinės šviesos, kurią sušvelnino žali šešėliai, o netoliese tekėjo upė, slysdama per akmenis kaip ašara.

Jos seserys sėdėjo ant žemės susiėmusios už rankų.

Venora — ji žinojo, jog tai Venora — laikė arfą ir dainuodama žiūrėjo į dangų. Galėjai beveik girdėti jos dainą.

— Negi manei, kad pasirinksiu šaltą iliuziją, kai galiu gyventi realiame pasaulyje? Negi manei, kad iškeisiu savo gyvenimą ir jos sielą į sapną? Neįvertini mirtingųjų, Keinai.

Kai jis, spjaudydamas įniršio liepsnas, atsisuko į ją, Melori ėmė melstis, kad nebūtų pervertinusi savęs ar Rovenos.

— Pirmasis raktas mano. — Taip sakydama ji ištiesė ranką į paveikslą. Deginantis karštis persmelkė jos ranką, spaudžiančią saujoje raktą, kurį buvo nupiešusi prie dievaitės kojų.

Raktas suspindo it šviesos spindulys, perskrosdamas šešėlius. Ji pajuto jo formą, svorį ir pergalingai šūktelėjusi ištraukė iš paveikslo.

— Štai mano pasirinkimas. O tu keliauk pragaran.

Prakeikdamas ją, Keinas kilstelėjo ranką smogti, tačiau tą akimirką pro miglos sieną įgriuvo Flinas, lydimas Mojaus. Šuo staugdamas puolė.

Keinas išnyko it šešėlis tamsoje ir dingo.

Flinas padėjo Melori atsistoti. Pro mažus langus nedrąsiai žvilgčiojo saulė, nors smulkūs lietaus lašai vis šnarėjo krisdami ant stogo. Kambarys buvo tik palėpė, pilna šiukšlių ir apdulkėjusių daiktų.

Paveikslas, kurį buvo sukūrusi iš meilės, žinojimo ir drąsos, buvo dingęs.

— Aš su tavim. — Flinas įsikniaubė į jos plaukus. — Viskas bus gerai. Aš su tavim.

— Žinau. Žinau. — Melori pradėjo tyliai verkti, žiūrėdama į raktą saujoje. — Aš nutapiau jį. — Ji ištiesė raktą Danai ir Zojai. — Aš jį turiu.

Melori užsispyrus, Flinas nuvežė ją tiesiai į Karžygio Viršūnę; Dana ir Zoja važiavo iš paskos. Jis įjungė šildymą, apsuko ją antklode, rasta bagažinėje, kuri, deja, trenkė Mojumi. Tačiau Melori vis tiek drebėjo.

— Tau reikia į karštą vonią, arbatos, sriubos. — Jis vis dar virpančia ranka persibraukė plaukus. — Nežinau. Brendžio.

— Norėsiu visko, — pažadėjo ji, — kai tik nuvešime raktą ten, kur jo vieta. Negalėsiu atsipalaiduoti, kol neatiduosiu jo.

Ji suspaudė raktą saujoje ir priglaudė prie krūtinės.

— Nesuprantu, kaip jis gali būti mano rankoje.

— Ir aš ne. Galbūt, jei paaiškinsi man, mes abu suprasime.

— Atskirdamas mus jis bandė išmušti mane iš vėžių. Norėjo, kad pasijusčiau sutrikusi, vieniša ir išsigandusi. Tačiau, matyt, jis ne viską gali. Jis nesugebėjo išlaikyti tose iliuzijose mūsų trijų ir tavęs. Tik ne visų iš karto. Mes susiję, ir mes stipresni, nei jis manė. Bent jau aš taip galvoju.

— Galėčiau sutikti su tuo. Beje, jo naudai turiu pasakyti, kad jis puikiai susidorojo su Roda.

— Aš jį įsiutinau. Labai. Žinojau, kad raktas yra tame name. — Melori dar tvirčiau įsisupo į antklodę, bet niekaip negalėjo sušilti. — Turbūt pasakoju prastu žurnalistiniu stiliumi.

— Nesirūpink dėl to, aš vėliau suredaguosiu. Iš kur tu žinojai?

— Atpažinau palėpę, kur apsisprendžiau, ko noriu, kai jis rodė man tai, ko aš taip norėjau. Supratau vos užlipusi tenai su Dana ir Zoja. Buvau mačiusi ją sapne. Ten buvo dailininko studija. Palėpėje. Jis turėjo būti ten, kur aš apsisprendžiau — kaip paveiksle. Iš pradžių pagalvojau, kad teks peržiūrėti visą ten esantį šlamštą, kol atrasime kokią užuominą. Tačiau viskas įvyko kitaip.

Ji užsimerkė ir atsiduso.

— Tu pavargai. Pailsėk, kol nuvažiuosime. Pasikalbėsime vėliau.

— Ne, viskas gerai. Buvo taip keista, Flinai, kai užlipau į palėpę ir viską supratau. Mano namas — realybėje ir sapne. Ir kaip jis grąžino mane į sapną, bandė užliūliuoti jame. Leidau jam galvoti, kad aš pasidaviau jo valiai. Mąsčiau apie nuorodas ir

mintyse išvydau paveikslą. Žinojau, kaip jį nutapyti — kiekvieną brūkštelėjimą. Trečiąjį ciklo paveikslą.

— Raktas buvo ne tame pasaulyje, kurį jis sukūrė man, — kalbėjo ji toliau, pasisukdama į Fliną. — Jis buvo pasauly, kokį turėčiau sukurti, jei užtektų drąsos. Tuomet galėčiau pamatyti jo grožį ir padaryti jį realų. Jis suteikė man galią įvesti raktą į iliuziją.

Ir iškeisti jį į meilę, pagalvojo ji.

— Galvą dedu, kad jis dabar nagus graužiasi.

Melori nusijuokė.

— Taip jam ir reikia. Aš girdėjau tave.

— Ką?

— Girdėjau, kaip šaukei mane. Visus jus girdėjau, o tave ypač. Tik negalėjau atsiliepti. Atleisk, žinau, kaip baiminaisi dėl manęs. Bet negalėjau leisti, kad jis suprastų, jog aš girdžiu.

Flinas paėmė jos ranką.

— Aš niekaip negalėjau prieiti prie tavęs. Iki to momento, kai pajutau, jog negaliu prasiveržti pro sieną, nežinojau, kas yra baimė.

— Iš pradžių aš bijojau, jog tai ir vėl jo burtai. Bijojau, kad atsisukusi ir pamačiusi tave aš palūšiu. Vargšės tavo rankos. — Ji pakėlė jo ranką ir švelniai pabučiavo nubrozdintus krumplius. — Mano didvyris. Didvyriai, — pasitaisė ji, pažvelgdama į Mojų.

Ji nepaleido jo rankos, kol jie įvažiavo pro Karžygio Viršūnės vartus.

Jų pasitikti išėjo Rovena. Melori pamatė jos akyse spindinčias ašaras.

— Tu sveika ir gyva? — Ji palietė Melori skruostą, ir šaltis, kurio ši niekaip nepajėgė atsikratyti, virto palaiminga šiluma.

— Taip, viskas gerai. Aš turiu...

— Dar ne. Tavo rankos. — Ji priglaudė delnus prie Flino rankų. — Čia bus randas, — tarė. — Po trečiuoju tavo kairiosios rankos krumpliu. Simbolis, Flinai. Heroldas ir karžygys.

Rovena priėjo ir pati atidarė galines mašinos dureles, išleisdama Mojų, kuris apipylė ją džiaugsmingais bučiniais.

— Nagi, mano drąsuoli. — Apkabinusi šunį, kurį laiką atidžiai klausėsi, kol jis lojo ir niurzgėjo. — Taip, tai bent nuotykis. — Ji atsistojo laikydama ranką ant Mojaus galvos ir nusišypsojo Danai su Zoja. — Jūs irgi šaunuolės. Prašom įeiti.

Mojaus nereikėjo kviesti dukart. Jis nuliuoksėjo per kiemą prie durų, kur stovėjo Pitas. Šis tik grakščiai kilstelėjo antakius, kai šuo paslydęs susimėtė ant fojė grindų, tada pažvelgė į Roveną.

Ji tik nusijuokė ir įsikibo Flinui į parankę.

— Turiu dovaną drąsiajam ir ištikimajam Mojui, jei tu nieko prieš.

— Aišku, ne. Žinote, mes labai dėkingi už jūsų svetingumą, bet Melori vos laikosi ant kojų, tad...

— Aš jaučiuosi gerai. Tikrai.

— Mes neužlaikysime jūsų. — Pitas rankos mostu pakvietė juos į kambarį. — Mes skolingi jums labiau, nei galime atsilyginti. Tai, ką jūs padarėte, ką atneš rytojus, niekada nebus pamiršta. — Jis palietė Melori veidą pirštu ir švelniai pabučiavo į lūpas.

Zoja kumštelėjo Danai.

— Man atrodo, kad šiame „vienas už visus" reikale mes neįvertintos.

Pitas žvilgtelėjo į jas ir staiga jo veidas atgijo nuo žavios šypsenos.

— Mano moteris labai pavydi būtybė.

— Tikrai ne, — paprieštaravo Rovena, imdama nuo stalo ryškių spalvų austą apykaklę. — Šie simboliai byloja apie narsą ir gerą širdį. Spalvos turi savas reikšmes. Raudona — drąsai, mėlyna — draugystei, juoda — apsaugai.

Ji atsitūpė, nuėmė nuo Mojaus kaklo nusitrynusį bei nublukusį antkaklį ir pakeitė nauju. Mojus oriai tupėjo it karys, priimantis medalį.

— Štai. Koks tu dabar gražus. — Rovena pabučiavo jam į nosį ir atsistojo. — Ar atveši jį retkarčiais pasimatyti su manim? — paklausė ji Fliną.

— Žinoma.

— Keinas neįvertino jūsų. Visų jūsų širdies, dvasios ir ryžto.

— Kitą kartą bus išmintingesnis, — pastebėjo Pitas, bet Rovena papurtė galvą.

— Šiandien mes džiaugiamės. Tu esi pirmoji, — tarė ji Melori.

— Taip. Norėjau nedelsdama jums tai atvežti. — Ji buvo betiesianti ranką, tačiau stabtelėjo. — Jūs norite pasakyti, kad aš *pirmoji*? Pirmoji suradusi raktą?

Rovena tylėdama atsigręžė į Pitą. Jis nuėjo prie raižyto medžio skrynios palei langą ir pakėlė dangtį. Išsiveržusi mėlyna šviesa privertė susitraukti Melori skrandį. Tai ne migla, suvokė ji. Ši gilesnė, ryškesnė.

Jis išėmė iš skrynios stiklo dėžutę, kurioje pulsavo toji šviesa, ir Melori gerklę užspaudė ašaros.

— Sielų dėžutė.

— Tu pirmoji, — pakartojo Pitas, dėdamas dėžutę ant marmurinio stovo. — Pirmoji mirtingoji, kuri pasuks pirmąjį raktą.

Jis atsisuko ir sustingo šalia dėžės. Dabar jis karys, pagalvojo Melori, karžygys sargyboje. Rovena atsistojo kitoje pusėje.

— Tavo eilė, — tyliai tarė ji. — Tai reikia padaryti tau.

Melori suspaudė raktą. Jos krūtinę draskė toks jaudulys, kad, rodės, plyš neišlaikiusi širdies plakimo. Ji pabandė giliai įkvėpti, bet tik kimiai aiktelėjo. Priėjus arčiau, mėlyna šviesa užpildė jos matymo lauką ir kambarį. Tada visą pasaulį.

Melori pirštai neklusniai virpėjo, tačiau ji susitvardė. Tokį gestą reikia atlikti tvirta ranka.

Ji įkišo raktą į pirmąją spynelę iš trijų ir pamatė, kaip šviesa pasklido metalu, įsiliedama į jos pirštus, ryški kaip viltis. Ji pasuko raktą.

Pasigirdo garsas — bent jau ji tarėsi kažką išgirdusi. Tačiau jis nuskambėjo kaip tylus atodūsis. Jam nutilus, raktas ištirpo jos rankoje.

Pirmoji spyna išnyko; liko dar dvi.

— Ji išnyko. Paprasčiausiai išnyko.

— Tai ženklas mums. — Rovena švelniai palietė dėžutę. — Ir joms. Liko dvi.

— Ar mes... — Jos verkia tame stiklo karste, pagalvojo Dana. Ji beveik galėjo girdėti jas, ir tai draskė jai širdį. — Ar mes dabar rinksimės, kuri ieškos kito rakto?

— Ne šiandien. Jūsų protai ir širdys turi pailsėti. — Rovena atsigręžė į Pitą. — Svetainėje laukia šampanas. Ar palydėsi mūsų svečius? Norėčiau minutėlę pasikalbėti su Melori.

Ji pati nukėlė dėžutę ir atsargiai įdėjo ją į skrynią. Likusi viena su Melori, Rovena tarė:

— Pitas sakė, kad mes skolingi tau tiek, jog niekada negalėsime atsilyginti. Tai tiesa.

— Aš sutikau ieškoti rakto, ir man *buvo* sumokėta, — pataisė ją Melori. Ji pažvelgė į skrynią. — Dabar man atrodo, kad buvo neteisinga paimti pinigus.

— Pinigai mums nieko nereiškia. Kitos paėmė juos ir nepadarė nieko. Kitos bandė, bet joms nepavyko. O tu pasielgei drąsiai ir sumaniai su pinigais.

Ji priėjo prie Melori ir paėmė ją už rankų.

— Tai mane džiugina. Tačiau, kalbėdama apie skolą, kalbu ne apie dolerius ar centus. Jei ne aš, nebūtų jokios Stiklo dėžės, jokių raktų, jokių spynų. Tau nebūtų reikėję išgyventi to, ką išgyvenai šiandien.

— Tu myli jas. — Melori vėl pažvelgė į skrynią.

— Kaip seseris. Jaunas, mielas sesutes. Ką gi... — Rovena priėjusi sustojo priešais paveikslą. — Turiu viltį vėl pamatyti jas štai tokias. Galiu apdovanoti tave, Melori. Turiu tokią teisę. Tu atsisakei to, ką siūlė Keinas.

— Tai buvo nerealu.

— Bet gali būti. — Ji atsigręžė. — Aš galiu paversti tai tikrove. Tai, ką jautei, ką žinojai, ką turėjai savyje. Galiu suteikti tau tą galią, kurią turėjai kaip iliuziją.

Melori ėmė svaigti galva. Ji įsikibo į kėdę ir lėtai atsisėdo.

— Gali duoti man sugebėjimą tapyti.

— Aš suprantu tą poreikį — ir džiaugsmą, ir skausmą tavyje, — nusijuokė Rovena. — Troškimą išlieti save ir daryti tai nepakartojamai. Tu gali šitai turėti. Tai mano dovana.

Akimirksniu toji mintis užkariavo Melori, svaiginanti kaip vynas, gundanti kaip meilė. Ji pamatė Rovenos veidą, stebintį ją — tokį ramų, ryžtingą, su švelnia šypsenėle lūpose.

— Tu atiduotum man savąjį talentą, — suvokusi tarė Melori. — Štai ką turi galvoje. Atiduotum man savo gebėjimą tapyti.

— Jis būtų tavo.

— Ne, jis niekada nebūtų mano. O aš visada žinočiau tai. Aš... nutapiau jas, nes aiškiai mačiau savo mintyse. Kaip kad tame sapne. Tarsi būčiau tenai, tame paveiksle. Ir nutapiau raktą. Iškeičiau jį į meilę, nes mylėjau pakankamai stipriai, kad jo atsisakyčiau. Pasirinkau šviesą vietoj šešėlių. Tiesa?

— Taip.

— Kartą pasirinkusi ir žinodama, jog pasirinkau teisingai, negaliu paimti to, kas priklauso tau. Bet ačiū, — tarė ji stodamasi. — Malonu žinoti, jog galiu būti laiminga darydama tai, ką darau. Aš įsteigsiu gražų saloną ir pradėsiu sėkmingą verslą. Ir gyvensiu velniškai gerą gyvenimą, — pridūrė Melori.

— Nė kiek tuo neabejoju. O ar paimsi tai? — Rovena šypsodamasi mostelėjo į paveikslą, ir Melori nustebusi aiktelėjo.

— „Dainuojanti dievaitė". — Ji nuskubėjo prie paveikslo, atremto į stalą. — Paveikslas, kurį nutapiau, kai Keinas...

— Tu nutapei jį. — Rovena atsistojo šalia ir apkabino Melori. — Nesvarbu, kad tai buvo vienas iš jo triukų, tačiau vizija ir širdis, kuri surado atsakymą, buvo tavo. Bet jei tau skaudu į jį žiūrėti, aš suprasiu.

— Ne, neskaudu. Tai nuostabi dovana. Rovena, tai buvo iliuzija, bet tu pavertei jį realiu. Jis tikras. Jis egzistuoja. — Melori įkvėpė ir įsmeigė akis į Roveną. — Ar gali... ar tą patį padarei ir su jausmais?

— Klausi, ar tavo jausmai Flinui tikri?

— Ne. Aš žinau, kad jie tokie. — Ji prisidėjo ranką prie šir-

dies. — Tai ne iliuzija. Tačiau jo jausmai man — ar tai nėra koks atlygis... būtų neteisinga jo atžvilgiu, ir aš negalėčiau to priimti.

— Tu atsisakytum jo?

— Ne. — Jos išraiška tapo karinga. — Ne, kad tave kur! Sutikčiau su tuo ir mylėčiau, kol jis įsimylėtų mane. Jei sugebėjau rasti kažkokį mistinį raktą, tai tikrai sugebėsiu įtikinti Maiklą Flyną Henesį, jog esu geriausia, kad ir kas nutiktų jo gyvenime. Nes taip ir yra, — pridūrė ji. — Be jokios abejonės.

— Tu man labai patinki, — plačiai nusišypsojo Rovena. — Ir aš pažadu štai ką. Kai Flinas vėl įeis į šį kambarį, tai, ką jis jaučia ar nejaučia, aiškiai atsispindės jo veide. Visa kita priklauso nuo tavęs. Palauk čia, aš jį atsiųsiu.

— Rovena? Kada pradėsime ieškoti antrojo rakto?

— Greitai, — atsišaukė ji, išeidama iš kambario. — Labai greitai.

Kuri iš jų bus kita? — svarstė Melori, apžiūrinėdama portretą. Ir ką jai teks išgyventi? Ką ji laimės ar ko neteks ieškodama?

Ji neteko vienos meilės, galvojo Melori, pakeldama savo paveikslą. Vienos meilės, kurios taip trumpai teparagavo. O dabar, su Flinu, rizikuoja kita. Svarbiausia ir gyvybiškiausia meile savo gyvenime.

— Atnešiau tau klasiško šampano, — tarė Flinas, įeidamas su dviem taurėmis rankose. — Praleidai tokį momentą. Pitas, galima sakyti, nusijuokė. O juk jis niekada nesijuokia.

— Man reikėjo truputį pabūti vienai. — Melori padėjo paveikslą ir paėmė taurę.

— Kas čia? Vienas iš Rovenos darbų? — Flinas draugiškai apkabino Melori per pečius ir staiga sustingo. — Jis tavo? Čia tai, ką tu nutapei? Palėpėje, su raktu. Štai jis.

Flinas perbraukė per auksinį raktą, šį kartą tik piešinyje, prie dievaitės kojų.

— Nepakartojama.

— Taip, ypač kai įkiši ranką ir ištrauki magišką raktą.

— Ne. Noriu pasakyti, taip, ir tai. Bet aš turėjau galvoje patį

paveikslą. Jis nuostabus, Melori. Stulbinantis. Ir tu to atsisakei, — švelniai tarė jis, žvelgdamas į ją. — Tai tu nepakartojama.

— Jis mano. Rovena stuktelėjo kulnais, pasukiojo nosį ir atgabeno jį man. Man tai daug reiškia. Flinai...

Reikia išgerti, padaryti šiokią tokią pertraukėlę. Dabar ji suprato, jog tai, ką sakė Rovenai, yra niekis palyginti su tuo, ką padarys dabar.

— Keistas buvo mėnuo. Visiems mums.

— Tai jau tikrai, — sutiko jis.

— Didžioji dalis to, kas atsitiko, yra už suvokimo ribų — prieš keletą savaičių nebūtume galėję to įsivaizduoti ar patikėti. Ir tai, kas atsitiko, pakeitė mane. Gerąja prasme, — pridūrė atsigręždama į jį. — Norėčiau manyti, jog gerąja.

— Jei nori pasakyti, kad dabar, kai pasukai raktą, daugiau nebemyli manęs, tau nepasisekė. Nes tu įklimpai.

— Ne, aš... Įklimpau? — pakartojo ji. — Ką nori tuo pasakyti — *įklimpau*?

— Su manim, mano bjauria sofa ir mano purvinu šuniu. Neišsisuksi, Melori.

— Nekalbėk su manim tokiu tonu. — Ji pastatė taurę ant stalo. — Ir nemanyk, kad stovėsiu ir klausysiuos, kaip čia man aiškini, jog įklimpau su tavim, nes *tu* įklimpai su *manim*.

Jis pastatė taurę šalia josios.

— Tu taip sakai?

— Būtent. Aš ką tik pergudravau piktąjį keltų dievą. Susidoroti su tavim — vaikų žaidimas.

— Nori kautis?

— Galbūt.

Jie puolė vienas kitam į glėbį, ir Flinas užčiaupė jai burną ilgu bučiniu. Melori atsiduso, atsitraukė, tačiau nepaleido jo iš glėbio.

— Aš puikiausiai tau tinku, Flinai.

— Tada man pasisekė, kad aš tave myliu. Tu mano raktas, Melori. Vienas raktas visoms spynoms.

— Žinai, ko dabar noriu? Noriu į karštą vonią, sriubos ir nusnausti ant tavo bjaurios sofos.

— Šiandien tau laiminga diena. Galiu tai parūpinti. — Jis paėmė ją už rankos ir išsivedė iš kambario.

Vėliau, stebėdama nuvažiuojančias mašinas, Rovena padėjo galvą Pitui ant peties.

— Gera diena, — tarė ji. — Žinau, pabaiga dar toli, bet šiandien gera diena.

— Netrukus turėsime pradėti antrąjį ratą.

— Taip, po keleto dienų, tada vėl lauksime keturias savaites. Šį kartą Keinas stebės juos atidžiau.

— Mes irgi.

— Grožis nugalėjo. Dabar eilė žinioms ir narsai. Gaila, kad mes taip mažai kuo galime padėti. Tačiau šie mirtingieji yra stiprūs ir protingi.

— Keisti padarai, — sumurmėjo Pitas.

— Taip, — nusišypsojo Rovena. — Keisti ir nesiliaujantys stebinti.

Jie grįžo į namą ir uždarė duris. Kiemo vartai lengvai sūpavosi vėjyje; juos saugantys karžygiai budės ir per kitą mėnulio fazę.

16,99 Lt

TRYS MOTERYS. TRYS RAKTAI.

Kiekviena turi po 28 dienas surasti jai paskirtąjį raktą ir savo vietą gyvenime. Šį nelengvą žygį pradeda meno žinovė Melori.

Skaitytojai, mėgstantys Noros Roberts kūrybą, bus maloniai nustebinti, nes šį kartą autorė sugrįžta į jai gerai pažįstamas sferas, bandydama įtikinti, jog keltų dievai, antgamtinės jėgos ir paranormalūs reiškiniai yra įprasta kasdienybė.

ISBN 9955-13-008-3
9 789955 130086